

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 334

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

19 września 2018

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2017–2018

Posiedzenia od 3 do 6 lipca 2017 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 78 z 1.3.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

2018/C 334/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie norm europejskich dla XXI wieku (2016/2274(INI))	2
2018/C 334/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. W kierunku ogólnoeuropejskich ram dotyczących obligacji zabezpieczonych (2017/2005(INI))	13
2018/C 334/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie roli turystyki związanej z rybołówstwem w dywersyfikacji rybołówstwa (2016/2035(INI))	20
2018/C 334/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie terminów przedawnienia odnoszących się do wypadków drogowych (2015/2087(INL))	30
2018/C 334/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie zaleceń dla Komisji dotyczących wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii Europejskiej (2015/2084(INL))	39
2018/C 334/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie dłuższego cyklu życia produktów: korzyści dla konsumentów i przedsiębiorstw (2016/2272(INI))	60
2018/C 334/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie reakcji na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa (2016/2239(INI))	69

PL

2018/C 334/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie prywatnych firm ochroniarskich (2016/2238(INI))	80
2018/C 334/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie warunków pracy i niepewności zatrudnienia (2016/2221(INI))	88

Środa, 5 lipca 2017 r.

2018/C 334/10	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. zawierającego projekt rezolucji nieustawodawczej w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (12502/2016 – C8-0517/2016 – 2016/0298(NLE) – 2017/2036(INI))	99
2018/C 334/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie reakcji UE na HIV/AIDS, gruźlicę i zapalenie wątroby typu C (2017/2576(RSP))	106
2018/C 334/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych (2016/2240(INI))	112
2018/C 334/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie opracowania ambitnej strategii przemysłowej UE jako strategicznego priorytetu na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji w Europie (2017/2732(RSP))	124

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2018/C 334/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Turcji (2016/2308(INI))	128
2018/C 334/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie laureata Nagrody Nobla Liu Xiaobo oraz Lee Ming-che (2017/2754(RSP))	137
2018/C 334/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie Erytreii, a w szczególności spraw Abune Antoniosa i Dawita Isaaka (2017/2755(RSP))	140
2018/C 334/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie sytuacji w Burundi (2017/2756(RSP))	146
2018/C 334/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie działań UE na rzecz zrównoważonego rozwoju (2017/2009(INI))	151
2018/C 334/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie promowania spójności i rozwoju w regionach najbardziej oddalonych UE: wykonanie art. 349 TFUE (2016/2250(INI))	168

ZALECENIA

Parlament Europejski

Środa, 5 lipca 2017 r.

2018/C 334/20	Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. dla Rady w sprawie 72. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2017/2041(INI))	178
---------------	---	-----

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 5 lipca 2017 r.

2018/C 334/21	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie dostępu do informacji poufnych (wykładnia art. 5 ust. 5 i art. 210a Regulaminu) (2017/2095(REG))	188
---------------	--	-----

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2018/C 334/22	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie powołania komisji specjalnej ds. terroryzmu oraz w sprawie zakresu jej kompetencji, jej liczebności i okresu sprawowania przez nią mandatu (2017/2758(RSO))	189
---------------	---	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

2018/C 334/23	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia nominacji Mariyi Gabriel na członka Komisji (C8-0166/2017 – 2017/0805(NLE))	193
2018/C 334/24	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy ramowej między Unią Europejską a Kosowem dotyczącej ogólnych zasad uczestnictwa Kosowa w programach unijnych (13391/2016 – C8-0491/2016 – 2013/0115(NLE))	194
2018/C 334/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Hiszpanii – EGF/2017/001 ES/Castilla y León mining) (COM(2017)0266 – C8-0174/2017 – 2017/2079(BUD))	195
2018/C 334/26	P8_TA(2017)0283 Udzielenie pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii (COM(2017)0014 – C8-0016/2017 – 2017/0007(COD)) P8_TC1-COD(2017)0007 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/...w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii	199

2018/C 334/27	Poprawki przyjęte przez Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały (COM(2016)0198 – C8-0146/2016 – 2016/0107(COD))	201
2018/C 334/28	P8_TA(2017)0285 Wprowadzenie w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych uzupełniających koncesje handlowe dostępne na mocy układu o stowarzyszeniu (COM(2016)0631 – C8-0392/2016 – 2016/0308(COD)) P8_TC1-COD(2016)0308 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie wprowadzenia w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych uzupełniających koncesje handlowe dostępne na mocy układu o stowarzyszeniu	227
2018/C 334/29	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 2/2017 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017 – ujęcie nadwyżki z roku budżetowego 2016 (09437/2017 – C8-0190/2017 – 2017/2061(BUD))	229
Środa, 5 lipca 2017 r.		
2018/C 334/30	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 19 czerwca 2017 r. zastępującego załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (C(2017)03984 – 2017/2747(DEA))	231
2018/C 334/31	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 19 czerwca 2017 r. zastępującego załącznik I, II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (C(2017)03982 – 2017/2748(DEA))	232
2018/C 334/32	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia przyjętego w Kigali dotyczącego poprawek do Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (07725/2017 – C8-0157/2017 – 2017/0016(NLE))	233
2018/C 334/33	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przyjęcia, w imieniu Unii Europejskiej, zmiany Protokołu z 1999 r. do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości w zakresie przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej z 1979 r. (07524/2017 – C8-0143/2017 – 2013/0448(NLE))	234
2018/C 334/34	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (12502/2016 – C8-0517/2016 – 2016/0298(NLE))	235
2018/C 334/35	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Eurojust protokołu ustaleń między Europejską Agencją ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości a Eurojustem (07536/2017 – C8-0136/2017 – 2017/0804(CNS))	236

2018/C 334/36	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (06182/1/2017 – C8-0150/2017 – 2012/0193(COD))	237
---------------	---	-----

2018/C 334/37	P8_TA(2017)0300 Unijne ramy prawne dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji (COM(2013)0884 – C8-0033/2014 – 2013/0432(COD)) P8_TC1-COD(2013)0432 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 lipca 2017 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji	238
---------------	---	-----

2018/C 334/38	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie mandatu do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2018 (2017/2043(BUD))	253
---------------	---	-----

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2018/C 334/39	P8_TA(2017)0311 Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) oraz ustanowienie gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) oraz w sprawie ustanowienia gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR (COM(2016)0586 – C8-0377/2016 – 2016/0281(COD)) P8_TC1-COD(2016)0281 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie ustanowienia Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR	263
---------------	---	-----

2018/C 334/40	P8_TA(2017)0312 Dozwolone sposoby korzystania z określonych utworów i innych przedmiotów objętych ochroną z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących i osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących i osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem, oraz w sprawie zmiany dyrektywy 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (COM(2016)0596 – C8-0381/2016 – 2016/0278(COD)) P8_TC1-COD(2016)0278 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących lub osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem oraz w sprawie zmiany dyrektywy 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym	264
---------------	--	-----

Transgraniczna wymiana między Unią a państwami trzecimi kopii utworów w formacie umożliwiającym dostęp osobom niepełnosprawnym do określonych utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, z korzyścią dla osób niewidomych, słabowidzących lub z innymi niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transgranicznej wymiany między Unią a państwami trzecimi kopii utworów w formacie umożliwiającym dostęp osobom niepełnosprawnym do określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnym, z korzyścią dla osób niewidomych, słabowidzących lub z innymi niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem (COM(2016)0595 – C8-0380/2016 – 2016/0279(COD))

P8_TC1-COD(2016)0279

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie transgranicznej wymiany między Unią a państwami trzecimi kopii w dostępnych formatach określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących lub osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem 265

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie mechanizmów rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania w Unii Europejskiej (COM(2016)0686 – C8-0035/2017 – 2016/0338(CNS)) 266

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
***	Procedura zgody
***I	Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
***II	Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
***III	Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytluszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytluszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2017–2018

Posiedzenia od 3 do 6 lipca 2017 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 78 z 1.3.2018.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2017)0278

Normy europejskie dla XXI wieku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie norm europejskich dla XXI wieku (2016/2274(INI))

(2018/C 334/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 1 czerwca 2016 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w latach 2013–2015 (COM(2016)0212),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. pt. „Analiza wykonania rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w latach 2013–2015 i noty faktograficzne” (SWD(2016)0126),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. „Normy europejskie dla XXI wieku” (COM(2016)0358),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. pt. „Wykorzystanie potencjału norm europejskich dotyczących usług w celu wspierania europejskich konsumentów i przedsiębiorstw” (SWD(2016)0186),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. pt. „Roczny program prac Unii w zakresie normalizacji europejskiej na 2017 r.” (COM(2016)0357),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 1 czerwca 2016 r. pt. „Wdrażanie działań przewidzianych w programie prac Unii z 2016 r. w zakresie normalizacji europejskiej, w tym aktów wykonawczych i zleceń przesłanych europejskim organizacjom normalizacyjnym” (SWD(2016)0185),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 kwietnia 2016 r. pt. „Priorytety w normalizacji ICT na jednolitym rynku cyfrowym” (COM(2016)0176),

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając wspólną inicjatywę dotyczącą normalizacji w ramach strategii jednolitego rynku, o której mowa w komunikacie Komisji z dnia 28 października 2015 r. pt. „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw” (COM(2015)0550),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przyszłości europejskiej normalizacji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „Normy europejskie dla XXI wieku”,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „Normalizacja europejska na rok 2016”,
 - uwzględniając strategię Komisji na lata 2014–2017 w zakresie otwartego oprogramowania ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A8-0213/2017),
- A. mając na uwadze, że system normalizacji europejskiej jest głównym elementem budowy jednolitego rynku; mając na uwadze, że działanie Komisji ukierunkowane na wypracowanie wspólnej wizji normalizacji europejskiej stanowi bezpośredni rezultat dziesięciu priorytetów Komisji Junckera, a w szczególności priorytetów dotyczących połączonego jednolitego rynku cyfrowego oraz strategii jednolitego rynku;
- B. mając na uwadze, że otwarty, angażujący wszystkich, przejrzysty i napędzany przede wszystkim przez rynek system normalizacji europejskiej oparty na zaufaniu i poszanowaniu zasad odgrywa kluczową rolę w pozytywnym procesie zaspokajania zwiększonego zapotrzebowania w europejskiej polityce przemysłowej, gospodarczej, społecznej i środowiskowej oraz ustawodawstwie na normy, które zwiększą bezpieczeństwo, innowacyjność, interoperacyjność, trwałość i dostępność produktów wśród osób niepełnosprawnych, i poprawią jakość życia obywateli, konsumentów i pracowników;
- C. mając na uwadze, że wydajny system normalizacji europejskiej powinien opierać się na ścisłym partnerstwie i współpracy między przemysłem, organami publicznymi, organami normalizacyjnymi i innymi zainteresowanymi stronami, takimi jak organizacje, o których mowa w załączniku III do rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- D. mając na uwadze, że europejskie normy należy opracowywać w ramach otwartego, angażującego szerokie grono podmiotów i przejrzystego systemu, który zbudowany jest na wspólnym stanowisku wszystkich zainteresowanych stron, z myślą o zdefiniowaniu strategicznych wymogów technicznych lub jakościowych, którym mogą odpowiadać obecne lub przyszłe produkty, procesy produkcji, usługi lub metody;
- E. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji dotyczącym priorytetów w normalizacji ICT na jednolitym rynku cyfrowym doceniono znaczenie standardów otwartych, ale nie podano definicji standardu otwartego; mając na uwadze, że standardy otwarte okazały się być istotne w tworzeniu i rozwoju internetu i usług internetowych, które sprzyjają rozwojowi innowacyjności oraz perspektyw społecznych i ekonomicznych;
- F. mając na uwadze, że rozwiązania w zakresie licencji na otwarte oprogramowanie i sprzęt powinny i mogą pomagać europejskim przedsiębiorstwom i administracjom w zagwarantowaniu lepszego dostępu do cyfrowych towarów i usług;
- G. mając na uwadze, że nowoczesny i elastyczny system normalizacji europejskiej jest kluczowym elementem nowej ambitnej europejskiej polityki przemysłowej i obsługi jednolitego rynku; mając na uwadze, że normy mogą zwiększyć europejską konkurencyjność, wzrost gospodarczy, uczciwą konkurencję i innowacyjność, jak również wspierać jakość, przedsiębiorstwa oraz zwłaszcza wyniki MŚP i ochronę konsumentów, pracowników i środowiska;

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 56.

⁽²⁾ https://ec.europa.eu/info/european-commissions-open-source-strategy_en

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- H. mając na uwadze, że w Europie współistnieją dwa różne systemy opracowywania norm – jeden obejmujący normy wdrożone przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) na podstawie zasady delegacji krajowej, a drugi oparty na płatnym członkostwie zainteresowanych stron, opracowany przez Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI); mając na uwadze, że zachodzi potrzeba oceny systemów opracowywania norm w odniesieniu do rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, tak aby rozpoznać bieżące wyzwania i dobre praktyki;
- I. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) nr 1025/2012 przyczyniło się do udoskonalenia procesu normalizacji przez włączenie po raz pierwszy zainteresowanych podmiotów społecznych i MŚP do podstawy prawnej systemu normalizacji europejskiej;
- J. mając na uwadze, że normy ICT, w większości opracowywane na szczeblu globalnym, umożliwiają opracowanie interoperacyjnych rozwiązań dla produktów komplementarnych oraz dla różnych części danego produktu, co ma szczególne znaczenie dla rozwoju tzw. internetu rzeczy; mając na uwadze, że rozdrobnienie norm i znaczna liczba rozwiązań zamkniętych i półotwartych utrudnia rozwój internetu rzeczy i ogranicza korzystanie z niego, w związku z czym pojawia się konieczność opracowania strategicznego podejścia do normalizacji ICT, aby nadal była ona skuteczna i odpowiadała potrzebom nadchodzącego dziesięciolecia, umożliwiając UE utrzymanie pozycji lidera w światowym systemie normalizacji;
- K. mając na uwadze, że publikacja dokumentacji i danych oznacza wypełnianie obowiązków administracji publicznej i osiąganie celów w zakresie zapewniania przejrzystości, w tym odpowiedzialności, powtarzalności, trwałości i wiarygodności działań administracji; mając na uwadze, że publikowanie dokumentów i danych musi opierać się na otwartych i znormalizowanych formatach, aby uniknąć uzależnienia od jednego dostawcy w sytuacji, gdy oprogramowanie nie będzie dostępne na rynku lub jego dostawca przestanie funkcjonować na rynku, oraz aby umożliwić niezależnym podmiotom wdrażanie tych formatów w ramach zróżnicowanych modeli rozwojowych i biznesowych, w tym z wykorzystaniem otwartego oprogramowania, co zapewni ciągłość procesów realizowanych przez organy rządowe i administracyjne;
- L. mając na uwadze, że sektor transportu odgrywa pierwszoplanową rolę w opracowywaniu i wdrażaniu norm niezbędnych do utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje szeroko zakrojony pakiet normalizacyjny Komisji, który wraz z komunikatem dotyczącym norm ICT oraz wspólną inicjatywą dotyczącą normalizacji ma na celu zapewnienie spójności i prostoty systemu normalizacji europejskiej przez zachowanie jego sprawdzonych elementów, poprawienie niedoskonałości oraz osiągnięcie lepszej równowagi pomiędzy wymiarami europejskim, krajowym i międzynarodowym; podkreśla, że każdy przyszły przegląd systemu normalizacji europejskiej należy oprzeć na zaletach istniejącego systemu, które stanowią solidną bazę dla wprowadzania ulepszeń, a także unikać wszelkich radykalnych zmian, które mogą podważyć podstawowe wartości systemu;
2. dostrzega specyfikę i znaczenie systemu normalizacji europejskiej z punktu widzenia wszystkich zainteresowanych stron, w tym przemysłu, MŚP, konsumentów i pracowników, oraz wzywa Komisję do zapewnienia, by europejski system nadal istniał i otrzymywał zasoby wystarczające do osiągnięcia celów rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, dzięki czemu zwiększa on interoperacyjność, pewność prawa i stosowanie odpowiednich zabezpieczeń z korzyścią dla przedsiębiorców i konsumentów oraz swobody przepływu technologii informacyjnych; wzywa Komisję do zagwarantowania zrównoważonego budżetu dla systemu normalizacji europejskiej podczas rewizji wieloletnich ram finansowych (WRF);
3. przyjmuje z zadowoleniem działalność okrągłego stołu poświęconego znaczeniu rynkowemu norm (SMARRT) w ramach wspólnej inicjatywy dotyczącej normalizacji, co umożliwia dialog pomiędzy Komisją a branżą z zachowaniem pełnej przejrzystości programu działań komitetu ds. norm dla zainteresowanych stron;
4. zauważa, że normy stanowią dobrowolne, oparte na zapotrzebowaniu rynkowym narzędzie zapewniające wymogi techniczne i wytyczne, których stosowanie może ułatwić przestrzeganie europejskiego prawodawstwa i strategii politycznych, jeśli opracowuje się je w sposób przejrzysty i angażujący szerokie grono podmiotów; podkreśla jednak, że norm nie można traktować na równi z przepisami UE, ponieważ ustawodawstwo i strategię polityczne dotyczące poziomu ochrony konsumentów, zdrowia, bezpieczeństwa, środowiska i danych oraz poziom włączenia społecznego pozostają w gestii prawodawcy;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

5. dostrzega znaczenie otwartych, znormalizowanych formatów dla wypełniania obowiązków rządów, administracji oraz instytucji europejskich w zakresie przejrzystości; wzywa państwa członkowskie do podejmowania prób stosowania wspólnych norm w odniesieniu do administracji cyfrowej, skupiając się w szczególności na organach sądowiczych i władzach lokalnych; podkreśla, że standardy otwarte są konieczne do dalszego rozwijania strategii politycznych dotyczących otwartych danych rządowych oraz inteligentnych miast, dlatego też dokumenty i dane muszą być publikowane w otwartych, znormalizowanych formatach, które mogą zostać łatwo wdrożone, ułatwiając ponowne wykorzystanie danych; podkreśla rolę zamówień publicznych i standardów otwartych w unikaniu uzależnienia od jednego dostawcy;
6. wyraża stanowcze przekonanie, że otwarte dane mają nadal, szczególnie w sektorze transportu, zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia pełnych korzyści z jednolitego rynku cyfrowego, takich jak promowanie i rozwój transportu multimodalnego; podkreśla zatem, że niezbędna jest większa pewność prawa, głównie w odniesieniu do własności i odpowiedzialności; w związku z tym wzywa Komisję do niezwłocznego opublikowania planu działania dotyczącego opracowania norm mających na celu harmonizację danych na temat transportu i interfejsów programowania, które są finansowane ze środków publicznych, aby pobudzić innowacje związane z przetwarzaniem dużych ilości danych oraz świadczenie nowych usług transportowych;
7. podkreśla, że obecny system akredytacji instytucji certyfikujących nie zawsze gwarantuje, że znajdujące się na rynku produkty i usługi dobrowolnie stosujące europejskie normy przestrzegają tych norm; ubolewa, że we wspólnej inicjatywie dotyczącej normalizacji i w rocznym programie prac Unii na rzecz normalizacji europejskiej nie poświęcono uwagi akredytacji instytucji certyfikujących i normom oraz wzywa Komisję do uwzględnienia tego aspektu podczas proponowania nowych inicjatyw;
8. jest zdania, że standardy otwarte muszą bazować na otwartości procesu normalizacji i rozwoju oraz na dostępności norm wdrażania i stosowania, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 i zasadami WTO; dostrzega wyrażony w planie działania w sprawie patentów koniecznych dla spełnienia normy zamiar Komisji polegający na doprecyzowaniu kwestii związanych z licencjonowaniem FRAND i patentów koniecznych dla spełnienia normy; zachęca Komisję, aby wraz z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi i środowiskami otwartego oprogramowania znalazła odpowiednie metody współpracy;
9. podkreśla, że europejski system normalizacji musi pozytywnie wpływać na europejską innowacyjność, zwiększać konkurencyjność Unii, umacniać pozycję Europy w handlu międzynarodowym i sprzyjać dobrobytowi jej obywateli; uważa w związku z tym za istotne, aby Europa zachowała kluczową rolę w międzynarodowym systemie normalizacji i podkreśla znaczenie promocji norm europejskich na szczeblu globalnym podczas negocjowania umów handlowych z państwami trzecimi; podkreśla, że europejski system normalizacji może także odnieść korzyści z umów partnerskich zawieranych przez europejskie organizacje normalizacyjne z organizacjami normalizacyjnymi z państw trzecich, oraz stwierdza, że art. 13 i 14 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 już przewiduje udział organizacji opracowujących normy w dziedzinie zamówień publicznych w branży ICT; zaleca, aby europejskie organizacje normalizacyjne rozważyły bliższą współpracę z krajowymi jednostkami normalizacyjnymi z państw trzecich, w tym ze stowarzyszonymi organami normalizacyjnymi, w przypadkach, gdzie istnieje możliwość zbieżności; zachęca Komisję, państwa członkowskie i europejskie organizacje normalizacyjne do dalszych prac nad tworzeniem globalnych norm i do zwracania uwagi na kontekst regionalny i znaczenie danej normy podczas angażowania się w prace normalizacyjne;
10. podkreśla, że międzynarodowa współpraca w zakresie normalizacji pomaga zapewnić przejrzystość, efektywność i spójność oraz tworzy przyjazne pod względem konkurencji otoczenie dla sektora przemysłowego – dobrym przykładem, stworzonym dla sektora ICT, jest Światowe Forum na rzecz Harmonizacji Przepisów dotyczących Pojazdów w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNECE) (grupa robocza nr 29);
11. podkreśla, że normy przyjmowane przez organizacje międzynarodowe opracowuje się zwykle poza zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 1025/2012, oraz zaleca, by europejskie organizacje normalizacyjne zatwierdzały je wyłącznie po przeprowadzeniu wewnętrznego procesu zatwierdzenia z uwzględnieniem przedstawicieli zainteresowanych stron, takich jak organizacje wymienione w załączniku III, w szczególności w odniesieniu do zharmonizowanych norm wspierających wdrażanie prawodawstwa europejskiego;
12. jest zdania, że europejskie organizacje normalizacyjne powinny w każdych okolicznościach opracowywać angażujące szerokie grono podmiotów, zrównoważone i bezpieczne normy o wysokiej jakości, zapewniając przy tym sprawiedliwy dostęp wszystkim zainteresowanym stronom i ich równe traktowanie, ograniczając do minimum oddziaływanie na środowisko oraz gwarantując odpowiednią ochronę danych osobowych i prywatności;
13. uważa, że współpraca Komisji i państw członkowskich z podmiotami przemysłowymi w UE w zasadniczy sposób ułatwia przyjmowanie globalnych norm noszących w definicji znamię europejskie oraz wdrażanie technologii 5G;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

14. wyraża ubolewanie, że różnice między normami krajowymi, na przykład w sektorze logistyki i transportu towarowego, nadal stanowią barierę dla rynku wewnętrznego, w związku z czym apeluje do Komisji i europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie odpowiednich norm, aby harmonizować warunki na szczeblu krajowym – zawsze gdy zostanie to uznane za konieczne – w celu usunięcia wszelkich możliwych barier dla rynku wewnętrznego; w związku z tym podkreśla konieczność poszukiwania międzymodalnej harmonizacji norm;
15. wskazuje ponadto, że oprócz zapobiegania rozdrobnieniu rynku normalizacja może przyczynić się znacząco do zmniejszenia obciążeń administracyjnych i kosztów transportu dla wszystkich przedsiębiorstw (np. dzięki e-dokumentom), a w szczególności dla MŚP, oraz może ułatwić właściwe egzekwowanie przepisów UE (np. dzięki cyfrowym tachografom lub elektronicznym systemom pobierania opłat);
16. zauważa, że dzięki rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012 zwiększyło się zaangażowanie szerokiego grona podmiotów w system normalizacji europejskiej, dzięki czemu MŚP, konsumenci, pracownicy i organizacje środowiskowe mogą aktywnie uczestniczyć w procesie normalizacji, oraz zachęca do podążania w tym kierunku, aby zapewnić wszystkim odpowiednią reprezentację i udział w systemie normalizacji, a co za tym idzie pełne korzyści z normalizacji; wzywa Komisję, europejskie organizacje normalizacyjne i krajowe jednostki normalizacyjne do znalezienia najlepszych metod osiągnięcia tego celu i sprostania wyzwaniom, takim jak brak świadomości problemu, przed którymi stoi dalszy rozwój;
17. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez ETSI na rzecz ułatwienia dostępu europejskim MŚP, a także długoterminową strategię instytutu na lata 2016–2021 ukierunkowaną w szczególności na współpracę międzysektorową;
18. przyznaje, że zwiększyła się szybkość wydawania norm, oraz przypomina, jak ważne jest znalezienie odpowiedniej równowagi między koniecznością zapewnienia terminowego opracowywania norm, z jednej strony, i koniecznością zapewnienia ich wysokiej jakości, z drugiej strony;
19. stoi na stanowisku, że – jako uzupełnienie istniejących najlepszych praktyk stosowanych przez środowiska normalizacyjne – zwiększenie świadomości publicznej w zakresie proponowanych norm, wczesne i odpowiednie uczestnictwo wszystkich zainteresowanych stron oraz poprawa jakości wniosków o normalizację mogą dodatkowo zwiększyć przejrzystość i rozliczalność systemu normalizacji;
20. ponadto wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na państwa kandydujące oraz zapewnienia im wsparcia w działaniach na rzecz dostosowania ich norm do norm europejskich w celu ograniczenia do minimum istniejących wąskich gardeł;

Normy ICT

21. z zadowoleniem przyjmuje komunikat w sprawie priorytetów w normalizacji ICT, w którym ustanowiono strategiczne podejście do normalizacji w odniesieniu do technologii ICT, niemniej wzywa Komisję, by wyraźnie określiła dostosowania między komunikatem a planem działań na rzecz normalizacji ICT, pakietem „Norm europejskich dla XXI wieku” i rocznym programem prac;
22. odnotowuje, że niedawna konwergencja technologii i cyfryzacja społeczeństwa, przedsiębiorstw i usług publicznych skutkują rozmyciem tradycyjnego podziału na normalizację ogólną i normalizację ICT; uważa, że proces normalizacji ICT powinien być częścią europejskiej strategii cyfrowej mającej na celu osiągnięcie korzyści skali, wypracowanie oszczędności budżetowych oraz poprawę konkurencyjności i innowacyjności przedsiębiorstw europejskich, jak również zwiększenie międzysektorowej i transgranicznej interoperacyjności towarów i usług przez szybsze określenie, w sposób otwarty i konkurencyjny, dobrowolnych norm, które mogą zostać łatwo wdrożone przez MŚP;
23. podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy w środowisku związanym z normalizacją ICT, zwłaszcza między europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, oraz wzywa te organizacje do sporządzania wspólnych rocznych programów prac, w których wskazane będą przekrojowe obszary wspólnego zainteresowania;
24. podkreśla, że otwarte, dobrowolne, angażujące szerokie grono podmiotów i ukierunkowane na osiągnięcie konsensusu procesy normalizacji są skuteczne jako siła napędowa dla innowacji, interoperacyjności i wdrożenia technologii, oraz przypomina o znaczeniu zapewnienia odpowiednich inwestycji i wiedzy fachowej w obszarze najnowocześniejszych technologii, a także o znaczeniu rozwijania tych technologii i wspierania MŚP;
25. zwraca się do Komisji o zaapelowanie do europejskich organizacji normalizacyjnych, by zapewniły wkład w wysokiej jakości, interoperacyjne i otwarte standardy z myślą o unikaniu rozdrobnienia oraz zachęcały do ich powszechnego przyjmowania, oraz uznały istniejący ekosystem i zróżnicowane modele biznesowe wspierające rozwój technologii cyfrowych, co zapewni wkład w zrównoważenie społeczne, gospodarcze i środowiskowe łańcuchów wartości ICT oraz potwierdzi zaangażowanie na rzecz interesu publicznego, jakim jest zapewnianie prywatności i ochrona danych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

26. podkreśla bezwzględną konieczność dostosowania polityki normalizacyjnej w zakresie ICT do ewolucji rynku i polityki, co pozwoli na osiągnięcie ważnych europejskich celów politycznych wymagających interoperacyjności, takich jak dostępność, bezpieczeństwo, e-przedsiębiorczość, e-administracja, e-zdrowie i transport; zaleca, aby Komisja i europejskie organizacje normalizacyjne priorytetowo traktowały normy w zakresie 5G, chmury obliczeniowej, internetu rzeczy, bezpieczeństwa danych i cyberbezpieczeństwa, a także dziedzin wertykalnych, takich jak „automatyczne i podłączone do sieci kierowanie pojazdami i inteligentne systemu transportu”, „inteligentne miasta”, „inteligentna energia”, „zaawansowane technologie produkcyjne” czy „inteligentne środowisko życia”;

27. podkreśla, że należy stworzyć otwarty, interoperacyjny ekosystem ICT oparty na pięciu priorytetowych normach ICT, zachęcający do konkurencji w budowaniu wartości, co sprzyjałoby rozwojowi innowacji; uważa, że:

- normy 5G powinny umożliwiać rzeczywiste przejście na nową generację pod względem przepustowości, niezawodności i opóźnienia, pozwalającą sprostać oczekiwanemu wzrostowi ruchu oraz różnym wymaganiom usług, które powstaną w oparciu o nią;
- normy cyberbezpieczeństwa powinny umożliwiać uwzględnianie bezpieczeństwa na etapie projektowania oraz zachowanie zasad ochrony prywatności już w fazie projektowania, wspieranie odporności sieci oraz zarządzanie ryzykiem, a także powinny być w stanie poradzić sobie z szybkim wzrostem liczby zagrożeń cybernetycznych dla wszystkich powstających technologii ICT;
- należy zadbać o zbliżenie norm przetwarzania w chmurze, aby umożliwić interoperacyjność we wszystkich aspektach przetwarzania w chmurze, zapewniającą możliwość przenoszenia;
- normy danych powinny zapewniać obsługę międzysektorowego, międzydyscyplinarnego przepływu danych, osiągnięcie lepszej interoperacyjności danych i metadanych, w tym semantyfikacji, oraz powinny przyczyniać się do rozwoju referencyjnej architektury dużych zbiorów danych;
- normy internetu rzeczy powinny wyeliminować obecne rozdrobnienie, nie hamując innowacji w bardzo szybko rozwijającym się sektorze;

28. przyznaje, że wydajne sieci łączności 5G w zasadniczy sposób zależą od wspólnych norm zapewniających interoperacyjność i bezpieczeństwo, lecz przypomina, że rozwój sieci o bardzo wysokiej przepustowości stanowi podstawę niezawodnej sieci 5G;

29. zwraca uwagę, że powodzenie gospodarki opartej na danych zależy od szerszego ekosystemu ICT, w tym od wysoko wykwalifikowanych ekspertów oraz osób o odpowiednich umiejętnościach, dzięki czemu możliwe będzie wyeliminowanie przepaści cyfrowej i wykluczenia cyfrowego;

30. zachęca Komisję do sporządzania statystyk w celu lepszej oceny skutków cyfryzacji i ICT dla sektorów transportu i turystyki;

31. jest świadomy rosnącej liczby platform, grup, spotkań i kanałów komunikacji dotyczących norm ICT; wzywa Komisję do zracjonalizowania liczby platform i mechanizmów koordynacji służących normalizacji oraz włączenia organizacji normalizacyjnych w nowe inicjatywy w celu uniknięcia powielania wysiłków na rzecz zainteresowanych stron; podkreśla konieczność lepszej koordynacji norm ICT i priorytetów normalizacji między różnymi organizacjami i wzywa Komisję do szybkiego poinformowania zainteresowanych stron o etapie, na jakim znalazły się będące w toku inicjatywy dotyczące norm ICT;

32. podkreśla, że cyfryzacja postępuje bardzo szybko i stanowi ważną siłę napędową gospodarki; podkreśla, że ważne jest, by przeprowadzić skuteczną cyfryzację branż pionowych, z korzyścią dla MŚP, a zwłaszcza dla konsumentów na szczeblu unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym, oraz że należy odpowiednio uwzględniać ich problemy w ramach międzynarodowej normalizacji ICT;

33. popiera zamiar przeanalizowania przez Komisję inicjatyw takich jak zaufana etykieta internetu rzeczy i system certyfikacji, które mogą pomóc zwiększyć poziom prywatności i zapewnienia kompleksowego bezpieczeństwa urządzeń internetu rzeczy, dzięki mierzalnym i porównywalnym ocenom potencjalnego ryzyka związanego z obsługą i użytkowaniem urządzeń lub usług należących do internetu rzeczy; uważa, że należy je opracowywać zależnie od potrzeb i w razie gdy urządzenia internetu rzeczy mogą wywierać wpływ na ważną infrastrukturę na podstawie wymogów określonych w dyrektywie w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji, która powinna stanowić podstawę do określenia wymogów bezpieczeństwa; stwierdza, że każda tego typu etykieta powinna umożliwiać jej dostosowanie do przyszłych zmian technologicznych i uwzględniać, w stosownych przypadkach, normy globalne;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

34. wzywa Komisję do przyjęcia przewodniej roli w promowaniu wielojęzycznych norm międzysektorowych oraz do wspierania usług, które są rzetelne, bezpieczne i świadczone z poszanowaniem prywatności;

35. popiera w związku z tym określenie konkretnych i mierzalnych minimalnych wymogów uwzględniających długoterminową zrównoważoność i solidność urządzeń i usług internetu rzeczy, jak również branżowych norm w zakresie bezpieczeństwa komputerowego i zrównoważoności; wykaz takich norm powinien przykładowo obejmować zobowiązanie do udostępniania aktualizacji przez określony minimalny okres od dnia zakupu oraz zobowiązanie producenta lub dostawcy do przekazania w określonym terminie aktualizacji w razie stwierdzenia i zgłoszenia podatności na dany problem; w tym celu Komisja powinna dokonać oceny możliwości samoregulacji branży, uwzględniając tempo, w jakim w sektorze ICT opracowywane są normy i technologie, oraz różnorodność modeli rozwojowych i biznesowych, w tym modeli opartych na otwartym oprogramowaniu, przedsiębiorstw typu start-up oraz MŚP;

36. odnotowuje obawy związane z bezpieczeństwem cybernetycznym i specyficzny charakter zagrożeń w sektorze transportu; wzywa Komisję, by uwzględniła tę specyfikę w oczekiwanych przed końcem 2017 r. zaleceniach w sprawie norm dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego, co stanowiłoby pierwszy krok w kierunku kompleksowej strategii w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego w sektorze transportu;

37. stwierdza, że normalizacja ICT będzie korzystna dla rozwoju usług związanych z transportem i turystyką, a także multimodalnych rozwiązań w dziedzinie transportu; wzywa Komisję, aby wraz z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi przywiązywała większą wagę do tego rozwoju podczas wdrażania planu działań w sprawie priorytetów w normalizacji ICT, a w szczególności do zbadania potencjalnej roli normalizacji we wspieraniu zmian technologicznych i nowych modeli biznesowych pojawiających się w sektorze turystyki; wzywa Komisję do podjęcia pilnych działań promujących rozwój zintegrowanych systemów inteligentnej sprzedaży biletów i usług informacyjnych oraz nowych koncepcji mobilności, takich jak mobilność jako usługa;

38. odnotowuje, że wraz z coraz bardziej powszechnym korzystaniem z internetu, bankowości internetowej, sieci społecznościowych i inicjatyw w zakresie e-zdrowia rosną obawy dotyczące bezpieczeństwa i prywatności oraz że normy ICT muszą odzwierciedlać zasady ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu danych;

39. wzywa Komisję, aby cyfrowa integracja produkcji stała się jednym z priorytetów normalizacji ICT, oraz zachęca do opracowywania standardów otwartych w odniesieniu do protokołów komunikacji i formatów danych zapewniających cyfrową integrację sprzętu produkcyjnego, co zapewni pełną interoperacyjność między maszynami i urządzeniami;

40. dostrzega, że istnieją pewne obawy – w szczególności w odniesieniu do ICT i patentów koniecznych dla spełnienia normy – oraz przyznaje, że solidna, sprawiedliwa i rozsądna polityka w zakresie praw własności intelektualnej zachęci do inwestycji i innowacji oraz ułatwi tworzenie jednolitego rynku cyfrowego i przyjmowanie nowych technologii, zwłaszcza jeśli chodzi o uruchamianie urządzeń w sieci 5G i w internecie rzeczy, gdyż są one w dużym stopniu zależne od normalizacji; podkreśla, że w przypadku patentów koniecznych dla spełnienia normy należy utrzymać zrównoważone ramy normalizacyjne i skuteczne praktyki licencyjne oparte na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach licencjonowania oraz uwzględniać uzasadnione obawy zarówno licencjodawców, jak i licencjobiorców w odniesieniu do patentów koniecznych dla spełnienia normy oraz zapewnić, by proces normalizacji odbywał się w równych warunkach działania, umożliwiającą współpracę przedsiębiorstw różnej wielkości, w tym MŚP, w sposób przynoszący wzajemne korzyści; zachęca Komisję do wysiłków na rzecz zapewnienia interoperacyjności komponentów cyfrowych, którą można osiągnąć dzięki różnym metodom licencjonowania i modelom biznesowym;

41. wzywa Komisję do niezwłocznego wyjaśnienia najważniejszych elementów sprawiedliwej, skutecznej i możliwej do wyegzekwowania metody licencjonowania opartej na zasadach FRAND, z uwzględnieniem interesów zarówno posiadaczy praw, jak i podmiotów wdrażających normy, które obejmują patenty konieczne dla spełnienia normy, godziwego zwrotu z inwestycji oraz szerokiego dostępu do technologii powstałych podczas zrównoważonego i otwartego procesu normalizacji; zwraca się do Komisji o uwzględnienie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-170/13 (Huawei vs ZTE), które zapewnia właściwą równowagę między posiadaczami patentów koniecznych dla spełnienia normy a podmiotami wdrażającymi normy, o rozwiązywanie problemu naruszeń patentów i o zadbanie o skuteczny system rozstrzygania sporów; zachęca ponadto Komisję do udoskonalenia definicji informacji na temat zakresu patentu i odniesienia się do problemu asymetrii informacyjnej pomiędzy MŚP a dużymi przedsiębiorstwami, zwiększania przejrzystości deklaracji patentów koniecznych dla spełnienia normy, jak również do poprawy jakości informacji na temat stosunku patentów koniecznych dla spełnienia normy do produktów; jest zdania, że rekompensata dla podmiotów opracowujących patenty konieczne dla spełnienia normy powinna opierać się na sprawiedliwych, proporcjonalnych

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

i niedyskryminujących warunkach oraz na przejrzystych, rozsądnych, przewidywalnych i zrównoważonych stawkach opłat licencyjnych, chyba że podmioty te zdecydują się na bezpłatne udostępnienie normy; stwierdza jednak, że istnieją różne modele biznesowe, takie jak bezpłatne udzielanie licencji lub stosowanie otwartego oprogramowania, w związku z czym w prawodawstwie i dyskusjach należy uznać prawa wszystkich sektorów rynku i posiadaczy praw własności intelektualnej do stosowania tych modeli;

42. zauważa, że konieczne jest oparte na dowodach podejście do monitorowania oraz dalszy rozwój ram udzielania licencji, aby zapewnić dynamiczny ekosystem tworzący wartość dodaną i miejsca pracy;

43. wzywa Komisję, aby dwa razy w roku publikowała sprawozdania dokumentujące rzeczywiste przypadki: a) nielicencjonowanego korzystania z patentów koniecznych dla spełnienia normy (tj. naruszeń) trwających co najmniej 18 miesięcy oraz b) problemów z dostępem do norm z powodu systematycznego nieprzestrzegania zobowiązań FRAND;

44. wzywa Komisję do zakończenia rozmów na temat „postrzeganej potrzeby” utworzenia chmury do celów naukowych oraz podjęcia – w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi – natychmiastowych działań w sprawie europejskiej otwartej chmury do celów naukowych, która powinna sprawnie łączyć istniejące sieci, dane i wysoce wydajne systemy obliczeniowe oraz elektroniczne usługi infrastrukturalne w poszczególnych dziedzinach nauki, w ramach wspólnej polityki i wspólnych norm ICT;

Normy europejskie dla XXI wieku

45. z zadowoleniem przyjmuje pakiet normalizacyjny Komisji „Normy europejskie dla XXI wieku” oraz jest zdania, że system normalizacji powinien być bardziej przejrzysty i otwarty oraz powinien bardziej angażować szerokie grono podmiotów, tak aby w pełni uwzględnić obawy obywateli, konsumentów i MŚP;

46. ubolewa, że nie przeprowadzono z nim konsultacji przed przyjęciem pakietu, oraz wzywa instytucje Unii Europejskiej do dostosowania różnych inicjatyw do jednego, strategicznego i całościowego programu prac, tak aby uniknąć powielania działań i strategii politycznych; podkreśla, że właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może odegrać istotną rolę w kontroli publicznej zharmonizowanych norm opracowanych na zlecenie Komisji;

47. wzywa do dalszego wzmocnienia, zapewnienia większej spójności i zwiększenia ścisłości rocznego programu prac Unii na rzecz normalizacji europejskiej;

48. podkreśla, że następny roczny program prac Unii na rzecz normalizacji europejskiej musi w szczególności uwzględnić działania ukierunkowane na poprawę koordynacji między systemami norm ICT i spoza ICT, udoskonalenie zasad stosowanych przez różne krajowe organy normalizacyjne oraz zwiększenie zaangażowania europejskich organizacji normalizacyjnych dzięki zwróceniu większej uwagi na rolę zainteresowanych stron, o których mowa w art. 5;

49. podkreśla znaczenie dialogu międzyinstytucjonalnego dla przygotowania rocznego programu prac Unii na rzecz normalizacji europejskiej oraz zachęca do podejmowania wysiłków mających na celu zaangażowanie, przed przyjęciem rocznego programu prac Unii na rzecz normalizacji europejskiej, wszystkich właściwych zainteresowanych stron w doroczne forum w dziedzinie normalizacji, aby omówić nowe obszary, istniejące wyzwania i konieczne udoskonalenia procesu normalizacji;

50. zachęca państwa członkowskie do inwestowania w krajowe strategie normalizacyjne, które będą również stanowić pomoc i zachętę dla sektora publicznego, jednostek normalizacyjnych, zainteresowanych grup społecznych, MŚP oraz środowisk naukowych w zakresie opracowywania i wdrażania na szczeblu krajowym indywidualnych planów działań normalizacyjnych;

51. z zadowoleniem przyjmuje wspólną inicjatywę dotyczącą normalizacji i zaleca, by Parlament także został zaproszony do udziału w niej i zapewnienia w nią wkładu, oraz podkreśla, że wszystkie zainteresowane strony, w tym instytucje UE, muszą przestrzegać zasad takich partnerstw publiczno-prywatnych; wzywa Komisję do przyjęcia przewodniej roli we wdrażaniu kluczowych działań i zaleceń wspólnej inicjatywy dotyczącej normalizacji oraz do przedłożenia Parlamentowi do końca 2017 r. sprawozdania na temat postępów w tym zakresie;

52. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie, podjęte w kontekście wspólnej inicjatywy dotyczącej normalizacji, do przeprowadzenia badania na temat gospodarczych i społecznych skutków norm i ich stosowania, w tym informacji o strategiach politycznych, ryzyku i wynikach pod kątem jakości życia, aspektów społecznych i dotyczących pracowników; zachęca Komisję, by oparła to badanie na danych ilościowych i jakościowych oraz by przeanalizowała zarówno modele biznesowe procesu normalizacji, jak i różne modele finansowe – uwzględniając przy tym szanse i wyzwania – na potrzeby zapewniania łatwego dostępu do norm zharmonizowanych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

53. podkreśla, że normalizacja jest coraz częściej uznawana za ważny czynnik przyczyniający się do badań i rozwoju oraz że odgrywa ona istotną rolę w zmniejszaniu luki między badaniami a rynkiem, wspiera upowszechnianie i wykorzystywanie wyników badań oraz stwarza podstawę dla dalszych innowacji;

54. zwraca się do Komisji o przyjęcie strategii politycznych, które wyeliminują zbędne bariery w sektorach innowacyjnych, z myślą o pobudzaniu inwestycji w badania i rozwój, oraz w ogólnounijną normalizację; zauważa, że branże pionowe powinny wypracować własny plan działania na rzecz normalizacji, oparty na procesach realizowanych przez daną branżę, które – jeśli będą usilnie zmierzać do osiągnięcia wspólnych norm – miałyby potencjał umożliwiający przekształcenie ich w normy ogólnosiękatowe; uważa, że unijne jednostki normalizacyjne powinny odegrać szczególną rolę w tym procesie;

55. zwraca się do stron wspólnej inicjatywy, aby zadbały o lepsze dostosowanie badań naukowych i innowacji do priorytetów ustalania norm;

56. uważa, że wiedza otwarta i otwarte licencje to najlepsze instrumenty stymulowania innowacji i rozwoju technologii; zachęca instytucje badawcze otrzymujące fundusze unijne, aby korzystały z europejskich otwartych patentów i licencji, dzięki czemu odegrają większą rolę w ustanawianiu norm;

57. popiera działania mające na celu poprawę synergii między środowiskami normalizacyjnymi i badawczymi oraz promowanie norm na wczesnym etapie projektów badawczych; zachęca krajowe jednostki normalizacyjne do promowania normalizacji w środowiskach badawczych i zajmujących się innowacjami, w tym wśród odpowiednich organizacji rządowych i agencji finansujących, oraz zaleca opracowanie rozdziału poświęconego normalizacji w ramach programu „Horyzont 2020”;

58. wzywa Komisję do zachęcania europejskich organizacji normalizacyjnych o zadbanie, by normy dotyczące usług odzwierciedlały zwiększoną serwicyzację gospodarki, i by opracowywano je z myślą o poprawie bezpieczeństwa i jakości usług oraz z myślą o nadaniu priorytetu obszarom przynoszącym największą szkodę konsumentom, z poszanowaniem istniejących krajowych wymogów regulacyjnych, w szczególności przepisów prawa pracy, porozumień zbiorowych i negocjacji zbiorowych; dostrzega ponadto, że normy dotyczące usług mają niejednokrotnie specyficzny charakter wynikający z uwarunkowań krajowych oraz że ich opracowywanie jest powiązane z potrzebami rynku, a także interesem konsumentów i interesem publicznym; podkreśla, że wprowadzenie europejskich norm dotyczących usług powinno wnosić wkład w funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług oraz zwiększać przejrzystość, jakość i konkurencyjność oraz promować konkurencję, innowacyjność i ochronę konsumentów;

59. podkreśla, że proces normalizacji w Europie musi obejmować normy zwiększające pozbawiony barier dostęp osób niepełnosprawnych i osób starszych do transportu i usług transportowych;

60. jest zdania, że szybko zmieniający się świat i zwiększona złożoność techniczna prowadzą do znacznego wzrostu liczby norm i platform, które służą do opracowywania specyfikacji, które nie odpowiadają organizacjom normalizacyjnym uznawanym w rozporządzeniu (UE) nr 1025/2012, co oznacza konieczność większego zaangażowania MŚP i mikroprzedsiębiorstw; podkreśla znaczenie działań uzupełniających w celu poprawy dostępu MŚP do środków opracowywania i stosowania norm;

61. podkreśla znaczenie, jakie ma łączenie platform i baz danych na szczeblu europejskim, umożliwiające poprawę interoperacyjności sieci i systemów;

62. uważa, że normalizacja ICT oznacza nie tylko ustanawianie wymogów dotyczących produktów, ale również opracowywanie innowacyjnych technologii;

63. podkreśla, że jednolite ustalenia (techniczne) przyczyniają się do zmniejszenia kosztów rozwoju, produkcji i certyfikacji oraz uniknięcia powielania pracy;

64. podkreśla, że starzenie się społeczeństwa Europy wymaga systematycznego uwzględniania potrzeb osób starszych, osób niepełnosprawnych oraz innych słabszych członków społeczeństwa przy opracowywaniu norm, które są odpowiednim narzędziem tworzenia aktywnego i zdrowego społeczeństwa w Europie oraz zwiększania dostępności produktów i usług dla ludności;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

65. wskazuje, że innowacje w sektorach transportu i turystyki stwarzają ogromne możliwości oraz mają pozytywny wpływ zarówno na społeczeństwo, jak i na przedsiębiorstwa w UE, zwłaszcza MŚP i firmy typu start-up, a ponadto podkreśla potrzebę rozwoju nowych norm – w miarę możliwości z zastosowaniem podejścia przekrojowego – i podtrzymywania normalizacji w celu zapewnienia odpowiedniej realizacji inicjatyw UE w dziedzinie digitalizacji, takich jak współdziałające inteligentne systemy transportowe (C-ITS) oraz rozwój zastosowań transportowych w ramach unijnych systemów nawigacji satelitarnej (Galileo i EGNOS);

Europejskie organizacje normalizacyjne

66. z zadowoleniem przyjmuje rolę odgrywaną przez europejskie organizacje normalizacyjne, zachęca jednak do podejmowania dalszych inicjatyw, aby poprawić otwartość, dostępność i przejrzystość norm, oraz zaleca, by w swoich pracach organizacje te kierowały się interesem europejskim;

67. uznaje, że zasada delegacji krajowej ma zasadnicze znaczenie dla europejskiego systemu, lecz ostrzega, że istnieją różnice pod względem zasobów, technicznej wiedzy fachowej i zaangażowania zainteresowanych stron na szczeblu krajowym, oraz zaleca, by uzupełniać prace delegacji krajowych;

68. uznaje znaczenie terminowego wdrażania norm, a także podawania odniesień w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (Dz.U.) w przypadku norm zharmonizowanych; zdaje sobie sprawę z coraz rzadszego przytaczania powoływanych norm w Dz.U. oraz wzywa Komisję do zbadania tego stanu rzeczy i zarządzenia jego przyczynom oraz zlikwidowania niepotrzebnych barier; zaleca w związku z tym szerszy udział ekspertów Komisji i „konsultantów nowego podejścia” w procesie normalizacji oraz wzywa Komisję do opracowania, wspólnie z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi wytycznych w zakresie oceny procesu normalizacji, tak aby pomóc poszczególnym departamentom Komisji, europejskim organizacjom normalizacyjnym i „konsultantom nowego podejścia” w dokonywaniu oceny norm w spójny sposób;

69. powtarza, że przejrzyste i dostępne mechanizmy odwoławcze zwiększają zaufanie do europejskich organizacji normalizacyjnych oraz procesu ustanawiania norm;

70. zachęca do wykorzystywania nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych, takich jak opracowane przez CEN i CENELEC narzędzie e-uczenia się dla MŚP, w celu zwiększenia dostępności i przejrzystości procesu normalizacji; uważa, że stosowanie narzędzi cyfrowych może ułatwić zainteresowanym stronom udział w opracowywaniu norm oraz zapewnić informacje o planowanych, trwających i zakończonych pracach normalizacyjnych;

Zalecenia strategiczne

71. wzywa Komisję do wzmocnienia synergii i koordynacji między instytucjami Unii Europejskiej, europejskimi organizacjami normalizacyjnymi, krajowymi organami normalizacyjnymi i wszystkimi właściwymi organizacjami zainteresowanych stron w ramach dorocznego forum w dziedzinie normalizacji, przy jednoczesnym uznaniu międzynarodowego kontekstu norm; dostrzega i popiera fakt, że zdecydowana większość norm jest opracowywana dobrowolnie w odpowiedzi na potrzeby rynku i konsumentów;

72. wzywa do rygorystycznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 w odniesieniu do uznawania organizacji, o których mowa w załączniku III, oraz publikacji sprawozdań zgodnie z art. 24 rozporządzenia;

73. wzywa Komisję do pełnego zharmonizowania warunków dla organizacji, o których mowa w załączniku III, oraz usunięcia faktycznych przeszkód dla ich skutecznego zaangażowania w proces normalizacji;

74. zaleca, aby status członka, prawa i obowiązki organizacji wymienionych w załączniku III, takie jak prawo do odwołania, uprawnienia konsultacyjne, prawo do wyrażenia opinii przed przyjęciem normy oraz dostępu do komitetów technicznych i grup roboczych, zostały poddane przeglądowi w europejskich organizacjach normalizacyjnych pod kątem spełniania wymogów rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;

75. wzywa europejskie organizacje normalizacyjne do zapewnienia, by porozumienie wiedeńskie między ISO i CEN oraz porozumienie frankfurckie między IEC i CENELEC nie utrudniały uczestnictwa w procesie normalizacji organizacjom, o których mowa w załączniku III, lub krajowym organom normalizacyjnym;

76. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania, ułatwiania finansowania i przyspieszenia upowszechnienia niezbędnej infrastruktury, w tym dzięki modernizacji i adaptowaniu, na potrzeby przyjęcia przez rynek nowych technologii, dla których wsparciem będą normy europejskie (np. infrastruktura paliw alternatywnych), zgodnie z wymaganiami w dziedzinie bezpieczeństwa, zdrowia i środowiska; podkreśla, że inwestycje w infrastrukturę są inwestycjami długoterminowymi, dlatego też jej normalizacja powinna zapewnić maksymalną interoperacyjność oraz umożliwić przyszły rozwój technologiczny i jego zastosowanie;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

77. zwraca się do Komisji, by podjęła współpracę z europejskimi organizacjami normalizacyjnymi oraz krajowymi jednostkami normalizacyjnymi w celu promowania łatwych w użyciu kontaktowych punktów dostępu do norm, które mogą zapewnić użytkownikom norm wsparcie i informacje na temat dostępnych norm i ich ogólnej specyfikacji oraz pomóc użytkownikom w znalezieniu norm najbardziej odpowiadających ich potrzebom, a także wytycznych co do ich stosowania; zaleca ponadto zorganizowanie na szczeblu krajowym i unijnym kampanii informacyjnych i edukacyjnych w celu promowania znaczenia norm oraz zachęca państwa członkowskie do włączenia do krajowych systemów kształcenia odpowiednich zawodowych kursów edukacyjnych dotyczących norm;

78. zwraca się do Komisji o opracowanie działań polegających na śledzeniu rozwoju technologii, aby wskazać obszary dalszego rozwoju ICT, w których normalizacja może przynieść korzyści, o ułatwienie przepływu informacji i zapewnienia ich jawności niezbędnej do penetracji rynku oraz funkcjonowania tych technologii, a także o promowanie w związku z tym łatwo dostępnych i przyjaznych użytkownikom mechanizmów oceny za pośrednictwem internetu;

79. zaleca, aby krajowe jednostki normalizacyjne zbadały, czy możliwe jest zapewnienie dostępu do norm w zakresie umożliwiającym użytkownikom norm dokonanie oceny istotności danej normy; zdecydowanie zaleca, aby krajowe jednostki normalizacyjne i europejskie organizacje normalizacyjne przy określaniu poziomu opłat za dostęp do norm uwzględniały potrzeby MŚP oraz niekomercyjnych zainteresowanych stron;

80. wzywa Komisję do sporządzenia rejestru istniejących norm europejskich we wszystkich językach urzędowych UE, który będzie zawierał informacje na temat bieżących prac normalizacyjnych prowadzonych w europejskich organizacjach normalizacyjnych, istniejących zleceń normalizacji, postępów prac oraz decyzji zawierających formalne zastrzeżenia;

81. wzywa Komisję, by monitorowała międzynarodowe procesy normalizacji w obszarze ICT oraz, w razie konieczności, wspierała uczestnictwo i koordynację europejskich zainteresowanych stron na stanowiskach kierowniczych w odpowiednich jednostkach normalizacyjnych oraz w projektach normalizacyjnych o strategicznym znaczeniu, tak aby promować europejski model regulacyjny i interesy europejskie; zachęca do wykorzystania wielostronnej platformy ds. normalizacji ICT w celu zbliżenia europejskich organizacji normalizacyjnych i międzynarodowych jednostek normalizacyjnych w dziedzinie ICT;

82. zachęca do przyjęcia w UE referencyjnego modelu architektury oprogramowania dla przemysłu 4.0 w celu cyfryzacji europejskiego przemysłu;

83. wzywa państwa członkowskie do stosowania norm europejskich ICT w procedurach udzielania zamówień publicznych w celu poprawy jakości usług publicznych oraz propagowania nowatorskich technologii; podkreśla jednak, że stosowanie norm nie powinno skutkować powstawaniem dodatkowych barier, w szczególności dla małych przedsiębiorstw pragnących uczestniczyć w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego;

84. wzywa instytucje UE, rządy krajowe i europejskie organizacje normalizacyjne do opracowania wytycznych szkoleniowych dla podmiotów kształtujących politykę, aby pomóc im w poradzeniu sobie z niespójnościami wynikającymi ze stosowania odmiennych metod pracy w różnych wydziałach i instytucjach, a także do zapewnienia kultury normalizacji i zrozumienia, w jaki sposób działają procesy normalizacji i kiedy można je stosować;

o

o o

85. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0279

W kierunku ogólnoeuropejskich ram dotyczących obligacji zabezpieczonych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. W kierunku ogólnoeuropejskich ram dotyczących obligacji zabezpieczonych (2017/2005(INI))**

(2018/C 334/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie EUNB z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie obligacji zabezpieczonych: zalecenia dotyczące harmonizacji ram obligacji zabezpieczonych w UE (EBA-Op-2016-23),
- uwzględniając dokument konsultacyjny Komisji z dnia 30 września 2015 r. w sprawie obligacji zabezpieczonych w Unii Europejskiej i dokument Komisji nieopatrzonej datą „Summary of contributions to the public consultation on »Covered Bonds«” [Podsumowanie opinii otrzymanych w ramach konsultacji społecznych na temat „obligacji zabezpieczonych”],
- uwzględniając sprawozdanie komisji z dnia 20 października 2015 r. na podstawie art. 503 rozporządzenia (UE) nr 575/2013: Wymogi kapitałowe w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych (COM(2015)0509),
- uwzględniając opinię EUNB z dnia 1 lipca 2014 r. w sprawie preferencyjnego ujmowania w kapitale obligacji zabezpieczonych (EBA/Op/2014/04),
- uwzględniając sprawozdanie EUNB z dnia 1 lipca 2014 r. w sprawie unijnych ram obligacji zabezpieczonych i sposobu ich ujmowania w kapitale: „Odpowiedź na wniosek o doradztwo wystosowany przez Komisję w grudniu 2013 r. w związku z art. 503 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i zaleceniem E wydanym przez ERRS w grudniu 2012 r. w sprawie finansowania instytucji kredytowych (ERRS/12/2)”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/91/UE z dnia 23 lipca 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji depozytariusza, polityki wynagrodzeń oraz sankcji ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 52 ust. 4 (zwaną dalej „dyrektywą UCITS”),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 129 (zwaną dalej „rozporządzeniem CRR”),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 ⁽³⁾, w szczególności art. 44 ust. 2 tej dyrektywy,
- uwzględniając art. 1 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2205 z dnia 6 sierpnia 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących obowiązku rozliczania ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 1 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1178 z dnia 10 czerwca 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących obowiązku rozliczania ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 186.⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.⁽⁴⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2015, s. 13.⁽⁵⁾ Dz.U. L 195 z 20.7.2016, s. 3.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych ⁽¹⁾ (zwane dalej „aktem delegowanym w sprawie LCR”),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0235/2017),
- A. mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone są instrumentami o długoletniej historii charakteryzującymi się niskim współczynnikiem niewykonania zobowiązań i rzetelnością spłat, które pomagają finansować około 20 % europejskich kredytów hipotecznych, a w 2015 r. kwota wynikających z nich zobowiązań wyniosła w Europie ponad 2 000 mld EUR; mając na uwadze, że ok. 90 % obligacji zabezpieczonych na całym świecie emitowanych jest w dziewięciu krajach europejskich;
- B. mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone odgrywają kluczową rolę w finansowaniu instytucji kredytowych, w szczególności podczas kryzysu finansowego; mając na uwadze, że w czasie tego kryzysu obligacje zabezpieczone utrzymywały wysoki poziom bezpieczeństwa i płynności, co należy uznać za efekt wysokiej jakości przepisów krajowych; mając na uwadze, że odnotowany w latach 2008–2014 okres rosnących spreadów w cenach obligacji zabezpieczonych w poszczególnych państwach członkowskich nie stanowi rozstrzygającego dowodu na fragmentację rynku, ponieważ spready te były w wysokim stopniu skorelowane ze spreadami obligacji państwowych i były raczej jedynie odzwierciedleniem ryzyka związanego z pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie; mając na uwadze, że odpowiednia wrażliwość na ryzyko cen obligacji zabezpieczonych w poszczególnych państwach członkowskich stanowi dowód odpowiedniego funkcjonowania i dobrej integracji rynków;
- C. mając na uwadze znaczne transgraniczne inwestycje w europejskie rynki obligacji zabezpieczonych; mając na uwadze bardzo zróżnicowaną bazę inwestorską obligacji zabezpieczonych, w której ważne miejsce zajmują banki z udziałem w rynku wynoszącym ok. 35 % w okresie 2009–2015; mając na uwadze spadek udziału w rynku podmiotów zarządzających aktywami, firm ubezpieczeniowych i funduszy emerytalno-rentowych wynoszący prawie 20 punktów procentowych i zastąpienie tego udziału zasadniczo większymi inwestycjami banku centralnego w obligacje zabezpieczone;
- D. mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone stanowią atrakcyjne instrumenty dłużne, ponieważ są one – do poziomu zabezpieczenia w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie – wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu określonego w art. 44 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków; mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone, które spełniają wymogi art. 129 rozporządzenia CRR, korzystają z preferencyjnego traktowania w odniesieniu do wagi ryzyka;
- E. mając na uwadze, że jednym z czynników w ramach bankowego popytu na obligacje zabezpieczone jest preferencyjne traktowanie regulacyjne obligacji zabezpieczonych w akcie delegowanym dotyczącym wskaźnika pokrycia wpływów netto, którego przepisy pozwalają bankom na uwzględnianie obligacji zabezpieczonych w buforze płynnościowym, nawet jeśli nie kwalifikują się one do tego wskaźnika na podstawie zasad z Bazylei;
- F. mając na uwadze, że programy obligacji zabezpieczonych są, pod pewnymi warunkami, zwolnione z początkowych wymogów depozytowych zabezpieczających przed ryzykiem kredytowym kontrahenta w transakcjach na instrumentach pochodnych;
- G. mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone mogą – w zależności od decyzji krajowych – zostać zwolnione z unijnych wymogów dotyczących dużych ekspozycji;
- H. mając na uwadze, że na pozycje niezabezpieczonych wierzycieli banku negatywnie wpływa obciążenie aktywów wynikające z wymogów dotyczących nadzabezpieczenia, a nie zasada finansowania długu wyodrębnionymi pulami aktywów stanowiących zabezpieczenie; mając na uwadze, że takie operacje charakteryzujące się współczynnikami pokrycia należności zabezpieczeniem (współczynnikami LTV) na poziomie dużo niższym niż 100 % z zasady poprawiają pozycje niezabezpieczonych wierzycieli banku w takim stopniu, że rezerwy te nie są potrzebne do pokrycia roszczeń względem puli aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- I. mając na uwadze, że obligacje zabezpieczone zajmują ważne miejsce po stronie aktywów w bilansach wielu banków; mając na uwadze, że dla stabilności finansowej ważne jest, aby aktywa te pozostały maksymalnie bezpieczne i płynne; mając na uwadze, że na cel ten nie powinny mieć negatywnego wpływu innowacje w dziedzinie obligacji zabezpieczonych, w wyniku których emitentom pozwala się na przenoszenie ryzyka na inwestorów według własnego uznania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- J. mając na uwadze, że emisje obligacji zabezpieczonych z warunkowym przedłużeniem okresu zapadalności (tzw. struktur soft bullet i conditional pass-through) wzrosły o 8 % w ciągu 12 miesięcy i osiągnęły w kwietniu 2016 r. udział w rynku na poziomie 45 %; mając na uwadze, że takie opcje zmniejszają ryzyko utraty płynności w niedopasowanych pulach aktywów stanowiących zabezpieczenie, obniżają wymogi dotyczące nadzabezpieczenia oraz pomagają uniknąć gwałtownych wyprzedaży; mając jednak na uwadze, że przedłużenie okresu zapadalności przenosi ryzyko emitenta na inwestorów; mając na uwadze, że preferencyjne traktowanie regulacyjne powinno być przyznawane wyłącznie instrumentom dłużnym, które są szczególnie bezpieczne;
- K. mając na uwadze, że w prawie UE nie ma precyzyjnej definicji obligacji zabezpieczonych;
- L. mając na uwadze, że rynki obligacji zabezpieczonych rozwijają się wolniej w państwach członkowskich, w których nie ma krajowej tradycji emitowania takich obligacji lub których rozwój utrudnia ryzyko związane z niewypłacalnością państwa bądź trudne uwarunkowania makroekonomiczne;
- M. mając na uwadze, że uznaje się powszechnie wysoki poziom zróżnicowania krajowych ram w zakresie obligacji zabezpieczonych, w szczególności w odniesieniu do aspektów technicznych dotyczących poziomu nadzoru publicznego;
- N. mając na uwadze, że w przypadku unijnych ram dotyczących obligacji zabezpieczonych należy kierować się najwyższymi standardami;
- O. mając na uwadze istnienie kilku bardzo pomyślnie funkcjonujących krajowych ram dotyczących obligacji zabezpieczonych, których podstawą są względy historyczne i prawne oraz które są częściowo zakorzenione w prawie krajowym; mając na uwadze wspólne podstawowe cechy charakterystyczne tych ram krajowych, w szczególności zasadę podwójnego regresu, wyodrębnienie puli zabezpieczeń obejmujących aktywa o niskim ryzyku oraz szczególnie nadzór publiczny; mając na uwadze, że korzystne może być rozszerzenie tych zasad na inne rodzaje instrumentów dłużnych;
- P. mając na uwadze, że harmonizacja nie powinna opierać się na podejściu uniwersalnym, ponieważ może to skutkować znaczącym ograniczeniem zróżnicowania produktów i negatywnie wpływać na jak dotąd skutecznie funkcjonujące rynki krajowe; mając na uwadze, że harmonizacja powinna przebiegać zgodnie z zasadą pomocniczości;
- Q. mając na uwadze, że uczestnicy rynku podjęli inicjatywy na rzecz sprzyjania rozwojowi rynków obligacji zabezpieczonych, takie jak utworzenie w 2013 r. znaku obligacji zabezpieczonych i zharmonizowanego wzorca przejrzystości;
- R. mając na uwadze, że po przeglądzie nadzorczym EUNB wskazał najlepsze praktyki w dziedzinie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru nad nimi oraz dokonał oceny dostosowania ram krajowych do tych praktyk;
- S. mając na uwadze, że w odpowiedzi na konsultacje publiczne Komisji zdecydowana większość zainteresowanych stron wyraziła sprzeciw wobec pełnej harmonizacji, a inwestorzy podkreślali wartość zróżnicowania produktów; mając na uwadze, że zainteresowane strony wyraziły ostrożne poparcie dla wprowadzenia unijnego prawodawstwa, pod warunkiem że będzie oparte na zasadach i istniejących ramach oraz będzie uwzględniać w szczególności cechy charakterystyczne ram krajowych;

Ogólne spostrzeżenia i stanowiska

1. podkreśla, że krajowe i transgraniczne inwestycje w obligacje zabezpieczone dotychczas funkcjonowały dobrze na rynkach UE w obrębie aktualnych ram ustawodawczych; podkreśla, że należy utrzymać zróżnicowanie prawidłowo skonstruowanych i bezpiecznych produktów;
2. zwraca uwagę, że obowiązkowa harmonizacja krajowych modeli lub ich zastąpienie jednym modelem europejskim może prowadzić do niezamierzonych negatywnych konsekwencji na rynkach, których obecny sukces zależy od ustawodawstwa dotyczącego obligacji zabezpieczonych uwzględnionego w przepisach krajowych; nalega, by bardziej zintegrowane ramy europejskie ograniczały się do opartego na zasadach podejścia określającego cele, lecz pozwalającego na wskazanie sposobów i środków ich realizacji w ramach transpozycji do prawa krajowego; podkreśla, że ramy te powinny opierać się na wysokiej jakości normach i uwzględniać najlepsze praktyki oraz czerpać wzory z należącego do funkcjonujących systemów krajowych bez zakłócania ich funkcjonowania; podkreśla, że potencjał nowych europejskich ram dotyczących obligacji zabezpieczonych, dostosowanych do najlepszych praktyk, powinien stanowić punkt odniesienia dla młodych rynków i podnieść jakość obligacji zabezpieczonych;
3. wzywa się do opracowania dyrektywy UE, w której zostaną wyraźnie rozróżnione dwa rodzaje istniejących obecnie obligacji zabezpieczonych, a mianowicie:

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- a) obligacje zabezpieczone (zwane dalej „uprzywilejowanymi obligacjami zabezpieczonymi”), które nie określają warunków gorszych niż standardy ustanowione obecnie w art. 129 rozporządzenia CRR; oraz
- b) obligacje zabezpieczone (zwane dalej „zwykłymi obligacjami zabezpieczonymi”), które nie spełniają wymogów określonych dla uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, ale nie określają warunków gorszych niż standardy ustanowione obecnie w art. 52 ust. 4 dyrektywy UCITS;

podkreśla, że uprzywilejowane obligacje zabezpieczone powinny nadal korzystać z preferencyjnego traktowania regulacyjnego w stosunku do zwykłych obligacji zabezpieczonych, a te ostatnie powinny korzystać z preferencyjnego traktowania regulacyjnego w stosunku do innych form długu zabezpieczonego; uznaje potencjał wszystkich instrumentów dłużnych zgodnych z dyrektywą UCITS dla osiągnięcia celów unii rynków kapitałowych;

4. wzywa państwa członkowskie do ochrony znaku „obligacji zabezpieczonej” (zarówno w odniesieniu do uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, jak i zwykłych obligacji zabezpieczonych) przez zapewnienie w prawodawstwie krajowym, że obligacje zabezpieczone będą wysoce płynne i zbliżone do instrumentów dłużnych pozbawionych ryzyka; zdecydowanie zaleca, by instrumenty dłużne zabezpieczone aktywami, które zasadniczo są obciążone większym ryzykiem niż dług publiczny i kredyty hipoteczne (np. inwestycje infrastrukturalne niepokrywane ze środków publicznych czy kredyty dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP)) nie były oznakowane jako „obligacje zabezpieczone”, lecz ewentualnie jako „europejskie zabezpieczone papiery dłużne”; popiera zasadę, zgodnie z którą pula aktywów stanowiących zabezpieczenie dla uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych i zwykłych obligacji zabezpieczonych powinny być w pełni zabezpieczone aktywami o charakterze długoterminowym, które można wycenić i przejąć;

5. zwraca się do Komisji o włączenie do dyrektywy takich zasad ram prawnych dotyczących europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych jak podwójny regres, szczególny nadzór publiczny, wyłączenie z masy upadłościowej i wymogi w zakresie przejrzystości; wzywa państwa członkowskie do włączenia tych zasad do przepisów krajowych i krajowych postępowań upadłościowych; podkreśla, że prawidłowo skonstruowane ramy prawne europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych mogłyby przyczynić się do zwiększenia przejrzystości, płynności i opłacalności tego instrumentu w stosunku do papierów wartościowych korzystających z ustaleń umownych; zauważa, że może to pomóc europejskim zabezpieczonym papierom dłużnym w finansowaniu bardziej ryzykownych działań, takich jak kredyty dla MŚP, kredyty konsumenckie lub inwestycje infrastrukturalne, które nie są objęte gwarancjami rządowymi; odnotowuje, że europejskie zabezpieczone papiery dłużne zostałyby wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu określonego w art. 4 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków;

6. popiera włączenie do dyrektywy minimalnych norm nadzorczych, które będą odzwierciedlać stwierdzone najlepsze praktyki dotyczące obligacji zabezpieczonych; zachęca do konwergencji praktyk nadzorczych w całej UE;

7. apeluje, aby dzięki dyrektywie zwiększyła się przejrzystość informacji dotyczących puli aktywów stanowiących zabezpieczenie oraz ram prawnych zapewniających podwójny regres i wyodrębnienie składników tych aktywów w przypadku niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; w związku z tym nalega też, aby dyrektywa opierała się na zasadach i skupiała wyłącznie na wymogach informacyjnych;

Definicje uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych oraz określenie ich ram regulacyjnych

8. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego ram europejskich obligacji zabezpieczonych (dyrektywa) definiujących równocześnie uprzywilejowane obligacje zabezpieczone, zwykłe obligacje zabezpieczone i europejskie zabezpieczone papiery dłużne w celu uniknięcia zakłóceń rynku podczas faz przejściowych; wzywa Komisję do włączenia do tej definicji wszystkich poniższych wspólnych zasad, które można zrealizować podczas cyklu życia tego wyemitowanego instrumentu niezależnie od potencjalnego preferencyjnego traktowania:

- a) uprzywilejowane obligacje zabezpieczone, zwykłe obligacje zabezpieczone i europejskie zabezpieczone papiery dłużne są w pełni zabezpieczone pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- b) prawo krajowe powinno zapewniać podwójny regres, tj. inwestor ma:
 - (i) roszczenie wobec emitenta instrumentów dłużnych w wysokości równej pełnym zobowiązaniom płatniczym;
 - (ii) równorzędne roszczenie, któremu przysługuje pierwszeństwo, w odniesieniu do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie (w tym aktywów zastępczych i instrumentów pochodnych) w razie niewykonania zobowiązań przez emitenta;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

jeśli te roszczenia nie wystarczają na pełne pokrycie zobowiązań płatniczych emitenta, roszczenia inwestora o wartość rezydualną muszą być traktowane na zasadzie równorzędności z roszczeniami niezabezpieczonych wierzycieli uprzywilejowanych emitenta;

- c) skuteczne wyodrębnienie wszystkich składników puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zapewnia się w prawie wiążących uzgodnieniach, które są łatwe do wyegzekwowania w razie niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; to samo będzie się odnosić do wszystkich aktywów zastępczych i instrumentów pochodnych zabezpieczających ryzyko związane z pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie;
- d) uprzywilejowane obligacje zabezpieczone, zwykłe obligacje zabezpieczone i europejskie zabezpieczone papiery dłużne są wyłączone z masy upadłościowej, tj. zapewnia się, że realizacja zobowiązań płatniczych emitenta nie jest automatycznie przyspieszana w przypadku niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- e) stosuje się nadzabezpieczenie odzwierciedlające ryzyka związane z uprzywilejowanymi zabezpieczonymi, zwykłymi obligacjami zabezpieczonymi i europejskimi zabezpieczonymi papierami dłużnymi, w zakresie określonym w prawie krajowym; wartość puli wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie musi być zawsze wyższa niż wartość należnych zobowiązań płatniczych; metody wyceny puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i częstotliwości dokonywania obliczeń powinny być wyraźnie określone w prawie krajowym oraz powinny należycie uwzględniać wszystkie istotne czynniki ryzyka;
- f) prawo europejskie lub krajowe określa maksymalne parametry współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem (współczynnik LTV) dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie; eliminowanie puli aktywów stanowiących zabezpieczenie z powodu niezgodności z limitami współczynnika LTV nie powinno być obowiązkowe, lecz należy raczej zadbać o to, by takie eliminowanie następowało wyłącznie w przypadku ich zastąpienia aktywami kwalifikowalnymi o co najmniej takiej samej wartości rynkowej;
- g) część puli aktywów stanowiących zabezpieczenie lub instrumentów wsparcia płynności charakteryzuje się wystarczającą płynnością, tak aby zobowiązania płatnicze w programie emisji obligacji zabezpieczonych lub europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych mogły zostać pokryte przez następne sześć miesięcy, z wyjątkiem przypadków obligacji współfinansowanych lub obligacji o strukturze soft bullet i conditional pass-through;
- h) instrumenty pochodne dopuszcza się wyłącznie do celów związanych z zabezpieczaniem ryzyka, a umowy dotyczące instrumentu pochodnego zawarte przez emitenta z kontrahentem związanym z instrumentem pochodnym i zarejestrowane w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie nie mogą być rozwiązane w związku z niewypłacalnością emitenta;
- i) prawo krajowe przewiduje solidne ramy szczególnego nadzoru publicznego przez określenie właściwego organu, organu monitorującego pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie i specjalnego zarządcy, wraz z precyzyjnym zdefiniowaniem obowiązków i uprawnień nadzorczych właściwego organu, w celu dopilnowania, by:
 - (i) emitenci dysponowali wykwalifikowanym personelem i odpowiednimi procedurami operacyjnymi w zakresie zarządzania pulami aktywów stanowiących zabezpieczenie, w tym na wypadek warunków skrajnych, niewypłacalności lub restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - (ii) cechy puli aktywów stanowiących zabezpieczenie spełniają obowiązujące wymagania zarówno przed emisją, jak i do momentu zapadalności instrumentów dłużnych;
 - (iii) spełnianie przez uprzywilejowane obligacje zabezpieczone, zwykłe obligacje zabezpieczone i europejskie zabezpieczone papiery dłużne stosownych wymogów (w tym wymogów dotyczących kwalifikowalności aktywów stanowiących zabezpieczenia i wymogów dotyczących pokrycia) podlega prowadzonemu na bieżąco, regularnemu i niezależnemu monitorowaniu;
 - (iv) emitenci przeprowadzają regularnie testy warunków skrajnych w zakresie obliczania wymogów dotyczących pokrycia przy uwzględnieniu głównych czynników ryzyka wpływających na instrument dłużny, takich jak ryzyko kredytowe, ryzyko stopy procentowej, ryzyko walutowe i ryzyko płynności;

należy jasno określić obowiązki i uprawnienia właściwego organu oraz specjalnego zarządcy w przypadku niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- j) emitent jest zobowiązany do ujawniania w odstępach co najmniej półrocznych zagregowanych danych na temat puli aktywów stanowiących zabezpieczenie na poziomie szczegółowości umożliwiającym inwestorom przeprowadzenie kompleksowej analizy ryzyka; dostarczane informacje powinny dotyczyć ryzyka kredytowego, ryzyka rynkowego i ryzyka płynności charakteryzujących aktywa stanowiące zabezpieczenie, stron zaangażowanych w pulę aktywów stanowiących zabezpieczenie, poziomów nadzabezpieczenia ustawowego, umownego i dobrowolnego, a ponadto powinny zawierać sekcję dotyczącą instrumentów pochodnych dołączonych do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i zobowiązań;
- k) okres zapadalności można przedłużyć jedynie w przypadku niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz po zatwierdzeniu przez właściwy organ nadzorczy lub na podstawie obiektywnych czynników finansowych określonych w prawie krajowym i zatwierdzonych przez właściwy organ europejski; dokładne warunki przedłużenia i ewentualne zmiany dotyczące kuponu, okresu zapadalności i innych cech należy wyraźnie określić w warunkach dotyczących poszczególnych obligacji;
9. wzywa Komisję do uwzględnienia w określonej w dyrektywie definicji uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych następujących zasad dodatkowych:
- a) instrumenty dłużne są w pełni zabezpieczone aktywami określonymi w art. 129 ust. 1 rozporządzenia CRR i spełniają dodatkowe wymogi przewidziane w art. 129 ust. 3 i 7 tego rozporządzenia; w odniesieniu do kredytów na nieruchomości mieszkalne zabezpieczone gwarancjami na mocy art. 129 ust. 1 lit. e) rozporządzenia CRR nie mogą istnieć żadne przeszkody prawne dla administratora programu obligacji zabezpieczonych do obciążania pożyczek uprzywilejowanym zastawem hipotecznym w razie niewykonania zobowiązań przez emitenta obligacji zabezpieczonych lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a gwarancja nie jest z jakiegokolwiek powodu honorowana; należy dokonać przeglądu możliwości kwalifikowania statków jako puli aktywów stanowiących zabezpieczenie (art. 129 ust. 1 lit. g) rozporządzenia CRR);
- b) parametry maksymalnego współczynnika LTV dla kredytów hipotecznych uwzględnionych w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie prawo europejskie ustanawia tak, by nie przekraczały współczynników LTV obecnie ustanowionych w art. 129 rozporządzenia CRR, ale podlegały systematycznemu przeglądowi i dostosowaniu zgodnie z testami warunków skrajnych opartymi na niezależnych ocenach cen rynkowych na odpowiednich rynkach nieruchomości w warunkach skrajnych; należy zachęcać do stosowania raczej współczynnika dotyczącego wartości bankowo-hipotecznej niż współczynnika dotyczącego wartości rynkowej;
10. podkreśla, że wagi ryzyka przypisywane obligacjom zabezpieczonym w prawodawstwie europejskim muszą odzwierciedlać oceny rynkowe ryzyka; zauważa, że te same wymogi nie mają zastosowania do wszystkich innych rodzajów instrumentów dłużnych objętych preferencyjnym traktowaniem regulacyjnym z uwagi na pewne cechy charakterystyczne;
11. wzywa Komisję, by upoważniła europejskie organy nadzoru do oceny spełniania kryteriów dotyczących uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych w celu uzupełnienia, a nawet zastąpienia wykazów przewidzianych w art. 52 ust. 4 dyrektywy UCITS przez oficjalny wykaz spełniających wymogi systemów uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych na szczeblu europejskim;
12. wzywa EUNB do wydania zaleceń dla systemów uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych w odniesieniu do kryteriów kwalifikacji aktywów (w tym aktywów zastępczych), współczynników LTV oraz minimalnych skutecznych poziomów nadzabezpieczenia dla różnych rodzajów aktywów, a także w odniesieniu do ewentualnych zmian rozporządzenia CRR; wzywa EUNB do zapewnienia niezbędnych wytycznych dotyczących ustanowienia ram szczególnego nadzoru publicznego i administracji;
13. zaleca, by bariery w dostępie do rynku dla emitentów na rozwijających się rynkach obligacji zabezpieczonych poza EOG były eliminowane przez zapewnienie równorzędnego traktowania wspomnianych obligacji pochodzących od emitentów z państw trzecich, przy założeniu przeprowadzenia dokładnej oceny równoważności warunków prawnych, instytucjonalnych i nadzorczych przez właściwą instytucję europejską; zaleca propagowanie kluczowych zasad prawodawstwa europejskiego w celu określenia potencjalnego punktu odniesienia dla rynków obligacji zabezpieczonych na całym świecie;
14. wzywa Komisję, by zaproponowała przegląd europejskiego prawodawstwa w dziedzinie usług finansowych, w którym określone zostanie podejście regulacyjne do uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych;
15. wzywa Komisję, aby przy ocenie obowiązujących przepisów w dziedzinie usług finansowych uwzględniła potencjał uprzywilejowanych obligacji zabezpieczonych, zwykłych obligacji zabezpieczonych i europejskich zabezpieczonych papierów dłużnych w zakresie realizacji celów unii rynków kapitałowych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

16. wzywa Komisję do zidentyfikowania ewentualnych przeszkód na szczeblu krajowym utrudniających rozwój systemów obligacji zabezpieczonych oraz do opublikowania wytycznych w celu usunięcia tych barier bez uszczerbku dla prawidłowego i ostrożnego prowadzenia działalności przez banki;

17. wzywa Komisję i EUNB do ponownej oceny (być może w ramach oceny wpływu) kwalifikowania zastawów morskich pod statki do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. g) rozporządzenia CRR; jest zaniepokojony, że preferencyjne traktowanie statków powoduje zakłócenia konkurencji z innymi środkami transportu; wzywa Komisję i EUNB do zbadania, czy obligacje zabezpieczone statków są traktowane na równi z innymi obligacjami zabezpieczonymi spełniającymi wymogi rozporządzenia CRR pod względem ich płynności oraz ocen ryzyka dokonywanych przez niezależne agencje ratingowe i czy w związku z tym uzasadnione jest preferencyjne traktowanie takich obligacji na podstawie kwalifikowalności do wskaźnika pokrycia wpływów netto i niższych wag ryzyka w ramach rozporządzenia CRR;

18. wzywa państwa członkowskie, by przewidywały w prawie krajowym możliwość tworzenia odrębnych pul aktywów stanowiących zabezpieczenie, z których każda będzie obejmować jednorodną klasę aktywów (np. kredyty na nieruchomości mieszkalne); wzywa państwa członkowskie, by dopuściły wszystkie aktywa stanowiące zabezpieczenie określone w art. 129 lit. a), b) i c) rozporządzenia CRR jako aktywa zastępcze, co przyczyni się do spełnienia wymogu pokrycia, a ponadto wzywa je do jasnego określenia ograniczeń w zakresie jakości kredytowej, wielkości ekspozycji i górnych granic udziałów w zabezpieczeniu dla aktywów zastępczych;

Wspieranie przejrzystości rynku i dobrowolnej konwergencji

19. z zadowoleniem przyjmuje usprawnienia w metodach ratingu obligacji zabezpieczonych oraz rozszerzenie rynków ratingowych dla tych obligacji;

20. podkreśla znaczenie równych warunków działania dla zapewnienia uczciwej konkurencji na rynkach finansowych; podkreśla, że prawodawstwo europejskie nie może nierówno traktować różnych rodzajów instrumentów zobowiązań zabezpieczonych, chyba że istnieją uzasadnione powody pozwalające przypuszczać, że różnią się one pod względem poziomu bezpieczeństwa lub płynności;

21. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy rynkowe związane z opracowaniem zharmonizowanych standardów i wzorców dotyczących ujawniania danych (np. zharmonizowanego wzorca przejrzystości) w celu ułatwienia porównania i analizy różnic między obligacjami zabezpieczonymi w całej UE;

22. popiera opracowanie przez EUNB zaleceń dotyczących standardów rynkowych i przewodników dobrych praktyk; zachęca do osiągania dobrowolnej konwergencji w tym zakresie;

23. zachęca do systematycznego przeprowadzania testów warunków skrajnych dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i do publikacji ich wyników;

o

o o

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0280

Rola turystyki związanej z rybołówstwem w dywersyfikacji rybołówstwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie roli turystyki związanej z rybołówstwem w dywersyfikacji rybołówstwa (2016/2035(INI))

(2018/C 334/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki wodnej ⁽³⁾ (ramowa dyrektywa wodna UE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego rybołówstwa przybrzeżnego oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie „niebieskiego wzrostu” – wspieranie zrównoważonego wzrostu w unijnym sektorze żeglugi, transportu morskiego i turystyki ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2014 r. zatytułowany „Innowacje w niebieskiej gospodarce wykorzystujące potencjał mórz i oceanów w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy” (COM(2014)0254),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. pt. „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” (COM(2010)0352),
- uwzględniając unijną strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., w szczególności jej cel 4 dotyczący zapewnienia zrównoważonego wykorzystania zasobów rybnych i dobrego stanu środowiska morskiego, w którym to celu UE zobowiązuje się między innymi do wyeliminowania negatywnego wpływu na stada ryb, gatunki, siedliska i ekosystemy, w tym „poprzez zachęty finansowe w formie przyszłych instrumentów finansowych dla rybołówstwa i polityki morskiej w odniesieniu do morskich obszarów chronionych (w tym obszarów »Natura 2000« oraz obszarów ustanowionych przez umowy międzynarodowe i regionalne); może to obejmować odbudowę ekosystemów morskich, dostosowanie działalności połowowej i wspieranie zaangażowania sektora w podejmowanie alternatywnych form działalności, takich jak turystyka ekologiczna, a także monitorowanie morskiej różnorodności biologicznej i zarządzanie nią oraz zwalczanie wyrzucania odpadów do morza”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2012 r. zatytułowany „»Niebieski wzrost« – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” (COM(2012)0494),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lutego 2014 r. zatytułowany „Europejska Strategia na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej” (COM(2014)0086),

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 167.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 24.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A8-0221/2017),
- A. mając na uwadze stopniowe pogarszanie się sytuacji w sektorze tradycyjnego rybołówstwa;
- B. mając na uwadze, że dla wielu rybaków trudniących się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym dywersyfikacja stała się koniecznością w celu uzyskania dodatkowych źródeł dochodów, ponieważ dotychczasowy dochód jest często niewystarczający;
- C. mając na uwadze, że w rozważaniach dotyczących zróżnicowania sektora rybołówstwa należy uwzględnić fakt, że znaczna część sektora rybołówstwa jest prawie całkowicie zależna od tradycyjnych metod połowowych;
- D. mając na uwadze, że regiony przybrzeżne i wyspiarskie cierpią z powodu poważnego pogorszenia się sytuacji gospodarczej, co skutkuje wyludnianiem, gdyż mieszkańcy tych obszarów opuszczają je, udając się na obszary, w których istnieją większe możliwości zatrudnienia i kształcenia;
- E. mając na uwadze, że choć niektóre przybrzeżne regiony rybackie są położone w pobliżu miejscowości turystycznych, nie są one w stanie osiągnąć odpowiedniego wzrostu gospodarczego, pomimo że sektory rybołówstwa i turystyki są ze sobą kompatybilne;
- F. mając na uwadze, że turystyka związana z rybołówstwem może się przyczyniać do tworzenia miejsc pracy, wspierania włączenia społecznego, do poprawy jakości życia i do rewitalizacji społeczności utrzymujących się z rybołówstwa, szczególnie w tych obszarach, gdzie inna działalność gospodarcza jest słabo rozwinięta; mając na uwadze, że potencjał ten kształtuje się bardzo różnie w zależności od regionu oraz od rodzaju rybołówstwa i wielkości statku;
- G. mając na uwadze, że turystyka związana z rybołówstwem może się przyczyniać do ograniczenia oddziaływania na stada ryb i na środowisko, a także do szerzenia wiedzy i podnoszenia świadomości na temat potrzeby ochrony środowiska i zachowania kultury; mając w szczególności na uwadze, że turystyka rybacka i usługi turystyczne oferowane przez rybaków na lądzie w wielu europejskich regionach mogą stanowić rzeczywistą formę uzupełniania i dywersyfikacji działalności podstawowej;
- H. mając na uwadze, że działalność turystyczna związana z rybołówstwem może się przyczynić do tego, że rybacy będą w większym stopniu dostrzegani przez ogół społeczeństwa, oraz do większego docenienia i zrozumienia złożonego zakresu ich działalności; mając na uwadze, że turystyka rybacka i inna działalność połowowa związana z turystyką (rybackie usługi turystyczne na lądzie, połowy rekreacyjne itp.) są jeszcze mało znane szerokiemu kręgowi odbiorców i należy uwrażliwiać konsumentów na znaczenie spożywania lokalnych produktów rybnych pochodzących z krótkiego łańcucha dostaw;
- I. mając na uwadze, że turystyka związana z rybołówstwem może być okazją do przyciągnięcia turystów dzięki szerokiej ofercie – od lokalnych produktów po ekologiczne formy działalności;
- J. mając na uwadze, że tradycyjna gastronomia związana z produktami rybołówstwa oraz tradycyjnym przemysłem przetwórstwa i produkcji konserw mogłaby stanowić ważny atut w turystyce rozwijającej się wokół sektora rybołówstwa;
- K. mając na uwadze, że wędkarstwo przynosi różnorodne korzyści społeczne i ma korzystny wpływ na ludzkie zdrowie i dobre samopoczucie;
- L. mając na uwadze, że korzyści społeczne i ekonomiczne z turystyki związanej z rybołówstwem mają w dużym stopniu charakter sezonowy, a działalność tę prowadzi się głównie w miesiącach letnich; mając na uwadze, że korzyści płynące z pozyskania większej lojalności klientów – o czym często jest mowa – mogą być obserwowane przez cały rok;
- M. mając na uwadze, że rok 2018 będzie Europejskim Rokiem Dziedzictwa Kulturowego, którego celem jest uwrażliwienie obywateli na historię Europy i na wartości płynące z ich dziedzictwa kulturowego, które stanowi wspólne dobro; mając na uwadze, że tradycyjne rybołówstwo jest częścią bogatego dziedzictwa kulturowego Europy i przyczynia się do tożsamości społeczności lokalnych, między innymi w zakresie, w jakim pomaga kształtować gusty, preferencje żywnościowe, obyczaje, historię i krajobrazy; mając na uwadze, że aspekt ten został znacznie poprawiony dzięki kontaktom z turystami;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- N. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) wspiera inwestycje, przyczyniając się do dywersyfikacji dochodów rybaków przez rozwój działalności uzupełniającej, w tym do inwestowania w dodatkowe wyposażenie bezpieczeństwa na statkach, turystykę rybacką i rybackie usługi turystyczne na lądzie, działalność gastronomiczną, usługi związane z połowami rekreacyjnymi i wędkarstwem sportowym oraz działalność dydaktyczną związaną z rybołówstwem;
- O. mając na uwadze, że nie istnieje wspólna definicja ani podstawa prawna turystyki związanej z rybołówstwem; mając na uwadze, że na przykład we Włoszech turystyka związana z rybołówstwem jest uznawana za działalność zawodową, natomiast we Francji jest klasyfikowana jako działalność uzupełniająca; mając na uwadze, że w zależności od statusu prawnego turystyki związanej z rybołówstwem mogą występować znaczące różnice dotyczące systemu opodatkowania, procedur udzielania zezwoleń, wymagań w zakresie kwalifikacji, urządzeń bezpieczeństwa itp.;
- P. mając na uwadze, że europejska ramowa dyrektywa wodna i dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej nakładają na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dobrego stanu wód przybrzeżnych i morskich; mając na uwadze, że dyrektywa siedliskowa zobowiązuje państwa członkowskie do określenia i utrzymania siedlisk morskich i przybrzeżnych, poprzez tworzenie obszarów Natura 2000 i zarządzanie nimi;
- Q. mając na uwadze, że w większości chronionych obszarów morskich i obszarów przybrzeżnych Natura 2000 sektor turystyki ma szczególne znaczenie; mając na uwadze, że istnieją liczne pozytywne przykłady zarządzania dzielonego i partnerstwa między organami zarządzania chronionych obszarów morskich i rybakami trudniącymi się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym na rzecz promowania turystyki rybackiej i innych sposobów prezentowania walorów tradycyjnego rybołówstwa do celów turystycznych i kulturalnych;
- R. mając na uwadze, że dane dotyczące turystyki związanej z rybołówstwem, zarówno w Europie, jak i poza Europą, są nieliczne, niespójne i nieporównywalne;
- S. mając na uwadze, że w strategii na rzecz „niebieskiego wzrostu” z 2012 r. UE określiła turystykę przybrzeżną i morską jako sektor o kluczowym znaczeniu dla rozwoju zrównoważonej i solidarnej gospodarki;
- T. mając na uwadze, że w komunikacie z 2010 r. pt. „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” Komisja wskazała na konieczność opracowania strategii na rzecz zrównoważonej turystyki przybrzeżnej i morskiej;
- U. mając na uwadze, że w 2012 r. Komisja rozpoczęła konsultacje publiczne w sprawie wyzwań i możliwości dla turystyki przybrzeżnej i morskiej w Europie, a następnie, dnia 20 lutego 2014 r., opublikowała komunikat pt. „Europejska Strategia na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej”;
- V. mając na uwadze, że działalność połowowa związana z turystyką jest prowadzona przez rybaków trudniących się połowami komercyjnymi, aby zapewnić dywersyfikację ich działalności, promować i podnosić status ich zawodu oraz dziedzictwa społeczno-kulturowego, a także zapewnić bardziej zrównoważone wykorzystanie ekosystemów wodnych, które to cele rybacy realizują często, zabierając turystów na pokład statków rybackich; mając na uwadze, że choć działalność połowowa obejmuje w pełni aspekt turystyczny i cel rekreacyjny, nie istnieje jej precyzyjna definicja normatywna;
- W. mając na uwadze, że pojęcie „turystyka rybacka” (po włosku *pescaturismo*) oznacza turystyczno-rekreacyjną działalność połowową prowadzoną przez rybaków komercyjnych, którzy przyjmują na pokład swoich statków turystów w celu zapoznania ich ze światem rybołówstwa;
- X. mając na uwadze, że „rybackie usługi turystyczne na lądzie” (po włosku *ittiturismo*) obejmują turystykę gastronomiczną i usługi zakwaterowania, którą prowadzą rybacy komercyjni; mając na uwadze, że jedna z podstawowych różnic między dwoma wspomnianymi wyżej rodzajami turystyki polega na tym, że rybackie usługi turystyczne na lądzie nie mogą być prowadzone na pokładzie statków rybackich;
- Y. mając na uwadze, że połowy rekreacyjne są działalnością wykonywaną wyłącznie w celach rekreacyjnych lub sportowych, podczas której wykorzystuje się żywe zasoby wodne i w odniesieniu do której obowiązuje zakaz sprzedaży połowów w jakiegokolwiek formie; mając na uwadze, że choć połowy rekreacyjne nie są prowadzone w celu uzyskania dochodu, to jednak stanowią one działalność turystyczną przekładającą się na równoległą działalność gospodarczą, którą powinni zarządzać zawodowi rybacy za pośrednictwem usług, udogodnień i infrastruktury oferowanych rybakom uprawiającym połowy rekreacyjne; mając jednak na uwadze, że połowy rekreacyjne prowadzone w niekontrolowany i intensywny sposób na niektórych obszarach mogą mieć negatywny wpływ na zasoby rybne;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- Z. mając na uwadze, że brak jest wiarygodnych danych statystycznych o charakterze społeczno-gospodarczym lub środowiskowym na temat wpływu rybołówstwa rekreacyjnego na zasoby, zwłaszcza na obszarach, gdzie prowadzone są intensywne połowy rekreacyjne, i mając na uwadze, że nie istnieją jasne zasady ani nie są prowadzone wyczerpujące kontrole w zakresie połowów, a tym bardziej w zakresie nielegalnej sprzedaży produktów będących wynikiem połowów rekreacyjnych, które odbywają się za pośrednictwem nieformalnych kanałów, zasadniczo powiązanych z restauracjami;

Turystyka połowowa w państwach UE

- AA. mając na uwadze, że według analizy przeprowadzonej w 2015 r. przez przybrzeżną grupę działania (PGD) „Il Mare delle Alpi” ⁽¹⁾ na temat zwyczajów i opinii obywateli na obszarze PGD jedna trzecia badanych spożywa ryby kilka razy w tygodniu, przy czym spożywają oni tylko cztery produkty spożywcze pochodzące z rybołówstwa, w tym dwa należące do zasobów słodkowodnych oraz dwa pochodzące z mórz (tuńczykowate, łosoś, dorsz i troć); mając na uwadze, że działalność połowowa związana z turystyką zwiększa świadomość co do różnorodności gatunków i tradycji kulinarnych, które często są nieznane szerokiemu kręgowi konsumentów; mając na uwadze wyraźny wpływ tej działalności na dywersyfikację nakładów połowowych;
- AB. mając na uwadze, że we Włoszech odnotowuje się stały wzrost liczby wniosków o zezwolenie na wykonywanie działalności turystycznej związanej z rybołówstwem; mając na uwadze, że według niedawno przeprowadzonego badania regiony Włoch, w których wydano najwięcej zezwoleń, to Liguria (290), Emilia-Romania (229), Sardynia (218), Kalabria (203), Kampania (200) i Sycylia (136); mając na uwadze, że łączna liczba zezwoleń wydanych w okresie od 2002 do 2012 r. wynosi 1 600; mając na uwadze, że w 2003 r. najwięcej zezwoleń wydano w następujących regionach: Kampania (63), Liguria (62), Sycylia (60) i Sardynia (59), a zaraz po nich uplasowały się Apulia (46), Kalabria (39) i Toskania (37) ⁽²⁾;
- AC. mając na uwadze, że jedna trzecia floty uprawnionej do prowadzenia działalności turystycznej związanej z rybołówstwem nie może przyjmować na pokład więcej niż 4 pasażerów, 29 % może przewozić na pokładzie od 5 do 8 pasażerów, a pozostałe 37 % może zabierać na pokład od 9 do 12 turystów ⁽³⁾;
- AD. mając na uwadze, że prawie całe obłożenie turystyczne przypada na lipiec i sierpień, co oznacza, że turystyka związana z sektorem rybołówstwa ma charakter zdecydowanie sezonowy, w związku z czym ważne jest promowanie dywersyfikacji;
- AE. mając na uwadze, że podobnie jak w przypadku klas wiekowych, również jeśli chodzi o wykształcenie odnotowuje się jego wyższy poziom u podmiotów prowadzących działalność w zakresie turystyki rybackiej niż u osób zajmujących się wyłącznie rybołówstwem komercyjnym; mając na uwadze, że ponad 30 % kapitanów statków rybackich posiada dyplom lub kwalifikacje zawodowe oraz co najmniej podstawową znajomość języka angielskiego (64 %), francuskiego (34 %), hiszpańskiego (16 %) lub niemieckiego (7 %) ⁽⁴⁾;
- AF. mając na uwadze, że z sondażu przeprowadzonego we Włoszech wśród podmiotów prowadzących działalność w zakresie turystyki rybackiej wynika, że prowadzenie takiej działalności jest korzystne dla działań służących zachowaniu zasobów rybnych i ekosystemów morskich, w szczególności dzięki ograniczeniu połowów, jak również z perspektywy społecznej, jest korzystne dla fizycznego i psychicznego samopoczucia rybaków i ich rodzin dzięki temu, że rybacy spędzają mniej godzin na morzu ⁽⁵⁾;
- AG. mając na uwadze, że odnotowano większe zaangażowanie kobiet nie tylko w działalność uzupełniającą względem działalności wykonywanej przez rybaków, lecz także w rozwijanie ich własnej działalności w sektorze turystyki związanej z rybołówstwem;
- AH. mając na uwadze, że osoby młode mogą być również uznawane za jedną z grup docelowych w kontekście rozwoju turystyki rybackiej;

⁽¹⁾ „Indagine sulle abitudini e opinioni dei cittadini nel comprensorio del GAC »il mare delle Alpi« – Analisi della pescaturismo in Italia come strumento di sviluppo sostenibile” (2015).

⁽²⁾ „L'integrazione della pesca con altre attività produttive – La pescaturismo come modello sociale e culturale”, Cenasca Cisl et al., (2005).

⁽³⁾ „Indagine sulle abitudini e opinioni dei cittadini nel comprensorio del GAC »il mare delle Alpi« – Analisi della pescaturismo in Italia come strumento di sviluppo sostenibile” (2015).

⁽⁴⁾ „L'integrazione della pesca con altre attività produttive – La pescaturismo come modello sociale e culturale”, Cenasca Cisl et al., (2005).

⁽⁵⁾ „Indagine sulle abitudini e opinioni dei cittadini nel comprensorio del GAC »il mare delle Alpi« – Analisi della pescaturismo in Italia come strumento di sviluppo sostenibile” (2015).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- AI. mając na uwadze, że tradycyjne rybołówstwo jest obecnie najmniej znanym rodzajem działalności w sektorze pierwotnym i działalnością, której poświęca się najmniej uwagi w badaniach i wykorzystuje w najmniejszym stopniu jako narzędzie edukacyjne na podstawowym i ponadpodstawowym poziomie nauczania;
- AJ. mając na uwadze, że istnieje wiele możliwości prowadzenia działalności edukacyjnej związanej z rybołówstwem tradycyjnym na podstawie modeli takich jak gospodarstwa edukacyjne;
- AK. mając na uwadze, że dla rozwoju działalności połowowej związanej z turystyką zasadnicze znaczenie mają partnerstwa, rybackie lokalne grupy działania (RLGD), w ramach których podmioty działające w sektorze rybołówstwa oraz inne lokalne podmioty publiczne i prywatne wspólnie opracowują i wdrażają strategię oddolną ukierunkowaną na potrzeby gospodarcze, społeczne i środowiskowe danego obszaru i odpowiadającą tym potrzebom; mając na uwadze, że chociaż RLGD w UE działają w bardzo różnych realiach i stosują bardzo różne strategie, niemal wszystkie bez wyjątku wskazały turystykę jako podstawowy czynnik rozwoju;
- AL. mając na uwadze, że Komisja utworzyła Jednostkę Wsparcia Europejskiej Sieci Obszarów Rybackich (FARNET), aby przyczynić się do wdrożenia osi 4. Europejskiego Funduszu Rybackiego; mając na uwadze, że FARNET jest platformą do tworzenia sieci kontaktów dla obszarów rybackich i wspiera RLGD w rozwijaniu lokalnych strategii, inicjatyw i projektów;
- AM. mając na uwadze, że dzięki RLGD lokalne podmioty zrozumiały, że oferta turystyczna obszaru rybackiego może ewoluować tak, by zawierać pełen pakiet działalności, i może w związku z tym pozostać atrakcyjna nawet pomimo dużej konkurencji w tym segmencie turystyki; mając na uwadze, że w ten sposób turystyka może się stać ważnym źródłem dodatkowego dochodu dla społeczności prowadzących działalność połowową, co ostatecznie wpływa na ogólny rozwój obszarów przybrzeżnych i wyspiarskich;
- AN. mając na uwadze dobre wzorce świadczące o cennej współpracy RLGD w kontekście tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego w Grecji, Włoszech i Hiszpanii; mając ponadto na uwadze, że sieć FARNET zwróciła uwagę na dobre praktyki stosowane we Francji, Belgii, Hiszpanii, Chorwacji i we Włoszech ⁽¹⁾;
- AO. mając na uwadze, że w Finlandii przyjęto model oceny wpływu działalności turystycznej związanej z rybołówstwem na podstawie czasu trwania i miejsca pobytu oraz liczby odwiedzających; mając na uwadze, że we wnioskach z prowadzonej oceny ujawniono problemy dotyczące definicji „turystyki połowowej”, a także problemy związane z rzeczywistym liczeniem zrealizowanych podróży ⁽²⁾;
- AP. mając na uwadze, że festiwale są organizowane w różnych miejscowościach przybrzeżnych w państwach członkowskich, gdzie istotne jest włączenie do oferty innych środków przyciągających większą liczbę turystów, takich jak łączenie tego typu działalności z innymi ofertami wysokiej jakości w sektorze pierwotnym, takimi jak: upowszechnianie wiedzy na temat tradycyjnego rybołówstwa łodziowego i sposobu życia rybaków, a także zapewnienie kontaktów z tradycyjną kulturą, w tym z regionalnymi produktami spożywczymi i winami oraz wysokiej jakości produktami przemysłu przetwórczego i produkcji konserw, co odzwierciedla różnorodność w UE;
- AQ. mając na uwadze, że w Hiszpanii utworzono specjalistyczne agencje, takie jak „Turismo marinero – Costa del Sol”, których celem jest promowanie tradycyjnego przemysłu rybnego oraz wsparcie lokalnej ludności w rozwijaniu i reklamowaniu działalności turystycznej związanej z tym sektorem; mając na uwadze, że agencja Costa del Sol organizuje kursy kulinarne na pokładzie statków wykorzystywanych przez lokalnych rybaków, rejsy w celu obserwacji gatunków ryb oraz prowadzi działalność w zakresie połowów rekreacyjnych; mając na uwadze, że inną dostępną ofertą jest zwiedzanie z przewodnikiem parku-muzeum zwanego „Bioparc”, stworzonego specjalnie dla dzieci, gdzie mogą one poznać podstawowe pojęcia z zakresu biologii morskiej, praktyk tradycyjnego rybołówstwa (tradycyjnych narzędzi i technik połowowych) oraz miejscowej kultury; zwraca uwagę, że naśladowanie takich inicjatyw i wymiana doświadczeń w tym obszarze przez państwa członkowskie byłyby korzystne dla społeczności przybrzeżnych i wiejskich, zwłaszcza w regionach peryferyjnych ⁽³⁾;
- AR. mając na uwadze, że Komisja, Parlament i państwa członkowskie nie mogą zatem w sposób nieprzemyślny zabraniać połowów prowadzonych tradycyjnymi metodami na małą skalę przez gospodarstwa rodzinne, lecz muszą uprzednio dokonać właściwej oceny skutków, aby nie uniemożliwiać pojawiania się zrównoważonej, prowadzonej na małą skalę i autentycznej turystyki połowowej wykorzystującej tradycyjne narzędzia połowowe;
- AS. mając na uwadze, że w Chorwacji w miesiącach letnich odbywają się festiwale rybackie w przybrzeżnych i wyspiarskich ośrodkach turystycznych, których celem jest promowanie tradycji rybackich, dziedzictwa kulturowego i historycznego, lokalnej gastronomii i tradycyjnego stylu życia;

⁽¹⁾ Analiza społeczno-gospodarcza turystyki związanej z rybołówstwem w ramach EUSAIR – projekt Nemo 1M-MED14-11, WP 2, działanie 2.3.

⁽²⁾ „Perspektywy dla rozwoju działalności turystycznej związanej z rybołówstwem”, Parlament Europejski IP/B/PECH/IC/2013-103 (2014 r.),

⁽³⁾ „Perspektywy dla rozwoju działalności turystycznej związanej z rybołówstwem”, Parlament Europejski IP/B/PECH/IC/2013-103 (2014 r.),

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

1. uważa, że kwestią o zasadniczym znaczeniu jest przeprojektowanie i dostosowanie statków rybackich do prowadzenia działalności turystycznej, pamiętając o tym, że statki muszą zostać odnowione w celu zapewnienia turystom bezpieczeństwa oraz zadbania o to, by nie wystąpiły przeszkody w odniesieniu do działalności połowowej, przy jednoczesnym zagwarantowaniu komfortu niezbędnego do tego, by świadczone usługi stały się miłym doświadczeniem, lecz bez zwiększania zdolności połowowej tych statków; zaznacza jednak, że tego typu zmiany nie mogą prowadzić, zwłaszcza poza sezonem turystycznym, do jakichkolwiek ograniczeń dla rybołówstwa komercyjnego;
2. zwraca uwagę na wciąż niewykorzystany potencjał turystyki związanej z rybołówstwem, która może przynieść znaczne korzyści dla społeczności żyjących na obszarach przybrzeżnych poprzez różnicowanie źródeł lokalnego dochodu; w tym kontekście uważa, że turystyka rybacka na morzu i rybackie usługi turystyczne na lądzie mogą stanowić działalność uzupełniającą komercyjną działalność połowową oraz zapewnić dodatkowe dochody dla społeczności trudniących się rybołówstwem;
3. uważa, że strategicznym celem inicjatywy Komisji powinno być promowanie działalności w zakresie turystyki rybackiej, rybackich usług turystycznych na lądzie oraz turystyki związanej z wędkarstwem sportowym, a także wspieranie ich pełnego rozwoju w całej UE przez stworzenie wspólnej sieci i wspólnych ram służących temu celowi;
4. wzywa Komisję, by za pośrednictwem Europejskiej Komisji Turystyki i jej portalu visiteurope.com wspierała miejscowości wyspecjalizowane w zrównoważonej rekreacyjnej turystyce połowowej w Europie i przez ukierunkowaną kampanię informacyjną zwróciła uwagę gospodarstw rybackich na potencjał tych nowych i zrównoważonych modeli działalności gospodarczej i szanse na rozwój, jakie one niosą;
5. wzywa Komisję do pobudzenia tworzenia i rozwoju turystyki połowowej, stosując zróżnicowaną strategię biznesowej, która będzie odpowiednia do potencjału tego segmentu i zdolna do zaspokojenia jego potrzeb w bardziej efektywny sposób, poprzez dążenie do stworzenia nowej formy turystyki, w której najważniejsze kwestie będą dotyczyć między innymi jakości, elastyczności, nowatorstwa i zachowania dziedzictwa historyczno-kulturowego na obszarach rybackich, jak również środowiska i zdrowia; wzywa też Komisję do promowania i wspierania inwestycji w rybołówstwo w obszarze turystyki w celu stworzenia zróżnicowanych zdolności w zakresie turystyki poprzez wspieranie gastronomii związanej z nieprzemysłowo poławianymi produktami rybnymi, działaniami z zakresu turystyki wędkarskiej, turystyki podwodnej i nurkowej itp., wykorzystując tym samym w sposób zrównoważony dziedzictwo w obszarze rybołówstwa i rozpoznawalność określonego regionu rybackiego;
6. wzywa Komisję – w interesie pobudzania do tworzenia i rozwijania turystyki połowowej – do promowania i aktywnego wspierania inwestycji w dywersyfikację rybołówstwa w dziedzinie kultury i sztuki jako części tradycyjnego dziedzictwa (rękodzieło, muzyka i taniec itp.) oraz do wspierania inwestycji w promowanie tradycji, historii i dziedzictwa w obszarze rybołówstwa w ujęciu ogólnym (narzędzia połowowe, techniki, dokumenty historyczne itp.) dzięki otwieraniu muzeów i organizowaniu wystaw bezpośrednio dotyczących rybołówstwa przybrzeżnego;
7. wzywa Komisję do zbadania możliwości mieszanego wykorzystania statków przeznaczonych do działalności związanej z połowami, tak by nadal zachowując swoje oryginalne przeznaczenie, mogły one prowadzić także inne rodzaje działalności związane z rekreacją i turystyką, takie jak dni wiedzy o żegludze lub działania związane z przetwarzaniem, nauką lub gastronomią itp., na wzór systemu, który funkcjonuje w sektorze wiejskim i obejmuje szkoły gospodarki wiejskiej lub gospodarstwa agroturystyczne;
8. uważa, że w tym celu konieczne jest stworzenie europejskiej sieci działalności połowowej związanej z turystyką oraz europejskiej sieci usług turystycznych związanych z wędkarstwem sportowym i połowami rekreacyjnymi, w oparciu o udany przykład sieci FARNET, która udzieliła znaczącej pomocy RLGD;
9. uważa, że istnieje pilna potrzeba, by starannie kierować polityką wsparcia i należyście ocenić ich wyniki, a także by usystematyzować, ujednolicić i usprawnić gromadzenie danych statystycznych na temat wpływu tych działań dywersyfikacyjnych na dochody europejskich obszarów połowowych; podkreśla również znaczenie kontrolowania rzeczywistego wpływu połowów rekreacyjnych jako działalności gospodarczej, ich wpływu na zasoby i ewentualną konkurencję z sektorem rybołówstwa zawodowego za pomocą nieformalnych mechanizmów sprzedaży; zachęca Komisję, by zagwarantowała udział podmiotów zawodowo zajmujących się rybołówstwem w proces opracowywania takich środków monitorowania;
10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwijania i wspierania partnerstw z sektorem turystyki połowowej wspieranym przez organy zarządzania chronionym obszarem morskim w chronionych obszarach morskich i obszarach Natura 2000 w celu ochrony zasobów naturalnych w połączeniu z promowaniem i rozwijaniem kultury dzięki odpowiedzialnemu użytkowaniu;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

11. uważa, że kluczowe znaczenie ma zharmonizowanie na szczeblu UE definicji działalności połowowej związanej z turystyką, ze szczególnym uwzględnieniem turystyki rybackiej, turystyki związanej z rybołówstwem, turystyki związanej z akwakulturą oraz turystyki związanej z wędkarstwem sportowym/połowami rekreacyjnymi; definicja ta powinna uwzględniać dużą różnorodność form tej działalności, gwarantować konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i zapewnić, że turystyka związana z rybołówstwem będzie uznawana za działalność dodatkową, która umożliwia rybakom uzupełnienie ich głównej działalności rybackiej, pozostając w ramach sektora rybołówstwa;

12. podkreśla znaczenie rozróżnienia poszczególnych rodzajów turystyki związanej z rybołówstwem, takich jak turystyka połowowa (turystyka rybacka i rybackie usługi turystyczne na lądzie), rekreacja na wodach morskich i przybrzeżnych, połowy rekreacyjne (w tym wędkarstwo), rybołówstwo śródlądowe, i rodzajów aktywności związanej z dziedzictwem i kulturą, których celem jest stworzenie efektów synergii z inicjatywami na rzecz wprowadzania do obrotu wysokiej jakości produkcji podstawowej, przy poszanowaniu dziedzictwa naturalnego, ochrony zwierząt i różnorodności biologicznej;

13. zważywszy na ogromne zróżnicowanie sytuacji unijnych operatorów rybołówstwa związanych z turystyką, wzywa Komisję do przyjęcia wspólnych przepisów dotyczących bezpieczeństwa żeglugi, wymogów higieniczno-sanitarnych w odniesieniu do statków, na których prowadzona jest turystyczna działalność połowowa, oraz ewentualnych ulg podatkowych, przy czym wymienione środki muszą zapewniać wystarczającą elastyczność ze względu na duże różnice między przedsiębiorstwami połowowymi i statkami rybackimi oraz specyfikę regionalną;

14. zaleca uwzględnienie zasad dekarbonizacji i efektywności energetycznej statków wśród dostosowań, których wymagają statki zmotoryzowane dostosowane do wykorzystania w tych działaniach;

15. uważa, że warto byłoby zapewnić odpowiednią infrastrukturę do celów transportu i zakwaterowanie turystów, a także utrzymanie i pielęgnację przestrzeni publicznych, które są niezbędne dla zapewnienia sukcesu działalności turystycznej w długim terminie;

16. wzywa państwa członkowskie, aby wypełniały swoje zobowiązania wynikające z europejskiej ramowej dyrektywy wodnej i dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej w celu zapewnienia dobrego stanu wód przybrzeżnych i morskich, w szczególności przez zwiększenie zasobooszczędności oraz usprawnienie skutecznego zapobiegania i podejścia w odniesieniu do zanieczyszczeń i odpadów;

17. wzywa państwa członkowskie do zmniejszenia obciążeń administracyjnych przez uproszczenie procedur udzielania zezwoleń oraz innych procedur biurokratycznych;

18. podkreśla, że działania te powinny być zgodne z zasadami ochrony różnorodności biologicznej, obszarami Natura 2000 i chronionymi obszarami morskimi (europejska strategia ochrony różnorodności biologicznej, dyrektywa ptasia i dyrektywa siedliskowa), i w związku z tym konieczne jest umocnienie dialogu i zwiększenie synergii z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi;

19. uważa, że należy promować szkolenia dla rybaków, hodowców z sektora akwakultury, a także ich rodzin oraz wszystkich osób zainteresowanych na szczeblu lokalnym, aby zapewnić, że posiadają oni umiejętności językowe i wiedzę niezbędną do przyjęcia turystów i zapewnienia im bezpieczeństwa, oraz zagwarantować promowanie wiedzy na temat biologii morskiej, lokalnych gatunków ryb oraz tradycji środowiskowych i kulturowych; wzywa Komisję i Radę do uznania roli odgrywanej przez kobiety w sektorze turystyki połowowej oraz w zrównoważonym rozwoju obszarów zależnych od rybołówstwa w celu zagwarantowania równego udziału kobiet;

20. wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do szerokiego rozpowszechniania informacji o prowadzonym przez Komisję Europejskim Portalu Mobilności Zawodowej (EURES), który – w dziale poświęconym „niebieskim” miejscom pracy – oferuje osobom poszukującym pracy i pracodawcom informacje o możliwościach zatrudnienia, zapotrzebowaniu na konkretne umiejętności i szkolenia, oraz do wspierania otwartych kursów internetowych służących podnoszeniu kwalifikacji i przekwalifikowaniu pracowników w zakresie zarządzania turystyką i innowacyjnej turystyki rybackiej;

21. wzywa Komisję do uwzględnienia w europejskim portalu dla małych przedsiębiorstw specjalnego działu, który pomagałby przedsiębiorcom/rybakom pozyskiwać finansowanie na działalność w dziedzinie turystyki związanej z rybołówstwem;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

22. uważa, że zdobywanie umiejętności zawodowych w takich dziedzinach jak marketing cyfrowy, zarządzanie i utrzymanie komunikacji za pośrednictwem mediów społecznościowych, zarządzania społeczno-kulturowego, jak i umiejętności językowych powinno być priorytetem na obszarach połowowych, tak aby promować zarówno tworzenie, jak i upowszechnianie oferty turystyki związanej z rybołówstwem;

23. uważa za istotne, by zapewnić zróżnicowaną ofertę turystyczną przez opracowanie strategii w oparciu o lokalną specyfikę, związaną z nią specjalizację oraz dostępne zasoby; w tym celu wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania zrównoważonych form turystyki i ekoturystyki, w tym między innymi przez innowacyjne strategie marketingowe, które zwracałyby szczególną uwagę na tradycyjne cechy działalności i cechy zrównoważonego rozwoju oraz które byłyby objęte ciągłym monitorowaniem, tak aby zapewnić równowagę między popytem a podażą;

24. wzywa do opracowania kompleksowej oferty zapewniającej konsumentom pełne doświadczenia w oparciu o zorganizowane, synergiczne połączenie wszystkiego, co ma do zaoferowania dany obszar, a także do tworzenia partnerstw w celu przyciągnięcia konsumentów dzięki dynamice turystyki działającej już na obszarach przylegających do tradycyjnych obszarów połowowych, takich jak turystyka konferencyjna czy zawodowa;

25. apeluje do Komisji o wsparcie i propagowanie udziału rybołówstwa i pracowników sektora rybołówstwa w projektach w zakresie turystyki kulturalnej i turystyki związanej z dziedzictwem, takich jak odkrywanie na nowo kultury morskiej oraz miejsc istotnych dla tradycyjnego rybołówstwa i zawodów z nim związanych;

26. zwraca uwagę na znaczenie współpracy operatorów turystycznych z rybakami w celu maksymalizacji potencjału turystyki związanej z rybołówstwem;

27. podkreśla znaczenie działalności turystycznej związanej z obserwacją dzikiej fauny i flory, w szczególności obserwacją wielorybów, przy jednoczesnym poszanowaniu naturalnych siedlisk dzikich zwierząt i potrzeb biologicznych; może to przynieść liczne korzyści edukacyjne, środowiskowe, naukowe i inne korzyści społeczno-ekonomiczne, a także przyczynić się do zwiększenia znajomości i świadomości wartości tych wyjątkowych gatunków oraz cennego środowiska, w jakim żyją;

28. wzywa państwa członkowskie oraz organy regionalne i lokalne do zapewnienia innowacyjnej i zrównoważonej infrastruktury, w tym łączności internetowej i technologii informacyjnych, tak aby wspierać rozwój turystyki związanej z rybołówstwem oraz modernizować istniejącą infrastrukturę morską, rzeczną i związaną z jeziorami;

29. wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz organy regionalne i lokalne do zintensyfikowania kampanii promocyjnych i komunikacyjnych, także w kontekście inicjatyw takich jak „Modelowe Ośrodki Turystyczne Europy” oraz Europejski Rok Dziedzictwa Kulturowego, który będzie obchodzony w 2018 r., w dążeniu do szerzenia wiedzy i podniesienia świadomości na temat tradycyjnej kultury rybołówstwa i akwakultury; wzywa w związku z tym zainteresowane strony do wykorzystania potencjału turystów, także tych, którzy mogą podróżować poza sezonem;

30. uważa, że odpowiedzialne i zrównoważone modele biznesowe dywersyfikacji rybołówstwa muszą pociągać za sobą poszanowanie kultury lokalnych społeczności rybackich i przyczyniać się do ochrony ich tożsamości; podkreśla w szczególności, że turystyczne połowy rekreacyjne powinny być zgodne z interesami małych lokalnych przedsiębiorstw zajmujących się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym;

31. uważa, że ważne jest rozwijanie turystyki rybackiej i rybackich usług turystycznych na lądzie jako rodzajów aktywności w ramach „aktywnych wakacji”, z uwzględnieniem ważnych dodatkowych korzyści takich jak promowanie kultury morskiej, wspieranie tradycji rybołówstwa oraz wychowywanie w poszanowaniu dla środowiska i ochrony gatunków;

32. zwraca uwagę, że konieczne jest rozważenie sposobów zwiększenia potencjalnego popytu na specjalnie dostosowane statki przez rozszerzenie oferty i skierowanie jej np. do sektora kształcenia mającego doświadczenie w wykorzystywaniu sektora rolnego do celów edukacyjnych, np. w ramach programów „zielonych szkół”;

33. podkreśla, że dywersyfikacja produktów wymaga odpowiednich działań promocyjnych oraz że potrzebna jest strategia zwiększania widoczności skierowana do docelowej grupy rybaków, w tym transgraniczne inicjatywy promocyjne;

34. uważa zatem, że miejscowości rybackie powinny rozważyć uruchomienie wspólnych kampanii marketingowych z innymi miejscowościami turystycznymi w tym samym regionie, tak jak sugerowano w rezolucji Parlamentu z dnia 29 października 2015 r. w sprawie nowych wyzwań i koncepcji promowania turystyki w Europie⁽¹⁾, a także wsparcie wspólnych platform handlowych, ze szczególnym uwzględnieniem promocji i sprzedaży online, w oparciu o współpracę międzynarodową;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0391.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

35. uważa, że w ramach tej strategii marketingowej należy wytworzyć efekty synergii pomiędzy inicjatywami marketingowymi dotyczącymi wysokiej jakości produktów świeżych lub przetworzonych, gastronomii i oferty turystycznej, pogrupowanych według obszarów spójnych pod względem kulturowym, produkcyjnym lub środowiskowym lub zapewniających efekty synergii;

36. uważa, że konieczne jest zachowanie stosowania tradycyjnych praktyk i technik, takich jak *almadraba* i *xeito*, biorąc pod uwagę fakt, że są one ściśle związane z tożsamością i sposób życia w regionach przybrzeżnych, oraz uznanie ich za element dziedzictwa kulturowego;

37. zwraca uwagę na znaczenie inwestycji w dywersyfikację rybołówstwa w celu promowania tradycji, historii i dziedzictwa kulturowego rybołówstwa jako całości (wraz z tradycyjnymi narzędziami i technikami połowowymi);

38. zwraca uwagę na znaczenie inwestycji w dywersyfikację rybołówstwa w celu propagowania przetwarzania lokalnych produktów rybnych;

39. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia strategii mających na celu przezwycięzenie problemu sezonowości związanej z działalnością turystyczną przez, przykładowo, organizację festiwali, imprez gastronomicznych, festynów/targów portowych i wiejskich ⁽¹⁾, wiosek tematycznych czy muzeów (za przykładem Hiszpanii i Cetary), tak aby działalność ta mogła być prowadzona przez cały rok, niezależnie od pogody i warunków na morzu;

40. jest przekonany, że wyważony zestaw alternatywnych i ukierunkowanych produktów turystycznych oraz ich odpowiednia promocja i sprzedaż mogą pomóc w zrównoważeniu problemów związanych z sezonowością;

41. uważa, że zasadnicze znaczenie dla państw członkowskich, regionów i zainteresowanych stron ma dzielenie się najlepszymi praktykami, biorąc pod uwagę brak synergii między przedsiębiorstwami w basenach morskich UE prowadzący do fragmentacji i ograniczenia korzyści gospodarczych; zauważa, że należy promować współpracę między placówkami badawczymi, muzeami, przedsiębiorstwami turystycznymi, zarządcami obszarów Natura 2000, chronionymi obszarami morskimi, tradycyjnymi zakładami produkcji konserw i przetwórstwa, a także innymi zainteresowanymi podmiotami, aby opracować innowacyjne i zrównoważone produkty, które oprócz tego że stanowią gospodarczą wartość dodaną, spełniają również oczekiwania turystów; podkreśla potrzebę uwzględnienia tych działań w ogólnych spójnych ramach na rzecz promowania zrównoważonej i odpowiedzialnej turystyki w danych basenach morskich; uważa, że w tym kontekście RLGD mogą odgrywać istotną rolę i wobec tego powinny otrzymywać odpowiednie finansowanie;

42. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zacieśnienia powiązań między szczeblem lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym, tak aby promować formy zarządzania ułatwiające wdrażanie polityk przekrojowych w dążeniu do osiągnięcia celów w różnych sektorach prowadzenia działań, w tym w sektorze zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

43. wzywa Komisję do wspierania, w ramach FARNET RLGD, ogółouropejskiego dialogu z portami, podmiotami sektora turystyki i ekspertami z dziedziny środowiska;

44. wzywa organy krajowe i agencje do ściślejszej współpracy z agencjami turystycznymi i priorytetowego traktowania różnicowania niebieskiej gospodarki, w szczególności w odniesieniu do turystyki morskiej i jej dodatkowych sektorów; zauważa, że w odpowiednich przypadkach powinno to również obejmować włącznie do pakietów turystycznych i kampanii marketingowych wędkarstwa morskiego, zwłaszcza w odniesieniu do wysp i obszarów przybrzeżnych; podkreśla, że licencje na podwójne wykorzystanie statków rybackich – zarówno jako komercyjne statki rybackie uprawiające tradycyjne i łodziowe rybołówstwo, jak i statki do turystyki morskiej, w tym turystyki wędkarskiej – należy uznać za priorytet, oraz że należy przyznawać dotacje do pomocy w ich przekształcanie;

45. wzywa Komisję, państwa członkowskie, organy regionalne i lokalne, branże sektora oraz inne zainteresowane podmioty do działania w ukierunkowany sposób i zgodnie z polityką UE dotyczącą sektora rybołówstwa i akwakultury; zaznacza, że w związku z tym konieczne jest stworzenie podręcznika najlepszych praktyk, w którym zawarte będą najbardziej znaczące przykłady takich działań oraz zachęty do ich naśladowania przez inne przedsiębiorstwa; przypomina, że konieczne jest również zaangażowanie lokalnej społeczności naukowej w celu zapobiegania problemom dotyczącym środowiska;

⁽¹⁾ np. Dni Floty Śledziowej czy Dni Portu w Holandii).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

46. podkreśla znaczenie modeli biznesowych przyjaznych dla środowiska; zaleca zatem ścisłą współpracę ekspertów z dziedziny środowiska z lokalnymi grupami działania (np. RLGD i lokalnymi grupami działania na obszarach wiejskich);
47. apeluje o zapewnienie niezbędnych środków finansowych do utworzenia europejskiej sieci wymiany najlepszych praktyk oraz mapowania w celu lokalizacji miejsc, w których prowadzona jest działalność połowowa, wraz z informacjami o atrakcjach i specyfice każdej wioski rybackiej;
48. ma nadzieję, że wykorzystane zostaną konkretne mechanizmy wsparcia (w ramach Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego lub innych instrumentów), które mogą być uruchomione w przypadku sytuacji kryzysowej (takiej jak klęska żywiołowa) w obszarach, w których połowy oraz turystyka połowowa stanowią jedyne źródło dochodu;
49. uważa, że należy zachęcać do finansowania takich działań z EFMR, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności, ramowego programu badań, Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), w ścisłej współpracy z doradcami z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), oraz wspierać udzielanie pożyczek dotowanych umożliwiających omijanie konkretnych przeszkód, jakie napotykają kobiety w pozyskiwaniu finansowania dla projektów, które można włączyć do programów krajowych;
50. podkreśla, że w okresie programowania 2007–2013 rybackie lokalne grupy działania miały do dyspozycji 486 mln EUR z Europejskiego Funduszu Rybackiego oraz że około 12 000 projektów lokalnych otrzymało wsparcie w tym okresie;
51. zachęca państwa członkowskie i RLGD do jak najlepszego wykorzystania dostępnych funduszy i, w miarę możliwości, do jednoczesnego pozyskiwania środków z innych funduszy (EFRR, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich – EFFROW – czy EFS);
52. wzywa państwa członkowskie do stworzenia regionalnych punktów kontaktowych służących udzielaniu odpowiednich informacji i wsparcia;
53. zaleca rybackim lokalnym grupom działania ścisłą współpracę z ekspertami w dziedzinie turystyki, aby identyfikować projekty służące dywersyfikacji na obszarach rybackich i wskazywać odpowiednie źródła ich finansowania, za pośrednictwem osi 4 EFMR;
54. zwraca uwagę, że EFMR zapewnia specjalne wsparcie finansowe na rzecz inicjatyw podejmowanych przez kobiety w społecznościach rybackich;
55. wzywa państwa członkowskie, by zagwarantowały, przez ustanowienie kryteriów wyboru dla operacji w ramach EFMR, właściwe uwzględnienie i promowanie równouprawnienia płci w finansowanych działaniach (np. przez preferencyjne traktowanie działań skierowanych specjalnie do kobiet lub podejmowanych przez kobiety);
56. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy prawdopodobnego wpływu społeczno-gospodarczego i środowiskowego tej działalności;
57. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy skutków społeczno-gospodarczych połowów rekreacyjnych dla turystyki śródlądowej, zwłaszcza na obszarach wiejskich, oraz do zaproponowania ewentualnych środków przeznaczonych dla regionów, w których potencjał tego rodzaju połowów nie jest wystarczająco eksploatowany;
58. wzywa państwa członkowskie i Komisję do optymalizacji gromadzenia danych dotyczących turystyki związanej z rybołówstwem oraz do lepszego zarządzania tymi danymi;
59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów, a także rządów państw członkowskich i komitetom doradczym.
-

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0281

Terminy przedawnienia odnoszące się do wypadków drogowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. zawierające zalecenia dla Komisji w sprawie terminów przedawnienia odnoszących się do wypadków drogowych (2015/2087(INL))

(2018/C 334/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 67 ust. 4 i art. 81 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”),
- uwzględniając art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz orzecznictwo w tym zakresie,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie zasad krajowej autonomii proceduralnej i skutecznej ochrony sądowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych ⁽²⁾ (rozporządzenie Rzym II),
- uwzględniając konwencję haską z dnia 4 maja 1971 r. o prawie właściwym dla wypadków drogowych („konwencja haska z 1971 r. o prawie właściwym dla wypadków drogowych”),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności ⁽³⁾ (dyrektywa w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych),
- uwzględniając Europejską konwencję o obliczaniu terminów ⁽⁴⁾,
- uwzględniając ocenę europejskiej wartości dodanej przeprowadzoną przez Dział ds. Europejskiej Wartości Dodanej Biura Analiz Parlamentu Europejskiego (EPRS) zatytułowaną „Terminy przedawnienia odnoszące się do wypadków drogowych” (*Limitation periods for road traffic accidents*) załączoną do sprawozdania z własnej inicjatywy w kwestiach ustawodawczych sporządzonego przez Parlament Europejski ⁽⁵⁾,
- uwzględniając badanie przeprowadzone przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Wewnętrznej zatytułowane „Transgraniczne wypadki drogowe w UE – potencjalny wpływ samochodów bezzałogowych” (*Cross-border traffic accidents in the EU-the potential impact of driverless cars*) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając przeprowadzone przez Komisję badanie zatytułowane „Odszkodowania dla ofiar transgranicznych wypadków drogowych w UE: porównanie praktyk krajowych, analiza problemów i ocena opcji poprawy sytuacji ofiar wypadków transgranicznych” (*Compensation of victims of cross-border road traffic accidents in the EU: Comparison of national practices, analysis of problems and evaluation of options for improving the position of cross-border victims*) ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Zob. m.in.: wyrok z dnia 18 września 2003 r., *Peter Pflücke przeciwko Bundesanstalt für Arbeit*, C-125/01, ECLI:EU:C:2003:477; wyrok z dnia 25 lipca 1991 r., *Theresa Emmott przeciwko Minister for Social Welfare i Attorney General*, C-208/90, ECLI:EU:C:1991:333 oraz wyrok z dnia 13 lipca 2006 r., *Vincenzo Manfredi przeciwko Lloyd Adriatico Assicurazioni SpA i in.*, w połączonych sprawach C-295/04 do C-298/04, ECLI:EU:C:2006:461.

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 263 z 7.10.2009, s. 11.

⁽⁴⁾ CETS 076.

⁽⁵⁾ PE 581.386, lipiec 2016 r.

⁽⁶⁾ PE 571.362, czerwiec 2016 r.

⁽⁷⁾ Dostępne pod adresem: http://ec.europa.eu/civiljustice/news/docs/study_compensation_road_victims_en.pdf (30 listopada 2008 r.).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. zatytułowany „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego”⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie terminów przedawnienia w sporach transgranicznych obejmujących obrażenia i wypadki śmiertelne⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 22 października 2003 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 46 i 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0206/2017),
- A. mając na uwadze, że w Unii przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń odszkodowawczych tak bardzo się różnią między państwami członkowskimi, że nie ma nawet dwóch państw członkowskich, w których stosowano by dokładnie takie same podstawowe zasady dotyczące przedawnienia; mając na uwadze, że stosowny termin przedawnienia jest ustalany na podstawie wielu czynników, w tym tego, czy prowadzone jest powiązane postępowanie karne oraz czy roszczenie uznaje się za roszczenie związane z odpowiedzialnością deliktową czy kontraktową;
- B. mając na uwadze, że w związku z powyższym krajowe uregulowania dotyczące przedawnienia są bardzo złożone i często trudno jest zrozumieć, który ogólny termin przedawnienia ma zastosowanie, kiedy i w jaki sposób zaczynają biec terminy przedawnienia i w jaki sposób można zawiesić, przerwać lub przedłużyć ich bieg;
- C. mając na uwadze, że nieznanomość zagranicznych przepisów dotyczących przedawnienia może doprowadzić do utraty prawa do wystąpienia z – pod innymi względami uprawnionym – roszczeniem lub może utrudnić poszkodowanym dostęp do wymiaru sprawiedliwości wynikający z dodatkowych kosztów i opóźnień;
- D. mając na uwadze, że obecnie dane statystyczne dotyczące oddalenia – ze względu na upływanie terminu przedawnienia – roszczeń o odszkodowanie za szkody powstałe w wyniku transgranicznych wypadków drogowych są ograniczone;
- E. mając na uwadze, że w dziedzinie transgranicznych wypadków drogowych jedyną podstawą roszczenia, która została zharmonizowana na szczeblu Unii, to podstawa określona w art. 18 dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych, umożliwiającą poszkodowanym wystąpienie bezpośrednio do właściwego zakładu ubezpieczeń lub do organu odszkodowawczego w ich kraju pobytu z roszczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych⁽⁴⁾;
- F. mając na uwadze, że terminy przedawnienia stanowią ważną i integralną część reżimów odpowiedzialności cywilnej w państwach członkowskich, które mają zastosowanie do wypadków drogowych – krótki termin przedawnienia może, bowiem zostać zrównoważony przez restrykcyjne zasady odpowiedzialności lub wysokie odszkodowania;
- G. mając na uwadze, że terminy przedawnienia roszczeń są istotne dla zapewnienia pewności prawa i powagi rzeczy osądzonej; mając jednak na uwadze, że prawo pozwanego do pewności prawa i powagi rzeczy osądzonej powinno być zrównoważone z prawem powoda do dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz do skutecznego środka odwoławczego, gdyż zbyt krótki termin przedawnienia może uniemożliwić skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w całej Unii.
- H. mając na uwadze, że – przy uwzględnieniu obecnych różnic w przepisach dotyczących przedawnienia i rodzajów problemów, które są bezpośrednio powiązane z różnymi przepisami krajowymi regulującymi transgraniczne przypadki szkód na osobie i na mieniu – pewien poziom harmonizacji jest jedynym sposobem zapewnienia adekwatnego stopnia pewności, przewidywalności i prostoty stosowania obowiązujących w państwach członkowskich przepisów dotyczących przedawnienia w przypadku transgranicznych wypadków drogowych;
- I. mając na uwadze, że taka inicjatywa ustawodawcza powinna sprawiedliwie traktować strony w odniesieniu do przepisów dotyczących przedawnienia oraz ułatwiać obliczanie i zawieszanie biegu terminów; mając na uwadze, że przewiduje się zatem ukierunkowane podejście uwzględniające zwiększenie transgranicznego ruchu drogowego w Unii bez konieczności zmiany całości ram prawnych w państwach członkowskich;

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 19.4.2011, s. 41.

⁽²⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 99.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P5_TA(2003)0446.

⁽⁴⁾ Więcej informacji: wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., FBTO Schadeverzekeringen NV przeciwko Jackowi Odenbreitowi, C-463/06, ECLI:EU:C:2007:792.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

1. uznaje, że sytuacja ofiar wypadków drogowych w kilku ostatnich dziesięcioleciach znacznie się poprawiła, w tym na szczeblu jurysdykcji w prawie prywatnym międzynarodowym, dzięki czemu poszkodowani, którzy ulegli wypadkowi w innym państwie, mogą uczestniczyć w państwie członkowskim ich zamieszkania w postępowaniu w sprawie bezpośredniego roszczenia wobec ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub wobec organu odszkodowawczego;
2. zauważa jednak, że nieprzerwane istnienie w Unii dwóch równoległych reżimów dotyczących prawa mającego zastosowanie do wypadków drogowych w zależności od państwa, w którym wniesiono pozew, tj. reżimu opartego na konwencji haskiej z 1971 r. o prawie właściwym dla wypadków drogowych lub reżimu opartego na rozporządzeniu Rzym II, połączone z możliwością wyboru sądu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾, skutkuje brakiem pewności prawa i komplikacjami oraz możliwością wyboru sądu pod kątem własnego interesu;
3. ponownie zwraca uwagę na fakt, że w transgranicznych sporach sądowych czas trwania dochodzeń i negocjacji jest często znacznie dłuższy niż w przypadku spraw krajowych; podkreśla w związku z tym, że trudności te mogą wzrosnąć ze względu na stosowanie nowych technologii, jak w przypadku samochodów bezzałogowych;
4. przypomina w związku z tym, że przepisy dotyczące przedawnienia należy rozumieć jako stanowiące część środków w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych w rozumieniu art. 67 ust. 4 i art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
5. zauważa, że wspólne minimalne zasady dotyczące terminów przedawnienia w sporach transgranicznych mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia dostępności skutecznych środków prawnych służących ochronie poszkodowanych w transgranicznych wypadkach drogowych, a także dla zagwarantowania pewności prawa;
6. podkreśla, że nieproporcjonalnie krótkie terminy przedawnienia w krajowych systemach prawnych stanowią przeszkodę w dostępie do wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich, co może naruszać prawo do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych i w art. 6 EKPC;
7. podkreśla, że istniejące między państwami członkowskimi duże różnice w przepisach dotyczących terminów przedawnienia w sporach transgranicznych stwarzają poszkodowanym dodatkowe przeszkody przy składaniu wniosków o odszkodowanie z tytułu szkód na osobie i mieniu poniesionych w innym państwie członkowskim niż ich własne;
8. wzywa Komisję do zapewnienia na portalu „e-Sprawiedliwość” dostępu do ogólnych informacji na temat obowiązujących w państwach członkowskich przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń o odszkodowanie z tytułu szkód poniesionych w transgranicznych wypadkach drogowych oraz do stałej aktualizacji tych informacji;
9. wzywa także Komisję do przeprowadzenia badania dotyczącego zapewnianej w państwach członkowskich osobom niepełnoletnim i osobom niepełnosprawnym ochrony w odniesieniu do biegu terminów przedawnienia oraz konieczności ustanowienia minimalnych przepisów na szczeblu Unii, by zagwarantować, że osoby te nie utracą swoich praw do odszkodowania, jeśli były uczestnikami transgranicznego wypadku drogowego, oraz że zapewniony jest im w Unii skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości;
10. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi, na podstawie art. 81 ust. 2 TFUE, wniosku dotyczącego aktu regulującego terminy przedawnienia w odniesieniu do szkód na osobie i na mieniu w przypadku transgranicznych wypadków drogowych, zgodnie z zaleceniami zamieszczonymi w załączniku do niniejszej rezolucji;
11. uważa, iż wspomniany wniosek nie pociąga za sobą skutków finansowych;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:**ZALECENIA DOTYCZĄCE DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W SPRAWIE WSPÓŁNYCH TERMINÓW PRZEDAWNIEŃ ODNOSZĄCYCH SIĘ DO TRANSGRANICZNYCH WYPADKÓW DROGOWYCH****A. ZASADY I CELE PROPONOWANEGO WNIOSKU**

1. Egzekwowanie w Unii Europejskiej prawa przed sądami jest nadal w dużej mierze oparte na krajowych przepisach proceduralnych i praktyce krajowej. Sądy krajowe są również sądami Unii. Dlatego w toczących się przed nimi postępowaniach należy zapewnić równość, sprawiedliwość i sprawność, a także skuteczne stosowanie prawa Unii, gwarantując ochronę praw obywateli europejskich na całym terytorium Unii Europejskiej.
2. Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Zgodnie z konkluzjami prezydencji Rady Europejskiej z Tampere z dnia 15 i 16 października 1999 r., a zwłaszcza ich pkt 38, należy opracować nowe przepisy prawnoprocesowe dla spraw o charakterze transgranicznym, a w szczególności tych elementów, które odgrywają zasadniczą rolę w sprawnej współpracy sądowej oraz zwiększonym dostępie do prawa, np. środków tymczasowych, przeprowadzania dowodów, nakazów zapłaty i terminów.
3. W celu zmniejszenia przeszkód dla osób występujących z roszczeniem dochodzących swoich praw w państwach członkowskich innych niż ich państwo zamieszkania uznaje się za konieczne wprowadzenie wspólnych minimalnych przepisów dotyczących terminów przedawnienia mających zastosowanie do transgranicznych sporów w sprawie szkód na osobie i mieniu wynikających z wypadków drogowych.
4. Wspólne minimalne przepisy dotyczące terminów przedawnienia doprowadziłyby do zwiększenia pewności i przewidywalności, ograniczając ryzyko zbyt niskich odszkodowań dla ofiar transgranicznych wypadków drogowych.
5. Proponowana dyrektywa ma na celu ustanowienie szczególnego reżimu przedawnienia w sprawach transgranicznych, który pozwoliłby zagwarantować skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz ułatwiłby właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez wyeliminowanie przeszkód dla swobodnego przepływu obywateli na terytoriach państw członkowskich.
6. Proponowana dyrektywa nie ma na celu zastąpienia całości krajowych reżimów odpowiedzialności cywilnej, lecz – przy poszanowaniu krajowych uwarunkowań – ma ona na celu ustanowienie wspólnych minimalnych przepisów dotyczących terminów przedawnienia w odniesieniu do roszczeń objętych zakresem stosowania dyrektywy 2009/103/WE, które mają charakter transgraniczny.
7. Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, jako że państwa członkowskie nie mogą same ustanowić zestawu minimalnych przepisów dotyczących terminów przedawnienia, a wniosek nie wykracza poza to, co bezwzględnie konieczne do zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i pewności prawa w Unii.

B. TEKST PROPONOWANEGO WNIOSKU

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych terminów przedawnienia odnoszących się do transgranicznych wypadków drogowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 67 ust. 4 i art. 81 ust. 2,

uwzględniając wniosek Parlamentu Europejskiego skierowany do Komisji Europejskiej,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni Unia powinna przyjąć środki odnoszące się do współpracy sądowej w sprawach cywilnych o skutkach transgranicznych, w szczególności gdy jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Zgodnie z art. 81 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej środki te powinny obejmować środki mające na celu zapewnienie, między innymi, skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz usuwania przeszkód utrudniających prawidłowy przebieg procedur cywilnych, wspierając w razie potrzeby zgodność zasad procedury cywilnej mających zastosowanie w poszczególnych państwach członkowskich.
- (3) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. zatytułowanym „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego”⁽¹⁾, obywatelom, którym przytrafi się wypadek drogowy w innym państwie członkowskim, należy zagwarantować pewność prawa co do terminów przedawnienia roszczeń odszkodowawczych. W związku z tym zapowiedziano przyjęcie w 2011 r. nowego rozporządzenia dotyczącego terminów przedawnienia w odniesieniu do transgranicznych wypadków drogowych.
- (4) Przepisy dotyczące przedawnienia mają istotny wpływ nie tylko na prawo poszkodowanych do dostępu do wymiaru sprawiedliwości, lecz także na ich prawa podmiotowe, gdyż prawa nie mogą być skuteczne bez ich właściwej i adekwatnej ochrony. Niniejsza dyrektywa ma na celu upowszechnianie stosowania wspólnych terminów przedawnienia dla transgranicznych wypadków drogowych, by zapewnić skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w Unii. Powszechnie uznane prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości zostało także potwierdzone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”).
- (5) Wymóg pewności prawa i potrzeba zapewnienia sprawiedliwości w indywidualnych przypadkach są podstawowymi elementami wymiaru sprawiedliwości. Wspólne terminy przedawnienia zwiększające pewność prawa, powagę rzeczy osądzonej i przyczyniające się do skutecznego systemu egzekwowania przepisów są zatem niezbędne, by zagwarantować stosowanie tej zasady.
- (6) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie do tych roszczeń objętych zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE⁽²⁾, które mają charakter transgraniczny.
- (7) Nic nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim stosowania – w odpowiednich sytuacjach – przepisów niniejszej dyrektywy także do wyłącznie wewnętrznych postępowań w sprawie wypadków drogowych.
- (8) Wszystkie państwa członkowskie są stronami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r. (EKPC). Sprawy, o których mowa w niniejszej dyrektywie, powinny być rozpatrywane zgodnie z konwencją, w szczególności z poszanowaniem prawa do rzetelnego procesu sądowego i skutecznego środka odwoławczego.
- (9) Zasada prawa miejsca wystąpienia szkody (*lex loci damni*) stanowi ogólną zasadę ustanowioną w rozporządzeniu (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ w odniesieniu do prawa właściwego w przypadku szkody na osobie lub szkody na mieniu, które w związku z tym powinny być określone na podstawie miejsca powstania szkody, niezależnie od tego, w jakim państwie lub jakich państwach mogłyby wystąpić skutki pośrednie. Zgodnie z art. 15 lit. h) tego rozporządzenia prawo właściwe dla zobowiązań pozaumownych reguluje w szczególności

⁽¹⁾ COM(2010)0171.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263 z 7.10.2009, s. 11).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

sposób wygaśnięcia zobowiązania, przedawnienie i terminy zawite, w tym początek, przerwanie i zawieszenie biegu przedawnienia lub terminu zawitego.

- (10) W dziedzinie wypadków drogowych poszkodowanym, którzy ulegli wypadkowi w innym państwie, może być trudno w krótkim czasie uzyskać od jurysdykcji zagranicznej podstawowe informacje o wypadku, takie jak tożsamość sprawcy szkody i zakres ewentualnej odpowiedzialności. Czasochłonne może być również określenie, który przedstawiciel do spraw roszczeń lub ubezpieczyciel powinien zajmować się daną sprawą, dowodami dotyczącymi wypadku oraz tłumaczeniem wszystkich niezbędnych dokumentów.
- (11) W przypadku transgranicznych wypadków drogowych zdarza się czasami, że zbliża się data upływu terminu, a poszkodowanemu nie udało się jeszcze rozpocząć negocjacji ze sprawcą szkody. Ma to miejsce zwłaszcza w przypadkach, gdy ogólny termin jest szczególnie krótki lub gdy nie jest oczywiste, w jaki sposób można zawiesić lub przerwać bieg terminu. Gromadzenie informacji o wypadku, który miał miejsce w państwie innym niż państwo pobytu poszkodowanego, może zabrać dużo czasu. W związku z tym bieg ogólnego terminu ustanowionego w dyrektywie powinien zostać zawieszony z chwilą wystąpienia z roszczeniem do ubezpieczyciela lub organu odszkodowawczego, by dać powodowi możliwość wynegocjowania ugody w sprawie roszczenia.
- (12) Niniejsza dyrektywa powinna ustanawiać przepisy minimalne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia wyższego poziomu ochrony. Taki wyższy poziom ochrony nie powinien stanowić przeszkody w skutecznym dostępie do wymiaru sprawiedliwości, który takie przepisy minimalne mają ułatwiać. Ustanawiane przepisy nie powinny naruszać poziomu ochrony przewidzianej w Karcie praw podstawowych, zgodnie z wykładnią Trybunału, ani nadrzędności, jednolitości i skuteczności prawa Unii.
- (13) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 864/2007 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾.
- (14) Niniejsza dyrektywa dąży do umacniania praw podstawowych oraz uwzględnia zasady uznane w szczególności w Karcie, zmierzając jednocześnie do realizacji celu Unii, jakim jest utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (15) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie wspólnych minimalnych norm dotyczących terminów przedawnienia dla transgranicznych wypadków drogowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (16) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, [Zjednoczone Królestwo i Irlandia notyfikowały swoją wolę uczestnictwa w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy]/[bez uszczerbku dla art. 4 wspomnianego protokołu, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie są nią związane ani jej nie stosują].
- (17) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu dyrektywy i nie jest nią związana, ani jej nie stosuje,

⁽¹⁾ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych** (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I: PRZEDMIOT, ZAKRES ZASTOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie minimalnych norm dotyczących całkowitej długości, początku, zawieszania i obliczania terminów przedawnienia roszczeń odszkodowawczych z tytułu szkód na osobie i szkód na mieniu i podlegających odzyskaniu na mocy dyrektywy 2009/103/WE, w odniesieniu do transgranicznych wypadków drogowych.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do roszczeń odszkodowawczych z tytułu szkody, straty lub uszkodzenia ciała poniesionych w wyniku wypadku spowodowanego przez pojazd objęty ubezpieczeniem:

- a) wobec zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej na mocy art. 18 dyrektywy 2009/103/WE; lub
- b) wobec organu odszkodowawczego przewidzianego w art. 24 i 25 dyrektywy 2009/103/WE.

Artykuł 3

Transgraniczny wypadek drogowy

1. Do celów niniejszej dyrektywy transgraniczny wypadek drogowy oznacza wypadek drogowy, który został spowodowany przez pojazdy ubezpieczone i normalnie zarejestrowane w państwie członkowskim i który miał miejsce w państwie członkowskim innym niż państwo zwykłego miejsca pobytu poszkodowanego lub w państwach trzecich, których krajowe biura ubezpieczeniowe, zgodnie z definicją w art. 6 dyrektywy 2009/103/WE, przyłączyły się do systemu zielonej karty.
2. W niniejszej dyrektywie termin „państwo członkowskie” oznacza państwa członkowskie inne niż [Zjednoczone Królestwo, Irlandia i] Dania.

ROZDZIAŁ II: MINIMALNE NORMY DOTYCZĄCE TERMINÓW PRZEDAWNIEŃ

Artykuł 4

Termin przedawnienia

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby do roszczeń dotyczących odszkodowań za szkody na osobie i szkody majątkowe wynikające z transgranicznego wypadku drogowego, wchodzących w zakres art. 2, miał zastosowanie termin przedawnienia wynoszący co najmniej cztery lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się, lub miał racjonalne podstawy, by się dowiedzieć, o zakresie uszkodzenia ciała, straty lub szkody, ich przyczynie oraz tożsamości osoby odpowiedzialnej i zakładu ubezpieczeń chroniącego tę osobę w zakresie odpowiedzialności cywilnej lub przedstawiciela do spraw roszczeń, lub organu odszkodowawczego odpowiedzialnego za zapewnianie odszkodowań, przeciwko którym ma być wniesione roszczenie.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy prawo właściwe dla roszczenia przewiduje termin przedawnienia dłuższy niż cztery lata, zastosowanie miał taki dłuższy termin przedawnienia.
3. Państwa członkowskie zapewniają dostarczanie Komisji aktualnych informacji na temat krajowych przepisów dotyczących przedawnienia szkód powstałych w wyniku wypadków drogowych.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Artykuł 5

Zawieszenie terminów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by termin przedawnienia przewidziany w art. 4 niniejszej dyrektywy był zawieszany w okresie między wniesieniem przez poszkodowanego roszczenia do:

a) zakładu ubezpieczeń chroniącego osobę, która spowodowała wypadek, lub jego przedstawiciela do spraw roszczeń, o którym mowa w art. 21 i 22 dyrektywy 2009/103/WE; lub

b) organu odszkodowawczego przewidzianego w art. 24 i 25 dyrektywy 2009/103/WE

a odrzuceniem roszczenia przez sprawcę szkody.

2. W przypadku, gdy pozostała część terminu przedawnienia po upływie okresu zawieszenia jest krótsza niż sześć miesięcy, państwa członkowskie zapewniają, by poszkodowanemu udzielono minimalnego terminu dodatkowych sześciu miesięcy na wszczęcie postępowania sądowego.

Artykuł 6

Automatyczne przedłużenie terminów

Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy termin upływa w sobotę, niedzielę lub w dniu ich świąt państwowych, został on przedłużony do końca pierwszego kolejnego dnia roboczego.

Artykuł 7

Obliczanie terminów

Państwa członkowskie zapewniają, by każdy termin przewidziany w niniejszej dyrektywie był liczony w sposób następujący:

a) bieg terminu rozpoczyna się następnego dnia po dniu, w którym miało miejsce określone zdarzenie;

b) w przypadku gdy termin wyrażany jest jako jeden rok lub określona liczba lat, upływa on odpowiednio w kolejnym roku, w miesiącu o tej samej nazwie oraz w dniu mającym tę samą datę, jak miesiąc i dzień, w którym miało miejsce wspomniane zdarzenie. Gdy odpowiedni kolejny miesiąc nie ma dnia noszącego tę samą liczbę, termin upływa ostatniego dnia tego miesiąca;

c) biegu terminu nie zawiesza się w okresie, w którym sąd nie pracuje.

Artykuł 8

Zaspokojenie roszczeń

Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy poszkodowani mogą zastosować procedurę, o której mowa w art. 22 dyrektywy 2009/103/WE, dla zaspokojenia roszczeń wynikających z wypadku spowodowanego przez pojazd objęty ubezpieczeniem, nie stanowiło to dla poszkodowanych przeszkody dla wszczęcia postępowania sądowego lub arbitrażowego w stosunku do tych roszczeń przed upływem terminów przedawnienia określonych na mocy niniejszej dyrektywy w trakcie procedury zaspokajania ich roszczenia.

ROZDZIAŁ III:**INNE PRZEPISY**

Artykuł 9

Ogólne informacje na temat przepisów dotyczących przedawnienia

Komisja podaje do publicznej wiadomości i w sposób łatwo dostępny, za pomocą wszelkich odpowiednich środków i we wszystkich językach Unii, ogólne informacje na temat krajowych przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń powstałych w następstwie wypadków drogowych, przekazane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 3 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Powiązania z prawem krajowym

Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim rozszerzenia praw w niej określonych w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Artykuł 11

Powiązania z innymi przepisami prawa Unii

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 864/2007 i rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

ROZDZIAŁ IV:

PPRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 12

Transpozycja

1. Do [rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.
2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Przegląd

Komisja przedkłada – nie później niż 31 grudnia 2025 r., a następnie co pięć lat – Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w oparciu o dane jakościowe i ilościowe. W związku z tym Komisja powinna w szczególności ocenić wpływ niniejszej dyrektywy na dostęp do wymiaru sprawiedliwości, na pewność prawa i swobodny przepływ osób. W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą wnioski ustawodawcze w sprawie dostosowania i wzmocnienia dyrektywy.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0282

Wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie zaleceń dla Komisji dotyczących wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii Europejskiej (2015/2084(INL))**

(2018/C 334/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 67 ust. 4 TFUE oraz art. 81 ust. 2 TFUE,
- uwzględniając art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta),
- uwzględniając art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz orzecznictwo w tym zakresie,
- uwzględniając dokument roboczy w sprawie ustanowienia minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii Europejskiej – podstawa prawna ⁽¹⁾,
- uwzględniając ocenę europejskiej wartości dodanej przeprowadzoną przez Dział ds. Europejskiej Wartości Dodanej Biura Analiz Parlamentu Europejskiego (EPRS) zatytułowaną „Wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym” ⁽²⁾,
- uwzględniając analizę przygotowaną przez Dyрекcję ds. Analiz dla Posłów w EPRS zatytułowaną „Europeizacja postępowania cywilnego: w kierunku wspólnych minimalnych norm?” ⁽³⁾,
- uwzględniając pogłębioną analizę przygotowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Wewnętrznej UE zatytułowaną „Zharmonizowane przepisy i normy minimalne w europejskim prawie dotyczącym postępowania cywilnego” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając projekt Europejskiego Instytutu Prawa (ELI) / Międzynarodowego Instytutu Unifikacji Prawa Prywatnego (UNIDROIT) zatytułowany „Od ponadnarodowych zasad do europejskich przepisów o postępowaniu cywilnym”,
- uwzględniając dokument Amerykańskiego Instytutu Prawa (ALI) / UNIDROIT zatytułowany „Zasady ponadnarodowego postępowania cywilnego” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając „Analizę w sprawie zbliżenia ustaw i przepisów państw członkowskich dotyczących niektórych aspektów postępowania w sprawach cywilnoprawnych” (tzw. „sprawozdanie M. Stormego”) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wstępny zestaw przepisów regulaminu Jednolitego Sądu Patentowego,

⁽¹⁾ PE 572.853, grudzień 2015 r.⁽²⁾ PE 581.385, czerwiec 2016 r.⁽³⁾ PE 559.499, czerwiec 2015 r.⁽⁴⁾ PE 556.971, czerwiec 2016 r.⁽⁵⁾ *Uniform Law Review*, 2004(4).⁽⁶⁾ M. Storme „Analiza w sprawie zbliżenia ustaw i przepisów państw członkowskich dotyczących niektórych aspektów postępowania w sprawach cywilnoprawnych” (Final Report, Dordrecht, 1994).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając unijny dorobek prawny w dziedzinie współpracy wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie zasad krajowej autonomii proceduralnej i skutecznej ochrony sądowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości UE z 2016 r.,
- uwzględniając publikację CEPEJ Studies nr 23 z 2016 r. zatytułowaną „Europejskie systemy sądowe: skuteczność i jakość działania wymiaru sprawiedliwości”,
- uwzględniając wydane przez Europejską Sieć Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości w 2016 r. „Zasady szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości” ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie *śródkresowej rewizji programu sztokholmskiego* ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 46 i 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0210/2017),

Orzecznictwo TSUE na temat krajowej autonomii procesowej i skutecznej ochrony sądowej

- A. mając na uwadze, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem TSUE w zakresie zasady autonomii proceduralnej, w przypadku gdy nie istnieją unijne przepisy dotyczące proceduralnych aspektów rozstrzygania sporów związanych z prawem Unii, państwa członkowskie odpowiadają za wyznaczenie właściwych sądów i szczegółowe określenie procedur, które należy stosować w odniesieniu do wszczętych spraw w celu zapewnienia ochrony praw powierzonych Unii;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z tym samym orzecznictwem stosowanie prawa krajowego w zakresie przepisów proceduralnych podlega dwóm istotnym warunkom: krajowe przepisy proceduralne zastosowane do sporów związanych z prawem Unii nie mogą być mniej korzystne niż te zastosowane do podobnych spraw o charakterze krajowym (zasada równoważności) oraz nie powinny być sformułowane w taki sposób, aby uniemożliwiać lub nadmiernie utrudniać praktyczne wykonywanie praw i obowiązków Unii (zasada skuteczności);
- C. mając na uwadze, że w razie braku unijnych przepisów harmonizujących przepisy proceduralne, kompetencje państw członkowskich do określania zasad proceduralnych dotyczących wykonywania praw powierzonych przez Unię nie rozciąga się na wprowadzenie nowych środków prawnych w krajowych porządkach prawnych, aby zapewnić stosowanie prawa Unii ⁽⁴⁾;
- D. mając na uwadze, że zbiór utrwalonego orzecznictwa TSUE ułatwia mu współpracę z sądami orzekającymi na szczeblu państw członkowskich, a jednocześnie podnosi poziom zrozumienia prawa Unii wśród obywateli i takich sądów;

Karta

- E. mając na uwadze, że prawo do skutecznego środka odwoławczego i do rzetelnego procesu sądowego, zapisane w art. 47 Karty i w art. 6 EKPC, stanowi jedną z podstawowych gwarancji poszanowania praworządności i demokracji, która to gwarancja nierozdzielnie wiąże się z postępowaniem cywilnym jako całością;

⁽¹⁾ Zobacz m.in.: wyrok z 16 grudnia 1976 r., w sprawie Comet BV przeciwko Produktschap voor Siergewassen, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191 i wyrok z 15 maja 1986 r., Marguerite Johnston przeciwko Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary, 222/84, ECLI:EU:C:1986:206.

⁽²⁾ Dostępne na stronie internetowej: http://www.ejtn.eu/PageFiles/15756/Judicial%20Training%20Principles_pl.pdf

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0276.

⁽⁴⁾ Zobacz m.in.: wyrok z 13 marca 2007 r., Unibet (London) Ltd i Unibet (International) Ltd przeciwko Justitiekanslern, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- F. mając na uwadze, że mimo iż art. 47 Karty jest wiążący, a art. 6 EKPC stanowi ogólną zasadę prawa Unii, poziom ochrony prawa do rzetelnego procesu sądowego w postępowaniu cywilnym, w szczególności równowaga między przysługującym powodowi prawem do dostępu do wymiaru sprawiedliwości a prawem pozwanego do obrony nie są zharmonizowane w całej Unii;
- G. mając jednak na uwadze, że – jako prawo podstawowe – prawo do rzetelnego procesu uzupełnione zostało o pewne akty pochodnego prawa Unii o charakterze proceduralnym, w tym rozporządzenie w sprawie drobnych roszczeń⁽¹⁾, dyrektywę o pomocy prawnej⁽²⁾, zalecenie w sprawie zbiorowego dochodzenia roszczeń⁽³⁾, dyrektywę w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów⁽⁴⁾ i dyrektywę w sprawie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji⁽⁵⁾;

Unijny dorobek prawny w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach cywilnych

- H. mając na uwadze, że obywatele Unii, szczególnie ci, którzy przemierzają się przez granice, znacznie częściej wchodzą obecnie w kontakt z systemami postępowania cywilnego w innym państwie członkowskim;
- I. mając na uwadze, że minimalne zasady procedury cywilnej na szczeblu Unii mogłyby przyczynić się do modernizacji krajowych postępowań, do zapewnienia równych warunków działania dla przedsiębiorstw, a także do zwiększenia wzrostu gospodarczego za sprawą skutecznych i wydajnych systemów sądowniczych, przy jednoczesnym ułatwianiu dostępu obywateli do wymiaru sprawiedliwości w Unii i przyczynianiu się do zachowania podstawowych swobód unijnych;
- J. mając na uwadze, że prawodawstwo Unii zajmuje się kwestią postępowania cywilnego nie tylko horyzontalnie, tak jak w przypadku instrumentów fakultatywnych⁽⁶⁾, ale również coraz częściej w sposób uwzględniający specyfikę danej dziedziny, w ramach różnych sektorów polityki, takich jak własność intelektualna⁽⁷⁾, ochrona konsumentów⁽⁸⁾ lub – ostatnio – prawo konkurencji⁽⁹⁾;
- K. mając na uwadze, że fragmentaryczny charakter harmonizacji zasad procedury na szczeblu Unii był wielokrotnie krytykowany, a pojawienie się przepisów w zakresie postępowania cywilnego uwzględniających specyfikę danego sektora stanowi wyzwanie dla spójności obu systemów: zarówno dla procedury na szczeblu państwa członkowskiego, jak również dla różnych instrumentów Unii;
- L. mając na uwadze, że wniosek dotyczący dyrektywy ma na celu wprowadzenie ram dotyczących wydawania wyroków w sprawach cywilnych poprzez usystematyzowanie istniejących unijnych przepisów w zakresie postępowania cywilnego i rozszerzenie ich zakresu zastosowania na wszystkie kwestie wchodzące w zakres zastosowania prawa unijnego;
- M. mając na uwadze, że proponowana dyrektywa ma pomóc w osiągnięciu bardziej skoordynowanego, spójnego i systematycznego podejścia do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, które to podejście nie będzie ograniczone przez granice, interesy i zasoby pojedynczego kraju;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze (Dz.U. L 26 z 31.1.2003, s. 41).

⁽³⁾ Zalecenie Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych zasad dotyczących mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń o zaprzestanie bezprawnych praktyk oraz roszczeń odszkodowawczych w państwach członkowskich, dotyczących naruszeń praw przyznanych na mocy prawa Unii (Dz.U. L 201 z 26.7.2013, s. 60).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2009/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. L 349 z 5.12.2014, s. 1).

⁽⁶⁾ Zobacz na przykład rozporządzenie w sprawie drobnych roszczeń (drugi przypis do motywu G powyżej) oraz rozporządzenie w sprawie europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym (rozporządzenie (UE) nr 655/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 59).

⁽⁷⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

⁽⁸⁾ Zobacz przypis czwarty do motywu F powyżej.

⁽⁹⁾ Zobacz przypis piąty do motywu F powyżej.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Podstawa prawna wniosku

- N. mając na uwadze, że na mocy art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 TUE (zasada przyznania kompetencji) Unia może stanowić prawo w danym obszarze wyłącznie, jeżeli posiada wyraźnie określone kompetencje w tym zakresie i o ile jest to zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności;
- O. mając na uwadze, że w obowiązujących ramach traktatowych główna podstawa prawna harmonizacji postępowania cywilnego znajduje się w tytule V TFUE dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- P. mając na uwadze, że w traktacie z Lizbony zachowano wymóg dotyczący wystąpienia elementu transgranicznego dla uruchomienia kompetencji Unii, co oznacza, że działanie Unii w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych jest możliwe jedynie w przypadku, gdy w sprawie występują łączniki (np. pobyt, miejsce świadczenia itp.), które wskazują co najmniej dwa różne państwa członkowskie;
- Q. mając na uwadze ogólne uregulowanie z art. 114 TFUE, dotyczące zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które to przepisy mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, było i nadal jest wykorzystywane jako podstawa prawna dla szerokiego zakresu dyrektyw sektorowych, które harmonizują niektóre aspekty postępowania cywilnego, takie jak na przykład dyrektywa w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (IPRED) i najnowsza dyrektywa w sprawie odszkodowań z tytułu naruszenia prawa konkurencji;
- R. mając na uwadze, że zgodnie z art. 67 ust. 4 TFUE Unia powinna ułatwiać dostęp do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności przez zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych, jak wyjaśniono w art. 81 TFUE;

Wzajemne zaufanie w europejskiej przestrzeni sądowej

- S. mając na uwadze, że swobodny przepływ orzeczeń sądowych jest ściśle związany z koniecznością stworzenia wystarczającego poziomu wzajemnego zaufania między organami sądowymi różnych państw członkowskich, w szczególności jeśli chodzi o poziom ochrony praw procesowych;
- T. mając na uwadze, że „wzajemne zaufanie” oznacza tutaj zaufanie, które państwa członkowskie powinny wzajemnie okazywać względem swoich systemów prawnych i sądowych, co przekłada się na zakaz rewizji działań podejmowanych przez inne państwa i ich sądownictwo;
- U. mając na uwadze, że zasada wzajemnego zaufania służy zwiększeniu pewności prawa, dając obywatelom i przedsiębiorcom Unii wystarczającą stabilność i przewidywalność;
- V. mając na uwadze, że wdrożenie i przestrzeganie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w powiązaniu ze zbliżaniem przepisów ułatwia współpracę między organami i ochronę prawną praw jednostki;
- W. mając na uwadze, że taki system wspólnych minimalnych norm w formie zasad i przepisów mógłby stanowić podstawę dla harmonizacji krajowych przepisów postępowania cywilnego, poprzez zapewnienie równowagi pomiędzy prawami podstawowymi stron postępowania sądowego w celu zapewnienia pełnego wzajemnego zaufania między systemami sądowymi państw członkowskich;
- X. mając na uwadze, że istnienie i przestrzeganie gwarancji proceduralnych dla efektywności i skuteczności postępowań cywilnych i równego traktowania stron jest pożądane i istotnie niezbędne do celu zapewnienia wzajemnego zaufania;
- Y. mając na uwadze, że ustanowienie takiego systemu wspólnych minimalnych norm oznaczałoby również minimalny poziom jakości postępowań cywilnych w całej UE, przyczyniając się w ten sposób nie tylko do wzmocnienia wzajemnego zaufania między organami sądowymi, lecz także do sprawniejszego funkcjonowania rynku wewnętrznego, ponieważ szacuje się, że różnice proceduralne między państwami członkowskimi mogą m.in. powodować zakłócenia w handlu i powstrzymywać przedsiębiorców i konsumentów przed korzystaniem z ich praw na rynku wewnętrznym;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Inne kwestie do rozważenia

- Z. mając na uwadze, że w Unii potrzebne jest zbliżenie uregulowań proceduralnych; mając na uwadze, że proponowana dyrektywa ma być pierwszym krokiem w procesie dalszej harmonizacji i konwergencji stosowanych przez państwa członkowskie systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, a także ustanowienia w dłuższej perspektywie unijnego kodeksu postępowania cywilnego;
- AA. mając na uwadze, że proponowana dyrektywa nie narusza ani organizacji wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich, ani głównych zasad przebiegu postępowania cywilnego, ale ułatwia wprowadzenie skuteczniejszych krajowych przepisów proceduralnych;
- AB. mając na uwadze, że niezwykle ważne jest zatem przyjęcie i należyte wdrożenie przepisów przewidujących przyjęcie wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii;

Orzecznictwo TSUE na temat krajowej autonomii procesowej i skutecznej ochrony sądowej

1. zwraca uwagę, że TSUE odegrał podstawową rolę w ustanawianiu fundamentów unijnego postępowania cywilnego, ponieważ określił, jak należy rozumieć postępowanie cywilne w systemie prawnym Unii;
2. podkreśla jednak, że chociaż pewne zasady postępowania cywilnego, które obecnie są akceptowane jako część unijnego systemu proceduralnego zostały potwierdzone w orzecznictwie TSUE, wkład Trybunału powinien być ostatecznie postrzegany raczej jako wykładnia norm, a nie ich stanowienie;
3. w związku z tym podkreśla, że bogate doświadczenie TSUE w przeprowadzaniu przeglądów zasad naprawczych i proceduralnych, jak również wartości w zakresie kompromisu i konkurencji, którymi kieruje się Trybunał, są bardzo pouczające i powinny być brane pod uwagę podczas wprowadzenia horyzontalnych ram o charakterze legislacyjnym, zawierających wspólne normy w postępowaniu cywilnym;

Karta

4. podkreśla, że jeżeli chodzi o rzetelny proces sądowy i dostęp do wymiaru sprawiedliwości, należy utrzymywać i dalej rozszerzać sieci współpracy i bazy danych, zacieśniając współpracę sądową i nasilając wymianę informacji;
5. z zadowoleniem przyjmuje zatem rozwój e-sprawiedliwości, a zwłaszcza utworzenie Europejskiej Sieci Sądowej i europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”, który ma się stać punktem kompleksowej obsługi w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w Unii;

Unijny dorobek prawny w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach cywilnych

6. wzywa również Komisję do dokonania oceny, czy należy proponować dalsze działania w celu konsolidacji i wzmocnienia zharmonizowanego podejścia do prywatnego egzekwowania praw przyznanych na mocy prawa Unii i czy obecnie proponowane wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym mogą być postrzegane jako propagowanie i zapewnienie takiego horyzontalnego modelu;
7. przypomina, że systematyczne gromadzenie danych statystycznych na temat stosowania i skuteczności istniejących instrumentów unijnych w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych jest kwestią najwyższej wagi;
8. zwraca się w związku z tym do Komisji o ocenę tego, czy dodatkowe środki wdrażania przez państwa członkowskie mogłyby przyczynić się do skutecznego stosowania odrębnych procedur unijnych, i stoi na stanowisku, że w związku z tym ustanowić należy niezawodny i systematyczny proces nadzoru ze strony Komisji;

Podstawa prawna wniosku

9. przypomina, że art. 114 TFUE (dotyczący harmonizacji rynku wewnętrznego) był wykorzystywany do przyjęcia wielu aktów prawnych Unii mających konsekwencje proceduralne; art. 114 TFUE o zbliżeniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które to przepisy mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, był i nadal jest wykorzystywany jako podstawa prawna dla szerokiego zakresu dyrektyw sektorowych, które harmonizują niektóre aspekty postępowania cywilnego, takich jak na przykład dyrektywa w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

10. zauważa jednak, że art. 81 TFUE przewiduje przyjmowanie środków w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w tym środków dotyczących zbliżenia przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich, w szczególności jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego; uważa w związku z tym, że art. 81 TFUE stanowi właściwą podstawę prawną proponowanego instrumentu prawnego;

11. twierdzi zatem, że pojęcie „skutków transgranicznych” w tekście art. 81 ust. 1 TFUE dotyczącym przyjęcia środków w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych powinno być rozumiane w szerokim zakresie i nie powinno być pojmowane jako synonim „transgranicznego postępowania sądowego”;

12. podkreśla, że obecne rozumienie pojęcia „spraw mających skutki transgraniczne” jest raczej ograniczone i prowadzi do utworzenia dwóch zestawów przepisów i dwóch kategorii podmiotów prawa, co może prowadzić do dalszych problemów i niepotrzebnych zawiłości; podkreśla, że należy zatem przyjąć szerszą wykładnię;

13. podkreśla w tym kontekście, że proponowane w niniejszym wniosku wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym mogłyby prowadzić do dalszego usprawnienia, jeżeli państwa członkowskie rozszerzyłyby ich zakres zastosowania nie tylko na kwestie objęte zakresem zastosowania prawa Unii, lecz ogólnie na przypadki transgraniczne, jak i czysto krajowe;

Wzajemne zaufanie w europejskiej przestrzeni sądowej

14. zauważa, że główne działania Unii w europejskiej przestrzeni sądowej dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych odnoszą się do wprowadzenia instrumentów w zakresie jurysdykcji, zawiłości i transgranicznego egzekwowania wyroków;

15. ponownie przypomina i podkreśla, że swobodny przepływ orzeczeń zwiększa wzajemne zaufanie wymiarów sprawiedliwości państw członkowskich, a tym samym zwiększa pewność prawa i zapewnia odpowiednią stabilność i przewidywalność dla obywateli i przedsiębiorców w Unii;

16. podkreśla w związku z tym, że wzajemne zaufanie jest pojęciem złożonym i że w procesie budowania tego zaufania rolę odgrywa wiele czynników, takich jak kształcenie sędziów, transgraniczna współpraca sądowa oraz wymiana doświadczeń i najlepszych praktyk między sędziami;

17. zauważa, że wzajemne zaufanie można zwiększać, wykorzystując w tym celu między innymi metody o charakterze nieustawodawczym, takie jak współpraca sędziów w ramach Europejskiej Sieci Sądowniczej lub ich uczestnictwo w szkoleniach;

18. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym dziewięć zasad Europejskiej Sieci Szkoleń Kadr Wymiaru Sprawiedliwości dotyczących szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości przyjętych podczas zgromadzenia ogólnego tej sieci w 2016 r., jako że stanowią one wspólną podstawę i ramy dla europejskiego sądownictwa oraz instytucji zajmujących się szkoleniem kadr wymiaru sprawiedliwości;

19. twierdzi jednak, że z czysto prawnego punktu widzenia wzajemne zaufanie wymaga, na bardzo podstawowym poziomie, by sądownictwo państw członkowskich postrzegało uzgodnienia proceduralne innych państw zarówno w teorii, jak i w praktyce jako gwarantujące rzetelne postępowania cywilne;

20. zaznacza w związku z tym, że opracowanie systematycznych, minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii w postaci ogólnej dyrektywy horyzontalnej doprowadziłoby do wzrostu wzajemnego zaufania między systemami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich, zharmonizowałoby na szczeblu unijnym podstawowe prawa procesowe w sprawach cywilnych i przełożyłoby się na głębiej zakorzenione poczucie sprawiedliwości, pewności i przewidywalności w całej Unii;

Wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym

21. podkreśla, że skuteczne systemy postępowania cywilnego odgrywają kluczową rolę w utrzymaniu praworządności i podstawowych wartości Unii; są również warunkiem koniecznym dla zrównoważonych inwestycji i otoczenia przyjaznego przedsiębiorcom i konsumentom;

22. uważa, że brak jasności w odniesieniu do terminów przedawnienia obowiązujących obywateli, konsumentów i przedsiębiorców w sporach wywierających skutki o charakterze transgranicznym może utrudnić dostęp do wymiaru sprawiedliwości; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia oceny wykonalności i celowości dokonania harmonizacji terminów przedawnienia w postępowaniach cywilnych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

23. stwierdza, że istnieje wyraźne zapotrzebowanie na przepisy prawa obejmujące zbiór norm proceduralnych mających zastosowanie do postępowania cywilnego, i wzywa Komisję, by kontynuowała realizację swojego planu działania na rzecz realizacji programu sztokholmskiego przyjętego przez Radę Europejską w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

24. zgodnie z art. 225 TFUE apeluje zatem do Komisji, by przedłożyła do 30 czerwca 2018 r., na podstawie art. 81 ust. 2 TFUE, wniosek dotyczący aktu prawnego w sprawie wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym, według zaleceń przedstawionych w załączniku;

25. potwierdza, że zalecenia załączone do niniejszej rezolucji są zgodne z prawami podstawowymi oraz zasadami pomocniczości i proporcjonalności;

26. uważa, iż projekt będący przedmiotem wniosku nie pociąga za sobą skutków finansowych, jako że wprowadzenie minimalnych norm w postępowaniu cywilnym przyniesie korzyści skali w postaci ograniczenia kosztów dla stron i ich przedstawicieli, którzy nie będą musieli zapoznawać się z postępowaniem cywilnym innego państwa;

o

o o

27. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

ZALECENIA DOTYCZĄCE DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W SPRAWIE WSPÓLNYCH MINIMALNYCH NORM W POSTĘPOWANIU CYWILNYM W UE

A. ZASADY I CELE PROPONOWANEGO WNIOSKU

1. W Unii egzekwowanie prawa przed sądami jest nadal w dużej mierze oparte na krajowych przepisach proceduralnych i praktyce krajowej. Sądy krajowe są również sądami Unii. W związku z tym podczas toczących się przed nimi postępowań należy zapewnić równość, sprawiedliwość i sprawność, a także skuteczne stosowanie prawa unijnego.
2. Wdrożenie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach cywilnych zwiększyło zaufanie państw członkowskich do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych w innych państwach, a środki zbliżające przepisy ustawowe i wykonawcze państw członkowskich mogą ułatwić współpracę między organami i ochronę sądową praw jednostki. Zakres wzajemnego zaufania w znacznym stopniu zależy od wielu parametrów, w tym między innymi mechanizmów mających na celu zagwarantowanie praw powoda lub pozwanego, przy jednoczesnym zapewnieniu dostępu do sądów oraz wymiaru sprawiedliwości.
3. Mimo że państwa członkowskie są stronami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), z doświadczenia wynika, że nie zawsze zapewnia to wystarczające zaufanie do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych innych państw członkowskich. Krajowe przepisy państw członkowskich o postępowaniu cywilnym często różnią się znacznie pod względem pewnych podstawowych zasad i gwarancji proceduralnych, co może utrudniać wzajemne zaufanie między organami sądowymi.
4. Z tego względu niezbędne jest, by – w celu ochrony podstawowych praw i wolności obywateli Unii oraz z myślą o zapewnieniu pomocy w modernizacji procedur krajowych oraz równych warunków działania dla przedsiębiorstw i większego wzrostu gospodarczego dzięki skutecznym i wydajnym systemom prawnym – przyjąć dyrektywę, która w większym stopniu rozwinie minimalne normy określone w Karcie i w EKPC. Odpowiednią podstawą prawną dla takiego wniosku jest art. 81 ust. 2 TFUE, dotyczący środków w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych. Dyrektywa powinna zostać przyjęta w zwykłej procedurze ustawodawczej.
5. Uznaje się, że wspólne minimalne normy w postępowaniu cywilnym są konieczne, by stanowić solidną podstawę zbliżenia i udoskonalenia ustawodawstw krajowych, z uwagi na elastyczność, jaką dadzą państwom członkowskim w przygotowywaniu nowych przepisów postępowania cywilnego, przy uwzględnieniu ogólnego porozumienia w sprawie zasad praktyki wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych.
6. Wspólne minimalne standardy powinny prowadzić do zwiększenia zaufania do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych wszystkich państw członkowskich, co z kolei powinno spowodować wzrost skuteczności, szybkości i elastyczności współpracy sądowej w klimacie wzajemnego zaufania. Takie wspólne normy minimalne powinny również spowodować usunięcie przeszkód dla swobodnego przepływu obywateli na terytoriach państw członkowskich, co zagwarantuje, że w szczególności obywatele odbywający podróże zagraniczne nie będą wahali się przed korzystaniem z systemu wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych w innym państwie członkowskim.
7. Proponowana dyrektywa nie zmierza do zastąpienia całości krajowych systemów postępowania cywilnego. Przy poszanowaniu krajowych uwarunkowań oraz prawa podstawowego do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu, które zapewnia skuteczny i efektywny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, proponowana dyrektywa zmierza do ustanowienia wspólnych minimalnych norm dotyczących funkcjonowania i przebiegu postępowania cywilnego w państwach członkowskich w odniesieniu do wszystkich kwestii wchodzących w zakres prawa Unii. Ma również na celu stworzenie podstawy dla stopniowego pogłębiania zbliżenia systemów postępowania cywilnego państw członkowskich.
8. Wniosek nie ma wpływu na przepisy państw członkowskich dotyczące organizacji ich sądów i obowiązujące w nich zasady mianowania sędziów.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

9. Wniosek jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, jako że państwo członkowskie nie może samo ustanowić zestawu minimalnych norm w postępowaniu cywilnym, a wniosek nie wykracza poza to, co bezwzględnie konieczne do zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości i wzajemnego zaufania w Unii.

B. TEKST PROPONOWANEGO WNIOSKU

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym w Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2,

uwzględniając wniosek Parlamentu Europejskiego skierowany do Komisji Europejskiej,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia tej przestrzeni Unia ma przyjąć środki dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, zwłaszcza gdy jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Zgodnie z art. 81 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) takie środki powinny mieć na celu zapewnienie między innymi wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych przez państwa członkowskie, transgranicznego doręczania dokumentów, współpracy w zakresie gromadzenia dowodów, skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz usuwanie przeszkód utrudniających prawidłowy przebieg postępowań cywilnych, w razie konieczności przez propagowanie zgodności zasad postępowania cywilnego mających zastosowanie w państwach członkowskich.
- (3) Zgodnie z konkluzjami prezydencji Rady Europejskiej z posiedzenia w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r., w szczególności z ich pkt 33, skuteczniejsze wzajemne uznawanie wyroków i innych orzeczeń sądowych oraz niezbędne zbliżenie przepisów ułatwiłoby współpracę właściwych organów oraz sądową ochronę praw jednostki. Zasada wzajemnego uznawania powinna zatem stać się fundamentem współpracy wymiarów sprawiedliwości w Unii w sprawach cywilnych.
- (4) Zgodnie z planem działania Komisji na rzecz wdrożenia programu sztokholmskiego przyjętego przez Radę Europejską w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, europejska przestrzeń sądowa i właściwie funkcjonujący jednolity rynek opierają się na fundamentalnej zasadzie wzajemnego uznawania, która z kolei jest oparta na założeniu, że państwa członkowskie mają wzajemne zaufanie do swoich systemów wymiaru sprawiedliwości. Zasada ta nie może funkcjonować w praktyce bez wzajemnego zaufania między sędziami, prawnikami, przedsiębiorcami i obywatelami. Zakres takiego zaufania zależy od wielu parametrów, w tym istnienia mechanizmów zabezpieczenia praw procesowych stron w postępowaniu cywilnym. Wspólne minimalne normy wzmacniające prawo do rzetelnego procesu i skuteczność systemów wymiaru sprawiedliwości oraz przyczyniające się do skutecznego systemu egzekwowania przepisów są niezbędne do zapewnienia stosowania tej zasady.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- (5) Dzięki ustanowieniu minimalnych norm dotyczących ochrony praw procesowych stron i zapewnieniu obywatelom łatwiejszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości niniejsza dyrektywa powinna zwiększyć zaufanie państw członkowskich do systemów sądownictwa w sprawach cywilnych z innych państw członkowskich, przyczyniając się tym samym do propagowania kultury praw podstawowych w Unii, a także do bardziej wydajnego rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym zachowaniu podstawowych swobód Unii dzięki głębszemu zakorzenieniu poczucia sprawiedliwości, pewności i przewidywalności na całym terytorium Unii.
- (6) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie do sporów cywilnych mających skutki transgraniczne, w tym do tych wynikających z naruszenia praw i wolności zagwarantowanych prawem Unii. W przypadku gdy dyrektywa zawiera odniesienie do naruszenia praw przyznanych na mocy prawa Unii, obejmuje to wszystkie sytuacje, w których naruszenie przepisów ustanowionych na poziomie Unii wyrządziło lub może wyrządzić szkodę osobom fizycznym lub prawnym. Nic nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim stosowania przepisów niniejszej dyrektywy także do sądowych spraw cywilnych o charakterze czysto krajowym.
- (7) Wszystkie państwa członkowskie są stronami europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r. Sprawy, o których mowa w niniejszej dyrektywie, powinny być rozpatrywane zgodnie z konwencją, w szczególności z poszanowaniem prawa do rzetelnego procesu sądowego i skutecznego środka odwoławczego.
- (8) Niniejsza dyrektywa ma na celu propagowanie stosowania wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym, by zapewnić skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w Unii. Powszechnie uznane prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości zostało także potwierdzone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”).
- (9) Postępowanie cywilne należy dalej usprawniać, korzystając z rozwoju technicznego w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości oraz dostępnych sądom i trybunałom nowych narzędzi, które mogą pomóc przezwyciężyć przeszkody, jakimi są odległość geograficzna i jej konsekwencje w postaci wysokich kosztów i długiego czasu postępowania. Aby jeszcze bardziej zmniejszyć koszty prowadzenia sporu oraz skrócić postępowanie, należy w większym stopniu zachęcić strony oraz sądy i trybunały do stosowania nowoczesnych technik komunikacyjnych.
- (10) Aby umożliwić wysłuchiwanie osób bez konieczności odbywania podróży do sądu lub trybunału, państwa członkowskie powinny dopilnować, by rozprawy oraz dowody z zeznań świadków, przesłuchania biegłych lub stron mogły być przeprowadzane z wykorzystaniem wszelkich środków porozumiewania się na odległość, chyba że ze względu na szczególne okoliczności danej sprawy wykorzystanie takich środków nie byłoby właściwe z punktu widzenia rzetelnego prowadzenia postępowania. Stosuje się to z zastrzeżeniem przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (11) Sądy państw członkowskich powinny być w stanie oprzeć się na opiniach ekspertów w sprawach technicznych, prawnych i w innych kwestiach dowodowych. Z wyjątkiem przypadku, gdy środki przymusu są konieczne i zgodne ze swobodą świadczenia usług oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, sędziowie w jednym państwie członkowskim powinni mieć możliwość wyznaczenia ekspertów do przeprowadzania czynności w innym państwie członkowskim, bez konieczności uzyskiwania uprzedniej zgody. W celu ułatwienia dostępu do specjalistycznej wiedzy z dziedziny prawa oraz z uwzględnieniem ograniczeń w zakresie mianowania ekspertów mających wystarczające kwalifikacje w jednym państwie członkowskim w zakresie jego jurysdykcji, na przykład ze względu na techniczną złożoność sprawy lub istnienie bezpośrednich lub pośrednich powiązań między ekspertem a stronami, należy stworzyć europejski spis wszystkich krajowych wykazów ekspertów oraz aktualizować go w ramach europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.
- (12) Środki tymczasowe i środki zabezpieczające powinny zapewniać odpowiednią równowagę między interesami powoda w zakresie otrzymania ochrony tymczasowej a interesami pozwanego w zakresie zapobiegania nadużywaniu takiej ochrony. Jeżeli przed uzyskaniem orzeczenia występuje się o zastosowanie środka tymczasowego, sąd, do którego kierowany jest ten wniosek, powinien być przekonany – na podstawie dowodów przedstawionych przez powoda – że może on być stroną wygraną w sprawie głównej przeciwko pozwanemu. Ponadto powód powinien być zobowiązany do wykazania w każdej sytuacji w sposób zadowalający sąd, że jego roszczenie pilnie wymaga ochrony sądowej i że bez środków tymczasowych wykonanie istniejącego lub przyszłego orzeczenia może być zagrożone lub znacząco utrudnione.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- (13) Przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny naruszać przepisów szczególnych dotyczących stosowania praw w dziedzinie własności intelektualnej, określonych w aktach prawnych Unii, a w szczególności tych zawartych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/48/WE ⁽¹⁾. Niniejsza dyrektywa nie powinna również naruszać przepisów szczególnych dotyczących odzyskiwania długów transgranicznych, jak przewidziano w europejskim nakazie zabezpieczenia na rachunku bankowym ⁽²⁾.
- (14) To sądy odgrywają kluczową rolę w ochronie praw i interesów wszystkich stron i w zarządzaniu postępowaniem cywilnym w sposób wydajny i skuteczny.
- (15) Zagwarantowanie lepszego dostępu do sprawiedliwego procesu, wymiaru sprawiedliwości i wzajemnego zaufania, jako jeden z celów polityki Unii w zakresie ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, powinno obejmować także dostęp do sądowych oraz pozasądowych metod rozwiązywania sporów. Aby zachęcić strony do korzystania z mediacji, państwa członkowskie powinny dopilnować, aby przepisy dotyczące okresów przedawnienia nie uniemożliwiały stronom wystąpienia na drogę sądową lub przeprowadzenia postępowania arbitrażowego, gdyby mediacja nie powiodła się.
- (16) Z uwagi na różnice w przepisach dotyczących postępowania cywilnego w poszczególnych państwach członkowskich, w szczególności tych dotyczących doręczania dokumentów, konieczne jest określenie minimalnych norm, które powinny mieć zastosowanie do postępowania cywilnego objętego zakresem zastosowania prawa Unii. Priorytetowo należy traktować w szczególności te metody doręczania, które zapewniają szybkie i bezpieczne doręczenie dokumentów i potwierdzenie odbioru. Należy zatem szeroko zachęcać do stosowania nowoczesnych technologii komunikacyjnych. W przypadku dokumentów, które należy doręczyć stronom, doręczenie drogą elektroniczną należy traktować na równi z doręczeniem drogą pocztową. Dostępne środki elektroniczne powinny zapewniać, aby treść otrzymanych dokumentów oraz innej komunikacji pisemnej była wierna i zgodna z treścią wysłanych dokumentów oraz innej korespondencji pisemnej oraz aby metoda stosowana do potwierdzenia odbioru przewidywała potwierdzenie odbioru przez adresata oraz potwierdzenie daty odbioru.
- (17) Państwa członkowskie powinny zagwarantować stronom w postępowaniu cywilnym prawo dostępu do adwokata zgodnie z własnym wyborem. W przypadku sporów o charakterze transgranicznym strony powinny mieć prawo dostępu do jednego adwokata w państwie pochodzenia w przypadku wstępnych porad i do innego adwokata w państwie przyjmującym do prowadzenia postępowania sądowego. Poufność porozumiewania się między stronami a ich adwokatem ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego wykonania prawa do rzetelnego procesu sądowego. Państwa członkowskie powinny zatem przestrzegać zasady poufności spotkań i innych form porozumiewania się pomiędzy adwokatem a stronami korzystającymi z prawa do adwokata przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Strony w sprawie powinny mieć możliwość zrzeczenia się prawa przyznanego w mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że udzielono im informacji na temat możliwych konsekwencji zrzeczenia się tego prawa.
- (18) Uiszczenie opłat sądowych nie powinno wiązać się dla powoda z koniecznością odbycia podróży do państwa członkowskiego sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę ani ustanowienia w tym celu adwokata lub radcy prawnego. By zapewnić powodowi rzeczywisty dostęp do postępowania, państwa członkowskie powinny oferować – jako wymaganie minimalne – przynajmniej jedną z metod płatności na odległość przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Informacje o opłatach sądowych i metodach dokonywania płatności, a także o organach lub organizacjach właściwych do udzielania praktycznej pomocy w państwach członkowskich, powinny być przejrzyste i łatwo dostępne w internecie, na odpowiednich stronach krajowych.
- (19) Państwa członkowskie powinny zapewniać poszanowanie podstawowego prawa do pomocy prawnej, jak określono w art. 47 akapit trzeci Karty. Wszystkie osoby fizyczne lub prawne biorące udział w sporach cywilnych objętych zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy powinny – niezależnie od tego, czy występują jako powód, czy jako pozwany – mieć możliwość dochodzenia swoich praw przed sądem, nawet jeśli ich sytuacja materialna uniemożliwia im poniesienie kosztów procesu. Pomoc prawna powinna obejmować przedprocesową poradę prawną służącą rozstrzygnięciu sporu przed wniesieniem sprawy do sądu, pomoc prawną w trakcie wnoszenia sprawy do sądu oraz reprezentowanie w sądzie, a także pomoc w kosztach procesu. Przepis ten stosuje się z zastrzeżeniem dyrektywy Rady 2003/8/WE ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 59).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze (Dz.U. L 26 z 31.1.2003, s. 41).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- (20) Utworzenie europejskiej kultury sądowniczej, w pełni zgodnej z zasadą pomocniczości, proporcjonalności i niezawisłości sądowniczej, ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego funkcjonowania europejskiej przestrzeni sądowej. Szkolenie pracowników wymiaru sprawiedliwości jest bardzo ważnym elementem tego procesu, ponieważ zwiększa wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi, przedstawicielami zawodów prawniczych i obywatelami. W tym względzie państwa członkowskie muszą ze sobą współpracować oraz wspierać szkolenie zawodowe i wymianę najlepszych praktyk wśród osób pracujących w dziedzinie prawa.
- (21) W niniejszej dyrektywie ustanawia się normy minimalne. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres praw określonych w niniejszej dyrektywie w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony. Taki wyższy poziom ochrony nie powinien stanowić przeszkody we wzajemnym zaufaniu i w łatwym dostępie do wymiaru sprawiedliwości, co ma być ułatwiane przez przyjmowane normy minimalne. Ustanawiane przepisy nie powinny naruszać poziomu ochrony przewidzianej w Karcie praw podstawowych, zgodnie z wykładnią Trybunału, ani nadrzędności, jednolitości i skuteczności prawa UE.
- (22) Jako że cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie stworzenie wspólnych minimalnych norm w postępowaniu cywilnym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.
- (23) Zgodnie z [art. 3] / [art. 1 i 2] Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, [te państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy] / [z zastrzeżeniem art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie są nią związane ani jej nie stosują].
- (24) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I: PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie systemów postępowania cywilnego, tak aby zapewnić pełne poszanowanie prawa do skutecznego środka prawnego i rzetelnego procesu sądowego, uznane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości, poprzez ustanowienie minimalnych norm dotyczących wszczęcia, prowadzenia i zamykania postępowań cywilnych przed sądami lub trybunałami w państwach członkowskich.

Artykuł 2

Zakres

1. Z zastrzeżeniem norm w postępowaniu cywilnym, które są lub mogą być przewidziane w przepisach Unii lub krajowych, o ile normy te mogą być bardziej korzystne dla stron postępowania, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, w przypadku sporów o charakterze transgranicznym, do spraw cywilnych i handlowych, bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, z wyjątkiem praw i obowiązków, w stosunku do których, strony nie mają uprawnień do dysponowania zgodnie z obowiązującym prawem. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (*acta iure imperii*).

2. W niniejszej dyrektywie termin „państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie inne niż [Zjednoczone Królestwo, Irlandię i] Danię.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Artykuł 3

Spory mające skutki transgraniczne

1. Do celów niniejszej dyrektywy za mający skutki transgraniczne uznaje się spór, w którym:
 - a) przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę; albo
 - b) obie strony mają miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim, które jest państwem członkowskim sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę, a jedynie miejsce wykonania umowy, miejsce, w którym doszło do zdarzenia wywołującego szkodę, lub miejsce wykonania orzeczenia znajduje się w innym państwie członkowskim; albo
 - c) obie strony mają miejsce zamieszkania w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się sąd lub trybunał rozpatrujący sprawę, pod warunkiem że sporna sprawa wchodzi w zakres zastosowania prawa Unii.
2. Do celów ust. 1 miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z art. 62 i 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ II:**MINIMALNE NORMY W POSTĘPOWANIU CYWILNYM****Sekcja 1:****Uczciwy i skuteczny wynik**

Artykuł 4

Ogólny obowiązek skutecznej ochrony sądowej

Państwa członkowskie zapewniają akty, procedury i środki odwoławcze niezbędne do zagwarantowania dochodzenia uprawnień przysługujących na mocy prawa cywilnego Unii. Te akty, procedury i środki odwoławcze są sprawiedliwe i równe, nie mogą być nadmiernie skomplikowane czy kosztowne ani też pociągać za sobą nieuzasadnionych ograniczeń czasowych czy nieuzasadnionych opóźnień, przy czym należy jednocześnie zapewnić poszanowanie uwarunkowań krajowych i praw podstawowych.

Powyższe akty, procedury i środki odwoławcze są również skuteczne i proporcjonalne oraz są stosowane w taki sposób, aby zapobiec tworzeniu ograniczeń w łatwym dostępie do wymiaru sprawiedliwości i zapewnić zabezpieczenia przed ich nadużywaniem.

Artykuł 5

Wysłuchania ustne

1. Państwa członkowskie zapewniają rzetelne prowadzenie postępowania. Jeżeli strony nie mają fizycznej możliwości osobistego stawiennictwa lub jeżeli strony uzgodniły, za zgodą sądu, że skorzystają z przyspieszonych środków komunikacji, państwa członkowskie dopilnowują, by rozprawy ustne mogły być przeprowadzane z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków technicznych porozumiewania się na odległość, takich jak wideokonferencja lub telekonferencja, dostępnych sądowi lub trybunałowi.
2. W przypadku gdy osoba, która ma zostać wysłuchana, ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę, uczestnictwo tej osoby w rozprawie w drodze wideokonferencji, telekonferencji lub z wykorzystaniem innych właściwych środków technicznych porozumiewania się na odległość, zapewnia się poprzez korzystanie z procedur przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1206/2001. W odniesieniu do wideokonferencji uwzględnia się zalecenie Rady w sprawie transgranicznych wideokonferencji przyjęte przez Radę na posiedzeniu 15 i 16 czerwca 2015 r.⁽²⁾ oraz prace prowadzone w ramach europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

⁽²⁾ Zalecenia Rady „Promowanie korzystania z wideokonferencji transgranicznych w obszarze sprawiedliwości w państwach członkowskich i na szczeblu UE oraz dzielenia się optymalnymi rozwiązaniami w tej dziedzinie” (Dz.U. C 250 z 31.7.2015, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Artykuł 6

Środki tymczasowe i zabezpieczające

1. Państwa członkowskie zapewniają środki tymczasowe mające na celu zachowanie stanu faktycznego lub prawnego, tak aby zagwarantować pełną skuteczność późniejszego orzeczenia w sprawie głównej przed wszczęciem postępowania w sprawie głównej, a także na każdym etapie takiego postępowania.

Środki, o których mowa w akapicie pierwszym, muszą również obejmować środki mające na celu zapobieganie wszelkim możliwym dalszym naruszeniom lub natychmiastowe zaprzestanie zarzucanego naruszenia, jak również zachowanie majątku niezbędnego do zapewnienia, że późniejsze wykonanie roszczenia nie będzie zagrożone ani znacząco utrudnione.

2. Środki te z zasady są zgodne z prawem do obrony i są proporcjonalne do wagi i cech zarzucanego naruszenia, umożliwiając w stosownych przypadkach udzielanie gwarancji na pokrycie kosztów i szkody poniesionej przez pozwanego na skutek nieuzasadnionych wniosków. Sądy lub trybunały są upoważnione do żądania od powoda dostarczenia wszelkich normalnie dostępnych dowodów, żeby upewnić się w wystarczającym stopniu co do tego, że środek tymczasowy, o który wystąpiono, jest konieczny i proporcjonalny.

3. Państwa członkowskie zapewniają, że w należycie uzasadnionych przypadkach można przyjąć tymczasowe środki bez wysłuchania pozwanego, w sytuacji gdy jakiegokolwiek opóźnienie spowodowałoby nieodwracalne szkody dla powoda lub gdy istnieje wyraźne ryzyko, że dowody zostaną zniszczone. W takim przypadku strony informuje się o zastosowaniu takich środków bez zbędnej zwłoki, najpóźniej po ich realizacji.

Na wniosek pozwanego dokonuje się przeglądu, obejmującego prawo strony do przedstawienia jej stanowiska, w celu podjęcia – w rozsądnym okresie po powiadomieniu o przyjęciu środków – decyzji odnośnie do tego, czy stosowane środki powinny zostać zmienione, uchylone czy utrzymane.

W przypadkach, w których środki, o których mowa w akapicie pierwszym, są uchylane lub gdy następnie stwierdzono, że nie było naruszenia lub zagrożenia naruszeniem, sąd może nakazać powodowi, na żądanie pozwanego, aby wypłacił pozwanemu stosowne odszkodowanie za wszelkie szkody poniesione w wyniku zastosowania tych środków.

4. Niniejszy artykuł nie narusza dyrektywy 2004/48/WE ani rozporządzenia (UE) nr 655/2014.

Sekcja 2:

Skuteczność postępowania

Artykuł 7

Skuteczność proceduralna

1. Trybunały lub sądy państw członkowskich przestrzegają prawa do skutecznego środka odwoławczego i rzetelnego procesu, które zapewnia skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, oraz stosują zasadę postępowania kontradiktoryjnego, w szczególności w trakcie podejmowania decyzji o konieczności przeprowadzenia rozprawy i dopuszczeniu środków dowodowych oraz w zakresie postępowania dowodowego.

2. Sądy lub trybunały państw członkowskich działają jak najszybciej, bez względu na istnienie okresu przedawnienia dla konkretnych działań na różnych etapach postępowania.

Artykuł 8

Uzasadnianie decyzji

Państwa członkowskie dopilnowują, aby sądy lub trybunały wystarczająco szczegółowo uzasadniały decyzje w rozsądnym terminie, aby umożliwić stronom skuteczne korzystanie z prawa do dokonania przeglądu decyzji lub złożenia odwołania.

Artykuł 9

Ogólne zasady prowadzenia postępowania

1. Sądy państw członkowskich dopilnowują, aby sądy aktywnie zarządzały postępowaniami toczącymi się przed nimi w celu zapewnienia sprawiedliwego i skutecznego rozstrzygnięcia sporów w rozsądnym terminie i przy rozsądnych kosztach, nie naruszając swobody stron w ustalaniu przedmiotu sprawy i przedstawianiu dowodów w sprawie.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

2. W zakresie, w jakim jest to racjonalnie wykonalne, sąd zarządza postępowaniem w porozumieniu ze stronami. Aktywne zarządzanie postępowaniem może w szczególności obejmować:

- a) zachęcanie stron do współpracy w trakcie postępowania;
- b) określanie problemów na wczesnym etapie;
- c) szybkie podejmowanie decyzji, które kwestie wymagają pełnego dochodzenia, a które mogą zostać rozpatrzone w trybie doraźnym;
- d) ustalanie kolejności rozstrzygania poszczególnych kwestii;
- e) pomoc stronom w osiągnięciu ugody co do całości lub części postępowania;
- f) ustalanie harmonogramów kontroli osiągania postępów w sprawie;
- g) zajmowanie się taką liczbą aspektów postępowania, jaką sąd jest w stanie się zająć w tym samym czasie;
- h) prowadzenie postępowania bez konieczności osobistego stawiennictwa stron;
- i) korzystanie z dostępnych środków technicznych.

Artykuł 10

Postępowanie dowodowe

1. Państwa członkowskie zapewniają skuteczne środki w zakresie przedstawiania, pozyskiwania i zabezpieczania dowodów, z uwzględnieniem prawa do obrony oraz potrzeby ochrony informacji poufnych.
2. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania w trakcie postępowania dowodowego z nowoczesnych technologii komunikacyjnych. Sąd lub trybunał, przed którym toczy się postępowanie, wybiera najprostsze i najtańsze metody przeprowadzania dowodu.

Artykuł 11

Biegli sądowi

1. Z zastrzeżeniem możliwości przedstawienia przez strony opinii biegłych państwa członkowskie dopilnowują, by sąd mógł w dowolnej chwili powołać biegłych sądowych, aby służyli wiedzą fachową w zakresie konkretnych aspektów technicznych danej sprawy. Sąd przekazuje biegłemu sądowemu powołanemu w danej sprawie wszelkie informacje niezbędne do przedstawienia opinii.
2. W przypadku sporów o charakterze transgranicznym, z wyjątkiem przypadków, w których konieczne są środki przymusu lub gdy dochodzenie jest prowadzone w miejscach związanych z wykonywaniem uprawnień danego państwa członkowskiego lub w miejscach, do których dostęp – lub odniesieniu do których inne działanie jest – na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest określone dochodzenie, zakazane lub ograniczone do określonych osób, państwa członkowskie dopilnowują, aby sąd mógł powołać biegłego sądowego do dokonywania czynności poza obszarem właściwości sądu, bez potrzeby składania uprzedniego wniosku do właściwego organu tego innego państwa członkowskiego.
3. Do celów ust. 1 i 2 Komisja sporządza europejską bazę danych ekspertów poprzez połączenie istniejących krajowych wykazów ekspertów i udostępnia ją za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.
4. Biegli sądowi gwarantują niezależność i bezstronność, zgodnie z mającymi zastosowanie do sędziów przepisami, o których mowa w art. 22.
5. Ekspertyzy przedłożone sądowi przez biegłych sądowych są udostępniane stronom, które mają możliwość zgłoszenia uwag.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Sekcja 3:

Dostęp do sądu i wymiaru sprawiedliwości

Artykuł 12

Rozstrzyganie sporów

1. Państwa członkowskie gwarantują, że na każdym etapie postępowania oraz po uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli sąd jest zdania, że spór można rozstrzygnąć, może zaproponować stronom skorzystanie z mediacji w celu rozstrzygnięcia sporu lub zbadania możliwości jego rozstrzygnięcia.
2. Ust. 1 nie narusza prawa stron, które w przypadku danego sporu wybierają mediację lub arbitraż, do wszczęcia postępowania sądowego przed wygaśnięcie okresu przedawnienia w trakcie procesu mediacji.

Artykuł 13

Koszty postępowania

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby opłaty sądowe pobierane w państwach członkowskich w przypadku rozstrzygania sporów cywilnych nie były nieproporcjonalne do wartości roszczenia, nie czyniły postępowania niemożliwym ani nie utrudniały go nadmiernie.
2. Opłaty sądowe pobierane w państwach członkowskich w przypadku rozstrzygania sporów cywilnych nie mogą zniechęcać obywateli do wniesienia sprawy do sądu lub w jakikolwiek sposób utrudniać dostęp do wymiaru sprawiedliwości.
3. Strony muszą być w stanie uiszczać opłaty sądowe za pomocą metod dokonywania płatności na odległość, w tym z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym znajduje się sąd lub trybunał, w drodze przelewu bankowego, kartą kredytową lub debetową.
4. Państwa członkowskie dopilnowują, by informacje o opłatach sądowych i metodach dokonywania płatności, a także o organach lub organizacjach właściwych do udzielania praktycznej pomocy w państwach członkowskich były bardziej przejrzyste i łatwo dostępne w internecie. W tym celu państwa członkowskie przekazują te informacje Komisji, która z kolei zapewnia podanie ich do publicznej wiadomości i szerokie rozpowszechnienie z wykorzystaniem wszelkich właściwych środków, w szczególności za pomocą europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.

Artykuł 14

Zasada „przegrywy płaci”

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by strona przegrywająca poniosła koszty postępowania, w tym na przykład – lecz nie jedynie – wszelkie koszty wynikające z faktu, że druga strona była reprezentowana przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego, lub wszelkie koszty związane z doręczeniem lub tłumaczeniem dokumentów, które są proporcjonalne do wartości przedmiotu sporu i które były konieczne.
2. W przypadku gdy żądanie strony zostanie uwzględnione tylko częściowo lub w nadzwyczajnych okolicznościach sąd może nakazać, aby strony pokryły koszty zgodnie z zasadą słuszności lub aby każda ze stron pokryła sama koszty, które poniosła.
3. Strona pokrywa wszelkie koszty, które nie są niezbędne, poniesione z jej winy przez sąd lub inną stronę z uwagi na podnoszenie kwestii zbędnych lub w inny sposób okazywanie braku chęci porozumienia.
4. Sąd może dostosować decyzję o podziale kosztów, aby odzwierciedlić nieuzasadnioną odmowę współpracy lub nieoparty na dobrej woli udział w próbach rozstrzygnięcia kwestii, zgodnie z art. 20.

Artykuł 15

Pomoc prawna

1. Dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości państwa członkowskie dopilnowują, by sądy mogły wyznaczyć dla strony pomoc prawną.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

2. Pomoc prawna może obejmować, w całości lub częściowo, następujące koszty:
 - a) opłaty sądowe – przez całkowite lub częściowe zwolnienie z tych opłat lub zmianę terminu ich uiszczenia;
 - b) koszty pomocy prawnej i reprezentacji w zakresie:
 - (i) przedprocesowej porady prawnej, w celu rozstrzygnięcia sporu przed rozpoczęciem postępowania, zgodnie z art. 12 ust. 1;
 - (ii) rozpoczęcia i prowadzenia postępowania przed sądem;
 - (iii) wszelkich kosztów związanych z postępowaniem, w tym z zastosowaniem pomocy prawnej;
 - (iv) wykonania orzeczeń;
 - c) inne niezbędne koszty związane z postępowaniami ponoszone przez strony, w tym koszty świadków, biegłych i tłumaczy oraz niezbędne koszty podróży, pobytu i wyżywienia poniesione przez tę stronę i jej przedstawiciela;
 - d) koszty, których zwrot przyznano stronie wygrywającej, jeżeli powód przegrywa sprawę, zgodnie z art. 14.
3. Państwa członkowskie dopilnowują, by każda osoba fizyczna będąca obywatelem Unii Europejskiej lub obywatelem państwa trzeciego, przebywająca zgodnie z prawem w państwie członkowskim Unii Europejskiej, była uprawniona do złożenia wniosku o pomoc prawną, jeżeli:
 - a) ze względu na swoją sytuację finansową nie jest w stanie w całości bądź w części ponieść kosztów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu; oraz
 - b) postępowanie, w przypadku którego złożono wniosek o pomoc prawną, ma uzasadnione szanse powodzenia, biorąc pod uwagę sytuację procesową powoda; oraz
 - c) powód ubiegający się o przyznanie pomocy prawnej jest uprawniony do wnoszenia spraw na mocy odpowiednich przepisów krajowych.
4. Osoby prawne są uprawnione do złożenia wniosku o pomoc prawną w formie zwolnienia z zaliczki na poczet kosztów postępowania lub pomocy adwokata. Przy podejmowaniu decyzji, czy udzielić takiej pomocy, sądy mogą brać pod uwagę między innymi:
 - a) formę danej osoby prawnej i czy jest organizacją komercyjną czy niekomercyjną;
 - b) zdolności finansowe partnerów lub udziałowców;
 - c) możliwość uzyskania przez partnerów lub udziałowców kwot koniecznych do wszczęcia postępowania.
5. Państwa członkowskie dopilnowują, by obywateli Unii i osoby prawne z Unii powiadamiano o procedurze uzyskiwania pomocy prawnej na mocy ust. 1–4, tak aby zapewnić dostępność i skuteczność tej procedury.
6. Niniejszy artykuł nie narusza przepisów dyrektywy 2003/8/WE.

Artykuł 16

Finansowanie

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by w przypadkach, w których postępowanie finansuje prywatna strona trzecia, strona ta nie mogła:

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- a) dążyć do wywierania wpływu na decyzje procesowe podejmowane przez powoda, co obejmuje także zawieranie ugód;
- b) finansować pozwu przeciwko pozwanemu konkurującemu z podmiotem, od którego pochodzą środki finansowe, lub przeciwko pozwanemu, od którego zależny jest podmiot zapewniający środki finansowe;
- c) naliczać nadmiernie wysokich odsetek od przekazanych środków.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, by w przypadkach, w których postępowanie finansuje prywatna strona trzecia wynagrodzenie lub odsetki pobierane przez podmiot finansujący nie opierały się na kwocie ugody ani na przyznanym odszkodowaniu, chyba że umowa finansowania jest regulowana przez organ publiczny gwarantujący interesy stron.

Sekcja 4:

Rzetelność postępowania

Artykuł 17

Doręczanie dokumentów

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby co do zasady stosowano metody gwarantujące otrzymanie doręczanych dokumentów.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dokumenty wszczynające postępowanie lub dokumenty równoważne i wezwania do stawienia się przed sądem mogły być doręczane zgodnie z prawem krajowym za pomocą jednej z następujących metod:
 - a) doręczenie do rąk własnych;
 - b) doręczenie pocztą;
 - c) doręczenie drogą elektroniczną: faksem lub pocztą elektroniczną.

Doręczenie jest poświadczane poprzez odbiorcę podpisem na potwierdzeniu odbioru, na którym widnieje data odbioru.

W przypadku doręczania drogą elektroniczną zgodnie z lit. c) akapitu pierwszego niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio wysokie standardy techniczne gwarantujące identyfikację tożsamości nadawcy i bezpieczne przekazanie doręczanych dokumentów.

Takie dokumenty można również doręczyć do rąk własnych, co poświadcza się za pomocą dokumentu podpisanego przez uprawnioną osobę, która doręczyła dokumenty, przy czym należy zaznaczyć, że odbiorca otrzymał dokumenty lub że odmówił ich przyjęcia, bez prawnego uzasadnienia tej odmowy, oraz podać datę doręczenia dokumentów.

3. Jeśli doręczenie zgodnie z ust. 2 nie jest możliwe, a adres pozwanego jest znany na pewno, doręczenie może nastąpić w jeden z następujących sposobów:
 - a) doręczenie osobiste na prywatny adres pozwanego do rąk osób zamieszkałych z pozwanym w tym samym gospodarstwie domowym lub tam zatrudnionych;
 - b) w przypadku pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą lub osoby prawnej – doręczenie osobiste – w lokalu przedsiębiorstwa pozwanego – osobie zatrudnionej przez pozwanego;
 - c) złożenie dokumentu w skrzynce pocztowej pozwanego;
 - d) złożenie dokumentu w urzędzie pocztowym lub w siedzibie właściwego organu władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej pozwanego, pod warunkiem że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia polegający na uznaniu dokumentu za doręczony i rozpoczęciu biegu terminów;
 - e) doręczenie drogą pocztową bez potwierdzenia zgodnie z ust. 4, gdy pozwany ma adres w państwie członkowskim wydania;
 - f) drogą elektroniczną, za automatycznym potwierdzeniem dostarczenia, pod warunkiem że pozwany uprzednio wyraźnie zgodził się na taki sposób doręczania.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Doręczenie z lit. a)–d) potwierdza się przez:

a) dokument podpisany przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, wskazujący wszystkie z poniższych informacji:

(i) imię i nazwisko osoby, która doręczyła powiadomienie lub pismo;

(ii) informację o metodzie doręczenia;

(iii) datę doręczenia;

(iv) jeżeli dokumenty zostały doręczone osobie innej niż pozwany, nazwisko tej osoby oraz jej stosunek do pozwanego; oraz

(v) inne obowiązkowe informacje, które zostaną określone w prawie krajowym.

b) potwierdzenie odbioru przez osobę, do rąk której nastąpiło doręczenie, do celów akapitu pierwszego lit. a) i b).

4. Doręczenia zgodnie z ust. 2 i 3 można dokonać także do rąk przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika pozwanego.

5. Jeżeli dokument wszczynający postępowanie, dokument równoważny lub wezwanie ma być doręczone poza terytorium państw członkowskich, można je doręczyć dowolną metodą przewidzianą w:

a) rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1393/2007⁽¹⁾, jeżeli stosuje się do poszanowania praw odbiorcy przyznanych na mocy tego rozporządzenia; albo

b) Konwencji haskiej z 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych lub w jakiegokolwiek innej konwencji lub umowie, jeżeli mają zastosowanie.

6. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 i jest stosowana z zastrzeżeniem rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾.

Artykuł 18

Prawo do adwokata w postępowaniu cywilnym

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by strony w postępowaniu cywilnym miały prawo do wybranego przez nie adwokata, tak aby umożliwić im skuteczne wykonywanie ich uprawnień w praktyce.

W przypadku sporów o charakterze transgranicznym państwa członkowskie dopilnowują, by strony w postępowaniu cywilnym miały prawo dostępu do adwokata w państwie pochodzenia w przypadku porad przedspornych i do adwokata w państwie przyjmującym w przypadku prowadzenia postępowania.

2. Państwa członkowskie przestrzegają zasady poufności komunikacji między stronami a ich adwokatem. Taka komunikacja obejmuje spotkania, korespondencję, rozmowy telefoniczne oraz inne formy porozumiewania się dozwolone na mocy prawa krajowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 15).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

3. Z zastrzeżeniem prawa krajowego nakładającego wymóg obowiązkowej obecności lub pomocy adwokata, strony w postępowaniu cywilnym mogą zrzec się prawa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy:

- a) stronom, ustnie lub pisemnie, zapewniono jasne i wystarczające informacje w prostym i zrozumiałym języku na temat możliwych konsekwencji zrzeczenia się adwokata; oraz
- b) zrzeczenie się jest dobrowolne i jednoznaczne.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby strony mogły odwołać zrzeczenie się praw na każdym etapie postępowania cywilnego, a także aby były poinformowane o tej możliwości.

4. Przepis ten stosuje się z zastrzeżeniem przepisów szczególnych dotyczących przedstawicielstwa zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 i rozporządzeniu (UE) nr 655/2014.

Artykuł 19

Dostęp do informacji

Państwa członkowskie dążą do zapewnienia obywatelom przejrzystych i łatwo dostępnych informacji na temat rozpoczęcia różnych procedur, terminów zawitych i terminów przedawnienia, sądów właściwych do rozpatrywania poszczególnych sporów oraz niezbędnych formularzy, które należy wypełnić w tym celu. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie zobowiązuje państw członkowskich do zapewnienia pomocy prawnej w formie oceny prawnej konkretnej sprawy.

Artykuł 20

Tłumaczenie ustne i tłumaczenie pisemne istotnych dokumentów

Państwa członkowskie dążą do tego, aby zapewnić, by każda strona sporu w pełni rozumiała postępowanie sądowe. Cel ten obejmuje dostępność tłumaczenia ustnego w postępowaniu cywilnym i pisemne tłumaczenie wszelkich istotnych dokumentów, żeby zagwarantować rzetelność postępowania zgodnie z przepisami art. 15 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

Obowiązki stron i ich przedstawicieli

Państwa członkowskie dopilnowują, aby strony i ich przedstawiciele działali w dobrej wierze i z szacunkiem, kontaktując się z sądem i innymi stronami, oraz by nie przeinaczali przed sądem spraw lub faktów w sposób umyślny lub przez zaniechanie.

Artykuł 22

Postępowanie jawne

Państwa członkowskie dopilnowują, by postępowania były jawne, chyba że sąd postanowi, że w koniecznym zakresie powinny być one niejawne w interesie jednej ze stron lub osób poszkodowanych lub też w ogólnym interesie sprawiedliwości lub porządku publicznego.

Artykuł 23

Niezawisłość i bezstronność sędziowska

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by sądy i trybunały oraz ich sędziowie korzystali z niezawisłości sędziowskiej. Skład sądów i trybunałów zapewnia wystarczające gwarancje umożliwiające wykluczenie wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności.

2. Wykonując swoje obowiązki, sędziowie nie są związani żadnymi instrukcjami i w każdej sprawie są wolni od wszelkich nacisków lub presji i od osobistych uprzedzeń lub stronniczości.

Artykuł 24

Szkolenia

1. Z zastrzeżeniem niezawisłości sędziowskiej oraz różnic w organizacji wymiaru sprawiedliwości w całej Unii państwa członkowskie dopilnowują, aby wymiar sprawiedliwości, szkoły kształcące jego kadry oraz przedstawiciele zawodów prawniczych rozwijali swoje systemy szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości w celu zagwarantowania, że prawa i procedury Unii są włączane do krajowych działań szkoleniowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

2. Programy szkoleniowe są ukierunkowane na praktykę, dostosowane do wymogów codziennej pracy prawników, krótkie i obejmują aktywne i nowoczesne techniki uczenia się oraz szkolenia wstępne i doskonalenie zawodowe. Programy szkoleniowe powinny koncentrować się w szczególności na:

- a) nabywaniu wystarczającej znajomości unijnych instrumentów współpracy sądowej i wypracowaniu odruchu regularnego odwoływania się do unijnego orzecznictwa, weryfikacji krajowej transpozycji, a także korzystania z postępowania prejudycjalnego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- b) rozpowszechnianiu wiedzy i doświadczenia w zakresie unijnego prawa i procedur oraz innych systemów prawnych;
- c) ułatwieniu krótkoterminowych wymian nowych sędziów;
- d) opanowaniu języka obcego wraz z jego terminologią prawną.

ROZDZIAŁ III POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 25

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia ... [rok od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.
2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 26

Przegląd

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu – nie później niż 31 grudnia 2025 r., a następnie co pięć lat – sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w oparciu o dane jakościowe i ilościowe. W tym kontekście Komisja w szczególności ocenia wpływ dyrektywy na dostęp do wymiaru sprawiedliwości, na prawo podstawowe do skutecznego środka prawnego i rzetelnego procesu sądowego, na współpracę w sprawach cywilnych oraz na funkcjonowanie jednolitego rynku, MŚP, konkurencyjność gospodarki Unii Europejskiej i zaufanie konsumentów. W razie potrzeby sprawozdaniu towarzyszą wnioski ustawodawcze w sprawie dostosowania i wzmocnienia dyrektywy.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w..., ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0287

Dłuższy cykl życia produktów: korzyści dla konsumentów i przedsiębiorstw

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie dłuższego cyklu życia produktów: korzyści dla konsumentów i przedsiębiorstw (2016/2272(INI))

(2018/C 334/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 114,
- uwzględniając art. 191, 192 i 193 TFUE oraz odniesienie do celu, jakim jest zapewnienie ostrożnego i racjonalnego wykorzystywanie zasobów naturalnych,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczący planu działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej (COM(2008)0397),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽¹⁾,
- uwzględniając plan działań Komisji w sprawie ekoprojektu na lata 2016–2019 (COM(2016)0773), w szczególności cel, jakim jest wprowadzenie bardziej przekrojowych i bardziej dostosowanych do produktu wymogów m.in. pod względem trwałości, możliwości naprawy, możliwości modernizacji, projektowania z uwzględnieniem demontażu oraz łatwości ponownego użycia i recyklingu,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” ⁽³⁾ (siódmy program działań w zakresie środowiska),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 października 2013 r. pt. „W kierunku bardziej zrównoważonej konsumpcji: okres użytkowania produktów przemysłowych oraz informowanie konsumentów w celu odzyskania zaufania” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0021),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. pt. „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 kwietnia 2013 r. pt. „Tworzenie jednolitego rynku dla produktów ekologicznych – Poprawa sposobu informowania o efektywności środowiskowej produktów i organizacji” (COM(2013)0196),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2014 r. pt. „Ku gospodarce o obiegu zamkniętym: program »zero odpadów dla Europy«” (COM(2014)0398),

⁽¹⁾ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s. 23.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 grudnia 2015 r. pt. „Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym” (COM(2015)0614) oraz pakiet dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym, który obejmuje w szczególności przegląd dyrektywy w sprawie odpadów (dyrektywa ramowa w sprawie odpadów, 2008/98/WE), opakowań i odpadów opakowaniowych (dyrektywa 94/62/WE), składowania odpadów (dyrektywa 1999/31/WE), pojazdów wycofanych z eksploatacji (dyrektywa 2000/53/WE), baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów (dyrektywa 2006/66/WE) oraz zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (dyrektywa 2012/19/UE),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. pt. „Kolejne kroki w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy – Europejskie działania na rzecz zrównoważonego rozwoju” (COM(2016)0739),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość (COM(2015)0635),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Organizacji Konsumentów z dnia 18 sierpnia 2015 r. pt. „Durable goods: More sustainable products, better consumer rights – Consumer expectations from the EU's resource efficiency and circular economy agenda” [Trwałe produkty: bardziej zrównoważone produkty a większe prawa konsumentów – Oczekiwania konsumentów dotyczące unijnego programu działania w dziedzinie zasobooszczędności i gospodarki o obiegu zamkniętym],
- uwzględniając badanie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 marca 2016 r. pt. „The Influence of Lifespan Labelling on Consumers” [Jaki wpływ na konsumentów ma podawanie na etykiecie informacji o żywotności produktów?],
- uwzględniając badanie przeprowadzone w lipcu 2016 r. na zlecenie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów Parlamentu pt. „Dłuższy cykl życia produktów: korzyści dla konsumentów i przedsiębiorstw”,
- uwzględniając podsumowanie Europejskiego Centrum Konsumpcji z dnia 18 kwietnia 2016 r. pt. „L'obsolescence programmée ou les dérives de la société de consommation” [Sztucznie skrócony cykl życia czyli aberracje społeczeństwa konsumpcyjnego],
- uwzględniając austriacką normę ONR 192102 pt. „Label of excellence for durable, repair-friendly designed electrical and electronic appliances” [Znak doskonałości trwałych urządzeń elektrycznych i elektronicznych zaprojektowanych w sposób ułatwiający naprawę],
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0214/2017),
- A. mając na uwadze, że w planie działań Komisji w sprawie ekoprojektu na lata 2016–2019 zapisano odwołanie do gospodarki o obiegu zamkniętym oraz do konieczności zmierzenia się z problemem trwałości i możliwości recyklingu;
- B. mając na uwadze, że Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) przyjął opinię w sprawie cyklu życia produktów, co dowodzi, że temat ten interesuje podmioty gospodarcze i społeczeństwo obywatelskie;
- C. mając na uwadze konieczność zachowania równowagi między wydłużaniem cyklu życia produktu a innowacyjnością i działalnością badawczo-rozwojową;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- D. mając na uwadze, że badanie zlecone przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów wskazuje na potrzebę szeroko zakrojonych działań politycznych służących propagowaniu dłuższego cyklu życia produktów;
- E. mając na uwadze współwystępowanie różnorodnych modeli gospodarczych i biznesowych, w tym modelu gospodarczego opartego na użytkowaniu, który może przyczynić się do ograniczenia negatywnych skutków dla środowiska;
- F. mając na uwadze, że należy wspierać wydłużanie żywotności produktów, zwłaszcza przez zapobieganie sztucznemu skracaniu ich cyklu życia;
- G. mając na uwadze konieczność wspierania europejskiego sektora napraw, na który składają się głównie mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa;
- H. mając na uwadze, że większa harmonizacja rozwiązań dotyczących ponownego użycia produktów pobudzi gospodarkę lokalną i rynek wewnętrzny dzięki tworzeniu nowych miejsc pracy i stymulowaniu popytu na produkty używane;
- I. mając na uwadze, że zarówno z gospodarczego, jak i ze środowiskowego punktu widzenia należy chronić surowce i ograniczać powstawanie odpadów, co starano się uwzględnić w koncepcji poszerzonej odpowiedzialności producenta;
- J. mając na uwadze, że zgodnie z badaniem Eurobarometru z czerwca 2014 r. 77 % konsumentów w UE deklaruje, że woleliby spróbować naprawić uszkodzone towary zamiast kupować nowe; mając na uwadze, że należy w dalszym ciągu poprawiać jakość przekazywanych konsumentom informacji o trwałości i możliwości naprawy produktów;
- K. mając na uwadze, że niezawodne i trwałe produkty dają konsumentom odpowiedni stosunek jakości do ceny oraz zapobiegają nadmiernej eksploatacji zasobów i powstawaniu nadmiernej ilości odpadów; mając zatem na uwadze, że okres użyteczności towarów konsumpcyjnych można przedłużyć na etapie projektowania, zapewniając trwałość oraz możliwość naprawy, modernizacji, demontażu i recyklingu produktu;
- L. mając na uwadze, że spadek zaufania konsumentów do jakości produktów szkodzi europejskim przedsiębiorstwom; mając na uwadze, że obecnie w całej UE minimalny okres gwarancji prawnej to 24 miesiące, a niektóre państwa członkowskie wprowadziły przepisy dające konsumentom większą ochronę, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/44/WE z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji;
- M. mając na uwadze, że należy szanować prawo konsumentów do dokonywania wyboru zgodnie z ich zróżnicowanymi potrzebami, oczekiwaniami i preferencjami;
- N. mając na uwadze, że choć w badaniu EKES z marca 2016 r. wykazano pozytywny związek między podawaniem na etykiecie informacji o cyklu życia produktów a zachowaniami konsumentów, to jednak konsumenci nie otrzymują dostatecznych informacji o cyklu życia produktów;
- O. mając na uwadze, że cykl życia i starzenie się produktu zależą od różnych naturalnych lub sztucznych czynników, takich jak skład produktu, jego funkcjonalność, koszty naprawy i wzorce konsumpcji;
- P. mając na uwadze, że naprawa i części zamienne powinny być łatwiej dostępne;
- Q. mając na uwadze, że obok długiego cyklu życia zasadnicze znaczenie dla wkładu produktu w ochronę zasobów ma również jego wysoka jakość w całym cyklu życia;
- R. mając na uwadze wzrost liczby inicjatyw krajowych mających zaradzić problemowi przedwczesnego końca cyklu życia produktów i oprogramowania; mając na uwadze potrzebę opracowania na jednolitym rynku wspólnej strategii w tej dziedzinie;
- S. mając na uwadze, że cykl życia nośników cyfrowych ma kluczowe znaczenie dla cyklu życia urządzeń elektronicznych; mając na uwadze, że nośniki cyfrowe starzeją się coraz szybciej, dlatego musi istnieć możliwość dostosowywania urządzeń elektronicznych, by zachowały one konkurencyjność na rynku;
- T. mając na uwadze, że produkty z celowo wprowadzonymi defektami, które mają doprowadzić do usterki i ostatecznie do zaprzestania funkcjonowania urządzenia po użyciu go określoną liczbę razy, powodują tylko nieufność konsumentów i nie powinny być dopuszczane do obrotu na rynku;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- U. mając na uwadze, że według Eurobarometru 90 % obywateli uważa, że na etykiecie produktu należy jednoznacznie podawać okres użyteczności;
- V. mając na uwadze, że wszystkie podmioty gospodarcze, w tym MŚP, mogą czerpać korzyści z produktów o dłuższym cyklu życia;
- W. mając na uwadze, że w siódmym programie działań w zakresie środowiska zaapelowano o szczególne środki służące zwiększeniu trwałości, możliwości naprawy i podatności do ponownego użycia oraz wydłużeniu cyklu życia produktów;
- X. mając na uwadze, że ważną rolę w tym zakresie odgrywa rozszerzona odpowiedzialność producenta;
- Y. mając na uwadze, że wypracowanie modelu gospodarki o obiegu zamkniętym wymaga zaangażowania decydentów, obywateli i przedsiębiorstw, a także zmian nie tylko w projektowaniu i sprzedaży produktów i usług, lecz również w mentalności i oczekiwaniach konsumentów oraz w działalności przedsiębiorstw, by w odpowiedzi na zmiany modelu konsumpcji powstały nowe rynki, rozwijające się w kierunku użycia, ponownego użycia i współdzielenia produktów, co przyczyni się do wydłużenia okresu użyteczności oraz do stworzenia produktów konkurencyjnych, trwałych i zrównoważonych;
- Z. mając na uwadze, że w wielu lampach nie da się wymienić żarówki, co może prowadzić do problemów, gdy żarówka się przepali, gdy na rynek wejdą nowe, wydajniejsze żarówki lub gdy zmienią się upodobania klientów dotyczące np. barwy światła, gdyż w takim przypadku trzeba wymienić całą lampę;
- AA. mając na uwadze, że również żarówki LED powinny być wymienne, a nie wbudowane na stałe;
- AB. mając na uwadze, że w miarę rozwoju gospodarki o obiegu zamkniętym należy nadal sprzyjać możliwościom naprawy produktów, ich dostosowywania i modernizacji, ich trwałości i podatności do recyklingu, aby wydłużać cykl życia i okres użytkowania produktów lub ich części składowych;
- AC. mając na uwadze, że coraz większa różnorodność produktów, coraz krótsze cykle innowacji i stale zmieniające się mody zwiększają częstotliwość zakupu nowych produktów, a tym samym do skrócenia okresu użytkowania;
- AD. mając na uwadze znaczny potencjał sektora usług naprawczych, sprzedaży produktów używanych i ich wymiany, czyli sektora działającego na rzecz wydłużenia cyklu życia produktów;
- AE. mając na uwadze konieczność znalezienia równowagi między wydłużaniem cyklu życia produktów a utrzymaniem otoczenia sprzyjającego innowacyjności i rozwojowi;

Projektowanie solidnych, trwałych produktów wysokiej jakości

1. apeluje do Komisji, by tam gdzie jest to wykonalne, zachęcała do wprowadzania kryteriów minimalnej odporności poszczególnych kategorii produktów, obejmujących m.in. solidność oraz możliwość naprawy i modernizacji, poczynwszy od etapu projektu, z wykorzystaniem standardów opracowanych przez wszystkie europejskie organizacje normalizacyjne (CEN, CENELEC i ETSI);
2. podkreśla, że na wszystkich etapach cyklu życia produktów należy znaleźć równowagę między wydłużaniem cyklu życia produktów, przekształcaniem odpadów w zasoby (surowce wtórne), symbiozą przemysłową, innowacyjnością, popytem po stronie konsumentów, ochroną środowiska i polityką wzrostu, oraz uważa, że opracowywanie coraz bardziej zasobooszczędnych produktów nie może zachęcać do skracania cyklu życia produktów ani do ich przedwczesnego wyrzucania;
3. zaznacza, że takie elementy jak trwałość produktu, rozszerzona gwarancja, dostępność części zamiennych, łatwość dokonania naprawy i wymienialność komponentów powinny być ujęte w ofercie handlowej producenta i odpowiadać zróżnicowanym potrzebom, oczekiwaniom i preferencjom konsumentów, oraz że są to ważne aspekty konkurencji na wolnym rynku;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

4. zwraca uwagę na znaczenie strategii handlowych, takich jak leasing produktów, przy projektowaniu trwałych produktów, gdyż przedsiębiorstwa leasingowe zachowują własność przedmiotów leasingu, dlatego zależy im na ich ponownym wprowadzaniu do obrotu i inwestowaniu w projektowanie trwalszych produktów, co przynosi ograniczenie liczby zarówno wytwarzanych, jak i wyrzucanych produktów;
5. przypomina stanowisko Parlamentu w sprawie przeglądu pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym w odniesieniu do zmiany dyrektywy w sprawie odpadów, w której potwierdzono zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta, a przez to stworzono zachęty do bardziej zrównoważonego projektowania produktów;
6. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wspieranie producentów przedmiotów modułowych, które można łatwo rozmontować i wymieniać poszczególne elementy;
7. zauważa, że dążeniu do trwałości i możliwości naprawy produktu powinno towarzyszyć dążenie do zrównoważonego rozwoju, np. dzięki korzystaniu z materiałów przyjaznych dla środowiska;
8. z zaniepokojeniem zwraca uwagę na ilość odpadów elektronicznych (modemów, routerów oraz dekoderek telewizyjnych i przystawek set-top box), które powstają, gdy konsumenci zmieniają dostawcę usług telekomunikacyjnych; przypomina konsumentom i dostawcom usług telekomunikacyjnych, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/2120 konsumenci mają już prawo wyboru urządzeń końcowych w momencie zmiany dostawcy usług telekomunikacyjnych;

Propagowanie możliwości naprawy i trwałości produktów

9. wzywa Komisję, by propagowała możliwości naprawy produktów:
 - przez wspieranie i ułatwianie stosowania środków, które sprawiają, że naprawa produktu jest dla konsumentów atrakcyjna;
 - przez stosowanie technik budowy i materiałów, dzięki którym naprawa lub wymiana elementów jest łatwiejsza i mniej kosztowna; konsumenci nie powinni wpadać w błędne koło niekończących się napraw i konserwacji wadliwych produktów;
 - w razie powtarzającego się braku zgodności lub gdy czas naprawy wynosi więcej niż miesiąc – przez zachęcanie do przedłużenia gwarancji o okres odpowiadający czasowi naprawy;
 - przez apelowanie, by części niezbędne do funkcjonowania produktu były wymienne i zdadne do naprawy, przez włączenie możliwości naprawy produktu do jego podstawowej charakterystyki, gdy jest to korzystne, i zniechęcanie do wmontowywania na stałe istotnych komponentów, takich jak baterie i żarówki LED, chyba że uzasadniają to względy bezpieczeństwa;
 - przez apelowanie do producentów o dostarczanie w momencie zakupu instrukcji konserwacji i naprawy, zwłaszcza jeśli chodzi o produkty, w których przypadku konserwacja i naprawa ma szczególne znaczenie, by zwiększyć prawdopodobieństwo przedłużenia cyklu życia;
 - przez zapewnienie możliwości stosowania zamienników takiej samej jakości i efektywności jak oryginalne części zamienne, z myślą o naprawie wszystkich produktów zgodnie z obowiązującymi przepisami;
 - tam gdzie jest to wykonalne – przez rozwijanie normalizacji części zamiennych i narzędzi niezbędnych do naprawy, aby zwiększyć wydajność usług naprawczych;
 - przez zachęcanie producentów, by na żądanie zapewniali punktom naprawczym instrukcje konserwacji i naprawy w różnych językach;
 - przez zachęcanie producentów do opracowywania technologii produkcji baterii w celu zapewnienia większej zgodności cyklu życia baterii i akumulatorów z oczekiwanym cyklem życia produktu albo w celu ułatwienia wymiany baterii za cenę współmierną do ceny produktu;
10. uważa za korzystne zapewnienie dostępności części zamiennych o podstawowym znaczeniu dla prawidłowego i bezpiecznego działania produktu;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- przez wspieranie dostępności części zamiennych oprócz zmontowanych produktów;
 - przez zachęcanie podmiotów gospodarczych do zapewniania odpowiedniej obsługi technicznej w odniesieniu do dóbr konsumpcyjnych, które produkują lub importują, oraz do dostarczania części zamiennych niezbędnych do prawidłowego i bezpiecznego funkcjonowania towarów po cenach współmiernych do charakteru i cyklu życia produktu;
 - przez jednoznaczne wskazywanie, czy części zamienne do danych produktów są dostępne, na jakich warunkach i przez jak długi czas, w stosownych wypadkach na stworzonej w tym celu platformie cyfrowej;
11. zachęca państwa członkowskie, by rozważyły wprowadzenie odpowiednich zachęt na rzecz trwałych i nadających się do naprawy produktów wysokiej jakości oraz na rzecz napraw i sprzedaży produktów używanych, a także by rozwijały szkolenia z zakresu naprawy;
12. podkreśla, że należy zapewnić możliwość skorzystania z usług niezależnego punktu naprawczego, zwłaszcza przez zniechęcanie do stosowania rozwiązań technicznych, zabezpieczeń lub oprogramowania, które uniemożliwiają przeprowadzenie naprawy poza autoryzowanymi serwisami;
13. apeluje o działania zachęcające do ponownego użycia części zamiennych na rynku produktów używanych;
14. odnotowuje możliwość wykorzystania druku 3D do zapewniania części przedsiębiorcom i konsumentom; podkreśla z naciskiem, że należy w związku z tym zapewnić bezpieczeństwo produktów oraz nie dopuścić do podrabiania towarów i chronić prawa autorskie;
15. przypomina, że we wdrażaniu z powodzeniem gospodarki o obiegu zamkniętym ważną rolę do odegrania ma dostępność standardowych i modułowych podzespołów, projektowanie z uwzględnieniem demontażu i długiej trwałości produktów, a także wydajne procesy produkcji;

Funkcjonowanie modelu gospodarczego opartego na użytkowaniu oraz wspieranie MŚP i zatrudnienia w UE

16. podkreśla, że przejście na nowe modele biznesowe, np. model „produkty jako usługi”, może potencjalnie poprawić zrównoważoność wzorców produkcji i konsumpcji, o ile systemy produktowo-usługowe nie doprowadzą do skrócenia cyklu życia produktów, oraz podkreśla, że takie modele biznesowe nie powinny dawać możliwości unikania opodatkowania;
17. podkreśla, że rozwój nowych modeli biznesowych, np. usług internetowych, nowe formy dystrybucji, sklepy wyłącznie z towarami używanymi i upowszechnienie dostępności nieformalnych punktów naprawczych (kawiarenki naprawcze, warsztaty, w których można samemu dokonać naprawy) może przyczynić się do wydłużenia cyklu życia produktów, a jednocześnie zwiększać świadomość konsumentów i zaufanie do produktów o długiej żywotności;
18. wzywa państwa członkowskie, by:
- zasięgały opinii wszystkich zainteresowanych stron, by zachęcać do rozwoju modelu korzystanej dla wszystkich stron sprzedaży opartej na użytkowaniu;
 - wzmogły starania na rzecz środków wspierających rozwój gospodarki ukierunkowanej na funkcjonalność oraz zwiększających atrakcyjność wynajmu, wymiany i wypożyczania produktów;
 - zachęcały władze lokalne i regionalne do aktywnego propagowania rozwoju modeli ekonomicznych, takich jak gospodarka dzielenia się i gospodarka o obiegu zamkniętym, które zachęcają do większej zasobooszczędności i trwałości towarów oraz sprzyjają naprawom, ponownemu użyciu i recyklingowi;
19. zachęca państwa członkowskie, by zapewniły uwzględnianie w zamówieniach publicznych rachunku kosztów cyklu życia, o którym mowa w dyrektywie 2014/24/UE, i zwiększyły wskaźnik ponownego użycia urządzeń nabywanych przez organy publiczne;
20. zachęca państwa członkowskie i Komisję, by w swojej polityce wspierały gospodarkę dzielenia się ze względu na przyniesione przez nią korzyści w postaci wykorzystania wolnych zasobów i potencjału, na przykład w sektorze transportu i zakwaterowania;
21. zwraca się do Komisji, by wspierając gospodarkę o obiegu zamkniętym, podkreślała znaczenie trwałości produktów;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w pełni stosowały hierarchię postępowania z odpadami wprowadzoną w prawodawstwie UE (dyrektywa ramowa w sprawie odpadów 2008/98/WE), a w szczególności by zachowały jak największą użyteczność i wartość urządzeń elektrycznych i elektronicznych i nie traktowały ich jak odpady, lecz jak zasoby, np. zapewniając dostęp do punktów zbiórki zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) pracownikom punktów przygotowania do ponownego użycia, które mogą wykorzystać takie towary i ich części;

23. uważa, że środki opisane w niniejszej rezolucji należy stosować do MŚP, a w szczególności do mikroprzedsiębiorstw, zgodnie z definicją podaną w zaleceniu Komisji 2003/361/WE, odpowiednio i proporcjonalnie do rozmiaru i potencjału MŚP lub mikroprzedsiębiorstw, by chronić ich możliwości rozwoju oraz wspierać w UE zatrudnienie i szkolenia w nowych zawodach;

24. apeluje do Komisji o rozważenie możliwości wspierania i ułatwiania wymienności żarówek LED oraz o przeanalizowanie również mniej rygorystycznych środków (obok ekoprojektu), na przykład etykietowania, systemów zachęt, zamówień publicznych czy rozszerzonej gwarancji w razie niemożliwości wymiany żarówki;

25. wzywa państwa członkowskie do skutecznej kontroli rynku w celu zapewnienia zgodności zarówno produktów europejskich, jak przywożonych z wymogami polityki produktowej i ekoprojektu;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zaangażowania samorządów lokalnych i regionalnych oraz do poszanowania ich kompetencji;

Zapewnienie konsumentom lepszych informacji

27. zachęca Komisję, by podniosła jakość informacji o trwałości produktów:

- przez rozważenie wprowadzenia dobrowolnego europejskiego znaku jakości, obejmującego zwłaszcza: trwałość produktu, ekoprojekt, możliwość modernizacji produktu stosownie do postępu technicznego oraz możliwości jego naprawy;
- przez dobrowolne eksperymenty na szczeblu UE, z udziałem przedsiębiorstw i innych zainteresowanych podmiotów, służące opracowaniu oznakowania oczekiwanego okresu użyteczności produktu na podstawie znormalizowanych kryteriów, które mogłyby stosować wszystkie państwa członkowskie;
- przez stworzenie licznika zużycia szczególnie istotnych produktów konsumpcyjnych, zwłaszcza dużego sprzętu gospodarstwa domowego;
- przez ocenę skutków dostosowania informacji o żywotności do czasu trwania gwarancji prawnej;
- przez korzystanie z aplikacji cyfrowych lub mediów społecznościowych;
- przez normalizację podawanych w instrukcjach obsługi informacji o trwałości produktu oraz możliwości modernizacji i naprawy, by zapewnić ich czytelność, przystępność i zrozumiałość;
- przez podawanie informacji na podstawie standardowych kryteriów przy wskazywaniu przewidywanego cyklu życia produktu;

28. apeluje do państw członkowskich i Komisji, by:

- wspomagały władze lokalne i regionalne, przedsiębiorstwa i stowarzyszenia w organizowaniu kampanii informowania konsumentów o wydłużaniu żywotności produktów, zwłaszcza dzięki dostarczaniu informacji o doradztwie z zakresu konserwacji, naprawy, ponownego użycia itp.;
- zwiększały świadomość konsumentów o produktach szybko się psujących i nienadających się do naprawy, w stosownych przypadkach przez powiadamianie na stworzonych w tym celu platformach dla konsumentów;

29. wzywa Komisję, by zachęcała do regularnej i zorganizowanej wymiany informacji i najlepszych praktyk w całej Unii, między Komisją a państwami członkowskimi, z uwzględnieniem władz regionalnych i gminnych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Środki dotyczące sztucznego skracania cyklu życia produktów

30. wzywa Komisję, by po konsultacji z organizacjami konsumentów, producentami i innymi zainteresowanymi stronami przedstawiła ogólnounijną definicję sztucznego skracania cyklu życia dóbr materialnych i oprogramowania; apeluje ponadto do Komisji, by we współpracy z organami nadzoru rynku przeanalizowała możliwość utworzenia niezależnego systemu testowania i wykrywania przypadków sztucznie skróconego cyklu życia produktów; w związku z tym apeluje o wprowadzenie odpowiednich środków zniechęcających producentów do opisanych praktyk oraz o zapewnienie lepszej ochrony prawnej demaskatorów;

31. zwraca uwagę na pionierską rolę niektórych państw członkowskich, np. na inicjatywę krajów Beneluksu na rzecz zwalczania sztucznego skracania cyklu życia i na rzecz wydłużania cyklu życia (elektrycznych) urządzeń gospodarstwa domowego; podkreśla znaczenie wymiany najlepszych praktyk w tym zakresie;

32. zauważa, że możliwość modernizacji produktów może spowolnić ich starzenie się oraz zmniejszyć oddziaływanie na środowisko i koszty ponoszone przez użytkowników;

Umocnienie prawa do prawnej gwarancji zgodności

33. uważa, że zasadnicze znaczenie ma lepsze informowanie konsumentów o zasadach działania prawnej gwarancji zgodności; wzywa do umieszczania pełnych informacji o tej gwarancji na rachunku za zakupiony produkt;

34. wzywa Komisję do wystąpienia z inicjatywami i środkami służącymi poprawie zaufania konsumentów:

- dzięki lepszej ochronie konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do produktów, co do których można racjonalnie zakładać dłuższy okres użytkowania, i z uwzględnieniem zdecydowanych środków ochrony konsumenta już przyjętych w niektórych państwach członkowskich;
- przez uwzględnienie wpływu przepisów dotyczących ekoprojektu i prawa umów na produkty związane z energią w celu wypracowania całościowego podejścia do regulacji produktów;
- przez zagwarantowanie konsumentom formalnego podawania w umowie sprzedaży informacji o przysługującym im prawie do gwarancji prawnej, a także przez wspieranie programów podnoszenia świadomości w tej kwestii;
- przez uproszczenie dowodu zakupu wymaganego od konsumenta dzięki powiązaniu gwarancji nie z kupującym, lecz z towarem, i przez dalsze zachęcanie do upowszechnienia rachunków elektronicznych i systemów gwarancji cyfrowej;

35. zwraca się o wprowadzenie na szczeblu UE mechanizmu składania skarg w sprawach dotyczących niestosowania prawa do gwarancji, by ułatwić odpowiednim organom kontrolowanie stosowania norm europejskich;

36. zauważa, że lepsze stosowanie zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta i wprowadzenie wymogów minimalnych może stworzyć zachętę do bardziej zrównoważonego projektowania produktów;

Ochrona konsumentów przez utratą przydatności oprogramowania

37. wzywa do większej przejrzystości w odniesieniu do możliwości modernizacji, aktualizacji zabezpieczeń i trwałości jako elementów niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania oprogramowania i sprzętu; wzywa Komisję, by przeanalizowała potrzebę ułatwienia ściślejszej współpracy między przedsiębiorcami;

38. zachęca dostawców i producentów, by zachowali przejrzystość, podając w umowach sprzedaży produktów minimalny okres dostępności aktualizacji zapewniających bezpieczeństwo systemów operacyjnych; proponuje, by opracowano definicję rozsądnego okresu użytkowania; podkreśla ponadto, że w przypadku wbudowanych systemów operacyjnych dostawca produktu musi zagwarantować dostarczenie tych aktualizacji zabezpieczeń; wzywa producentów, by dostarczali jasne informacje o zgodności aktualizacji i uzupełnień oprogramowania z wbudowanymi systemami operacyjnymi dostarczającymi konsumentom;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

39. apeluje o zapewnienie możliwości cofnięcia istotnych aktualizacji oprogramowania oraz o podawanie wraz z aktualizacją informacji o jej wpływie na działanie urządzenia, a także o kompatybilność nowych zasadniczych elementów oprogramowania z oprogramowaniem poprzedniej generacji;

40. wzywa, by w procesie normalizacji sprzyjano możliwości wymiany podzespołów, w tym procesora, co umożliwi zachowanie aktualnego poziomu technologicznego danego produktu;

o

o o

41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0288

Reakcja na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie reakcji na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa (2016/2239(INI))**

(2018/C 334/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 9 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając rozdział VII Karty Narodów Zjednoczonych (działania, które należy podjąć w razie zagrożenia pokoju, naruszenia pokoju i aktów agresji),
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 10 grudnia 1984 r.,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka, art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, deklarację w sprawie eliminacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji opartych na religii lub przekonaniach oraz wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z 17 lipca 1998 r., który wszedł w życie 1 lipca 2002 r.,
- uwzględniając poprawki z Kampali do statutu rzymskiego przyjęte podczas konferencji przeglądowej w Kampali (Uganda) w czerwcu 2010 r.,
- uwzględniając ramy ONZ dotyczące analizy masowych aktów okrucieństwa, przygotowane przez biuro specjalnych doradców ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu i obowiązkowi ochrony,
- uwzględniając sprawozdanie Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka z 15 marca 2015 r. w sprawie stanu przestrzegania praw człowieka w Iraku w świetle nadużyć popełnianych przez tzw. Islamskie Państwo w Iraku i Lewancie i powiązane z nim ugrupowania,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr A/71/L.48 z grudnia 2016 r. w sprawie ustanowienia międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu wspomagającego prowadzenie dochodzeń i postępowań karnych w sprawie osób odpowiedzialnych za najpoważniejsze zbrodnie prawa międzynarodowego popełnione w Syryjskiej Republice Arabskiej od marca 2011 r.,
- uwzględniając dochodzenia specjalne Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej, którego wyniki opublikowano w dniu 1 marca 2017 r.,

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2001/443/WPZiB z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającą europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2003/335/WSiSW z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wykrywania i karania ludobójstwa, zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając umowę o współpracy i pomocy między MTK a Unią Europejską ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólny dokument roboczy służb Komisji i Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie udoskonalenia zasady komplementarności (SWD(2013)0026),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE,
- uwzględniając strategię sieci punktów kontaktowych UE ds. ścigania ludobójstwa w sprawie zwalczania bezkarności w odniesieniu do ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych w Unii Europejskiej i w jej państwach członkowskich przyjętą dnia 30 października 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 16 listopada 2015 r. w sprawie wsparcia UE dla sprawiedliwości okresu przejściowego,
- uwzględniając konkluzje Rady z 23 maja 2016 r. w sprawie regionalnej strategii UE dotyczącej Syrii i Iraku oraz zagrożenia ze strony Daiszu,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 9 grudnia 2016 r. z okazji Międzynarodowego Dnia Pamięci i Godności Ofiar Zbrodni Ludobójstwa i Zapobiegania Takim Zbrodniom,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
- uwzględniając swoją rezolucję z 17 listopada 2011 r. w sprawie wsparcia UE dla MTK: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zbrodni agresji ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 12.6.2001, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 26.6.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 14.5.2003, s. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, s. 67.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 115 z 28.4.2006, s. 49.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 224 z 21.6.2016, s. 31.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 8 października 2015 r. w sprawie masowych przesiedleń dzieci w Nigerii w wyniku ataków Boko Haram ⁽¹⁾ oraz z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie Nigerii – niedawne zamachy Boko Haram ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie sytuacji w Syrii ⁽⁴⁾, z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji w północnym Iraku i Mosulu ⁽⁵⁾, z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz” ⁽⁶⁾ i z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie Syrii: sytuacja w Palmirze i sprawa Mazena Darwisha ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0222/2017),
- A. mając na uwadze, że zbrodnie ludobójstwa, zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne, znane również jako „masowe akty okrucieństwa”, stanowią najpoważniejsze zbrodnie popełniane na ludziach i są powodem do zaniepokojenia dla całej społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że głęboko wstrząsnęły one ludzkością;
- B. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa jest obowiązana zapobiegać masowym aktom okrucieństwa; mając na uwadze, że jeżeli przestępstwa takie są popełniane, nie powinny pozostawać bezkarne i że należy zapewnić ich skuteczne, sprawiedliwe i szybkie ściganie na szczeblu krajowym lub międzynarodowym i zgodnie z zasadą komplementarności;
- C. mając na uwadze, że odpowiedzialność, sprawiedliwość, praworządność i walka z bezkarnością to zasadnicze elementy stanowiące podstawę wysiłków na rzecz pokoju, rozwiązywania konfliktów, pojednania i odbudowy;
- D. mając na uwadze, że prawdziwe pojednanie może opierać się jedynie na prawdzie i sprawiedliwości;
- E. mając na uwadze, że ofiarom takich zbrodni przysługuje prawo do zadośćuczynienia i rekompensaty oraz że uchodźcy, których dotknęły masowe akty okrucieństwa, powinni otrzymać pełne wsparcie społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że w tym kontekście istotne jest przyjęcie perspektywy uwzględniającej aspekt płci przez wyjście naprzeciw specjalnym potrzebom kobiet i dziewcząt w obozach dla uchodźców, podczas repatriacji i przesiedleń, w procesie rehabilitacji oraz odbudowy po konflikcie;
- F. mając na uwadze, że MTK odgrywa kluczową rolę w zwalczaniu bezkarności, przywracaniu pokoju oraz zapewnianiu ofiarom sprawiedliwości;
- G. mając na uwadze, że system odszkodowań dla ofiar zbrodni wchodzący w zakres kompetencji MTK czyni z niego jedyną taką instytucję sądową na szczeblu międzynarodowym;
- H. mając na uwadze, że powszechne przystąpienie do statutu rzymskiego jest nieodzowne dla pełnej skuteczności MTK; mając na uwadze, że 124 państwa, w tym wszystkie państwa członkowskie UE, ratyfikowały Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- I. mając na uwadze, że 34 państwa ratyfikowały poprawki z Kampali do statutu rzymskiego dotyczące zbrodni agresji, uznawanej za najpoważniejszą i najbardziej niebezpieczną formę nielegalnego użycia siły, co oznacza, że osiągnięto próg 30 ratyfikacji niezbędnych, by wdrożyć te postanowienia i umożliwić zgromadzeniu państw-stron ustanowienie, po 1 stycznia 2017 r., opartej na traktatach jurysdykcji MTK w odniesieniu do agresji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0344.

⁽²⁾ Dz.U. C 224 z 21.6.2016, s. 10.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0459.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0449.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0422.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0051.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 61.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- J. mając na uwadze, że w listopadzie 2016 r. Rosja postanowiła wycofać swój podpis pod statutem rzymskim; mając na uwadze, że w październiku 2016 r. Republika Południowej Afryki, Gambia i Burundi również ogłosiły wycofanie; mając na uwadze, że Unia Afrykańska (UA) przyjęła dnia 31 stycznia 2017 r. niewiążącą rezolucję obejmującą strategię wycofania się z MTK i wzywającą państwa członkowskie UA do rozważenia wdrożenia zawartych w niej zaleceń; mając na uwadze, że Gambia i Republika Południowej Afryki notyfikowały – odpowiednio w lutym i marcu 2017 r. – swoją decyzję o odwołaniu wypowiedzenia statutu rzymskiego;
- K. mając na uwadze, że współpraca między państwami-stronami statutu rzymskiego i z organizacjami regionalnymi ma zasadnicze znaczenie, szczególnie w sytuacjach, w których jurysdykcja MTK jest kwestionowana;
- L. mając na uwadze, że MTK prowadzi obecnie dziesięć dochodzeń w dziewięciu krajach (Gruzja, Mali, Wybrzeże Kości Słoniowej, Libia, Kenia, Sudan (Darfur), Uganda, Demokratyczna Republika Konga i (dwa dochodzenia) Republika Środkowoafrykańska);
- M. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą komplementarności zapisaną w statucie rzymskim MTK działa wyłącznie w przypadkach, gdy sądy krajowe nie są w stanie lub nie chcą w rzeczywistości prowadzić dochodzeń w sprawie masowych aktów okrucieństwa i ścigać osób za nie odpowiedzialnych, a zatem państwa-strony zachowują pierwotną odpowiedzialność za stawianie przed sądem domniemyanych sprawców najpoważniejszych przestępstw wzbudzających niepokój społeczności międzynarodowej;
- N. mając na uwadze, że we wspólnym stanowisku Rady 2001/443/WPZiB z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie MTK państwa członkowskie oświadczyły, że zbrodnie podlegające jurysdykcji MTK stanowią przedmiot zainteresowania wszystkich państw członkowskich, które są zdecydowane współpracować w celu zapobiegania takim zbrodniom i położenia kresu bezkarności ich sprawców;
- O. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są zagorzałymi stronnikami MTK od momentu jego powstania oraz zapewniają mu stałe wsparcie polityczne, dyplomatyczne, finansowe i logistyczne, łącznie z propagowaniem powszechnego charakteru systemu statutu rzymskiego i obroną jego integralności;
- P. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie zobowiązały się wobec Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (MKCK) do stanowczego wspierania ustanowienia skutecznego mechanizmu służącego wzmocnieniu przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że Parlament zwrócił się do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel o przedstawienie informacji na temat celów i strategii opracowanej z myślą o wypełnieniu tego zobowiązania;
- Q. mając na uwadze, że wiele masowych aktów okrucieństwa popełniono na terytorium krajów niegdyś należących do Jugosławii podczas wojen, które toczyły się w latach 1991–1995;
- R. mając na uwadze, że postępowania sądowe dotyczące masowych aktów okrucieństwa popełnionych podczas wojen w latach 1991–1995 na terytorium krajów niegdyś należących do Jugosławii toczą się bardzo powoli;
- S. mając na uwadze, że Syria przystąpiła do Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa w 1955 r. oraz do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur w 2004 r.;
- T. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 27 października 2016 r. Parlament przypominał, że naruszenia praw człowieka przez ISIS/Daisz obejmują ludobójstwo;
- U. mając na uwadze, że w kilku sprawozdaniach ONZ, w tym Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syrii, specjalnego doradcy Sekretarza Generalnego ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu, specjalnego doradcy sekretarza generalnego ONZ ds. obowiązków ochrony, specjalnego sprawozdawcy ds. mniejszości i Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, a także w źródłach organizacji pozarządowych stwierdzono, że czyny popełniane przez wszystkie strony konfliktu mogą stanowić masowe akty okrucieństwa oraz że wszystkie strony konfliktu popełniały zbrodnie wojenne podczas walk o Aleppo w grudniu 2016 r.;
- V. mając na uwadze, że MTK stwierdził, że istnieją racjonalne podstawy do uznania, że organizacja Boko Haram popełnia w Nigerii zbrodnie przeciwko ludzkości określone w art. 7 statutu, w tym morderstwa i prześladowania;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- W. mając na uwadze, że zważywszy na setki egzekucji wykonanych w Burundi od kwietnia 2015 r., w sprawozdaniu z niezależnego dochodzenia ONZ w sprawie Burundi stwierdzono, że wiele osób w tym państwie powinno być ściganych w związku z zarzucanymi im zbrodniami przeciwko ludzkości;
- X. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego, międzynarodowi prawnicy i organizacje pozarządowe zwracają uwagę, że wydarzenia, które miały miejsce w Burundi pod koniec 2016 r., można uznać za ludobójstwo;
- Y. mając na uwadze, że międzynarodowe przepisy dotyczące zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości są wiążące również dla podmiotów niepaństwowych lub osób działających w imieniu lub w ramach organizacji niepaństwowych; mając na uwadze, że obecnie – gdy podmioty niepaństwowe są w coraz większym stopniu obecne w konfliktach zbrojnych i wspierają oraz popełniają takie poważne przestępstwa – należy tym bardziej stanowczo przypominać o tej zasadzie;
- Z. mając na uwadze, że pod pewnymi warunkami państwa mogą również zostać pociągnięte do odpowiedzialności za niewypełnienie zobowiązań wynikających z traktatów i konwencji międzynarodowych, które podlegają jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r.;
- AA. mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości może uznać odpowiedzialność państwa;
- AB. mając na uwadze, że w celu zastraszenia i poniżenia wroga wszystkie strony konfliktu wykorzystują gwałty i przemoc seksualną jako taktikę wojenną; ponadto podczas konfliktu gwałtownie wzrasta przemoc ze względu na płć i niegodziwe traktowanie w celach seksualnych;
- AC. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet zarówno podczas konfliktu, jak i po jego zakończeniu może być postrzegana jako część kontinuum rozpoczynającego się na dyskryminacji, której kobiety doświadczają w czasach, kiedy konflikt nie występuje; mając na uwadze, że konflikt pogłębia istniejące wcześniej wzorce dyskryminacji ze względu na płć i historycznie nierówny układ sił w stosunkach między płciami oraz naraża kobiety i dziewczęta na wyższe ryzyko przemocy seksualnej, fizycznej i psychicznej;
1. przypomina, że UE zobowiązała się do działania na arenie międzynarodowej zgodnie z zasadami, które leżą u podstaw jej utworzenia, takimi jak demokracja, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka, a także do popierania zasad zawartych w Karcie ONZ i prawie międzynarodowym; w tym kontekście potwierdza, że pierwszorzędne znaczenie dla UE powinno mieć ustalenie i pociągnięcie do odpowiedzialności osób winnych poważnym naruszeniom praw człowieka, których ciężar kwalifikuje je jako zbrodnie przeciw ludzkości i ludobójstwo, oraz drastycznemu łamaniu międzynarodowego prawa humanitarnego, urastającemu do rangi zbrodni wojennych;
2. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby wykorzystały cały swój potencjał polityczny, by zapobiec wszelkim czynom, które można by uznać za masowy akt okrucieństwa, skutecznie i w sposób skoordynowany reagować w przypadkach, gdy dochodzi do takich aktów, zmobilizować wszystkie zasoby niezbędne do postawienia przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych, jak również pomagać ofiarom oraz wspierać procesy stabilizacji i pojednania;

Potrzeba skoncentrowania się na zapobieganiu masowym aktom okrucieństwa

3. wzywa umawiające się strony Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r., czterech konwencji genewskich z 1949 r., Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz innych właściwych porozumień międzynarodowych, w tym państwa członkowskie UE, aby podejmowały wszelkie działania niezbędne do zapobiegania popełnianiu masowych aktów okrucieństwa na ich terytorium, pod ich jurysdykcją lub przez ich obywateli, zgodnie z tym, co zobowiązały się czynić; wzywa wszystkie państwa, które jeszcze nie ratyfikowały wyżej wymienionych konwencji, aby to zrobiły;
4. podkreśla, że społeczność międzynarodowa powinna pilnie nasilić starania mające na celu monitorowanie wszelkich konfliktów lub potencjalnych konfliktów mogących prowadzić do jakichkolwiek czynów, które można by uznać za masowy akt okrucieństwa, oraz reagowanie w przypadku takich konfliktów;
5. apeluje do społeczności międzynarodowej, by ustanowiła instrumenty umożliwiające minimalizację luki w odniesieniu do ostrzegania i reagowania, takie jak system wczesnego ostrzegania UE, tak aby zapobiegać powstawaniu, odradzaniu się i eskalacji gwałtownych konfliktów;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

6. wzywa UE do wzmożenia wysiłków w celu wypracowania spójnego i skutecznego podejścia pozwalającego na czas rozpoznawać kryzysy lub sytuacje konfliktowe, które mogłyby prowadzić do masowych aktów okrucieństwa, oraz reagować na nie; w szczególności podkreśla wagę i konieczność skutecznej wymiany informacji i koordynowania działań zapobiegawczych między instytucjami UE, w tym delegaturami UE, misjami i operacjami w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz państwami członkowskimi wraz z ich przedstawicielstwami dyplomatycznymi; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę Komisji dotyczącą białej księgi, która doprowadziłaby do zwiększenia skuteczności działań zewnętrznych UE; podkreśla znaczenie misji i operacji cywilnych w ramach WPBiO prowadzonych po zakończeniu konfliktu w celu wsparcia pojednania w państwach trzecich, zwłaszcza tych, na których terenie popełniono zbrodnie przeciw ludzkości;

7. jest zdania, że UE powinna włączyć do swojego kompleksowego podejścia do konfliktów i kryzysów zewnętrznych instrumenty niezbędne do rozpoznawania wszelkich masowych aktów okrucieństwa i zapobiegania im na wczesnym etapie; w tym kontekście zwraca uwagę na ramy ONZ dotyczące analizy masowych aktów okrucieństwa, przygotowane przez biuro specjalnych doradców ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu i obowiązkowi ochrony; uważa, że UE i jej państwa członkowskie zawsze powinny zajmować zdecydowane stanowisko w przypadkach, gdy zbrodnie wydają się nieuchronne, i korzystać wtedy ze wszystkich instrumentów pokojowych, którymi dysponują, takich jak stosunki dwustronne, fora wielostronne i dyplomacja publiczna;

8. apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, aby: kontynuowała współpracę z pracownikami delegatur UE i ambasad państw członkowskich oraz szkolenie ich, a także członków misji cywilnych i wojskowych, w zakresie międzynarodowych praw człowieka, prawa humanitarnego i prawa karnego, w tym w zakresie zdolności wykrywania potencjalnych sytuacji związanych ze zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciwko ludzkości, ludobójstwem i poważnymi naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego, m.in. przez regularne kontakty z lokalnym społeczeństwem obywatelskim; zapewniła, aby specjaliści przedstawiciele UE w razie potrzeby stali na straży obowiązkowi ochrony, oraz rozszerzyła mandat specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka w taki sposób, aby obejmował kwestie związane z obowiązkiem ochrony; nadal wspierała punkt kontaktowy UE na potrzeby obowiązkowi ochrony w ramach istniejących struktur i zasobów Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), którego zadaniem byłoby w szczególności obszerne informowanie o skutkach obowiązkowi ochrony oraz dbanie o terminowy przepływ informacji na temat sytuacji kryzysowych między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, przy czym należy zachęcać również do utworzenia w państwach członkowskich punktów kontaktowych ds. obowiązkowi ochrony; nadal usprawniała i wzmacniała dyplomację prewencyjną i mediację;

9. podkreśla konieczność posiadania przez kraje i regiony zagrożone konfliktem wykwalifikowanych i godnych zaufania sił bezpieczeństwa; wzywa UE i państwa członkowskie do podejmowania dalszych wysiłków mających na celu opracowywanie programów służących budowaniu zdolności dla sektora bezpieczeństwa, a także tworzenie platform promowania kultury poszanowania praw człowieka i konstytucji, integralności i służby publicznej wśród lokalnych sił bezpieczeństwa i sił zbrojnych;

10. podkreśla, że zajęcie się pierwotnymi przyczynami przemocy i konfliktu, przyczynianie się do tworzenia pokojowych i demokratycznych warunków, zapewnienie poszanowania praw człowieka, w tym ochrony kobiet, młodzieży i dzieci, mniejszości oraz społeczności LBGTI, wraz z promowaniem dialogu międzyreligijnego i międzykulturowego, mają kluczowe znaczenie dla zapobiegania ludobójstwu i zbrodniom przeciwko ludzkości;

11. wzywa do opracowania – na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym – programów edukacyjnych i kulturalnych promujących zrozumienie przyczyn masowych aktów okrucieństwa i ich skutków dla ludzkości oraz podnoszących świadomość tego, że konieczne i istotne jest pielęgnowanie pokoju, propagowanie praw człowieka i tolerancji religijnej, a także ściganie wszystkich takich aktów i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie pierwszego dorocznego Dnia UE przeciwko Bezkarłości Zbrodni Ludobójstwa, Zbrodni przeciwko Ludzkości i Zbrodni Wojennych;

Wspieranie dochodzeń w sprawie ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych oraz ścigania takich aktów

12. potwierdza swoje pełne poparcie dla MTK, statutu rzymskiego, prokuratury, prokuratorskich uprawnień *proprio motu*, a także postępów w zakresie wszczynania nowych dochodzeń, co jest jednym z podstawowych sposobów zwalczania bezkarłości masowych aktów okrucieństwa;

13. z zadowoleniem przyjmuje spotkanie przedstawicieli UE i MTK, które odbyło się w dniu 6 lipca 2016 r. w Brukseli, przygotowujące do 2. posiedzenia okrągłego stołu UE–MTK, mające na celu umożliwienie odpowiednim pracownikom MTK i instytucji europejskich zidentyfikowanie wspólnych obszarów zainteresowania, wymianę informacji dotyczących właściwych działań i zapewnienie lepszej współpracy między UE a MTK;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

14. potwierdza, że utrzymanie niezależności MTK jest kluczowe nie tylko dla zapewnienia jego pełnej skuteczności, lecz także dla propagowania powszechności statutu rzymskiego;
15. ostrzega, że egzekwowanie sprawiedliwości nie może opierać się na równoważeniu sprawiedliwości i jakichkolwiek względów politycznych, ponieważ takie równoważenie nie wspierałoby wysiłków mających na celu pojednanie, a osłabiłoby je;
16. ponownie potwierdza zasadnicze znaczenie powszechnego przystąpienia do Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego; wzywa państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania statutu rzymskiego, Umowy o przywilejach i immunitetach MTK oraz poprawek z Kampali do statutu rzymskiego w celu wspierania rozliczalności i pojednania, mających kluczowe znaczenie dla zapobiegania aktom okrucieństwa w przyszłości; potwierdza również podstawowe znaczenie integralności statutu rzymskiego;
17. z ogromnym ubolewaniem odnotowuje niedawne zapowiedzi wypowiedzenia statutu rzymskiego, co jest problematyczne w szczególności ze względu na dostęp ofiar do wymiaru sprawiedliwości i powinno zostać stanowczo potępione; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Gambia i Republika Południowej Afryki wycofały swoje notyfikacje wypowiedzenia; stanowczo wzywa pozostałe zainteresowane państwo, by ponownie rozważyło swoją decyzję; ponadto wzywa UE do poczynienia wszelkich niezbędnych wysiłków w celu zapewnienia, aby nie wypowiedziano statutu, w tym przez współpracę z Unią Afrykańską; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgromadzenie państw-stron MTK wyraziło zgodę na rozważenie proponowanych poprawek do statutu rzymskiego, aby odpowiedzieć na zastrzeżenia Unii Afrykańskiej zgłoszone podczas specjalnego szczytu;
18. wzywa cztery państwa będące sygnatariuszami, które poinformowały sekretarza generalnego ONZ, że nie zamierzają już być stronami statutu rzymskiego, aby ponownie rozważyły swoją decyzję; ponadto zauważa, że trzech członków stałych Rady Bezpieczeństwa ONZ nie jest stronami statutu rzymskiego;
19. ponadto wzywa wszystkie państwa-strony MTK do intensyfikacji wysiłków na rzecz propagowania powszechnego przystępowania do MTK oraz Umowy o przywilejach i immunitetach MTK; uważa, że Komisja i ESDZ, wspólnie z państwami członkowskimi, powinny w dalszym ciągu zachęcać państwa trzecie do ratyfikowania i wdrożenia statutu rzymskiego oraz Umowy o przywilejach i immunitetach MTK, a także dokonać oceny osiągnięć UE w tym zakresie;
20. podkreśla znaczenie zapewnienia wkładów finansowych na rzecz MTK niezbędnych do jego skutecznego funkcjonowania, albo w postaci wkładów państw-stron, albo przez unijne mechanizmy finansowania takie jak Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) lub Europejski Fundusz Rozwoju (EFR), ze zwróceniem szczególnej uwagi na finansowanie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego pracujących nad upowszechnianiem międzynarodowego systemu sądownictwa karnego oraz kwestiami związanymi z MTK;
21. z zadowoleniem przyjmuje beczenną pomoc udzielaną MTK przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego; wyraża zaniepokojenie w związku z groźbami i przypadkami zastraszania skierowanymi do niektórych organizacji społeczeństwa obywatelskiego współpracujących z MTK; wzywa do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu zapewnienia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego bezpiecznego otoczenia, tak aby mogły one działać i współpracować z MTK oraz radzić sobie z groźbami i aktami zastraszania, które są w nie w związku z tym wymierzone;
22. odnotowuje postępy poczynione we wdrażaniu planu działania z dnia 12 lipca 2011 r. w następstwie decyzji Rady z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie MTK; domaga się oceny realizacji planu działania w celu określenia możliwych obszarów, w których skuteczność działań UE można by poprawić, z uwzględnieniem promowania integralności i niezależności MTK;
23. wzywa wszystkie państwa, które ratyfikowały statut rzymski, do pełnej współpracy z MTK w działaniach mających na celu przeprowadzenie dochodzeń w sprawie osób odpowiedzialnych za poważne przestępstwa międzynarodowe i postawienie ich przed sądem, do poszanowania autorytetu MTK oraz do pełnego wdrożenia jego orzeczeń;
24. zdecydowanie zachęca UE i jej państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich dostępnych narzędzi politycznych i dyplomatycznych, by wspierać skuteczną współpracę z MTK, zwłaszcza w odniesieniu do programów ochrony świadków oraz do wykonywania zaległych nakazów aresztowania, ze szczególnym uwzględnieniem 13 podejrzanych, którzy zbiegli; wzywa Komisję, ESDZ i Radę, aby osiągnęły porozumienia w sprawie przyjęcia konkretnych środków służących reagowaniu na brak współpracy z MTK, które stanowiłyby uzupełnienie oświadczeń politycznych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

25. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich środków wobec państw trzecich, w tym do rozważenia sankcji – w szczególności w przypadku krajów, których sytuacja jest przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez MTK, oraz krajów, które są przedmiotem wstępnej analizy MTK – aby wzmocnić ich polityczną wolę pełnej współpracy oraz wesprzeć ich zdolność do wszczynania krajowych postępowań dotyczących masowych aktów okrucieństwa; wzywa również UE i jej państwa członkowskie do zaoferowania tym państwom pełnego wsparcia, aby pomóc im w zachowaniu zgodności z wymogami MTK; wzywa państwa członkowskie, aby w pełni przestrzegały wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r.;

26. uważa, że ofiarom masowych aktów okrucieństwa należy zapewnić dostęp do skutecznych i możliwych do wyegzekwowania środków naprawczych i odszkodowań; podkreśla specjalną rolę ofiar i świadków w postępowaniach przed MTK oraz potrzebę konkretnych środków mających na celu zapewnienie ich bezpieczeństwa i skutecznego uczestnictwa zgodnie ze statutem rzymskim; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby umieszczały prawa ofiar w centrum wszystkich działań podejmowanych w walce z bezkarnością oraz dobrowolnie uczestniczyły w funduszu powierniczym MTK na rzecz ofiar;

27. apeluje do ESDZ o zapewnienie, by odpowiedzialność za masowe akty okrucieństwa oraz wsparcie dla MTK włączono do priorytetów polityki zagranicznej UE, w tym za pośrednictwem procesu rozszerzenia, przez systematyczne uwzględnianie walki z bezkarnością; podkreśla w tym kontekście znaczącą rolę parlamentarzystów w promowaniu MTK oraz walce z bezkarnością, w tym przez współpracę międzyparlamentarną;

28. wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by w mandatach właściwych regionalnych specjalnych przedstawicieli UE zawrzeć koordynację i współpracę z MTK; ponawia apel do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel, aby wyznaczyła specjalnego przedstawiciela UE ds. międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, mającego uprawnienia, by upowszechniać, uwypuklać i reprezentować zaangażowanie UE na rzecz walki z bezkarnością i na rzecz MTK we wszystkich aspektach unijnej polityki zagranicznej;

29. podkreśla kluczową rolę Parlamentu w monitorowaniu działań UE w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje dodanie sekcji odnoszącej się do walki z bezkarnością oraz do MTK w sprawozdaniu rocznym Parlamentu w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie, a ponadto sugeruje, by Parlament odgrywał bardziej aktywną rolę przez promowanie walki z bezkarnością i działalności MTK oraz uwzględnianie tych kwestii we wszystkich strategiach politycznych UE i działaniach jej instytucji, w szczególności w pracach komisji Parlamentu odpowiedzialnych za politykę zewnętrzną Unii oraz delegacji Parlamentu ds. stosunków z państwami trzecimi;

30. podkreśla, że zgodnie z zasadą komplementarności działań MTK główną odpowiedzialność za prowadzenie dochodzeń w sprawie masowych aktów okrucieństwa i za ich ściganie ponoszą państwa-strony; wyraża zaniepokojenie tym, że nie wszystkie państwa członkowskie UE mają w swoim ustawodawstwie definicje tych aktów w rozumieniu prawa krajowego, które pozwoliłyby ich sądom sprawować nad tymi przestępstwami jurysdykcję; wzywa UE i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania zestawu narzędzi służących doskonaleniu zasady komplementarności;

31. zachęca państwa członkowskie do zmiany art. 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak aby dodać masowe akty okrucieństwa do listy przestępstw, które podlegają kompetencji UE;

32. zdecydowanie zachęca UE, by przygotowała i zapewniła zasoby na potrzeby sporządzenia planu działania w sprawie walki z bezkarnością w Europie, dotyczącego zbrodni podlegających prawu międzynarodowemu, zawierającego czytelne punkty odniesienia dla instytucji UE i państw członkowskich w celu wzmocnienia dochodzeń krajowych w sprawie ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych oraz ścigania takich czynów na szczeblu krajowym;

33. przypomina, że państwa – w tym państwa członkowskie UE – mogą indywidualnie wszczynać postępowania przeciwko innym państwom przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości w związku z naruszeniem na szczeblu państwowym zobowiązań wynikających z traktatów i konwencji międzynarodowych, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r.;

34. przypomina o swoim stanowczym potępieniu masowych aktów okrucieństwa popełnionych przez reżim Assada w Syrii, które mogą być uznawane za ciężkie zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości, oraz ubolewa, że sprawcy tych zbrodni w Syrii cieszą się bezkarnością;

35. ubolewa nad powszechnym nieprzestrzeganiem międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zastraszającą liczbą zgonów wśród ludności cywilnej oraz ataków na infrastrukturę cywilną w konfliktach zbrojnych na świecie; wzywa społeczność międzynarodową do zorganizowania międzynarodowej konferencji w celu przygotowania nowego międzynarodowego mechanizmu śledzenia i gromadzenia danych oraz publicznego informowania o naruszeniach podczas konfliktów zbrojnych; ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel o coroczne przedstawianie publicznego wykazu domniemanych sprawców ataków na szkoły i szpitale w celu określenia odpowiednich działań UE na rzecz położenia kresu takim atakom;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

36. wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania głównych instrumentów międzynarodowego prawa humanitarnego oraz innych właściwych instrumentów prawnych; uznaje znaczenie wytycznych UE dotyczących promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawicielki i ESDZ o przyspieszenie ich wdrażania, w szczególności w odniesieniu do zbrodni wojennych na Bliskim Wschodzie; apeluje do UE o wspieranie inicjatyw mających na celu rozpowszechnianie wiedzy o międzynarodowym prawie humanitarnym i dobrych praktykach w zakresie jego stosowania oraz wzywa UE, by skutecznie wykorzystwała wszelkie dostępne narzędzia dwustronne, aby propagować przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego przez jej partnerów, w tym za pośrednictwem dialogu politycznego;

37. podkreśla, że państwa członkowskie powinny odmawiać zapewniania broni, sprzętu lub wsparcia finansowego bądź politycznego rządów lub podmiotom niepaństwowym, które naruszają międzynarodowe prawo humanitarne, w tym przez dopuszczanie się gwałtów lub innego rodzaju przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci;

38. ponadto wzywa UE i jej państwa członkowskie aby wspierały – zgodnie z zobowiązaniem zawartym w Planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 – procesy reform i krajowe wysiłki na rzecz budowania potencjału, mające na celu wzmocnienie niezawisłości sądownictwa, organów ścigania, systemu penitencjarnego i programów odszkodowań w państwach trzecich bezpośrednio dotkniętych domniemanym popełnieniem takich zbrodni; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje ramy UE z 2015 r. dotyczące wsparcia dla sprawiedliwości okresu przejściowego oraz oczekuje ich skutecznego wdrożenia;

Walka z bezkarnością podmiotów niepaństwowych

39. zauważa, że międzynarodowe prawo karne – a szczególnie mandat i jurysdykcja międzynarodowych trybunałów karnych – jasno określa odpowiedzialność osób należących do grup niepaństwowych popełniających zbrodnie prawa międzynarodowego; podkreśla, że odpowiedzialność ta dotyczy nie tylko takich osób, lecz także bezpośrednich współsprawców zbrodni prawa międzynarodowego; zachęca wszystkie państwa członkowskie UE, aby postawiły przed sądem podmioty państwowe, podmioty niepaństwowe oraz osoby odpowiedzialne za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;

40. podkreśla, że popełnianie przez ISIS/Daisz lub inne podmioty niepaństwowe okrutnych zbrodni przeciwko kobietom i dziewczętom jest przedmiotem wielu doniesień właściwych organów międzynarodowych, i zauważa, że międzynarodowe środowisko prawnicze stara się zastosować do tych zbrodni międzynarodowe ramy prawa karnego;

41. w tym kontekście ponownie stanowczo potępia odrażające zbrodnie i naruszenia praw człowieka popełnione przez podmioty niepaństwowe takie jak Boko Haram w Nigerii oraz ISIS/Daisz w Syrii i Iraku; jest wstrząśnięty rozmiarami popełnionych zbrodni, które obejmują zabójstwa, tortury, gwałty, zniewolenie i niewolnictwo seksualne, rekrutowanie dzieci-żołnierzy, wymuszoną zmianę religii oraz systematyczne zabójstwa osób należących do mniejszości religijnych, w tym chrześcijan, jazydów i innych; przypomina, że według MTK przemoc seksualną można uznać za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciwko ludzkości; uważa, że ściganie sprawców powinno być priorytetem dla wspólnoty międzynarodowej;

42. zachęca UE i jej państwa członkowskie do walki z bezkarnością oraz do aktywnego wspierania międzynarodowych wysiłków zmierzających do postawienia przed sądem członków grup niepaństwowych takich jak Boko Haram, ISIS/Daisz i wszelkie inne podmioty popełniające zbrodnie przeciwko ludzkości; wzywa do przyjęcia jasnego podejścia do kwestii ścigania bojowników ISIS/Daiszu i ich podlegaczy, w tym poprzez wykorzystanie wiedzy fachowej sieci UE w zakresie dochodzenia i ścigania ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych;

43. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie powinny wspierać ściganie członków grup niepaństwowych takich jak ISIS/Daisz poprzez dążenie do konsensusu w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w odniesieniu do przekazania jurysdykcji do MTK, gdyż Syria i Irak nie są stronami statutu rzymskiego; podkreśla, że UE powinna zbadać i wesprzeć – na szczeblu międzynarodowym i wszelkimi środkami – możliwości przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zbrodni popełnionych przez wszystkie strony konfliktu syryjskiego, w tym ISIS/Daisz, i ścigania tych zbrodni, np. przez ustanowienie międzynarodowego trybunału karnego dla Iraku i Syrii;

44. z ubolewaniem przyjmuje weto stawiane przez Rosję i Chiny jako członków stałych Rady Bezpieczeństwa ONZ przeciw zgłoszeniu sytuacji w Syrii do prokuratora MTK na podstawie rozdziału VII karty ONZ oraz przeciw przyjęciu środka mającego na celu ukaranie Syrii za stosowanie broni chemicznej; wzywa UE, aby poparła szybkie działania mające na celu reformę funkcjonowania Rady Bezpieczeństwa ONZ, w szczególności w zakresie korzystania z prawa weta, a zwłaszcza francuską inicjatywę, by powstrzymać się od korzystania z tego prawa, gdy istnieją dowody na ludobójstwo, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

45. zachęca, by ostatecznie wezwano do stosowania zasad określonych w rozdziale VII Karty ONZ z myślą o przestrzeganiu zasady obowiązku ochrony, zawsze pod auspicjami społeczności międzynarodowej i po zatwierdzeniu przez Radę Bezpieczeństwa ONZ;

46. z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Radę Praw Człowieka Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syrii, a także powołanie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu (IIIM) w celu udzielenia pomocy w dochodzeniu w sprawie poważnych przestępstw popełnionych w Syrii; podkreśla potrzebę utworzenia podobnego niezależnego mechanizmu w przypadku Iraku oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, wszystkie strony konfliktu w Syrii, społeczeństwo obywatelskie i cały system ONZ do pełnej współpracy z IIIM i do przekazywania mu wszelkich posiadanych potencjalnie informacji i dokumentów, aby pomóc w realizacji mandatu tego mechanizmu; dziękuje tym państwom członkowskim UE, które wsparły finansowo IIIM, i wzywa te, które jeszcze tego nie uczyniły, do udzielenia takiego wsparcia;

47. wzywa UE do zapewniania odpowiedniego finansowania organizacjom, które prowadzą dochodzenia w oparciu o ogólnodostępne informacje i pracują nad cyfrowym gromadzeniem dowodów zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości, tak aby zapewnić rozliczalność i postawić sprawców przed sądem;

48. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE ukierunkowane na wspieranie prac Komisji ds. Międzynarodowego Wymiaru Sprawiedliwości i Rozliczalności oraz innych organizacji pozarządowych, które dokumentują masowe akty okrucieństwa; wzywa UE do udzielenia bezpośredniego wsparcia społeczeństwu obywatelskiemu w Iraku i Syrii w zakresie gromadzenia, zachowywania i ochrony dowodów zbrodni popełnionych w Iraku i Syrii przez wszystkie strony tych konfliktów, w tym ISIS/Daisz; wzywa do gromadzenia i przechowywania dowodów – cyfrowych i innych – dotyczących zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa popełnionych przez wszystkie strony konfliktu, co stanowi kluczowy element walki z bezkarnością i podstawowy priorytet; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Zjednoczonego Królestwa, Belgii i Iraku na szczycie ONZ (koalicję na rzecz postawienia Daiszu przed sądem), mającą na celu gromadzenie dowodów zbrodni popełnianych przez ISIS/Daisz w Syrii i Iraku w celu ułatwienia ścigania ich na szczycie międzynarodowym, oraz wzywa państwa członkowskie UE do przystąpienia do koalicji lub jej wsparcia; nadal wspiera działania w ramach inicjatywy na rzecz ratowania dziedzictwa kulturowego oraz związane z nią działania w zakresie gromadzenia danych w Syrii i Iraku związanych z niszczeniem dziedzictwa archeologicznego i kulturowego;

49. zachęca UE i państwa członkowskie do realizacji wszelkich koniecznych działań mających na celu skuteczne przerwanie przepływu środków docierających do ISIS/Daiszu, obejmujących broń palną, pojazdy, wpływy gotówkowe i wiele innych rodzajów aktywów;

50. wzywa UE do nałożenia sankcji na te państwa lub organy, które bezpośrednio lub pośrednio ułatwiają przepływ zasobów do ISIS/Daiszu i w ten sposób przyczyniają się do rozwoju jego przestępczej działalności terrorystycznej;

51. podkreśla, że państwa członkowskie UE powinny przeprowadzić dochodzenia w sprawie wszystkich zarzutów oraz ścigać osoby będące ich obywatelami lub podlegające ich jurysdykcji, które popełniły lub próbowały popełnić masowe akty okrucieństwa w Iraku i Syrii lub współuczestniczyły w takich aktach, a w przeciwnym razie wnieść dane sprawy do MTK zgodnie ze statutem rzymskim; przypomina jednak, że ściganie członków ISIS/Daiszu w państwach członkowskich może być jedynie środkiem uzupełniającym w stosunku do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości;

52. podkreśla znaczenie umowy o współpracy i pomocy między MTK a Unią Europejską; wzywa państwa członkowskie do zastosowania zasady represji wszechświatowej w zwalczaniu bezkarności i podkreśla znaczenie tej zasady dla skuteczności i sprawnego funkcjonowania systemu międzynarodowego sądownictwa karnego; wzywa również państwa członkowskie do ścigania zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości w ramach jurysdykcji krajowych, również wtedy, gdy zbrodnie te zostały popełnione w państwach trzecich lub przez obywateli państw trzecich;

53. wzywa wszystkie państwa społeczności międzynarodowej, w tym państwa członkowskie UE, by aktywnie działały na rzecz zapobiegania radykalizacji i walki z tym zjawiskiem oraz usprawniły własne systemy prawne i sądownicze, tak aby zapobiegać wstępowaniu ich obywateli i mieszkańców do ISIS/Daiszu;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Wymiar płci w reagowaniu na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych

54. podkreśla nieodzowną potrzebę eliminacji przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć przez zajęcie się problemem powszechnego i systematycznego stosowania takiej przemocy jako narzędzia walki z kobietami i dziewczętami; apeluje do wszystkich państw o opracowanie krajowych programów działania zgodnie z rezolucją nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ, wraz ze strategiami walki z przemocą wobec kobiet, oraz wzywa do szerokiego zaangażowania na rzecz wdrożenia tej rezolucji; wzywa do globalnego zaangażowania na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa kobiet i dziewcząt od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysowej oraz w sytuacjach po zakończeniu konfliktu, wszelkimi dostępnymi środkami, takimi jak dostęp do pełnego zakresu usług dotyczących zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego – w tym do bezpiecznej i legalnej aborcji – dla ofiar gwałtu w czasie wojny; ponadto podkreśla, że kobiety często cierpią z powodu fizycznych, psychologicznych i społeczno-gospodarczych skutków przemocy nawet po zakończeniu konfliktu;

55. jest zdania, że kobiety powinny odgrywać większą rolę w zapobieganiu konfliktom, promowaniu praw człowieka i reform demokratycznych, oraz podkreśla, że systematyczne uczestnictwo kobiet ma istotne znaczenie jako zasadniczy element wszelkich procesów pokojowych i odbudowy po konflikcie; zachęca UE i jej państwa członkowskie, aby wspierały włączenie kobiet w procesy pokojowe i procesy pojednania narodowego;

56. wzywa Komisję, państwa członkowskie i właściwe organy międzynarodowe, aby podjęły odpowiednie działania, takie jak egzekwowanie wojskowych środków dyscyplinarnych, utrzymanie zasady odpowiedzialności hierarchicznej i prowadzenie szkoleń dla wojska oraz personelu pokojowego i humanitarnego dotyczących zakazu wszelkich form przemocy seksualnej;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządowi państw członkowskich ONZ.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0289

Prywatne firmy ochroniarskie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie prywatnych firm ochroniarskich (2016/2238(INI))

(2018/C 334/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument z Montreux w sprawie istotnych międzynarodowych zobowiązań prawnych i dobrych praktyk państw związanych z działaniem prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich w trakcie konfliktu zbrojnego,
- uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ nr 15/26, 22/33, 28/7 i 30/6,
- uwzględniając prace grupy roboczej ONZ ds. wykorzystywania najemników w celu łamania praw człowieka i zakłócania korzystania z prawa narodów do samostanowienia, która została utworzona w lipcu 2005 r.,
- uwzględniając sprawozdania otwartej międzyrządowej grupy roboczej dotyczące rozważenia możliwości opracowania międzynarodowych ram prawnych dotyczących regulowania działalności prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich, monitorowania jej i nadzoru nad nią,
- uwzględniając wytyczne ONZ w sprawie korzystania z usług uzbrojonych pracowników prywatnych firm ochroniarskich, których zakres rozszerzono ostatnio na usługi nieuzbrojonych pracowników,
- uwzględniając oenzyklopedyczny Kodeks postępowania dla służb wymiaru sprawiedliwości,
- uwzględniając projekt ewentualnej konwencji w sprawie prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich, który ma przeanalizować i nad którym ma pracować Rada Praw Człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy kodeks postępowania prywatnych dostawców usług ochrony (ICoC) ustanowiony przez Stowarzyszenie ds. Międzynarodowego Kodeksu Postępowania Prywatnych Dostawców Usług Ochrony, będący branżowym mechanizmem samoregulacji, którego standardy mają dobrowolny charakter,
- uwzględniając kodeks postępowania Międzynarodowego Stowarzyszenia na rzecz Operacji Stabilizacyjnych, który jest branżowym mechanizmem samoregulacji,
- uwzględniając kodeks etyczny i postępowania sekcji ds. prywatnych firm ochroniarskich Zrzeszenia Europejskich Przedsiębiorstw Świadczących Usługi Ochrony (CoESS – Confederation of European Security Services) i UNI Europa,
- uwzględniając normę ISO 18788 dotyczącą systemów zarządzania działaniem prywatnych firm ochroniarskich, która określa parametry zarządzania prywatnymi firmami ochroniarskimi,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie współpracy pomiędzy właściwymi organami krajowymi państw członkowskich odpowiedzialnymi za sektor prywatnych firm ochroniarskich,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającą dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając koncepcję UE dotyczącą wsparcia logistycznego dowodzonych przez UE operacji wojskowych oraz koncepcję UE dotyczącą wsparcia podwykonawców w ramach operacji wojskowych dowodzonych przez UE,
 - uwzględniając zalecenia Priv-War dotyczące unijnych działań regulacyjnych w zakresie prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich oraz ich usług,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: dbanie o interesy obywateli a droga do trwałego ożywienia gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu⁽²⁾,
 - uwzględniając wiele różnych rodzajów ryzyka, wyzwań i zagrożeń w Unii Europejskiej i poza nią,
 - uwzględniając tymczasowe wytyczne Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) z maja 2012 r. dotyczące uzbrojonego personelu ochrony na pokładach statków,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0191/2017),
- A. mając na uwadze, że bezpieczeństwo i obronność są dobrami publicznymi zarządzanymi przez organy publiczne w oparciu o kryteria skuteczności, wydajności, rozliczalności i praworządności, które zależą nie tylko od zasobów finansowych, ale również od wiedzy; mając na uwadze, że w niektórych obszarach organy publiczne mogą nie posiadać niezbędnych zdolności i możliwości;
- B. mając na uwadze, że bezpieczeństwo i obronę powinny zapewniać przede wszystkim organy publiczne;
- C. mając na uwadze, że sondaże Eurobarometru pokazują, że obywatele UE chcą, by Unia odgrywała aktywniejszą rolę w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony;
- D. mając na uwadze, że w 2013 r. w Europie około 40 tysięcy prywatnych firm ochroniarskich zatrudniało ponad 1,5 miliona prywatnych dostawców usług ochrony; mając na uwadze, że liczby te ciągle wzrastają; mając na uwadze, że obrót tych firm w tym samym roku wyniósł około 35 miliardów EUR; mając na uwadze, że w 2016 r. światowy prywatny sektor bezpieczeństwa był wyceniany aż na 200 mld USD oraz liczył około 100 000 prywatnych firm ochroniarskich, zatrudniających 3,5 mln pracowników;
- E. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat prywatne firmy ochroniarskie – termin, który do celów niniejszej rezolucji obejmuje również prywatne firmy wojskowe – były w coraz większym stopniu zatrudniane przez rządy państw oraz krajowe agencje wojskowe i cywilne, zarówno do celów świadczenia usług w kraju, jak i wsparcia rozmieszczania sił za granicą;
- F. mając na uwadze, że wachlarz usług świadczonych przez prywatne firmy ochroniarskie jest bardzo szeroki, poczynając od usług logistycznych aż do rzeczywistego wsparcia bojowego, dostarczania technologii wojskowych oraz udziału w odbudowie pokonfliktowej; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie świadczą również niezbędne usługi w państwach członkowskich, takie jak obsługa więzień i zapewnianie patroli w obiektach infrastruktury; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie były wykorzystywane zarówno podczas cywilnych, jak i wojskowych misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) do ochrony delegatur UE, budowania obozów w terenie, prowadzenia szkoleń, zapewnienia transportu powietrznego oraz do wspierania działań w dziedzinie pomocy humanitarnej;
- G. mając na uwadze, że w kontekście UE praktyki państw członkowskich w zakresie korzystania z usług prywatnych firm ochroniarskich, procedury dotyczące ich zatrudniania oraz jakość systemów regulacyjnych są bardzo zróżnicowane, przy czym wiele z nich wykorzystuje je w swoich kontyngentach podczas operacji wielostronnych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 24 z 22.1.2016, s. 33.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- H. mając na uwadze, że outsourcing działalności wojskowej, dawniej integralnej części działań sił zbrojnych, ma miejsce między innymi w celu świadczenia usług w sposób bardziej opłacalny, lecz również by zrekomensować braki w zdolnościach coraz mniejszych sił zbrojnych w kontekście rosnącej liczby wielostronnych misji zagranicznych i coraz mniejszych budżetów, co wynika z niechęci decydentów do zapewnienia odpowiednich zasobów; mając na uwadze, że powinno to stanowić wyjątek; mając na uwadze, że należy zaradzić brakom; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie mogą również zapewnić, często z krótkim wyprzedzeniem i w komplementarny sposób, zdolności, których brakuje krajowym siłom zbrojnym; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie były również wykorzystywane, ze względów politycznych, do omijania ograniczeń dotyczących wykorzystywania wojsk, zwłaszcza w celu przezwyciężenia braku społecznego poparcia dla angażowania własnych sił zbrojnych; mając na uwadze, że wykorzystywanie prywatnych firm ochroniarskich jako narzędzia polityki zagranicznej musi podlegać skutecznej kontroli parlamentarnej;
- I. mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie były oskarżone o szereg naruszeń praw człowieka i udział w incydentach, które pociągnęły za sobą ofiary śmiertelne; mając na uwadze, że incydenty te zmieniają się w czasie i mogą się różnić w zależności od kraju oraz że w niektórych przypadkach stanowią poważne pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że niektóre te przypadki były ścigane; mając na uwadze, że to, wraz z brakiem przejrzystości ich działań, miało negatywne konsekwencje dla wysiłków społeczności międzynarodowej w odnośnych państwach oraz ujawniło znaczne luki w strukturze odpowiedzialności, ze względu na m.in. tworzenie wielu warstw jednostek zależnych lub podwykonawców w różnych krajach, szczególnie lokalnych, co w niektórych przypadkach prowadzi do niemożności zagwarantowania elementarnego bezpieczeństwa ludności cywilnej w państwach przyjmujących;
- J. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny dążyć do unikania takich sytuacji w przyszłości oraz powstrzymać się od outsourcingu operacji wojskowych, które pociągają za sobą użycie siły i broni, uczestnictwo w działaniach wojennych oraz udział w walkach lub zaangażowanie na terenach walk w inny sposób, w zakresie wykraczającym poza uzasadnioną obronę własną; mając na uwadze, że outsourcing operacji i działań do prywatnych firm ochroniarskich w rejonach konfliktu powinien być ograniczony do zapewnienia wsparcia logistycznego i ochrony instalacji, bez fizycznej obecności prywatnych firm ochroniarskich w rejonach prowadzenia walk; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie w żadnym wypadku nie mogą zastąpić personelu krajowych sił zbrojnych; mając na uwadze, że przy wdrażaniu polityki obronnej należy przyznać najwyższy priorytet temu, aby siły zbrojne państw członkowskich były wyposażone w wystarczające zasoby, narzędzia, zdolności, umiejętności i środki umożliwiające im realizację wszystkich powierzonych zadań;
- K. mając na uwadze, że by państwa mogły odnosić korzyści z działalności prywatnych firm ochroniarskich, a także by zapewnić, że firmy takie odpowiadają za swoje działania, należy wprowadzić na szczeblu międzynarodowym ramy prawne z wiążącymi mechanizmami regulacyjnymi i kontrolnymi w celu uregulowania korzystania z usług takich firm i zapewnienia wystarczającej kontroli nad ich działaniami; mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie są częścią sektora, który jest w dużym stopniu ponadnarodowy i ściśle powiązany z podmiotami rządowymi i międzyrządowymi oraz jako taki wymaga całościowego podejścia do jego uregulowania; mając na uwadze, że obecna sytuacja regulacyjna w tej sferze stanowi zbiór niespójnych reguł, które różnią się ogromnie w różnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że niejednolite przepisy na szczeblu krajowym oraz mechanizmy samoregulacji wprowadzane przez niektóre prywatne firmy ochroniarskie stanowią słaby środek odstraszający w celu zapobiegania nadużyciom, ze względu na brak kar, oraz mogą mieć istotny wpływ na sposób działania prywatnych firm ochroniarskich podczas wielostronnych działań i w rejonach konfliktu;
- L. mając na uwadze brak uzgodnionych definicji prywatnej firmy ochroniarskiej i prywatnej firmy wojskowej oraz definicji ich usług; mając na uwadze, że jak sugeruje to definicja zawarta w projekcie konwencji przygotowanym przez grupę roboczą ONZ ds. najemników, prywatna firma ochroniarska może zostać zdefiniowana jako przedsiębiorstwo, w ramach którego osoby fizyczne lub podmioty prawne świadczą uzupełniające usługi wojskowe lub ochroniarskie; mając na uwadze, że usługi wojskowe w tym kontekście można zdefiniować jako usługi specjalistyczne związane z działaniami wojskowymi, w tym planowaniem strategicznym, pozyskiwaniem informacji, dochodzeniem, rozpoznaniem przestrzeni lądowej, morskiej lub powietrznej, wszelkimi typami operacji lotniczych, załogowych lub bezzałogowych, satelitarnym monitorowaniem i pozyskiwaniem informacji, wszelkiego rodzaju transferem wiedzy z zakresu zastosowań wojskowych, materialnym i technicznym wsparciem sił zbrojnych i innymi powiązanymi działaniami; mając na uwadze, że usługi ochroniarskie można zdefiniować jako zbrojne usługi w zakresie ochrony lub zbrojnej ochrony budynków, obiektów, mienia i osób, oraz wszelkiego rodzaju transfer wiedzy z zakresu bezpieczeństwa i zastosowań policyjnych, rozwój i wdrażanie środków bezpieczeństwa informacji i inne związane z tym działania;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- M. mając na uwadze, że dokument z Montreux jest pierwszym poważnym dokumentem określającym zasady stosowania prawa międzynarodowego do prywatnych firm ochroniarskich; mając na uwadze, że Międzynarodowy kodeks postępowania prywatnych dostawców usług ochrony (ICoC) określa standardy sektorowe i coraz częściej okazuje się być narzędziem służącym zapewnieniu wspólnych podstawowych standardów w całym sektorze; mając na uwadze, że Stowarzyszenie ds. Międzynarodowego Kodeksu Postępowania Prywatnych Dostawców Usług Ochrony (ICoCA) ma za zadanie wspomagać i nadzorować wdrażanie kodeksu oraz kierować pracami z tym związanymi, a także promować odpowiedzialne świadczenie usług ochrony oraz poszanowanie praw człowieka i prawa krajowego i międzynarodowego; mając na uwadze, że członkostwo w ICoCA jest dobrowolne i odpłatne, a z powodu wysokich składek członkowskich nie wszystkie prywatne firmy ochroniarskie mogą sobie pozwolić na przystąpienie do Stowarzyszenia;
- N. mając na uwadze, że prace nad uregulowaniem sytuacji prywatnych firm ochroniarskich prowadzone są na wielu międzynarodowych forach, w tym na forum dokumentu z Montreux, na którym UE została wybrana do grupy przyjaciół przewodniczącego, otwartej międzyrządowej grupy roboczej, która ma rozważyć możliwości opracowania międzynarodowych ram prawnych dotyczących regulowania działalności prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich, monitorowania jej i nadzoru nad nią, jak również na forum Stowarzyszenia ds. Międzynarodowego Kodeksu Postępowania Prywatnych Dostawców Usług Ochrony;
- O. mając na uwadze, że UE i 23 państwa członkowskie przystąpiły do dokumentu z Montreux oraz że UE jest członkiem grupy roboczej zajmującej się Stowarzyszeniem ds. Międzynarodowego Kodeksu Postępowania Prywatnych Dostawców Usług Ochrony; mając na uwadze, że w ramach Rady Praw Człowieka UE przyczynia się do ewentualnego opracowania międzynarodowych ram prawnych; mając na uwadze, że UE odgrywa zasadniczą rolę w propagowaniu krajowej i regionalnej kontroli nad świadczeniem i eksportem różnych usług wojskowych i ochroniarskich;
- P. mając na uwadze, że Unia Europejska nie ma stosownych ram regulacyjnych – mimo dużej liczby prywatnych firm ochroniarskich mających siedzibę w Europie lub uczestniczących w misjach i operacjach w ramach WPBiO lub delegatur UE; mając na uwadze, że obowiązujące ramy regulacyjne niemal wyłącznie opierają się na modelu amerykańskim, wprowadzonym w czasie konfliktu irackiego, który służył interesom wojskowych firm zaangażowanych w misje bojowe; mając na uwadze, że nie odpowiadają one ani profilowi, ani zadaniom europejskich prywatnych firm ochroniarskich;
- Q. mając na uwadze, że niezwykle istotne jest priorytetowe potraktowanie tworzenia jasnych zasad interakcji, współpracy i pomocy między organami ścigania i prywatnymi firmami ochroniarskimi;
- R. mając na uwadze, że prywatne firmy ochroniarskie mogłyby odgrywać większą rolę w walce z piractwem i w poprawie bezpieczeństwa morskiego, w przypadku misji z wykorzystaniem psów, cyberobrony, badań i rozwoju w zakresie narzędzi bezpieczeństwa, mieszanych inspekcji nadzorczych i szkoleń w zakresie współpracy z organami publicznymi i pod ich nadzorem; mając na uwadze, że korzystanie z usług prywatnych firm ochroniarskich zapewniających uzbrojoną ochronę przyniosło konkretne wyzwania dla sektora transportu morskiego oraz doprowadziło do szeregu incydentów, które pociągnęły za sobą ofiary śmiertelne i wywołały konflikty dyplomatyczne;

Wykorzystywanie prywatnych firm ochroniarskich w celu wsparcia sił wojskowych za granicą

1. zauważa, że prywatne firmy ochroniarskie odgrywają ważną rolę we wspieraniu państwowych agencji wojskowych i cywilnych, wypełniając luki w zakresie zdolności, które powstały w wyniku zwiększonego zapotrzebowania na użycie sił za granicą, a czasami, o ile pozwalają na to okoliczności, zapewniając zdolność szybkiego reagowania; podkreśla, że w szczególnych przypadkach usługi prywatnych firm ochroniarskich wypełniają istniejące luki w zdolnościach, jednak państwa członkowskie powinny starać się wypełniać te luki w pierwszej kolejności za pomocą krajowych sił zbrojnych lub policji; podkreśla, że prywatne firmy ochroniarskie są wykorzystywane jako instrument realizacji polityki zagranicznej tych krajów;
2. podkreśla, że prowadząc działania w państwach przyjmujących, a zwłaszcza znacznie różniących się pod względem kulturowym i religijnym, prywatne firmy ochroniarskie powinny być świadome lokalnych zwyczajów i tradycji, tak aby nie zaszkodzić skuteczności swojej misji i nie zrazić miejscowej ludności;
3. zauważa, że w porównaniu z wojskiem prywatne firmy ochroniarskie, zwłaszcza te, które działają w państwach przyjmujących, mogą zapewnić cenną wiedzę w kwestiach lokalnych, a często również obniżyć koszty, choć należy zadbać o to, by jakość nie uległa pogorszeniu; podkreśla jednak, że korzystanie z usług świadczonych przez lokalne prywatne firmy ochroniarskie w państwach niestabilnych i regionach podatnych na konflikty może mieć negatywne konsekwencje dla celów unijnej polityki zagranicznej, jeśli korzystanie z tych usług wzmacnia niektóre lokalne uzbrojone podmioty, które mogłyby się stać stroną konfliktu; podkreśla znaczenie wyraźnego rozgraniczenia prawnego między funkcjonowaniem prywatnych firm ochroniarskich, a prywatnych podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w działania wojskowe;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

4. podkreśla, że prywatnym firmom ochroniarskim nie należy zlecać żadnych działań, które pociągałyby za sobą użycie siły i/lub aktywne uczestniczenie w działaniach wojennych, z wyjątkiem samoobrony, i w żadnych okolicznościach firmom ochroniarskim nie wolno brać udziału w przesłuchaniach ani ich przeprowadzać; podkreśla, że dla bezpieczeństwa i obronności UE priorytetowe znaczenie powinno mieć wzmacnianie krajowych sił zbrojnych, a prywatne firmy ochroniarskie mogą stanowić tylko ich uzupełnienie bez żadnych uprawnień w odniesieniu do strategicznych decyzji; podkreśla, że udział prywatnych firm ochroniarskich w operacjach wojskowych powinien zawsze mieć uzasadnienie, przy jasno określonych celach możliwych do weryfikacji za pomocą konkretnych wskaźników, szczegółowo określonym budżecie oraz jasno wyznaczonej dacie rozpoczęcia i zakończenia działań, a także podlegać rygorystycznemu kodeksowi etycznemu; zaznacza, że działania zewnętrzne sił zbrojnych i służb bezpieczeństwa mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania pokoju i zapobiegania konfliktom oraz dla odbudowy społecznej i pojednania narodowego w okresie pokonfliktowym;

5. podkreśla, że zasada racjonalności pod względem kosztów przy zatrudnianiu prywatnych firm ochroniarskich przynosi korzyści głównie w perspektywie krótkoterminowej, zwłaszcza jeśli nie wzięto pod uwagę szeregu zmiennych społeczno-gospodarczych, dlatego też nie powinna ona stać się głównym kryterium przy rozpatrywaniu kwestii związanych z bezpieczeństwem; przypomina, że mechanizmy rozliczalności i nadzoru są niezbędne, aby w pełni osiągnąć legalność działań prywatnych firm ochroniarskich oraz potencjalne korzyści z ich usług;

6. podkreśla znaczenie nadzoru parlamentarnego nad korzystaniem z usług prywatnych firm ochroniarskich przez państwa członkowskie;

Korzystanie z usług prywatnych firm ochroniarskich przez UE

7. zauważa, że UE korzysta z usług prywatnych firm ochroniarskich za granicą w celu ochrony swoich delegatur i personelu oraz w celu wsparcia prowadzonych przez nią cywilnych i wojskowych misji w ramach WPBiO; zauważa, że korzystanie z ich usług ma bezpośredni wpływ na reputację UE i postrzeganie jej przez strony trzecie, co czyni z tych firm ważny aspekt obecności UE na szczeblu lokalnym oraz wpływa na poziom zaufania do UE; domaga się od Komisji i Rady przedstawienia ogólnych informacji o tym, gdzie, kiedy i z jakiego powodu korzystano z usług prywatnych firm ochroniarskich, by wspierać misje UE; uważa, że byłoby uzasadnione, aby w postępowaniach o udzielenie zamówienia dotyczących bezpieczeństwa delegatur Unia Europejska traktowała w uprzywilejowany sposób prywatne firmy ochroniarskie faktycznie mające siedzibę w Europie, przestrzegając europejskich przepisów i odprowadzając podatki w państwach europejskich;

8. podkreśla jednak, że zwłaszcza na obszarach podatnych na konflikty korzystanie z usług prywatnych firm ochroniarskich w przypadku niektórych zadań może mieć negatywne skutki uboczne dla UE, szczególnie w aspekcie jej legitymacji, gdy przypadkowo dojdzie do powiązania jej z uzbrojonymi stronami konfliktu, co miałoby negatywne konsekwencje w przypadku incydentów z bronią, lub gdyby – w wyniku niezamierzonego wzmocnienia lokalnych podmiotów – doszło do utrudnienia działań w zakresie rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) oraz reformy sektora bezpieczeństwa (SSR); w szczególności zwraca uwagę na ryzyko związane z niekontrolowanym zlecaniem zadań, np. lokalnym prywatnym firmom ochroniarskim;

9. zwraca uwagę na różnego rodzaju poważne problemy prawne i polityczne związane ze stosowaną obecnie praktyką zlecania zadań w ramach podwykonawstwa w dziedzinie usług wojskowych i ochroniarskich, zwłaszcza w zakresie świadczenia usług przez lokalnych podwykonawców w państwach trzecich; uważa, że państwa członkowskie, ESDZ i Komisja powinny uzgodnić zatrudnianie, na wzór NATO, tylko prywatnych firm ochroniarskich mających siedzibę w państwach członkowskich UE;

10. w związku z tym zaleca, by Komisja zaproponowała wspólne wytyczne dotyczące kontraktowania prywatnych firm ochroniarskich w zakresie wynajmowania i korzystania z dostawców usług wojskowych i ochroniarskich oraz zarządzania nimi, jasno określające wymogi w zakresie prywatnych firm ochroniarskich kwalifikujących się do kontraktów unijnych, w celu zastąpienia stosowanych obecnie różnorodnych podejść; wzywa Komisję i ESDZ do stosowania jednakowych wytycznych w zakresie wynajmu i korzystania z dostawców usług wojskowych i ochroniarskich oraz zarządzania nimi w odniesieniu do wszystkich działań zewnętrznych, misji i operacji oraz w odniesieniu do delegatur Unii we wszystkich krajach i regionach, a także w odniesieniu do wszystkich usług uwzględnionych w zmienionym wspólnym wykazie uzbrojenia Unii Europejskiej; uważa, że wytyczne te powinny opierać się na międzynarodowych najlepszych praktykach w odniesieniu do prowadzenia działalności przez prywatne firmy ochroniarskie, w szczególności dokumencie z Montreux i ICoC, a także uwzględnić potrzebę zachowania szczególnej ostrożności podczas wyboru prywatnych firm ochroniarskich w złożonym kontekście pokryzysowym; wzywa Komisję i ESDZ do korzystania tylko z usług dostawców posiadających uprawnienia na mocy ICoC na wzór ONZ, dla której ICoC ma charakter obowiązkowy; zwraca uwagę na podejście przyjęte przez organy amerykańskie, które do każdej poszczegółnej umowy włączają szczegółowe standardy i wymogi, oraz wzywa UE do pójścia za tym przykładem; podkreśla, że umowy z prywatnymi firmami ochroniarskimi powinny zawierać m.in. klauzule dotyczące posiadania licencji i zezwoleń, akt osobowych pracowników i ewidencji majątkowych, szkoleń, zgodnego z prawem pozyskania i używania broni oraz organizacji wewnętrznej;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

11. domaga się, aby unijny inspektor ds. bezpieczeństwa dla danej firmy ochroniarskiej z UE był obecny w obiektach finansowanych przez UE oraz delegaturach Unii, w celu zapewnienia odpowiedniej jakości świadczonych usług ochroniarskich, przeprowadzania weryfikacji i szkoleń wynajętego lokalnego personelu ochrony, nawiązywania i utrzymywania dobrych relacji z lokalnymi siłami bezpieczeństwa, zapewniania ocen ryzyka oraz pełnienia funkcji pierwszego punktu kontaktowego dla delegatury w sprawach związanych z bezpieczeństwem;

12. zaleca, by Komisja ustanowiła otwarty wykaz dostawców, którzy dostosowali się do standardów UE, dotyczących m. in. niekaralności, zdolności finansowej i ekonomicznej, posiadania licencji i zezwoleń oraz weryfikacji personelu; odnotowuje, że w obrębie UE stosowane są bardzo różne standardy dotyczące prywatnych firm ochroniarskich, i uważa, że państwa członkowskie powinny dążyć do osiągnięcia podobnych standardów; wykaz ten powinien być aktualizowany co najmniej raz na 2 lata;

13. podkreśla, że w przypadku, gdy UE korzysta z usług prywatnych firm ochroniarskich w państwach trzecich, z którymi zawarła umowę dotyczącą statusu sił zbrojnych (SOFA), w umowach tych należy zawsze podać zatrudnione prywatne firmy ochroniarskie oraz wyraźnie określić, że będą one ponosić odpowiedzialność na mocy prawa UE;

14. podkreśla, że unijna koncepcja wsparcia wykonawców powinna zostać wzmocniona i powinna być wiążąca dla państw członkowskich i instytucji UE; uważa, że należy w niej określić w szczególności bardziej rygorystyczne standardy dotyczące włączania zapisów do umów, na wzór np. standardów amerykańskich, oraz że powinna ona obejmować wymóg, aby w rejonach konfliktów nie zezwalano na zatrudnianie lokalnych prywatnych firm ochroniarskich ani na zlecanie zadań w ramach podwykonawstwa; podkreśla, że międzynarodowe prywatne firmy ochroniarskie powinny mieć możliwość zatrudniania lokalnych pracowników, jednak tylko pojedynczo i bezpośrednio, tak aby zapewnić skuteczną weryfikację i zapobiec rozwojowi lokalnych sektorów bezpieczeństwa w rejonach konfliktu;

Regulacje dotyczące prywatnych firm ochroniarskich

15. zaleca, by Komisja sporządziła zieloną księgę w celu zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron z sektora publicznego i prywatnego w szerokie konsultacje oraz dyskusję na temat procesów w celu skuteczniejszego określenia możliwości bezpośredniej współpracy i ustanowienia podstawowego zbioru zasad zaangażowania i dobrych praktyk; zaleca utworzenie unijnych norm jakości dla tego sektora; w związku z tym zaleca doprecyzowanie definicji prywatnych firm ochroniarskich przed wprowadzeniem skutecznej regulacji ich działalności, ponieważ brak takiej definicji może przyczynić się do powstania luk w przepisach;

16. uważa, że UE powinna w pierwszej kolejności precyzyjnie zdefiniować odpowiednie usługi wojskowe i ochroniarskie; w związku z tym wzywa Radę do niezwłocznego uwzględnienia usług wojskowych i ochroniarskich świadczonych przez prywatne firmy wojskowe i ochroniarskie we wspólnym wykazie uzbrojenia Unii Europejskiej;

17. wzywa Komisję do opracowania skutecznego modelu regulacyjnego, który:

- pomoże za pośrednictwem dyrektywy zharmonizować różnice prawne między państwami członkowskimi;
- zweryfikuje i, co za tym idzie zredefiniuje obecne strategie współpracy publiczno-prywatnej;
- zapewni zestawienie firm o jednym lub wielu przeznaczeniach końcowych;
- umieści w szerszym kontekście konkretny charakter i rolę prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich;
- ustanowi wysokie standardy dla prywatnych dostawców usług ochroniarskich w UE lub poza jej granicami, w tym odpowiednie poziomy weryfikacji pracowników pod kątem bezpieczeństwa oraz godziwego wynagrodzenia;
- zagwarantuje, że prywatne firmy ochroniarskie będą zgłaszały nieprawidłowości i niezgodności z prawem oraz umożliwi pociągane ich do odpowiedzialności za naruszenia, w tym naruszenia praw człowieka, jakich dopuściły się podczas swoich działań za granicą;
- uwzględni szczególne aspekty morskie, biorąc pod uwagę wiodącą rolę Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO);

18. zauważa, że tworzone globalne ramy regulacyjne, takie jak dokument z Montreux, ICoC i inne inicjatywy regulacyjne w ramach ONZ, stanowią wyraźny postęp w stosunku do braku sensownych uregulowań, co obserwowaliśmy zaledwie dziesięć lat temu;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

19. wyraża również uznanie dla wysiłków podejmowanych przez wiele państw członkowskich UE zgodnie z dobrymi praktykami przedstawionymi w dokumencie z Montreux, w celu wprowadzenia skutecznych krajowych regulacji dotyczących prywatnych firm ochroniarskich;

20. odnotowuje jednak, że ocena wyników prywatnych firm ochroniarskich jest utrudniona z uwagi na brak spójnej sprawozdawczości na temat ich wykorzystania zarówno przez instytucje UE, jak i rządy państw członkowskich; zachęca państwa członkowskie i instytucje UE do przekazywania tych informacji w sposób bardziej spójny i przejrzysty, aby umożliwić ich odpowiednim organom budżetowym i niezależnym audytorom dokonanie właściwej oceny wykorzystania prywatnych firm ochroniarskich; zaleca, by parlamenty i organizacje pozarządowe aktywnie angażowały się w niezbędne procesy oceny, które są kluczowe dla uregulowania przedmiotowego sektora i nadzoru nad nim;

21. zaleca Komisji i Radzie ustanowienie ram prawnych wymagających istnienia przepisów krajowych służących kontroli eksportu usług wojskowych i ochroniarskich, a także przekazywanie w corocznym sprawozdaniu UE danych dotyczących eksportu broni na podstawie zezwoleń na eksport usług wojskowych i ochroniarskich wydanych przez państwa członkowskie, tak aby zwiększyć publiczną przejrzystość i rozliczalność;

22. podkreśla, że ponadnarodowy charakter prywatnych firm ochroniarskich oraz, w szczególności, ich działań w różnych regionach na świecie, które dotknięte są kryzysami, może czasami prowadzić do problemów z ustaleniem jurysdykcji, w szczególności w przypadku słabej lokalnej struktury prawnej, co może utrudniać pociąganie firm lub ich pracowników do odpowiedzialności za prowadzone działania; zwraca uwagę na fakt, że krajowe regulacje dotyczące prywatnych firm ochroniarskich często nie mają zastosowania eksterytorialnego; podkreśla, że prywatne firmy ochroniarskie muszą zawsze podlegać przepisom prawa i skutecznym kontrolom państwa przyjmującego oraz umawiającego się państwa; zauważa, że często występuje luka prawna dotycząca sporów lub zdarzeń z udziałem prywatnych firm ochroniarskich i pracowników Unii Europejskiej, które mogą nastąpić na obszarach zagrożonych; zaleca w związku z tym ustanowienie jednolitych i jasnych przepisów przeznaczonych dla instytucji europejskich korzystających z usług prywatnych firm ochroniarskich w celu zapewnienia ochrony pracownikom UE, z wyraźnym określeniem zakresu odpowiedzialności w celu uniknięcia luki zapewniającej ochronę firm oraz by działania prywatnych firm ochroniarskich nie pozostawały bezkarne, a także biorąc pod uwagę ramy prawne państwa przyjmującego; wzywa również ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do zatrudniania wyłącznie prywatnych firm ochroniarskich mających siedzibę w UE oraz zobowiązania tych firm do samodzielnego świadczenia usług, tj. bez polegania na lokalnych podwykonawcach w często niestabilnych państwach trzecich;

23. apeluje zatem o to, by UE i jej państwa członkowskie wykorzystywały swoją pozycję na forum dokumentu z Montreux, by nalegać na regularne przeglądy stanu realizacji przez sygnatariuszy dokumentu zawartych w nim zaleceń dotyczących dobrych praktyk; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do jak najszybszego dołączenia do dokumentu z Montreux; zachęca państwa członkowskie do zaangażowania się w wymianę najlepszych praktyk;

24. wzywa UE i jej państwa członkowskie do domagania się międzynarodowego, prawnie wiążącego instrumentu, idącego dalej niż dokument z Montreux, poprzez regulowanie działalności prywatnych firm ochroniarskich, stworzenie równych warunków działania, co ma zapewnić państwu przyjmującemu uprawnienia do regulowania działalności tych firm, a państwu korzystającemu z usług takich firm możliwość korzystania z uprawnień do ochrony praw człowieka i zapobiegania korupcji; podkreśla, że tego typu ramy muszą uwzględniać zniechęcające sankcje za naruszenia, odpowiedzialność osób dopuszczających się takich naruszeń oraz skuteczny dostęp ofiar do dochodzenia roszczeń, jak również system licencjonowania i monitorowania, w ramach którego wszystkie prywatne firmy ochroniarskie byłyby zobowiązane do poddania się niezależnym kontrolom i do przeszkolenia całego personelu w zakresie praw człowieka;

25. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, państwa członkowskie, ESDZ i Komisję do zdecydowanego poparcia dla opracowania takiej międzynarodowej konwencji mającej na celu ustanowienie międzynarodowego systemu prawnego regulującego odpowiednie usługi świadczone przez prywatne firmy wojskowe i ochroniarskie;

26. wyraża uznanie dla wysiłków Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w dostarczaniu wytycznych dotyczących korzystania z usług prywatnych zespołów uzbrojonej ochrony; zachęca Komisję i państwa członkowskie do kontynuowania wspólnych prac z IMO zmierzających do zapewnienia globalnego stosowania tych wytycznych;

27. podkreśla, że jednym z najskuteczniejszych sposobów wpływania na prywatne firmy ochroniarskie jest korzystanie z decyzji w zakresie zamówień publicznych; wskazuje w związku z tym na znaczenie zapewnienia, by udzielanie zamówień prywatnym firmom ochroniarskim było uzależnione od przyjęcia najlepszych praktyk, takich jak przejrzystość, i ich uczestnictwa w Stowarzyszeniu ds. ICoC, co zostało już wprowadzone przez niektóre państwa członkowskie; zauważa jednak, że mechanizm zgodności z ICoC musi zostać wzmocniony; należy również zapewnić mu pełną niezależność, tak by stał się on wiarygodną zachętą do przestrzegania przepisów; zauważa, że spośród państw członkowskich tylko Szwecja i Zjednoczone Królestwo podpisały ICoC, oraz uważa, że UE powinna skupić się na zapewnieniu, by uczyniły to – jako pierwszy krok – również pozostałe państwa członkowskie;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

28. zauważa, że prywatne firmy ochroniarskie powinny posiadać ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej, co zapewniłoby większą stabilność i wiarygodność rynku usług ochrony, który przyciągnąłby również małe i średnie prywatne firmy ochroniarskie;

29. podkreśla, że przy udzielaniu zamówień prywatnym firmom ochroniarskim należy oceniać je również pod kątem ich doświadczenia i okresu pracy w środowisku wrogim, a nie na podstawie kryterium obrotów związanych z podobnym zamówieniem;

30. zwraca uwagę na fakt, że prywatne firmy ochroniarskie nie tylko oferują usługi ochroniarskie, ale prowadzą również działania wywiadowcze, które ze względu na ich potencjalne konsekwencje wymagają skutecznej regulacji i kontroli;

31. zauważa znaczny wpływ UE i jej państw członkowskich na światowy sektor bezpieczeństwa, z uwagi na fakt, że wielu istotnych partnerów ma główną siedzibę w UE; w związku z tym kładzie szczególny nacisk na zbliżający się przegląd wspólnego wykazu uzbrojenia, jako okazję do włączenia do niego niektórych usług świadczonych przez prywatne firmy ochroniarskie, co poddawałoby je przepisom w zakresie eksportu i sprawiłoby, że do działań tych firm za granicą miałyby zastosowanie podstawowe standardy;

o

o o

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, a także parlamentom narodowym państw członkowskich.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0290

Warunki pracy i niepewność zatrudnienia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie warunków pracy i niepewności zatrudnienia (2016/2221(INI))

(2018/C 334/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFEU), w szczególności jego art. 151 i 153,
- uwzględniając art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej tytuł IV (Solidarność),
- uwzględniając dyrektywę Rady 94/33/WE z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony pracy osób młodych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. dotyczącą pracy tymczasowej ⁽³⁾ (dyrektywa w sprawie pracy tymczasowej),
- uwzględniając ukierunkowany przegląd dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽⁴⁾ (dyrektywa o delegowaniu pracowników) i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽⁵⁾ (dyrektywa o egzekwowaniu),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie utworzenia konkurencyjnego rynku pracy w Unii XXI w.: dostosowanie umiejętności i kwalifikacji do zapotrzebowania i perspektyw na rynku pracy jako sposób na wyjście z kryzysu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: zatrudnienie i aspekty społeczne w rocznej analizie wzrostu gospodarczego ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2016 r. w sprawie dumpingu socjalnego w Unii Europejskiej ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.1994, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 1.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0321.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0059.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0346.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 września 2016 r. w sprawie stosowania dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie europejskiego filaru praw socjalnych ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie zmiany charakteru stosunków pracy i jej wpływu na zachowanie płacy zapewniającej utrzymanie na minimalnym poziomie ⁽³⁾,
- uwzględniając europejską platformę na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej,
- uwzględniając swoje badanie z 2016 r. pt. „Precarious Employment in Europe: Patterns, trends and policy strategies” [Niepewność zatrudnienia w Europie: schematy, tendencje i strategie polityczne] ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Europejską kartę na rzecz jakości staży i praktyk zawodowych wprowadzoną w dniu 14 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając kwartalny przegląd Komisji pt. „Employment and Social Developments in Europe” [Zatrudnienie i zmiany społeczne w Europie] za jesień 2016 r.,
- uwzględniając dokument Komisji pt. „Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci na lata 2016–2020”;
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z 2010 r. pt. „Flexible forms of work: »very atypical« contractual arrangements” [Elastyczne formy pracy: „bardzo nietypowe” stosunki umowne],
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z 2014 r. w sprawie wpływu kryzysu na warunki przemysłowe i warunki pracy w Europie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z 2015 r. w sprawie nowych form zatrudnienia ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z 2016 r. pt. „Exploring the fraudulent contracting of work in the European Union” [Badanie nieuczciwych form zatrudnienia w Unii Europejskiej] ⁽⁷⁾,
- uwzględniając europejskie badanie warunków pracy i sprawozdanie ogólne z szóstego europejskiego badania warunków pracy Eurofoundu ⁽⁸⁾,
- uwzględniając europejski słownik stosunków pracy przygotowany przez Eurofound ⁽⁹⁾,
- uwzględniając podstawowe normy w dziedzinie pracy ustanowione przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) oraz jej konwencje i zalecenia dotyczące warunków pracy,
- uwzględniając zalecenie MOP R198 z 2006 r. dotyczące stosunku pracy (zalecenie dotyczące stosunku pracy) ⁽¹⁰⁾ oraz jej przepisy dotyczące określenia stosunku pracy,
- uwzględniając sprawozdanie MOP z 2011 r. w sprawie polityk i regulacji mających na celu zwalczanie niepewnego zatrudnienia ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie MOP z 2016 r. w sprawie niestandardowych form zatrudnienia na świecie ⁽¹²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie MOP z 2016 r. pt. „Building a social pillar for European convergence” [Budowanie filaru społecznego na potrzeby konwergencji europejskiej] ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0360.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0010.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 19.8.2016, s. 54.

⁽⁴⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/587285/ IPOL_STU\(2016\)587285_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/587285/ IPOL_STU(2016)587285_EN.pdf)

⁽⁵⁾ http://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ ef1398en.pdf

⁽⁶⁾ https://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ ef1461en.pdf

⁽⁷⁾ http://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ ef1639en.pdf

⁽⁸⁾ http://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ ef1634en.pdf

⁽⁹⁾ <https://www.eurofound.europa.eu/observatories/eurwork/industrial-relations-dictionary>

⁽¹⁰⁾ http://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_INSTRUMENT_ID:312535

⁽¹¹⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/-ed_dialogue/-actrav/documents/meetingdocument/wcms_164286.pdf

⁽¹²⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/-dgreports/-dcomm/-publ/documents/publication/wcms_534496.pdf

⁽¹³⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/-dgreports/-dcomm/-publ/documents/publication/wcms_490959.pdf

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając zalecenie ogólne ONZ nr 28 z 2010 r. dotyczące głównych zobowiązań Państw Stron zgodnie z art. 2 Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy z 2011 r. w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),
 - uwzględniając strategię Rady Europy na rzecz równości płci na lata 2014–2017,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0224/2017),
- A. mając na uwadze, że pojawiają się niestandardowe, nietypowe formy zatrudnienia; mając na uwadze, że w ciągu ostatnich 15 lat wzrosła liczba pracowników z umowami o pracę na czas określony i umowami o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy; mając na uwadze, że aby odpowiednio chronić pracowników, potrzebne są skuteczne strategie polityczne obejmujące różne formy zatrudnienia;
- B. mając na uwadze w ciągu ostatnich 10 lat liczba osób zatrudnionych na standardowych umowach spadła z 62 % do 59 % ⁽¹⁾; mając na uwadze, że jeśli ta tendencja się utrzyma standardowe umowy mogą zacząć obowiązywać jedynie w stosunku do mniejszości pracowników;
- C. mając na uwadze, że umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy nadal stanowią większość umów o pracę w UE, jednak w niektórych sektorach obok standardowych form zatrudnienia pojawiają się również nietypowe formy; mając na uwadze, że nietypowe formy zatrudnienia mogą również mieć niekorzystny wpływ na równowagę między życiem zawodowym a prywatnym z powodu niestandardowego czasu pracy, a także nieregularnych płac i składek emerytalnych;
- D. mając na uwadze, że wraz z pojawianiem się nowych form zatrudnienia, przede wszystkim w związku z cyfryzacją i nowymi technologiami, zacierają się granice między pracą zależną a samozatrudnieniem ⁽²⁾, co może prowadzić do spadku jakości zatrudnienia;
- E. mając na uwadze, że niektóre nowe formy zatrudnienia różnią się pod wieloma względami od tradycyjnego standardowego zatrudnienia; mając na uwadze, że w niektórych z nich zmienia się stosunek pracodawca–pracownik, w innych tryb i organizacja pracy, a jeszcze w innych obie te rzeczy; mając na uwadze, że może to spowodować wzrost fikcyjnego samozatrudnienia, pogorszenie się warunków pracy i zmniejszenie ochrony socjalnej, jednak może również przynieść pewne korzyści; mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma wdrożenie obowiązujących przepisów;
- F. mając na uwadze, że należy przyjąć z zadowoleniem wzrost poziomu zatrudnienia w Unii po kryzysie gospodarczym, jednak że częściowo można go przypisać wzrostowi nietypowych form zatrudnienia, z którymi w niektórych sytuacjach wiąże się większe – w porównaniu ze standardowym zatrudnieniem – ryzyko niepewności zatrudnienia; mając na uwadze, że należy przywiązywać większą wagę do jakości w tworzeniu miejsc pracy;
- G. mając na uwadze, że poziom zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy ani razu od czasu kryzysu nie uległ obniżeniu, a zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy nadal pozostaje na poziomie niższym niż przed kryzysem w 2008 r.; mając na uwadze, że pomimo wzrostu w ostatnich latach wskaźnik zatrudnienia jest wciąż mniejszy od celu strategii „Europa 2020” wynoszącego 75 % i pokazuje znaczne rozbieżności w poszczególnych państwach członkowskich;
- H. mając na uwadze, że ważne jest dokonanie rozróżnienia między pojawiającymi się nowymi formami zatrudnienia a istnieniem niepewnego zatrudnienia;

⁽¹⁾ Zatrudnienie na umowę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy stanowi 59 % wszystkich stosunków pracy w UE; w przypadku samozatrudnienia z pracownikami najemnymi ten odsetek wynosi 4 %, pracy niezależnej – 11 %, pracy tymczasowej – 1 %, zatrudnienia na czas określony – 7 %, przygotowania zawodowego lub praktyki zawodowej – 2 %, pracy nietypowej w niepełnym wymiarze czasu pracy (mniej niż 20 godzin tygodniowo) – 9 %, a stałej pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy – 7 %.

⁽²⁾ Zob.: sprawozdanie MOP z 2016 r. pt. „Building a social pillar for European convergence” [Budowanie filaru społecznego na potrzeby konwergencji europejskiej].

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- I. mając na uwadze, że Unia Europejska i państwa członkowskie współdzielą kompetencje w zakresie polityki społecznej; mając na uwadze, że UE może jedynie uzupełniać i wspierać państwa członkowskie w tej dziedzinie;
- J. mając na uwadze, że UE może jedynie przyjmować wymogi minimalne w zakresie warunków pracy bez harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich;
- K. mając na uwadze, że stworzono już europejską platformę na rzecz przeciwdziałania pracy nierejestrowanej, umożliwiającą bliższą współpracę transgraniczną oraz wspólne działania właściwych organów państw członkowskich i innych podmiotów w celu skutecznego i efektywnego przeciwdziałania pracy nierejestrowanej;
- L. mając na uwadze, że niepewne zatrudnienie prowadzi do segmentacji rynku i pogłębia nierówności pod względem wynagrodzeń;
- M. mając na uwadze, że jak dotąd nie powstała wspólna definicja niepewnego zatrudnienia; mając na uwadze, że taka definicja powinna zostać opracowana w ścisłej współpracy z partnerami społecznymi; mając na uwadze, że sam w sobie rodzaj umowy nie może przesądzać o ryzyku niepewnego zatrudnienia, gdyż ryzyko to wynika z wielu różnych czynników;
- N. mając na uwadze, że standardowa forma zatrudnienia może oznaczać zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy oraz dobrowolne zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony; mając na uwadze, że każde państwo członkowskie dysponuje własnymi przepisami i praktykami wskazującymi, jakie warunki pracy powinny obowiązywać na podstawie poszczególnych rodzajów umów o pracę lub staży; mając na uwadze, że nie istnieje powszechnie akceptowana definicja „standardowego zatrudnienia”;
- O. mając na uwadze, że niedawne problemy z reprezentacją pracowników wynikające albo ze słabości organizacji partnerów społecznych w niektórych sektorach, albo z wprowadzonych w różnych państwach członkowskich UE reform ograniczających rolę partnerów społecznych, negatywnie wpływają na wszystkie stosunki pracy;
- P. mając na uwadze, że niektóre sektory, takie jak rolnictwo, budownictwo i sektor artystyczny, są w nieproporcjonalnie negatywny sposób dotknięte niepewnością zatrudnienia; mając na uwadze, że w ostatnich latach niepewne formy zatrudnienia pojawiły się również w innych sektorach, takich jak lotnictwo czy hotelarstwo ⁽¹⁾;
- Q. mając na uwadze, że według ostatnich badań pracownicy wykonujący pracę fizyczną w zawodach wymagających średnich kwalifikacji oraz podejmujący pracę w zawodach, w których wystarczające są niskie kwalifikacje, otrzymują niższe wynagrodzenie, mają gorsze perspektywy i doświadczają gorszej zasadniczej jakości zatrudnienia; mając na uwadze, że skarżą się oni na częstsze narażenie na ryzyko związane z otoczeniem lub przyjmowaną pozycją ciała oraz na pogorszenie samopoczucia fizycznego i psychicznego ⁽²⁾;
- R. mając na uwadze, że kobiety stanowią 46 % ludności aktywnej zawodowo na unijnym rynku pracy oraz są grupą szczególnie narażoną na niepewność zatrudnienia z uwagi na dyskryminację, w tym w obszarze płac; mając również na uwadze, że kobiety w UE zarabiają około 16 % mniej niż mężczyźni; mając na uwadze, że kobiety częściej pracują w niepełnym wymiarze czasu pracy lub na podstawie umów na czas określony lub nisko płatnych, przez co są bardziej narażone na ryzyko niepewnego zatrudnienia; mając na uwadze, że z powodu takich warunków pracy kobiety przez całe życie mają gorszą sytuację pod względem dochodów i ochrony socjalnej i dotyczy to zarówno wynagrodzeń, jak i emerytur i świadczeń społecznych; mając na uwadze, że mężczyźni częściej niż kobiety pracują w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony; mając na uwadze, że kobiety są szczególnie dotknięte problemem podejmowania wbrew własnej woli pracy w niepełnym wymiarze czasu, fikcyjnego samozatrudnienia i pracy nierejestrowanej ⁽³⁾;
- S. mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia mężczyzn w UE jest wyższy niż wskaźnik zatrudnienia kobiet; mając na uwadze, że najważniejszymi przyczynami opuszczania przez kobiety rynku pracy są konieczność opieki nad dziećmi lub osobami starszymi, ich własna choroba lub niezdolność do pracy, a także inne obowiązki osobiste lub rodzinne; mając na uwadze, że kobiety często padają ofiarą dyskryminacji i napotykają przeszkody w związku z macierzyństwem lub potencjalnym macierzyństwem; mając na uwadze, że kobiety samotnie wychowujące dzieci są szczególnie narażone na niepewne formy zatrudnienia;

⁽¹⁾ Zob.: badanie z 2016 r. pt. „Precarious Employment in Europe: Patterns, trends and policy strategies” [Niepewność zatrudnienia w Europie: schematy, tendencje i strategie polityczne].

⁽²⁾ Eurofound (2014), „Occupational profiles in working conditions: Identification of groups with multiple disadvantages” [Profil zawodowe warunków pracy: identyfikacja grup znajdujących się w trudnym położeniu z wielu przyczyn jednocześnie].

⁽³⁾ Zob.: badanie z 2016 r. pt. „Precarious Employment in Europe: Patterns, trends and policy strategies” [Niepewność zatrudnienia w Europie: schematy, tendencje i strategie polityczne].

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- T. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn jest podstawowym prawem, które zakłada gwarancję równych szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn we wszystkich dziedzinach życia i mając na uwadze, że polityki na rzecz zapewnienia takiej równości przyczyniają się do inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego;
- U. mając na uwadze, że wielu osobom zatrudnionym na niepewnych warunkach lub osobom bezrobotnym nie przysługuje prawo do urlopu rodzicielskiego;
- V. mając na uwadze, że młodzi pracownicy są bardziej narażeni na niepewne zatrudnienie; mając na uwadze, że młodzi pracownicy poniżej 25. roku życia są dwukrotnie bardziej narażeni na sytuacje niekorzystne z wielu przyczyn jednocześnie w porównaniu z pracownikami w wieku co najmniej 50. lat ⁽¹⁾;

I. W kierunku godnej pracy – zajęcie się kwestią warunków pracy i niepewnego zatrudnienia

1. wzywa państwa członkowskie do uwzględniania następujących wskaźników MOP, aby ustalić istnienie stosunku pracy:

- praca jest wykonywana zgodnie z instrukcjami oraz pod kontrolą drugiej strony;
- praca wiąże się ze zintegrowaniem pracownika z organizacją przedsiębiorstwa;
- praca jest wykonywana jedynie lub głównie na rzecz drugiej osoby;
- praca musi być wykonywana osobiście przez pracownika;
- praca jest wykonywana w ramach określonych godzin pracy lub w miejscu pracy określonym lub uzgodnionym przez stronę, na rzecz której praca jest wykonywana;
- praca ma określony czas trwania i posiada pewną ciągłość;
- praca wymaga dyspozycyjności pracownika lub wiąże się z dostarczeniem narzędzi, materiałów i maszyn przez stronę, na rzecz której praca jest wykonywana;
- pracownik otrzymuje okresową wypłatę wynagrodzenia, które stanowi jego jedyne lub główne źródło dochodów; może otrzymywać również świadczenia w naturze, na przykład w formie żywienia, zakwaterowania lub transportu;
- pracownikowi przysługują uprawnienia, takie jak cotygodniowe okresy wypoczynku i urlop roczny;

2. zwraca uwagę na opracowaną przez Eurofound definicję „nietypowej pracy”, która odnosi się do stosunku pracy odbiegającego od standardowego lub typowego modelu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, regularnie i na czas nieokreślony u jednego pracodawcy przez długi okres ⁽²⁾; podkreśla, że pojęcia „nietypowe” i „niepewne” nie mogą być stosowane jako synonimy;

3. rozumie, że „niepewne zatrudnienie” oznacza formy zatrudnienia, w przypadku których nie są przestrzegane normy i przepisy europejskie, międzynarodowe i krajowe lub które nie zapewniają wystarczających środków na godne życie lub adekwatnej ochrony socjalnej;

4. zauważa, że niektóre nietypowe formy zatrudnienia mogą nieść ze sobą większe ryzyko niepewnego zatrudnienia i braku zabezpieczenia, jak np. w przypadku wymuszonych umów na czas określony lub o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy, umów zerogodzinowych oraz bezpłatnych staży i praktyk;

5. jest głęboko przekonany, że elastyczność na rynku pracy nie powinna oznaczać zwiększania produktywności i konkurencyjności kosztem praw pracowniczych, lecz polega ona na udanym równoważeniu ochrony pracowników oraz zdolności osób fizycznych i pracodawców do uzgadniania trybu pracy, który jest najlepiej dostosowany do potrzeb zarówno pracodawców, jak i pracowników;

6. zauważa, że ryzyko niepewności zatrudnienia zależy nie tylko od rodzaju umowy, lecz także od następujących wskaźników:

⁽¹⁾ Eurofound (2014), „Occupational profiles in working conditions: Identification of groups with multiple disadvantages” [Profil zawodowe warunków pracy: identyfikacja grup znajdujących się w trudnym położeniu z wielu przyczyn jednocześnie].

⁽²⁾ Zob.: <https://www.eurofound.europa.eu/observatories/eurwork/industrial-relations-dictionary/atypical-work>.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- małego bezpieczeństwa zatrudnienia lub jego braku ze względu na niestály charakter pracy, co ma miejsce w przypadku umów przewidujących wymuszoną i często nietypową pracę w niepełnym wymiarze czasu oraz, w niektórych państwach członkowskich, niejasno określone godziny pracy oraz zmienny zakres obowiązków wynikający z pracy na wezwanie;
- minimalnej ochrony przed wypowiedzeniem i braku wystarczającego zabezpieczenia społecznego w przypadku zwolnienia;
- wynagrodzenia umożliwiającego godne życie;
- ograniczonego prawa lub braku prawa do ochrony socjalnej lub świadczeń;
- ograniczonej ochrony lub braku ochrony przed wszelkimi formami dyskryminacji;
- ograniczonych szans lub braku szans na awans na rynku pracy lub na rozwój kariery i szkolenia;
- niskiego poziomu prawa do rokowań zbiorowych i ograniczonego prawa do zbiorowej reprezentacji;
- środowiska pracy niespełniającego minimalnych standardów zdrowia i bezpieczeństwa ⁽¹⁾;

7. przypomina wprowadzoną przez MOP definicję godnej pracy, zgodnie z którą „godna praca to praca, która jest produktywna i przynosi godziwy dochód, jest wykonywana w bezpiecznym miejscu z zapewnieniem ochrony socjalnej, stwarza lepsze perspektywy rozwoju osobistego i integracji społecznej, gwarantuje ludziom swobodę wyrażania opinii, zrzeszania się i uczestniczenia w podejmowaniu decyzji wpływających na ich życie oraz zapewnia równość szans i równe traktowanie wszystkich kobiet i mężczyzn” ⁽²⁾; zachęca MOP do uwzględnienia w tej definicji płacy zapewniającej utrzymanie na minimalnym poziomie; zachęca Komisję i państwa członkowskie do stosowania tej definicji podczas dokonywania przeglądu czy opracowywania przepisów w dziedzinie zatrudnienia;

8. przypomina, że warunki powodzenia dobrych praktyk na rzecz zwalczania niepewnego zatrudnienia to: silne podstawy prawne; zaangażowanie partnerów społecznych i rad zakładowych w miejscu pracy; współpraca z zainteresowanymi stronami; równowaga między elastycznością a bezpieczeństwem; ukierunkowanie sektorowe; niskie obciążenie administracyjne dla pracodawców; egzekwowanie prawa przez inspekcje pracy; kampanie informacyjne;

9. zauważa, że program godnej pracy MOP ma w szczególności na celu zagwarantowanie nowych miejsc pracy, praw pracowniczych, ochrony socjalnej, dialogu społecznego i równouprawnienia płci; zwraca uwagę, że godna praca powinna w szczególności zapewniać:

- płacę umożliwiającą utrzymanie na minimalnym poziomie przy jednoczesnym zagwarantowaniu wolności zrzeszania się;
- układy zbiorowe zgodne z praktykami państw członkowskich;
- zaangażowanie pracowników w sprawy firmy zgodnie z praktykami państw członkowskich;
- poszanowanie negocjacji zbiorowych;
- równe traktowanie pracowników w tym samym miejscu pracy;
- bezpieczeństwo i higienę pracy;
- ochronę socjalną pracowników i osób pozostających na ich utrzymaniu;
- przepisy dotyczące czasu pracy i odpoczynku;
- ochronę przed zwolnieniem;
- dostęp do szkoleń i uczenia się przez całe życie;
- wspieranie równowagi między życiem zawodowym wszystkich pracowników; podkreśla, że aby zapewnić przestrzeganie tych praw, konieczne jest również lepsze stosowanie przepisów prawa pracy i praw społecznych;

⁽¹⁾ Zob.: rezolucja Parlamentu z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej.

⁽²⁾ Sprawozdanie MOP z 14 listopada 2016 r. w sprawie niestandardowych form zatrudnienia na świecie.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

10. zauważa, że wiele czynników, takich jak cyfryzacja i automatyzacja, przyczynia się do zmiany charakteru pracy, w tym do wzrostu nowych form zatrudnienia; zwraca w związku z tym uwagę na to, że nowe formy pracy mogą wymagać nowych, odpowiednio ukierunkowanych i proporcjonalnych regulacji, które obejmą wszystkie formy zatrudnienia;
11. przypomina w kontekście pracy w sektorze cyfrowym, że pracownikom platform cyfrowych i innym pośrednikom należy zapewnić odpowiednie zabezpieczenie społeczne i opiekę zdrowotną;
12. podkreśla, że cyfryzacja nie może być postrzegana wyłącznie jako czynnik wpływający destrukcyjnie na miejsca pracy i zwraca uwagę na stwarzane przez cyfryzację możliwości w zakresie rozwoju i poszerzania indywidualnych umiejętności;
13. podkreśla, że według szacunków w 2020 r. w sektorze ICT będzie 756 000 wolnych miejsc pracy, co wskazuje na potrzebę rozwoju umiejętności cyfrowych europejskich pracowników;
14. podkreśla, że kryzys gospodarczy przyczynił się do ruchów migracyjnych w obrębie UE, które ujawniły przeszkody dla swobodnego przepływu osób między państwami członkowskimi oraz dyskryminację ze względu na narodowość, co naraża obywateli Unii na niepewność zatrudnienia;
15. podkreśla, że niepewne warunki pracy, w tym praca nierejestrowana i fikcyjne samozatrudnienie, oddziałują w sposób długofalowy na zdrowie psychiczne i samopoczucie fizyczne, i mogą w większym stopniu narażać pracowników na ubóstwo, wykluczenie społeczne i pogorszenie sytuacji w zakresie przysługujących im praw podstawowych;
16. zwraca uwagę na fakt, że pracownicy zatrudnieni na bardzo krótkie umowy są najbardziej narażeni na negatywne skutki fizycznych aspektów ich pracy; zauważa, że połączenie niepewności pracy i braku kontroli nad czasem pracy często wiąże się z zagrożeniami w miejscu pracy spowodowanymi stresem;
17. zwraca uwagę na nadmierne rozpowszechnienie się czy wręcz nadużywanie w niektórych sektorach gospodarki elastycznych lub nietypowych stosunków pracy;
18. apeluje do Komisji i państw członkowskich o tworzenie strategii politycznych, które wzmocnią pozycję pracowników, stażystów i praktykantów przez pogłębienie dialogu społecznego i wspieranie negocjacji zbiorowych, zapewniając wszystkim pracownikom, bez względu na ich status, możliwość uzyskania i korzystania z prawa do zrzeszania się i prowadzenia negocjacji zbiorowych bez ograniczeń i strachu przed bezpośrednimi lub pośrednimi sankcjami ze strony pracodawcy;
19. podkreśla znaczenie partnerów społecznych w egzekwowaniu praw pracowników, określaniu godziwych warunków pracy, ustalaniu godziwych wynagrodzeń i dochodów w zgodzie z przepisami i praktykami państw członkowskich oraz przekazywaniu pracodawcom i pracownikom uwag i wytycznych;
20. zwraca się do państw członkowskich, aby w ścisłym porozumieniu z partnerami społecznymi zwiększyły bezpieczeństwo przebiegu kariery zawodowej – tak aby ułatwić przechodzenie przez rozmaite sytuacje, które człowiek może napotkać na drodze życiowej – przede wszystkim przez zapewnienie szkolenia zawodowego przez całe życie, wystarczających zasiłków dla bezrobotnych, możliwości przenoszenia praw socjalnych oraz aktywnej i skutecznej polityki dotyczącej rynku pracy;
21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i zapewniania skutecznej ochrony pracowników oraz jednakowego wynagrodzenia dla kobiet i mężczyzn wykonujących pracę w ramach stosunku pracy dzięki kompleksowej reakcji politycznej mającej na celu przeciwdziałanie niepewnemu zatrudnieniu i zagwarantowanie rozwoju zawodowego i odpowiedniego zabezpieczenia społecznego;
22. podkreśla znaczenie inspektoratów pracy w państwach członkowskich i zauważa, że powinny one koncentrować się na celu, jakim jest monitorowanie, egzekwowanie i poprawa warunków pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również zwalczanie pracy nielegalnej i nierejestrowanej, natomiast w żadnym wypadku nie można dopuścić do nadużyć w postaci wykorzystywania ich jako mechanizmów kontroli migracji; zwraca uwagę na ryzyko dyskryminacji pracowników najbardziej podatnych na zagrożenia oraz zdecydowanie potępia praktykę stosowaną przez przedsiębiorstwa, które zatrudniają migrantów, nie zapewniając im pełni praw i świadczeń oraz nie informując ich w tej kwestii; apeluje zatem do państw członkowskich o zapewnienie inspektoratom pracy odpowiednich zasobów, aby umożliwić im skuteczne monitorowanie;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

II. Propozycje

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeciwdziałania niepewnemu zatrudnieniu, w tym pracy nierejestrowanej i fikcyjnemu zatrudnieniu, i dopilnowania, aby wszystkie rodzaje umów o pracę gwarantowały godziwe warunki pracy i odpowiednie zabezpieczenie społeczne zgodnie z programem godnej pracy MOP, art. 29 TFUE, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i Europejską kartą społeczną;

24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania wszelkich praktyk, które mogą prowadzić do zwiększenia niepewności zatrudnienia, i przyczynienia się tym samym do realizacji celu strategii „Europa 2020” w zakresie ograniczenia ubóstwa;

25. wzywapaństwa członkowskie do poprawy jakości pracy w ramach niestandardowych form zatrudnienia przez zapewnienie co najmniej zestawu minimalnych norm w zakresie zabezpieczenia społecznego, wysokości płacy minimalnej oraz dostępu do szkoleń i rozwoju zawodowego; podkreśla, że powinno to nastąpić przy jednoczesnym utrzymaniu szans na wejście na rynek pracy;

26. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby systemy zabezpieczenia społecznego były odpowiednio dostosowane do nowych form zatrudnienia;

27. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny nowych form zatrudnienia powstałych w wyniku cyfryzacji; apeluje w szczególności o ocenę statusu prawnego pośredników na rynku pracy i platform internetowych oraz ich odpowiedzialności; wzywa Komisję do dokonania przeglądu dyrektywy Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy ⁽¹⁾ (dyrektywy w sprawie pisemnego oświadczenia) w celu uwzględnienia nowych form zatrudnienia;

28. podkreśla potencjał tkwiący w gospodarce dzielenia się, zwłaszcza w zakresie nowych miejsc pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia oceny nowych możliwych standardów zatrudnienia powstałych w ramach gospodarki dzielenia się; nalega na zapewnienie większej ochrony pracowników w tym sektorze przez zwiększenie przejrzystości dotyczącej ich statusu, udzielanych im informacji i niedyskryminacji;

29. wzywa Komisję do dokonania ukierunkowanego przeglądu dyrektywy o delegowaniu pracowników i przeglądu dyrektywy w sprawie pracy tymczasowej, aby zapewnić wszystkim pracownikom podstawowe prawa socjalne, w tym prawo do równej płacy za taką samą pracę w tym samym miejscu;

30. podkreśla zapotrzebowanie na inwestycje publiczne i prywatne wspierające w szczególności te sektory gospodarki, w których przewiduje się jak największy efekt mnożnikowy, w dążeniu do podwyższenia poziomu konwergencji i spójności społecznej w Unii i tworzenia godziwych miejsc pracy; w związku z tym zwraca uwagę na potrzebę wspierania MŚP i start-upów;

31. podkreśla potrzebę wyeliminowania pracy nierejestrowanej, ponieważ zmniejsza ona dochody podatkowe i z tytułu ubezpieczeń społecznych, a także prowadzi do niepewnych i niekorzystnych warunków pracy oraz nieuczciwej konkurencji między pracownikami; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie przeciwdziałania pracy nierejestrowanej;

32. dostrzega – zważywszy na liczbę pracowników, a zwłaszcza młodych ludzi, którzy opuszczają obecnie kraje pochodzenia i przenoszą się do innych państw członkowskich w poszukiwaniu możliwości zatrudnienia – pilną potrzebę opracowania odpowiednich środków w celu dopilnowania, by żaden pracownik nie został pozbawiony ochrony przysługującej mu na mocy praw socjalnych i pracowniczych; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszej poprawy mobilności pracowników w UE przez przestrzeganie zasady równego traktowania, zabezpieczenie płac i standardów społecznych oraz zagwarantowanie pełnej możliwości przenoszenia praw socjalnych; wzywa wszystkie państwa członkowskie do opracowania strategii społecznych i w dziedzinie zatrudnienia służących zapewnieniu równych praw i równych płac w tym samym miejscu pracy;

33. z niepokojem odnotowuje spadek siły oddziaływania negocjacji zbiorowych oraz umów zbiorowych; apeluje do Komisji i państw członkowskich o strategiczne polityki na rzecz powszechnego objęcia pracowników układami zbiorowymi, przy jednoczesnym utrzymaniu i wzmocnieniu roli związków zawodowych i organizacji pracodawców;

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 18.10.1991, s. 32.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

34. uznaje istotną rolę, jaką odgrywają partnerzy społeczni w unijnych dyrektywach w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin, umów na czas określony i pracy tymczasowej, oraz zachęca Komisję, aby we współpracy z partnerami społecznymi w stosownych przypadkach uregulowała nowe formy zatrudnienia; wzywa Eurofound do zbadania, w jaki sposób partnerzy społeczni opracowują strategie na rzecz zapewnienia wysokiej jakości zatrudnienia i przeciwdziałania niepewnemu zatrudnieniu;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, w ramach swoich odpowiednich kompetencji, aby indywidualni pracownicy samozatrudnieni prawnie uznawani za spółkę jednoosobową mieli prawo do rokowań zbiorowych i swobodnego zrzeszania się;

36. przypomina, że zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i dyrektywą 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ (dyrektywą w sprawie czasu pracy) każdy pracownik ma prawo do ograniczenia maksymalnego czasu pracy, do codziennych i tygodniowych okresów odpoczynku oraz do płatnego urlopu rocznego; podkreśla potrzebę dopilnowania, aby prawa te stosowały się do wszystkich pracowników, w tym pracowników wykonujących pracę na żądanie, nietypową pracę w niepełnym wymiarze godzin i pracę zlecaną za pośrednictwem platform społecznościowych (crowdworking); przypomina, że dyrektywa w sprawie czasu pracy stanowi środek bezpieczeństwa i higieny pracy; apeluje o egzekwowanie postanowień Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którymi okres gotowości w miejscu pracy stanowi czas pracy i musi po nim nastąpić obowiązkowy odpoczynek;

37. przypomina, że nietypowa praca w niepełnym wymiarze godzin oznacza niższy poziom bezpieczeństwa zatrudnienia, ograniczone możliwości rozwoju kariery, mniejsze inwestycje w szkolenia ze strony pracodawców i wyższy odsetek niskich płac; wzywa państwa członkowskie i Komisję do tego, by zachęcały do wprowadzania środków na rzecz większej liczby godzin dla osób, które chcą pracować więcej;

38. przypomina, że zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej każdy ma prawo dostępu do szkoleń zawodowych i uczenia się przez całe życie; wzywa państwa członkowskie do zadbania, by szkolenia zawodowe i ustawiczne były dostępne także dla pracowników pracujących na podstawie nietypowych form zatrudnienia; przypomina, że środki podnoszenia kwalifikacji są szczególnie ważne w szybko zmieniającej się gospodarce cyfrowej; przypomina, że niedobory wykwalifikowanej siły roboczej i niedopasowanie umiejętności przyczyniają się do wysokiego bezrobocia; z zadowoleniem przyjmuje niedawne inicjatywy na rzecz wyeliminowania niedoborów wykwalifikowanej siły roboczej;

39. apeluje o gwarancję umiejętności jako nowe prawo pozwalające każdemu, na każdym etapie życia, nabyć podstawowe umiejętności XXI wieku, w tym umiejętność czytania i pisania, umiejętność rozumowania matematycznego, umiejętności cyfrowe i umiejętność korzystania z mediów, umiejętność krytycznego myślenia, umiejętności społeczne i odpowiednie umiejętności potrzebne w zielonej gospodarce i gospodarce o obiegu zamkniętym, z uwzględnieniem powstających gałęzi przemysłu i kluczowych rozwojowych sektorów oraz przy zapewnieniu pełnego objęcia tą gwarancją osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, w tym osób niepełnosprawnych, osób ubiegających się o azyl, długotrwale bezrobotnych i innych niedostatecznie reprezentowanych grup; podkreśla, że systemy kształcenia powinny sprzyjać włączeniu społecznemu, zapewniać wszystkim mieszkańcom edukację wysokiej jakości, umożliwiać ludziom aktywne obywatelstwo europejskie, dawać im umiejętność uczenia się i adaptacji przez całe życie oraz reagować na potrzeby społeczne i potrzeby rynku pracy;

40. podkreśla, że państwa członkowskie powinny formułować i realizować swoją politykę zgodnie z krajowymi przepisami i praktykami, konsultując się i ściśle współpracując z organizacjami pracodawców i pracowników;

41. przypomina, że niepewne zatrudnienie nie tylko szkodzi poszczególnym osobom, lecz pociąga również za sobą poważne koszty społeczne w formie strat podatkowych, wyższych wydatków publicznych w perspektywie długoterminowej i konieczności udzielania wsparcia osobom dotkniętym długotrwałymi skutkami utraty dochodu i trudnymi warunkami pracy; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zachęcanie do stosowania umów na czas nieokreślony i wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu rozwiązania problemu niepewności zatrudnienia;

42. przypomina, że pracownicy zatrudnieni w ramach gospodarki nieformalnej stoją w obliczu wysokiego poziomu niepewności; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia dostosowanej do tej grupy pracowników strategii politycznej, która będzie ich chronić, zajmując się ich problemami bez względu na status pobytu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania pracy nierejestrowanej, fikcyjnego samozatrudnienia i wszelkich form nielegalnego zatrudnienia, które podważają prawa pracownicze i systemy zabezpieczenia społecznego; podtrzymuje swoje stanowisko, zgodnie z którym zapobieganie umowom zerogodzinowym powinno być w przyszłości uwzględniane we wszystkich politykach zatrudnienia;

44. podkreśla, że niepewne zatrudnienie dotyczy zwykle pracowników najbardziej podatnych na zagrożenia, narażonych na dyskryminację, ubóstwo i wykluczenie społeczne; przypomina w szczególności, że niepełnosprawność, odmienne pochodzenie etniczne, przekonania religijne lub wyznaniowe i bycie kobietą zwiększają ryzyko niepewnych warunków pracy; potępia wszelkie formy niepewności zatrudnienia bez względu na rodzaj umowy;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia skutecznej ochrony pracowników szczególnie zagrożonych; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wdrożenie skutecznych środków służących do zwalczania dyskryminacji, której doświadczają kobiety na rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii godzenia obowiązków zawodowych z życiem rodzinnym oraz zlikwidowania luki płacowej; apeluje do Komisji o analizę, czy dyrektywa 2006/54/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy jest dostosowana do nowych form zatrudnienia;

46. wzywa Komisję i państwa członkowskie do oceny, w perspektywie płci, wpływu wszystkich przepisów dotyczących aspektów niepewnego zatrudnienia; uważa, że konieczne jest dostosowanie środków ustawodawczych i nieustawodawczych do potrzeb kobiet objętych niepewnymi formami zatrudnienia, gdyż w przeciwnym razie odnośny problem będzie nadal w zbyt dużym stopniu dotyczył tej i tak już licznej grupy;

47. uważa, że w żadnym wypadku większe zapotrzebowanie na elastyczność na rynku pracy nie powinno skutkować dalszą nadreprezentacją kobiet w nietypowych formach zatrudnienia oraz wśród osób posiadających niepewne zatrudnienie;

48. wzywa Komisję i państwa członkowskie do monitorowania i zwalczania zjawiska mobbingu w miejscu pracy, w tym nękania pracownic w ciąży oraz wszelkich niekorzystnych sytuacji spotykających kobiety po powrocie z urlopu macierzyńskiego; wzywa państwa członkowskie do przestrzegania i egzekwowania przepisów dotyczących urlopu macierzyńskiego, aby kobiety nie były pokrzywdzone pod względem wysokości świadczeń emerytalnych z uwagi na urodzenie dziecka w toku kariery zawodowej; podkreśla, że urlopowi macierzyńskiemu muszą towarzyszyć skuteczne środki ochrony praw kobiet w ciąży oraz młodych, karmiących piersią i samotnie wychowujących dzieci matek, zgodnie z zaleceniami MOP oraz Światowej Organizacji Zdrowia;

49. ponawia apel o to, by wszyscy pracownicy bez względu na rodzaj stosunku pracy czy samozatrudnienie mogli gromadzić uprawnienia gwarantujące im bezpieczeństwo dochodów w sytuacjach takich jak bezrobocie, problemy zdrowotne, podeszły wiek, przerwa w karierze zawodowej spowodowana opieką nad dzieckiem lub inną osobą czy też szkoleniem;

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia godnych warunków pracy dotyczących wszelkich możliwości zdobycia pierwszych doświadczeń zawodowych przez osoby młode, takich jak staże, praktyki czy inne możliwości objęte gwarancją dla młodzieży; zachęca państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia ram jakości dla staży, praktyk i przygotowania zawodowego, które zapewnią przestrzeganie praw pracowniczych i ukierunkowanie możliwości zdobycia doświadczenia zawodowego przez osoby młode na aspekty edukacyjne;

51. wzywa w szczególności Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia kroków zmierzających do przeciwdziałania niepewności zatrudnienia ludzi młodych; podkreśla znaczenie wprowadzenia przez Komisję gwarancji dla młodzieży w tym względzie;

52. zaleca państwom członkowskim zagwarantowanie wszystkim grupom wiekowym młodzieży dostępu do wysokiej jakości bezpłatnej edukacji publicznej, w szczególności na wyższych poziomach kształcenia i szkolenia, ponieważ udowodniono, że podniesienie poziomu kształcenia przyczynia się do zmniejszenia nierówności między mężczyznami a kobietami na rynku pracy;

53. podkreśla, że posługiwanie się przez Komisję i państwa członkowskie pojęciem „pracownika” w rozumieniu MOP, a nie wężej zdefiniowanym pojęciem „pracownika najemnego” może przyczynić się do lepszego stosowania i zrozumienia podstawowych zasad i praw w pracy;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

54. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o promowanie przedsiębiorczości i spółdzielczości wśród pracowników w sektorze przedsiębiorstw wielosługowych oraz w powstającej branży gospodarki dzielenia się i platform cyfrowych, aby w ten sposób ograniczyć zagrożenia związane z nowymi modelami biznesowymi w zakresie praw i warunków zatrudnienia pracowników;

55. podkreśla, że w sektorze rolnictwa stosowanie umów krótkoterminowych wynika z sezonowości działalności rolniczej; apeluje, by uwzględnić to istotne ograniczenie, które wynika z uwarunkowań naturalnych, przez umożliwienie właścicielom gospodarstw rolnych zatrudniania pracowników zgodnie z rytmem pór roku i nienakładanie na nich dodatkowych obciążeń administracyjnych związanych z rekrutacją siły roboczej i zarządzaniem nią;

56. wzywa Komisję do promowania i szerzenia świadomości ochrony praw pracowników sezonowych, a także wzywa państwa członkowskie do uregulowania sytuacji socjalnej i prawnej pracowników sezonowych, ochrony ich zdrowia i warunków bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zagwarantowania im zabezpieczenia socjalnego, przy jednoczesnym przestrzeganiu postanowień art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/36/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w charakterze pracownika sezonowego⁽¹⁾, w tym postanowień dotyczących „równości wynagrodzeń i ochrony socjalnej”; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia wszystkim pracownikom sezonowym pełnych informacji na temat przysługujących im praw pracowniczych i związanych z zabezpieczeniem społecznym, w tym emerytalnych, z uwzględnieniem transgranicznego aspektu pracy sezonowej;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 375.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0297

Zawarcie Umowy o dialogu politycznym i współpracy UE-Kuba (rezolucja)

Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. zawierającego projekt rezolucji nieustawodawczej w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (12502/2016 – C8-0517/2016 – 2016/0298(NLE) – 2017/2036(INI))

(2018/C 334/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając fakt nawiązania stosunków dyplomatycznych pomiędzy UE a Kubą w 1988 r.,
- uwzględniając projekt decyzji Rady (12502/2016),
- uwzględniając projekt o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (zwaną dalej „Umową”) (12504/2016),
- uwzględniając wniosek o udzielenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207, 209, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (C8-0517/2016),
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), a w szczególności jego tytuł V dotyczący działań zewnętrznych Unii,
- uwzględniając TFUE, a w szczególności tytuły I–III i V w jego części piątej,
- uwzględniając wspólne stanowisko 96/697/CFSP z dnia 2 grudnia 1996 r. określone przez Radę na podstawie art. J.2 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie Kuby ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2016/2233 z dnia 6 grudnia 2016 r. uchylającą wspólne stanowisko 96/697/CFSP w sprawie Kuby ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 października 2016 r. w sprawie globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2009 r. pt. „Unia Europejska i Ameryka Łacińska: partnerzy na arenie międzynarodowej” (COM(2009)0495),
- uwzględniając deklaracje złożone podczas dotychczasowych szczytów głów państw lub szefów rządów Ameryki Łacińskiej i Karaibów oraz Unii Europejskiej, w szczególności deklarację złożoną podczas drugiego szczytu UE i Wspólnoty Krajów Ameryki Łacińskiej i Karaibów (CELAC), który odbył się w Brukseli w dniach 10–11 czerwca 2015 r. pod hasłem: „Kształtowanie naszej wspólnej przyszłości: współpraca na rzecz zamożnych, spójnych i zrównoważonych społeczeństw dla naszych obywateli” i zakończył się przyjęciem deklaracji politycznej zatytułowanej: „Partnerstwo na rzecz następnego pokolenia”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2012 r. w sprawie wspólnej strategii partnerstwa UE–Karaiby,
- uwzględniając wysłuchanie specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka podczas wspólnego posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych i Podkomisji Praw Człowieka, które odbyło się dnia 12 października 2016 r. w celu wyjaśnienia rezultatów dialogu dotyczącego praw człowieka prowadzonego między Kubą a UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 12.12.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 I z 13.12.2016, s. 41.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając sprawozdania kubańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 5 lipca 2017 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji Rady,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Kuby, w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2004 r. w sprawie Kuby ⁽²⁾, rezolucję z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie polityki UE wobec rządu kubańskiego ⁽³⁾, rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie Kuby ⁽⁴⁾ oraz rezolucję z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sytuacji więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne międzynarodowe traktaty i instrumenty dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając art. 99 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0233/2017),
- A. mając na uwadze głębokie więzi historyczne, gospodarcze i kulturowe między Europą i Kubą;
- B. mając na uwadze różnorodność i szeroki zakres stosunków UE z państwami Ameryki Łacińskiej i Karaibów;
- C. mając na uwadze, że UE utrzymuje stosunki ze Wspólnotą Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów (CELAC); mając na uwadze, że CELAC z zadowoleniem przyjmuje możliwość zacieśnienia stosunków między UE a Kubą;
- D. mając na uwadze, że Kuba była jedynym państwem Ameryki Łacińskiej i Karaibów, z którym UE nie zawarła wcześniej żadnego porozumienia; mając na uwadze, że 20 państw członkowskich UE zawarło różnego rodzaju umowy dwustronne z wyspą i utrzymuje z nią dobre stosunki;
- E. mając na uwadze, że wspólne stanowisko 96/697/WPZiB zostało uchylone decyzją Rady (WPZiB) 2016/2233 z dnia 6 grudnia 2016 r.;
- F. mając na uwadze, że w 2008 r. wznowiono dialog wysokiego szczebla między UE a Kubą oraz dwustronną współpracę w dziedzinie rozwoju; mając na uwadze, że w 2010 r. Rada rozpoczęła obrady nad przyszłymi relacjami UE z Kubą, a w lutym 2014 r. przyjęła dyrektywy negocjacyjne, w następstwie których w kwietniu 2014 r. rozpoczęto, a w dniu 11 marca 2016 r. zakończono oficjalne negocjacje w sprawie zawarcia Umowy;
- G. mając na uwadze, że w Umowie określono ogólne zasady i cele przyświecające stosunkom między UE a Kubą, w tym trzy zasadnicze filary, tj. dialog polityczny, współpracę i dialog na temat polityki sektorowej oraz handel i współpracę w zakresie handlu;
- H. mając na uwadze, że kwestia praw człowieka uwzględniona została zarówno w rozdziale dotyczącym dialogu politycznego, jak i w rozdziale poświęconym współpracy; mając na uwadze, że obie strony Umowy potwierdzają poszanowanie powszechnych praw człowieka, określonych w Powszechnej deklaracji praw człowieka i innych odpowiednich instrumentach międzynarodowych w dziedzinie praw człowieka; mając na uwadze, że obie strony Umowy potwierdzają swoje zaangażowanie na rzecz wzmocnienia roli Organizacji Narodów Zjednoczonych, a także zobowiązanie do przestrzegania wszystkich zasad i celów ustanowionych w Karcie Narodów Zjednoczonych; mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej w działaniach zewnętrznych Unia powinna kierować się zasadami demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka – w tym praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych – oraz podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowaniem zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że w związku z tym poszanowanie praw człowieka oraz obrona demokracji i praworządności powinny być zasadniczym dążeniem Umowy;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2017)0296.

⁽²⁾ Dz.U. C 201 E z 18.8.2005, s. 83.

⁽³⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, s. 81.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 377.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 82.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- I. mając na uwadze, że w Umowie zawarto tzw. klauzulę praw człowieka stanowiącą jeden ze standardowych zasadniczych elementów umów międzynarodowych zawieranych przez UE, który umożliwia zawieszenie Umowy w przypadku naruszenia postanowień dotyczących praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że w rozdziale dotyczącym współpracy obie strony uzgodniły ogólne obszary i warunki współpracy, w tym w odniesieniu do takich kwestii jak prawa człowieka, sprawowanie rządów, wymiar sprawiedliwości i społeczeństwo obywatelskie;
- K. mając na uwadze, że Kuba deklaruje wolę podjęcia współpracy z UE w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR); mając na uwadze, że głównymi celami EIDHR są wspieranie, rozwijanie i utrwalanie demokracji w państwach trzecich oraz wzmocnienie poszanowania i przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności; mając na uwadze, że obie strony Umowy uznają, iż demokracja opiera się na dobrowolnie wyrażonej przez obywateli woli określania własnych systemów politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturowych oraz na ich pełnym uczestnictwie we wszystkich aspektach życia;
- L. mając na uwadze, że dialog dotyczący praw człowieka prowadzony między UE a Kubą pod przewodnictwem Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka został ustanowiony w 2015 r.; mając na uwadze, że sytuacja w zakresie praw człowieka nadal budzi zaniepokojenie;
- M. mając na uwadze, że kwestie poruszone podczas drugiego posiedzenia w ramach dialogu dotyczącego praw człowieka, które odbyło się na Kubie w czerwcu 2016 r. z udziałem właściwych ministerstw i agencji, obejmowały wolność zrzeszania się i zagadnienia dotyczące praw człowieka w kontekście wielostronnym, m.in. kwestię kary śmierci; mając na uwadze, że trzecie posiedzenie w ramach dialogu dotyczącego praw człowieka odbyło się w Brukseli w dniu 22 maja 2017 r.;
- N. mając na uwadze, że trzykrotnie laureatami Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli przyznawanej przez Parlament byli aktywiści kubańscy – Oswaldo Payá w 2002 r., Kobiety w Bieli w 2005 r. oraz Guillermo Fariñas w 2010 r.;
- O. mając na uwadze, że UE stała się największym inwestorem zagranicznym na Kubie oraz jej głównym partnerem w zakresie eksportu i wymiany handlowej w ogóle, a całkowita wartość wymiany handlowej między UE i Kubą oraz eksportu towarów z UE na Kubę podwoiła się w latach 2009–2015;
- P. mając na uwadze, że jeden z rozdziałów Umowy dotyczy zasad regulujących handel międzynarodowy i podejmuje kwestię współpracy w zakresie służb celnych, ułatwień w handlu i dywersyfikacji, standardów i przepisów technicznych, zrównoważonego handlu i promowania stabilnych, przejrzystych i niedyskryminujących zasad prowadzenia działalności gospodarczej oraz inwestowania; mając na uwadze, że liberalizacja handlu, inwestycje gospodarcze i finansowe, innowacje technologiczne oraz ogólne swobody rynkowe umożliwiłyby wyspie modernizację gospodarki;
- Q. mając na uwadze propozycje reform, dostosowania i modernizacji zawarte w wytycznych polityki gospodarczej i społecznej dla Kuby, przyjętych po przeprowadzeniu debaty publicznej w 2011 r.;
- R. mając na uwadze, że w 2016 r. rozpoczęto na Kubie dwie nowe debaty publiczne pod hasłami „Konceptualizacja modelu gospodarczego i społecznego” oraz „Krajowy plan rozwoju gospodarczego i społecznego do roku 2030 – wizja narodu, priorytety i sektory strategiczne”;
- S. mając na uwadze, że UE i Kuba uzgodniły włączenie perspektywy płci społeczno-kulturowej do wszystkich aspektów współpracy oraz zwrócenie szczególnej uwagi na zapobieganie wszelkim formom przemocy w stosunku do kobiet i rozwiązanie tego problemu;
- T. mając na uwadze, że Kuba jest sygnatariuszem 11 z 18 konwencji ONZ dotyczących praw człowieka i ratyfikowała osiem z nich; mając na uwadze, że Kuba nie ratyfikowała Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ani Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;
- U. mając na uwadze, że Kuba ratyfikowała wszystkie osiem podstawowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP);
- V. mając na uwadze, że Zgromadzenie Narodowe Kuby wchodzi w skład ogólnoswiatowej Unii Międzyparlamentarnej od 1977 r.;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- W. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ zatwierdziło 26 kolejnych rezolucji wzywających do zniesienia embarga nałożonego na Kubę przez Stany Zjednoczone, oraz mając na uwadze, że w październiku 2016 r. odnośna rezolucja po raz pierwszy została przyjęta jednogłośnie;
- X. mając na uwadze od dawna zajmowane przez Parlament stanowisko, któremu wielokrotnie dawał wyraz i które dzielą inne instytucje europejskie, stojące w sprzeczności z ustawami o ekstraterytorialności w zakresie, w jakim bezpośrednio szkodzą one ludności Kuby i zakłócają działalność europejskich przedsiębiorstw;
1. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie Umowy między UE a Kubą w dniu 12 grudnia 2016 r. w Brukseli i stwierdza, że jest to instrument, który zapewni nowe ramy dla stosunków między UE a Kubą, utrzymując jednocześnie interesy UE i zastępując wspólne stanowisko z 1996 r.; podkreśla, że sukces Umowy zależy od jej wdrożenia i przestrzegania;
 2. nadaje wysoką wartość strategiczną stosunkom między UE a Kubą;
 3. wskazuje, że struktura, treść i dynamika Umowy są dostosowane do zasad i wartości ustanowionych przez instytucje UE dla stosunków zewnętrznych Unii;
 4. zwraca uwagę na fakt, że Rada UE uzgodniła, by ustanowić nowe ramy dla relacji z Kubą, i podjęła decyzję o rozpoczęciu negocjacji i ich pomyślnym zakończeniu w znacząco krótkim czasie;
 5. podkreśla zobowiązanie Kuby wobec UE i odpowiedzialność obu stron za realizację postanowień Umowy, w tym za pomocą dialogu politycznego;
 6. przypomina, że Umowa, jako pierwsza umowa zawarta między UE i Kubą, będzie stanowiła punkt zwrotny we wzajemnych stosunkach między stronami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obie strony zgodziły się rozwijać te stosunki w sposób uporządkowany, wzajemnie podejmując się osiągnięcia celów i przyjęcia obowiązków wiążących dla obu sygnatariuszy;
 7. podkreśla znaczenie uwzględnienia rozdziału dotyczącego dialogu politycznego oraz ustanowienia zinstytucjonalizowanego dialogu dotyczącego praw człowieka między UE i Kubą; wzywa UE do poparcia stanowiska Parlamentu w sprawie demokracji, uniwersalnych praw człowieka i podstawowych swobód, takich jak wolność słowa, zgromadzeń i stowarzyszeń politycznych, wolność informacji we wszystkich jej formach, a także „światowej polityki wspierania obrońców praw człowieka” w ramach tego dialogu; zachęca obie strony do ustanowienia gwarancji dla aktywności obrońców praw człowieka oraz czynnego i nieograniczonego udziału w tym dialogu wszystkich podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i opozycji politycznej; zauważa jednak, że dialog dotyczący praw człowieka do tej pory nie położył kresu arbitralnym zatrzymaniom z powodów politycznych na Kubie, a wręcz przeciwnie – jak podaje Kubańska Komisja Praw Człowieka i Pojednania Narodowego, w ostatnich latach represje przybierają na sile;
 8. podkreśla znaczenie dialogu dotyczącego praw człowieka między UE a Kubą oraz z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dialog ten został podjęty przed zakończeniem negocjacji w sprawie Umowy; przypomina, że cele polityki UE wobec Kuby obejmują poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności oraz ułatwienie modernizacji gospodarczej i społecznej mającej na celu podniesienie poziomu życia ludności Kuby;
 9. uznaje wysiłki Kuby na rzecz włączenia do swego porządku prawnego podstawowych zasad ONZ dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych oraz wzywa Kubę do ratyfikacji pozostałych konwencji ONZ dotyczących praw człowieka, tj. Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Protokołu fakultatywnego do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; odnotowuje pracę kubańskiego Krajowego Centrum Edukacji Seksualnej; apeluje do rządu kubańskiego o dalsze podejmowanie działań mających na celu zaprzestanie wszelkiej dyskryminacji i marginalizacji społeczności LGBTI;
 10. apeluje do rządu kubańskiego, aby dostosował swoją politykę w dziedzinie praw człowieka do norm międzynarodowych określonych w kartach, deklaracjach i instrumentach międzynarodowych, których Kuba jest sygnatariuszem; podkreśla, że prześladowanie i pozbawianie wolności kogokolwiek ze względu na wyznawane ideały oraz prowadzoną pokojową działalność polityczną stanowi naruszenie postanowień Powszechnej deklaracji praw człowieka, i w związku z tym wzywa do uwolnienia wszystkich osób uwięzionych w takich okolicznościach;

Środa, 5 lipca 2017 r.

11. przypomina, że w Umowie zawarto postanowienie mówiące o zawieszeniu umowy w przypadku naruszenia postanowień dotyczących praw człowieka; wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do zapewnienia stałej wymiany informacji z Parlamentem na temat realizacji Umowy, spełniania wzajemnych obowiązków przewidzianych w Umowie, a w szczególności na temat stosowania wszystkich przepisów dotyczących praw człowieka, praw środowiskowych i pracowniczych wymienionych w niniejszej rezolucji; wzywa ESDZ do dołożenia wszelkich starań – w szczególności za pośrednictwem delegatury UE – aby uważnie śledzić sytuację na Kubie pod względem poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w trakcie wdrażania Umowy oraz zdawać relację Parlamentowi;
12. podkreśla, że Umowa powinna przyczyniać się do poprawy warunków życia i praw socjalnych obywateli Kuby, potwierdzając znaczenie systematycznej pracy nad promowaniem wartości demokracji i praw człowieka, w tym wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń;
13. z zadowoleniem przyjmuje fakt zawarcia w Umowie wyraźnych odniesień do społeczeństwa obywatelskiego jako podmiotu uczestniczącego w procesie współpracy; wyraża głęboką solidarność z ludnością Kuby i docenia postępy poczynione na drodze do demokracji oraz poszanowania i propagowania podstawowych wolności; zachęca obie strony Umowy do promowania czynnej roli kubańskiego społeczeństwa obywatelskiego na etapie wdrażania Umowy;
14. przypomina o istotnej roli, jaką kubańskie społeczeństwo obywatelskie odgrywa w rozwoju gospodarczym i demokratycznym państwa; podkreśla, że społeczeństwo obywatelskie powinno odgrywać wiodącą rolę we wszystkich dziedzinach Umowy, w tym związanych z pomocą rozwojową; przypomina o poparciu Parlamentu – wyrażonym przez Nagrodę im. Sacharowa – dla społeczeństwa obywatelskiego Kuby w związku z jego rolą w propagowaniu praw człowieka i demokracji w tym państwie;
15. przypomina, że łączność internetowa na Kubie należy do najsłabszych na świecie oraz że dostęp do internetu jest niezwykle drogi i obejmuje ograniczone treści; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że coraz więcej Kubańczyków uzyskuje dostęp do internetu, uważa jednak, że rząd powinien podjąć dalsze działania na rzecz ułatwiania niecenzurowanego dostępu i wzmocnienia praw cyfrowych ludności;
16. wzywa ESDZ do informowania Parlamentu o postępach we wdrażaniu Umowy i jej stosowaniu – w odpowiednich odstępach czasu i zgodnie z systemem koordynacji przewidzianym w Umowie;
17. odnotowuje proces normalizacji stosunków między Kubą a Stanami Zjednoczonymi wraz ze wznowieniem stosunków dyplomatycznych w 2015 r. i zachęca do dalszych wysiłków;
18. przypomina o swym od dawna zajmowanym stanowisku, podzielanym przez inne instytucje europejskie i wielokrotnie przywoływanym, w którym przeciwstawia się ustawom i środkom o skutkach ekstraterytorialnych w zakresie, w jakim są one szkodliwe dla ludności Kuby i zakłócają normalny rozwój europejskich przedsiębiorstw;
19. uznaje, że Umowa może przyczynić się do realizacji procesów reform, dostosowania i modernizacji, których przeprowadzenie zaproponowano już na Kubie, w szczególności w odniesieniu do dywersyfikacji partnerów międzynarodowych Kuby i ustanowienia ogólnych ram na rzecz rozwoju politycznego i gospodarczego; podkreśla, że bliższe stosunki polityczne i gospodarcze z Kubą mogą przyczynić się do dalszej realizacji reform politycznych w tym kraju zgodnie z aspiracjami kubańskiego społeczeństwa; apeluje do instytucji europejskich i państw członkowskich o wspieranie przemian gospodarczych i politycznych na Kubie poprzez zachęcanie do ewolucji ku demokratycznym i wyborczym standardom szanującym podstawowe prawa wszystkich obywateli; popiera użycie różnych instrumentów polityki zagranicznej UE, a w szczególności EIDHR, w celu pogłębienia dialogu UE ze społeczeństwem obywatelskim Kuby oraz podmiotami wspierającymi przemiany pokojowe na Kubie;
20. zauważa, że Umowa – pierwsza w historii umowa pomiędzy UE i Kubą – ustanawia nowe ramy prawne dla tych stosunków i zawiera rozdział dotyczący handlu i współpracy w zakresie handlu w celu stworzenia przewidywalnych i przejrzystych warunków dla lokalnych i europejskich podmiotów gospodarczych;
21. podkreśla, że filar Umowy dotyczący handlu i współpracy w zakresie handlu nie przewiduje żadnych preferencji handlowych dla Kuby; przypomina, że filar ten obejmuje współpracę celną, ułatwienia w handlu, własność intelektualną, środki sanitarne i fitosanitarne, bariery techniczne w handlu, towary tradycyjne i rzemieślnicze, handel i zrównoważony rozwój, współpracę dotyczącą ochrony handlu, reguły pochodzenia i inwestycje;

Środa, 5 lipca 2017 r.

22. deklaruje, że Umowa zapewnia platformę umożliwiającą rozszerzenie dwustronnych relacji handlowych i inwestycyjnych, a zarazem stanowi konwencjonalną podstawę stosunków handlowych i gospodarczych między UE a Kubą;

23. popiera długotrwałą praktykę, potwierdzoną również przez komisarz Cecilię Malmström podczas jej przesłuchania w dniu 29 września 2014 r., zgodnie z którą postanowienia dotyczące handlu i inwestycji w umowach o znaczeniu politycznym tymczasowo nie obowiązują, dopóki Parlament nie wyrazi zgody; wzywa Radę, Komisję i ESDZ do kontynuowania tej praktyki i rozszerzenia jej na wszystkie umowy międzynarodowe związane z działaniami zewnętrznymi UE, kiedy odnoszą się do kwestii związanych z handlem, tak jak ma to miejsce w przypadku Umowy;

24. uważa, że Umowa przyczyni się do promowania dialogu i współpracy gospodarczej, umożliwiając stworzenie przewidywalnych i przejrzystych warunków prowadzenia działalności gospodarczej, a także rozwój solidniejszych i stabilniejszych ram w przyszłości, gwarantujących, że Kubańczycy będą mogli uczestniczyć w inwestycjach wspólnie z przedsiębiorstwami i osobami fizycznymi z UE;

25. wzywa również europejskie przedsiębiorstwa prowadzące działalność na Kubie – szczególnie te, które otrzymują kredyty lub inną publiczną pomoc finansową – do stosowania tych samych norm pracy i standardów etycznych, jakie obowiązują w ich państwie pochodzenia;

26. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację przez Kubę wszystkich ośmiu podstawowych konwencji MOP i wzywa do zobowiązania się do ich szybkiego wdrożenia; stanowczo wzywa Kubę oraz wszystkie państwa, z którymi podpisała lub negocjuje umowy, do ratyfikacji i przestrzegania przepisów MOP i programu godnej pracy oraz do zdelegalizowania wszystkich form wyzysku pracowników; zauważa, że istnieją obszary, w których prawa socjalne i pracownicze są zagrożone, np. procedury rekrutacyjne w kubańskich przedsiębiorstwach państwowych i praktyki polegające na konfiskacie wynagrodzenia w sektorze turystyki; w tym kontekście podkreśla, że należy objąć wszystkich pracowników podstawowymi prawami pracowniczymi oraz odpowiednią ochroną socjalną zgodnie z konwencjami MOP, a także wzywa obie strony do zainicjowania prac w tym kierunku zgodnie z art. 38 Umowy;

27. zauważa, że UE jest głównym partnerem eksportowym Kuby i jej drugim co do wielkości partnerem handlowym, jak również jej największym inwestorem zagranicznym; zwraca uwagę, że polityka handlu zagranicznego UE nie przewiduje żadnych preferencji handlowych dla Kuby, oraz że stosowane będą unijne stawki celne, zgodnie z zapowiedzią Światowej Organizacji Handlu (WTO); przypomina, że w wyniku reformy ogólnego systemu preferencji UE (GSP), od stycznia 2014 r. Kuba utraciła preferencje handlowe w zakresie wywozu do UE, ponieważ osiągnęła kategorię kraju o wyższym średnim dochodzie (UMIC) i przestała spełniać kryteria dopuszczalności; podkreśla ponadto, że handel nadal stanowi zaledwie niewielką część gospodarki kubańskiej, w której eksport i import wynoszą łącznie 26,4 % PKB;

28. sugeruje zbadanie przyszłych możliwości włączenia Kuby do umowy o partnerstwie gospodarczym CARIFORUM-UE, która zawiera szereg odrębnych i przydatnych rozdziałów poświęconych współpracy handlowej i która umożliwiłaby Kubie dalszą integrację regionalną;

29. zauważa, że Kuba jest członkiem WTO i w związku tym podkreśla konieczność przestrzegania podstawowych zasad WTO, takich jak ułatwienia w handlu, umowy dotyczące barier w handlu, środki sanitarne i fitosanitarne oraz instrumenty ochrony handlu;

30. wzywa Kubę do ratyfikacji umowy WTO o ułatwieniach w handlu, która weszła w życie w lutym 2017 r.; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie na Kubie Komitetu ds. Ułatwień w Handlu i w tym kontekście wzywa Komisję i ESDZ do zapewnienia mu wsparcia technicznego;

31. zauważa, że współpraca celna jest kluczowym obszarem, który wymaga rozwoju, aby odpowiedzieć na ważne wyzwania, takie jak m.in. bezpieczeństwo granic, zdrowie publiczne, ochrona oznaczeń geograficznych, walka z podrabianiem towarów i walka z terroryzmem; wzywa Komisję i ESDZ do udzielenia pomocy technicznej i finansowej oraz do ustanowienia za obopólnym porozumieniem instrumentów dwustronnych, aby wesprzeć Kubę we wdrażaniu środków służących ułatwieniom w handlu oraz usług informacyjnych;

32. zwraca uwagę na potrzebę dywersyfikacji wywozu z Kuby, tak by obejmował również inne produkty niż te tradycyjnie wywożone, oraz wzywa Komisję do tworzenia jednostek ad hoc odpowiadających za handel, aby umożliwić wymianę najlepszych praktyk i przekazać kubańskim eksporterom wiedzę konieczną do poprawy dostępu towarów do rynku UE;

33. z zadowoleniem przyjmuje rolę Światowej Organizacji Celnej, która udziela strategicznego wsparcia Głównemu Urzędowi Celnemu Republiki Kuby (*Aduanas General de la República*, AGR) w ramach programu Mercator, aby ocenić gotowość do wdrożenia umowy WTO o ułatwieniach w handlu; podkreśla znaczenie aktywności AGR we wdrażaniu umowy o ułatwieniach w handlu i wzywa Komisję do wspierania Kuby w tym procesie;

Środa, 5 lipca 2017 r.

34. odnotowuje przyjęcie przez władze kubańskie środków, które sprzyjają swobodzie przedsiębiorczości i liberalizacji gospodarczej; podkreśla konieczność stopniowego wzmacniania sektora prywatnego; podkreśla fakt, że rozwój znaczących inwestycji zagranicznych na rzecz poprawy fizycznej i technologicznej infrastruktury kraju oraz budowy konkurencyjnego systemu produkcji na Kubie będzie wymagał zastosowania dalszych gospodarczych i finansowych środków oraz przepisów, które zagwarantują Kubie pewność prawa – w tym dzięki niezależnym, przejrzystym i bezstronnym instytucjom – oraz stabilność gospodarczą; zauważa, że Kuba może czerpać z doświadczeń państw członkowskich UE pod tym względem;
35. wzywa do uwzględnienia Kuby jako państwa kwalifikującego się do korzystania z finansowania w ramach działalności zewnętrznej EBI w zakresie, w jakim będzie ona spełniała wymogi EBI;
36. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do Umowy przepisów ukierunkowanych na zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i środowiskowy na Kubie, w szczególności zobowiązanie do podjęcia działań zmierzających do realizacji agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i związanych z nią celów zrównoważonego rozwoju, z uwzględnieniem programu działań z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju; wzywa strony, by po ratyfikacji Umowy niezwłocznie ustanowiły specjalny instrument dialogu dotyczący realizacji agendy 2030;
37. przypomina, że stosunki dyplomatyczne między UE a Kubą nawiązano w 1988 r. oraz że Kuba korzysta z pomocy rozwojowej lub pomocy humanitarnej UE od 1984 r. i otrzymuje obecnie pomoc UE w wysokości 50 mln EUR z tytułu rozporządzenia w sprawie Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI) na lata 2014–2020;
38. przypomina, że Umowa ułatwi udział Kuby w programach UE oraz lepsze wdrażanie wieloletniego programu indykatywnego na lata 2014–2020 w celu ułatwienia realizacji strategii w zakresie modernizacji gospodarczej i społecznej przyjętej przez rząd Kuby;
39. jest zaniepokojony grożącym Kubie – sklasyfikowanej przez Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) działający w ramach OECD jako „kraj o wyższym średnim dochodzie” – ryzykiem stopniowego zniesienia pomocy na rzecz rozwoju w ramach rozporządzenia w sprawie DCI; uważa, że status Kuby jako rozwijającego się kraju wyspiarskiego oraz jej sytuacja gospodarcza, która uległa pogorszeniu w wyniku niekorzystnego wpływu jednostronnych środków przymusu, uzasadniają przyjęcie środków umożliwiających kontynuację pomocy UE na rzecz Kuby, co należy rozważyć szczególnie w ramach przyszłej oceny śródkresowej rozporządzenia w sprawie DCI;
40. zgadza się ze stanowiskiem potwierdzonym przez strony, że konieczne jest, by wszystkie kraje rozwinięte przeznaczały 0,7 % dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową, a także by gospodarki wschodzące i kraje o wyższym średnim dochodzie wyznaczyły cele dotyczące zwiększenia ich udziału w międzynarodowym finansowaniu publicznym;
41. z zadowoleniem przyjmuje promowanie uwzględniania perspektywy płci we wszystkich istotnych dziedzinach współpracy, w tym na rzecz zrównoważonego rozwoju;
42. uznaje i przyjmuje z zadowoleniem istotną rolę, jaką odgrywa Kuba w ramach współpracy południe-południe, jej zaangażowanie oraz solidarność międzynarodową wyrażającą się przez wysyłanie pomocy humanitarnej, przede wszystkim w dziedzinie zdrowia i edukacji;
43. zauważa, że Umowa stanowi dla Kuby szansę na większe zaangażowanie w realizację programów UE, w tym programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” oraz programu w dziedzinie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu „Erasmus+”, a także na większy dostęp do tych programów, co z kolei będzie sprzyjać zakrojonym na szerszą skalę wymianom akademickim i międzyludzkim;
44. zauważa, że Umowa będzie zarazem stanowić instrument umożliwiający promowanie, na forach wielostronnych, wspólnych rozwiązań dotyczących globalnych wyzwań, takich jak migracja, walka z terroryzmem i zmiana klimatu;
45. potwierdza swoją decyzję o wysłaniu na Kubę oficjalnej delegacji Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego; apeluje do władz kubańskich o umożliwienie wjazdu delegacji PE oraz zapewnienie dostępu do rozmówców;
46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Kuby.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0301

Wzrost zachorowań w Europie na HIV/AIDS, gruźlicę i wirusowe zapalenie wątroby typu C

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie reakcji UE na HIV/AIDS, gruźlicę i zapalenie wątroby typu C (2017/2576(RSP))

(2018/C 334/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia oraz uchylającą decyzję nr 2119/98/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając plan działania Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) w sprawie reakcji sektora opieki zdrowotnej na HIV w europejskim regionie WHO dotyczący Globalnej strategii sektora opieki zdrowotnej dotyczącej HIV na lata 2016-2021,
- uwzględniając roczne sprawozdanie epidemiologiczne Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) z 2014 r. w sprawie zakażeń przenoszonych drogą płciową, w tym HIV, oraz wirusów krwiopochodnych,
- uwzględniając systematyczny przegląd częstości występowania zapalenia wątroby typu B i C w UE/EOG przeprowadzony przez ECDC w 2016 r.,
- uwzględniając swoje oświadczenie pisemne z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie zapalenia wątroby typu C ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument ECDC z 2016 r. zawierający wytyczne w sprawie kontroli gruźlicy w szczególnie wrażliwych i trudnodostępnych grupach ludności,
- uwzględniając plan działania WHO dotyczący gruźlicy w europejskim regionie WHO na lata 2016-2020 ⁽³⁾,
- uwzględniając wynik nieformalnego spotkania ministrów zdrowia UE, które odbyło się w Bratysławie w dniach 3-4 października 2016 r., podczas którego państwa członkowskie postanowiły wspierać opracowanie zintegrowanych ram politycznych UE w zakresie HIV, gruźlicy i wirusowego zapalenia wątroby,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. pt. Kolejne kroki w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy – Europejskie działania na rzecz zrównoważonego rozwoju, obejmujący wymiary gospodarczy, społeczny i środowiskowy zrównoważonego rozwoju oraz zarządzanie, zarówno na szczeblu UE, jak i światowym, w którym to komunikacie Komisja stwierdza, że jej wkład „będzie polegał na monitorowaniu, sprawozdawczości i dokonywaniu przeglądu postępów w realizacji celów zrównoważonego rozwoju w ramach UE” (COM(2016)0739),
- uwzględniając wspólną deklarację z Rygi w sprawie gruźlicy i jej wielolekooporności wydaną na pierwszej konferencji ministerialnej Partnerstwa Wschodniego na ten temat, która odbyła się w Rydze w dniach 30-31 marca 2015 r.,
- uwzględniając pierwszą światową strategię WHO dla sektora opieki zdrowotnej dotyczącą zwalczania wirusowego zapalenia wątroby (2016-2021) przyjętą przez Światowe Zgromadzenie Zdrowia w maju 2016 r., która podkreśla zasadniczą rolę powszechnej opieki zdrowotnej oraz zmierza do zmniejszenia liczby zachorowań o 90 % i śmiertelności o 65 % do roku 2030, zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju, a za cel ostateczny stawia wyeliminowanie wirusowego zapalenia wątroby jako zagrożenia dla zdrowia publicznego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 247.

⁽³⁾ http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0007/283804/65wd17e_Rev1_TBActionPlan_150588_withCover.pdf

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając plan działania europejskiego regionu WHO w sprawie reakcji sektora opieki zdrowotnej na wirusowe zapalenie wątroby w europejskim regionie WHO, mający za ogólny cel wyeliminowanie w regionie europejskim do 2030 r. wirusowego zapalenia wątroby jako zagrożenia dla zdrowia publicznego przez ograniczenie zachorowalności i śmiertelności powodowanej przez tę chorobę i związane z nią komplikacje oraz zapewnienie wszystkim sprawiedliwego dostępu do zalecanych usług w zakresie profilaktyki, badania, opieki i leczenia,
 - uwzględniając europejski plan działania WHO w zakresie HIV/AIDS na lata 2012–2015,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 marca 2017 r. w sprawie unijnych możliwości zwiększenia dostępu do leków ⁽¹⁾, w której wezwano Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia planu strategicznego mającego na celu zapewnienie dostępu do leków ratujących życie i zaapelowano o koordynację planu zwalczania wirusowego zapalenia wątroby typu C w Unii Europejskiej przy użyciu takich instrumentów, jak europejskie wspólne zamówienia,
 - uwzględniając ramy celów zrównoważonego rozwoju ONZ, a zwłaszcza celu nr 3 obejmującego zamiar eliminacji epidemii HIV i gruźlicy do 2030 r. oraz zwalczanie zapalenia wątroby,
 - uwzględniając deklarację berlińską w sprawie gruźlicy wydaną w dniu 22 października 2007 r. na europejskim forum ministerialnym Światowej Organizacji Zdrowia pt. „Razem przeciwko gruźlicy” (The Berlin Declaration on Tuberculosis – All Against Tuberculosis, EUR/07/5061622/5, WHO European Ministerial Forum, 74415),
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie reakcji UE na HIV/AIDS, gruźlicę i zapalenie wątroby typu C (O-000045/2017 – B8-0321/2017),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według ECDC jedna na siedem osób żyjących z wirusem HIV nie zna swojego statusu serologicznego, a szacowany średni czas, który upływa między zakażeniem a diagnozą, wynosi cztery lata, mając na uwadze, że w przypadku chorych niezdiagnozowanych ryzyko zakażenia innymi wirusem HIV jest 3,5 razy wyższe niż w przypadku osób, u których wykryto obecność wirusa;
- B. mając na uwadze, że deklaracja dublińska w sprawie partnerstwa na rzecz walki z HIV/AIDS w Europie i Azji Środkowej miała istotne znaczenie dla ustanowienia zharmonizowanych ram monitorowania w UE i krajach sąsiednich, co umożliwia monitorowanie postępów w zwalczaniu HIV;
- C. mając na uwadze, że istnieją mocne dowody na to, że profilaktyka przedekspozycyjna jest skuteczną metodą uniknięcia zakażenia oraz że stosowanie terapii antyretrowirusowej niemal eliminuje ryzyko przeniesienia choroby, gdy ładunki wirusowe spadają do niewykrywalnego poziomu ⁽²⁾;
- D. mając na uwadze, że pomimo dalszego spadku liczby zakażeń wirusem HIV wśród osób przyjmujących dożylnie narkotyki w większości państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego (UE/EOG), w 2015 r. jedna czwarta nowo zdiagnozowanych i odnotowanych przypadków HIV w czterech państwach wynikała właśnie z dożylnego przyjmowania narkotyków;
- E. mając na uwadze, że nowe przypadki zakażenia wirusem HIV w wyniku przeniesienia wirusa z rodziców na dziecko lub transfuzji krwi zostały praktycznie wyeliminowane w UE/EOG;
- F. mając na uwadze, że gruźlica i gruźlica wielolekooporna, jako choroby przenoszone drogą powietrzną, stanowią transgraniczne zagrożenia dla zdrowia w globalizowanym świecie cechującym się coraz większą mobilnością ludności;
- G. mając na uwadze, że epidemiologia gruźlicy jest różna w różnych częściach UE/EOG i zależy m.in. od postępów, jakie poczyniło dane państwo członkowskie na drodze do eliminacji tej choroby;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0061.

⁽²⁾ <https://thinkprogress.org/massive-hiv-treatment-study-found-zero-transmissions-between-mixed-status-couples-73d4a497f77b>

Środa, 5 lipca 2017 r.

- H. mając na uwadze, że spośród w sumie 10 mln zgonów, które można przypisać oporności na leki i które potencjalnie mogą mieć miejsce każdego roku do 2050 r., około jedna czwarta będzie spowodowana przez lekooporne szczepy gruźlicy, co będzie kosztowało światową gospodarkę co najmniej 16,7 mld USD, a gospodarkę europejską co najmniej 1,1 mld USD;
- I. mając na uwadze, że należy zwrócić uwagę na problem współzakażenia, zwłaszcza gruźlicą oraz wirusowym zapaleniem wątroby typu B i C; mając na uwadze, że gruźlica i wirusowe zapalenie wątroby są szeroko rozpowszechnione, powodują szybsze pogarszanie się stanu osoby zakażonej i są poważną przyczyną zachorowalności i umieralności osób zakażonych wirusem HIV;
- J. mając na uwadze, że istnieje niezwykle pilna potrzeba transgranicznej i międzydyscyplinarnej współpracy w zwalczaniu tych epidemii;
- K. mając na uwadze, że wirusowe zapalenie wątroby stanowi jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla zdrowia publicznego na świecie i dotyczy ok. 240 mln ludzi żyjących z przewlekłym zapaleniem wątroby typu B⁽¹⁾ oraz 150 mln z przewlekłym zapaleniem wątroby typu C; mając na uwadze, że w europejskim regionie WHO szacowane 13,3 mln osób cierpi na przewlekłe zapalenie wątroby typu B, a około 15 milionów na wirusowe zapalenie wątroby typu C; mając ponadto na uwadze, że każdego roku wirusowe zapalenie wątroby typu B powoduje około 36 000 zgonów, a zapalenie wątroby typu C około 86 000 zgonów w państwach członkowskich w regionie europejskim WHO;
- L. mając na uwadze, że WHO uznała dożylnie przyjmowanie narkotyków za jeden z głównych czynników wywołujących epidemię zapalenia wątroby typu C w regionie europejskim, a osoby przyjmujące dożylnie narkotyki stanowią większość nowych przypadków;
- M. mając na uwadze, że ze względu na zasadniczo rosnący poziom dochodów narodowych i zmiany w kwalifikacji do finansowania zewnętrznego przez darczyńców, dostęp do międzynarodowego wsparcia finansowego na rzecz programów opieki zdrowotnej w regionie europejskim zmniejsza się w szybkim tempie; mając na uwadze, że w szczególności uderza to w państwa Europy Wschodniej i Azji Środkowej, w których wskaźniki HIV, gruźlicy i zapalenia wątroby typu C są najwyższe, oraz poważnie utrudnia skuteczną odpowiedź na te choroby; mając na uwadze, że wiele państw w europejskim regionie WHO pozostaje silnie uzależnionych od finansowania zewnętrznego, aby móc finansować swoje programy zdrowotne, zwłaszcza skierowane do grup najbardziej wrażliwych i grup ludności najbardziej dotkniętych danym problemem;
- N. mając na uwadze, że Komisja będzie miała trudności jeśli chodzi o monitorowanie postępów poczynionych w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do wirusowego zapalenia wątroby z uwagi na częsty brak lub niedostosowanie danych z monitorowania w państwach członkowskich;
- O. mając na uwadze, że w całej UE wciąż występują niespójności w podejściu do walki z wirusowym zapaleniem wątroby, przy czym niektóre państwa członkowskie nie mają żadnego planu krajowego, a inne podjęły istotne zobowiązania finansowe oraz wprowadziły strategie i opracowały krajowe plany kompleksowego reagowania na problem wirusowego zapalenia wątroby;
- P. mając na uwadze, że między 130 a 150 mln osób na świecie choruje na przewlekłe zapalenie wątroby typu C; mając na uwadze, że około 700 000 osób umiera co roku na choroby wątroby związane z zapaleniem wątroby typu C;
- Q. mając na uwadze, że w 2014 r. w 28 państwach członkowskich UE/EOG zgłoszono 35 321 przypadków zapalenia wątroby typu C, co stanowi w przybliżeniu 8,8 przypadku na 100 000 osób⁽²⁾;
- R. mając na uwadze, że w latach 2006–2014 w państwach członkowskich UE/EOG ogólna liczba zdiagnozowanych i zgłoszonych przypadków wzrosła o 28,7 %, przy czym znaczną część tego wzrostu zaobserwowano od 2010 r.⁽³⁾;
- S. mając na uwadze, że interpretacja danych dotyczących zapalenia wątroby typu C pochodzących z różnych państw jest utrudniona ze względu na różnice w systemach nadzoru, praktykach i programach badawczych oraz trudności w określeniu przypadków jako ostre lub przewlekłe⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ <http://www.euro.who.int/en/health-topics/communicable-diseases/hepatitis/data-and-statistics>

⁽²⁾ Roczne sprawozdanie epidemiologiczne – ECDC.

http://ecdc.europa.eu/en/healthtopics/hepatitis_C/Documents/aer2016/AER-hepatitis-C.pdf

⁽³⁾ *Ibid.*

⁽⁴⁾ *Ibid.*

Środa, 5 lipca 2017 r.

Kompleksowe i zintegrowane ramy polityki UE

1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania kompleksowych ram polityki UE w zakresie przeciwdziałania HIV/AIDS, gruźlicy i wirusowemu zapaleniu wątroby, z uwzględnieniem zróżnicowania sytuacji i konkretnych wyzwań w poszczególnych państwach członkowskich i krajach sąsiednich, w których problemy związane z HIV i gruźlicą wielolekooporną są największe;
2. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zapewnienia odpowiedniego poziomu wydatków i mobilizacji potrzebnych zasobów, aby osiągnąć cel zrównoważonego rozwoju nr 3;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nasilenia działań na rzecz społeczności i szczególnie narażonych osób przez współpracę międzysektorową, z uwzględnieniem udziału organizacji pozarządowych, oraz świadczenie usług na rzecz grup ludności dotkniętych omawianymi problemami;
4. wzywa Komisję i Radę do odgrywania zdecydowanej roli politycznej w dialogu z krajami sąsiednimi w Europie Wschodniej i Azji Środkowej, aby zapewnić wprowadzenie planów zrównoważonego przechodzenia na finansowanie krajowe, tak aby programy zwalczania HIV, wirusowego zapalenia wątroby i gruźlicy były skuteczne, kontynuowane i udoskonalane także po wycofaniu wsparcia międzynarodowych darczyńców; wzywa Komisję i Radę do kontynuowania ścisłej współpracy z tymi krajami, aby zagwarantować, że wezmą one pełną odpowiedzialność za zwalczanie u siebie HIV, wirusowego zapalenia wątroby i gruźlicy;
5. apeluje do Komisji o omówienie z państwami członkowskimi i przyszłymi prezydentami Rady możliwości aktualizacji deklaracji dublińskiej, aby w jednakowym stopniu obejmowała HIV, wirusowe zapalenie wątroby i gruźlicę;

HIV/AIDS

6. podkreśla, że HIV pozostaje chorobą zakaźną w znacznym stopniu stygmatyzującą społecznie, która może poważnie wpływać na jakość życia; podkreśla, że w 2015 r. odnotowano w 31 krajach UE/EOG 30 000 nowych przypadków zakażenia tym wirusem, przy braku wyraźnych oznak ogólnego zmniejszania się ich liczby;
7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwiania dostępu do innowacyjnych metod leczenia także wśród grup najbardziej wrażliwych oraz do pracy nad zwalczaniem stygmatu społecznego związanego z zakażeniem wirusem HIV;
8. podkreśla fakt, że w UE/EOG kontakty seksualne pozostają głównym odnotowywanym źródłem zakażenia wirusem HIV, a na drugim miejscu znajduje się dożylnie przyjmowanie narkotyków; zwraca uwagę na szczególne narażenie kobiet i dzieci na to zakażenie;
9. wzywa Komisję i Radę nie tylko do zwiększenia poziomu inwestycji w badania nad wynalezieniem skutecznych leków oraz opracowaniem nowych narzędzi i innowacyjnych, skupionych na pacjencie podejść do zwalczania tych chorób, lecz także do zapewnienia dostępności i przystępności cenowej tych narzędzi oraz do skuteczniejszego zwalczania problemu współzakażenia, zwłaszcza gruźlicą oraz wirusowym zapaleniem wątroby typu B i C, oraz powikłań;
10. podkreśla, że profilaktyka pozostaje głównym narzędziem zwalczania HIV/AIDS, jednak dwie trzecie państw UE/EOG donosi, że środki dostępne na profilaktykę nie wystarczają do zmniejszenia liczby nowych zakażeń wirusem HIV;
11. wzywa państwa członkowskie, Komisję i Radę do dalszego wspierania profilaktyki HIV/AIDS i jej powiązania z opieką zdrowotną przez wspólne działania i projekty w ramach programu zdrowotnego UE oraz do wspierania środków profilaktyki HIV o udowodnionej skuteczności, w tym: skutecznych usług związanych z ograniczaniem szkodliwych skutków zażywania narkotyków, leczenia jako profilaktyki, stosowania prezerwatyw, profilaktyki przedekspozycyjnej oraz skutecznej edukacji w zakresie zdrowia seksualnego;
12. zachęca państwa członkowskie, by zgodnie z zaleceniami WHO ukierunkowały testy wykrywające obecność wirusa HIV z myślą o dotarciu do najbardziej wrażliwych grup ludności w środowiskach, w których częstotliwość występowania HIV jest najwyższa;

Środa, 5 lipca 2017 r.

13. zachęca państwa członkowskie do skutecznego zwalczania chorób przenoszonych drogą płciową, które zwiększają ryzyko zakażenia wirusem HIV;

14. zachęca państwa członkowskie do oferowania darmowych testów na obecność wirusa HIV, zwłaszcza najbardziej wrażliwym grupom ludności, aby zapewnić wczesne wykrywanie i lepszą rejestrację liczby zakażeń, co jest istotne dla udzielania odpowiednich informacji o tej chorobie i ostrzegania przed nią;

Gruźlica

15. podkreśla, że wskaźniki zapadalności na gruźlicę w UE należą do najniższych na świecie; podkreśla jednak, że ok. 95 % zgonów w wyniku gruźlicy ma miejsce w krajach o niskim i średnim dochodzie; ponadto podkreśla, że europejski region WHO, a zwłaszcza państwa Europy Wschodniej i Azji Środkowej, są silnie dotknięte gruźlicą wielolekooporną, co stanowi ok. jedną czwartą globalnych rozmiarów tego problemu; mając na uwadze, że 15 z 27 krajów o wysokim obciążeniu gruźlicą wielolekooporną zidentyfikowanych przez WHO znajduje się w regionie europejskim;

16. wskazuje, że gruźlica stanowi główną przyczynę śmierci osób żyjących z HIV, gdyż jedna trzecia zgonów wśród osób zakażonych wirusem HIV jest spowodowana tą chorobą⁽¹⁾; podkreśla, że liczba osób zapadających na gruźlicę zwiększyła się trzeci rok z rzędu w 2014 r., z 9 mln w 2013 r. do 9,6 mln w 2014 r.; podkreśla, że tylko jedna czwarta przypadków gruźlicy wielolekoopornej jest diagnozowana, co świadczy o poważnych lukach w wykrywaniu i diagnostyce;

17. zaznacza, że oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe stanowi coraz poważniejsze wyzwanie dla medycyny w leczeniu zakażeń i chorób, w tym gruźlicy;

18. przypomina, że przerwanie leczenia przyczynia się do powstawania oporności na leki, przenoszenia gruźlicy i niezadowolających wyników leczenia u poszczególnych pacjentów;

19. podkreśla, że aby poprawić poziom profilaktyki i wykrywania gruźlicy oraz przestrzeganie programu leczenia, Komisja Europejska i państwa członkowskie muszą opracować programy zwalczania gruźlicy i zapewnić wsparcie finansowe, aby nasilić działania skierowane do szczególnie wrażliwych społeczności i osób przez współpracę międzysektorową, przy udziale organizacji pozarządowych, zwłaszcza w krajach rozwijających się; podkreśla ponadto, że zaangażowanie finansowe wszystkich podmiotów dofinansowujących leczenie gruźlicy ma zasadnicze znaczenie dla ciągłości opieki, ponieważ koszty leczenia mogą nieraz być zaporowe;

20. podkreśla znaczenie walki z narastającym kryzysem związanym z opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe, w tym finansowania badań i opracowywania nowych szczepionek oraz innowacyjnych i skupionych na pacjencie metod działania, narzędzi diagnostycznych i sposobów leczenia gruźlicy;

21. wzywa Komisję i Radę do odgrywania istotnej roli politycznej przez zapewnienie, aby związek między opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe i gruźlicą wielolekooporną znalazł odzwierciedlenie w wynikach szczytu grupy G-20, który odbędzie się w lipcu 2017 r. w Niemczech, oraz w nowym planie działania UE w sprawie oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, który ma zostać opublikowany w 2017 r.;

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy w ustanawianiu transgranicznych środków zapobiegania rozprzestrzenianiu się gruźlicy za pomocą porozumień dwustronnych między państwami i wspólnych działań;

23. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do wzmocnienia i sformalizowania współpracy regionalnej w dziedzinie gruźlicy i gruźlicy wielolekoopornej na najwyższym szczeblu politycznym w różnych sektorach oraz do współpracy z przyszłymi prezydentami UE w celu kontynuacji tych prac;

Zapalenie wątroby typu C

24. podkreśla, że w Unii Europejskiej główną drogą zakażenia wirusowym zapaleniem wątroby jest dożylnie zażywanie narkotyków, co wynika ze wspólnego korzystania z zakażonych igieł, ze względu na używanie niesterylnego sprzętu do przyjmowania narkotyków drogą iniekcji; ponadto podkreśla, że wśród pracowników służby zdrowia liczba przypadków zakażenia zapaleniem wątroby w wyniku skażenia igłą utrzymuje się na poziomie powyżej średniego; kładzie nacisk na fakt, że świadczenie usług ograniczających szkody, w tym substytucja opiatowa i programy wymiany igieł i strzykawek, stanowi decydującą strategię zapobiegania wirusowemu zapaleniu wątroby, która to strategia powinna również objąć środki mające na celu ograniczenie stygmatyzacji i dyskryminacji; podkreśla, że testy do wykrywania zakażenia wirusem HCV i do wykrywania antygeny HbsAg często nie wchodzą w zakres refundowanych badań profilaktycznych; podkreśla, że wirus ten może być, w rzadkich przypadkach, przenoszony drogą płciową bądź do zakażenia może dojść w placówkach opieki zdrowotnej lub salonach kosmetycznych w wyniku nieodpowiednich praktyk zapobiegania zakażeniom, bądź w okresie okołoporodowym w wyniku zakażenia dziecka przez matkę;

⁽¹⁾ Globalne sprawozdanie WHO dotyczące gruźlicy z 2015 r.

Środa, 5 lipca 2017 r.

25. podkreśla, że ponad 90 % pacjentów nie ma żadnych objawów choroby po zakażeniu i zazwyczaj jest wykrywana przez przypadek podczas analizy lub dopiero wtedy, gdy wystąpią objawy, co tłumaczy fakt, że powoduje ona przewlekłe zapalenie wątroby w 55 % do 85 % przypadków; mając na uwadze, że w ciągu 20 lat u osób z przewlekłym zapaleniem wątroby występuje 15-30 % ryzyko zachorowania na marskość wątroby – a z kolei marskość jest główną przyczyną raka wątroby;
26. podkreśla, że w 75 % przypadków raka wątroby wyniki badań serologicznych pacjentów wykazują obecność HCV;
27. podkreśla, że w państwach członkowskich nie istnieje jednolity protokół wykrywania zapalenia wątroby typu C i dane dotyczące osób chorych mogą być zaniżone;
28. podkreśla, że w kwietniu 2016 r. WHO zaktualizowała wytyczne dotyczące wykrywania przewlekłego zapalenia wątroby typu C oraz opieki nad chorymi i leczenia ich, które uzupełniają istniejące wskazówki tej organizacji dotyczące profilaktyki zakażeń wirusowych przez krew, między innymi HCV; zaznacza, że wytyczne te zawierają zalecenia o zasadniczym znaczeniu dla tych dziedzin oraz analizę kwestii ich stosowania;
29. podkreśla, że zakażenie zapaleniem wątroby typu C jest uleczalne, zwłaszcza w przypadku wykrycia i leczenia odpowiednimi kombinacjami leków przeciwwirusowych; zaznacza w szczególności, że w lekami przeciwwirusowymi może obecnie wyleczyć ponad 90 % osób zakażonych HCV; podkreśla, że wirusowemu zapaleniu wątroby typu B można zapobiegać przez szczepienia i można je kontrolować, ale mniej niż 50 % pacjentów cierpiących na przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby otrzymuje diagnozę dopiero kilkadziesiąt lat po zarażeniu;
30. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie zrównoważonego finansowania krajowych planów wyeliminowania wirusowego zapalenia wątroby oraz o wykorzystanie funduszy strukturalnych UE i innych dostępnych w UE źródeł finansowania;
31. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do wprowadzenia w całej UE zharmonizowanego programu nadzorowania zakażeń, który pozwoli na terminowe wykrycie wybuchu epidemii wirusowego zapalenia wątroby, gruźlicy i HIV, ocenę tendencji w ich występowaniu, powiadomienie o szacowanym obciążeniu zdrowotno-społecznemu i skuteczne śledzenie w „czasie rzeczywistym” sekwencji diagnozy, leczenia i opieki, w tym w określonych szczególnie wrażliwych grupach;
32. wzywa Komisję do przeprowadzenia rozmów z państwami członkowskimi na temat sposobów jak najlepszego przygotowania pracowników podstawowej opieki zdrowotnej (jak np. włączenie testów do wykrywania zakażenia wirusem HCV i antygenu HbsAg do badań profilaktycznych, wywiad chorobowy, testy uzupełniające, ścieżki skierowań) z myślą o zwiększeniu liczby rozpoznań i zapewnienia opieki zgodnej z wytycznymi;
33. ubolewa, że obecnie nie istnieje żadna szczepionka przeciw wirusowemu zapaleniu wątroby typu C, w związku z czym zasadnicze znaczenie mają profilaktyka pierwotna i wtórna; podkreśla, że charakter zakażenia i brak protokołów wykrywania w wielu przypadkach utrudniają jego kontrolowanie;
34. zwraca się do Komisji o uruchomienie pod przewodnictwem ECDC i w koordynacji z państwami członkowskimi wielodyscyplinarnego programu harmonizującego protokoły wykrywania, kontroli i leczenia, który wyeliminuje wirusowe zapalenie wątroby typu C w Unii do roku 2030;
- o
- o o
35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Światowej Organizacji Zdrowia oraz rządów państw członkowskich.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0303

W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych (2016/2240(INI))

(2018/C 334/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 167 ust. 3 i 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Konwencję UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2347 z dnia 24 marca 2017 r.,
- uwzględniając program działań Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, w szczególności cele zrównoważonego rozwoju nr 4 i 17,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2016 r. zatytułowany „W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych” (JOIN(2016)0029),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 maja 2007 r. dotyczący Europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji świata (COM(2007)0242),
- uwzględniając działanie przygotowawcze dotyczące kultury w stosunkach zewnętrznych UE i zawarte w nim zalecenia ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa. Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 16 listopada 2007 r. dotyczącą europejskiego planu działań na rzecz kultury ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie wdrożenia Europejskiej agendy kultury (COM(2010)0390),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie unijnej komunikacji strategicznej w celu przeciwdziałania wrożej propagandzie stron trzecich ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję ramową Rady Europy w sprawie znaczenia dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa (konwencja z Faro) z 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie propagowania różnorodności kulturowej i dialogu międzykulturowego w stosunkach zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie kulturowego wymiaru działań zewnętrznych UE ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/culture/library/publications/global-cultural-citizenship_en.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 287 z 29.11.2007, s. 1

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0441.

⁽⁴⁾ <http://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/199>

⁽⁵⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 135.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie roli dialogu międzykulturowego, różnorodności kulturowej i edukacji w promowaniu podstawowych wartości UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie roli UE w ONZ – w jaki sposób lepiej osiągać cele polityki zagranicznej UE ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie planu prac w dziedzinie kultury na lata 2015–2018 ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję UNESCO w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego z 1972 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie dążenia ku zintegrowanemu podejściu do dziedzictwa kulturowego w Europie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję CM/Res(2010)53 przyjętą przez Radę Europy, ustanawiającą rozszerzone porozumienie częściowe ws. szlaków kulturowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2016 r. w sprawie spójnej polityki UE dla sektora kultury i sektora kreatywnego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie kultury w stosunkach zewnętrznych UE ze szczególnym uwzględnieniem kultury we współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie niszczenia zabytków kultury przez ISIS/Daisz ⁽⁷⁾, w szczególności jej ust. 3, który „wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do wykorzystania dyplomacji kulturalnej i dialogu międzykulturowego jako narzędzia do pogodzenia różnych społeczności i odbudowy zniszczonych obiektów”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie Europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wynik 3502. posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w dniach 21 i 22 listopada 2016 r.,
- uwzględniające badanie przygotowane na wniosek Parlamentarnej Komisji Kultury i Edukacji zatytułowane „Research for CULT Committee – European Cultural Institutes Abroad” (Badanie dla Komisji Kultury i Edukacji – europejskie instytuty kultury za granicą) ⁽⁹⁾,
- uwzględniające badanie przygotowane na wniosek Parlamentarnej Komisji Kultury i Edukacji zatytułowane „Research for CULT Committee – European capitals of culture: success strategies and long-term effects” (Badanie dla Komisji Kultury i Edukacji – Europejskie Stolicy Kultury: strategie sukcesu i długoterminowe skutki) ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając badanie z 2015 r. zlecone przez Służbę ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej Komisji (FPI) zatytułowane „Analysis of the perception of the EU and EU's policies abroad” (Analiza postrzegania UE i polityki UE za granicą) ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów zatytułowaną „W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych”,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0005.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0403.

⁽³⁾ Dz.U. C 463 z 23.12.2014, s. 4.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P8_TA(2015)0293.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0486.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 417 z 15.12.2015, s. 41.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 55.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 32.

⁽⁹⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/563418/IPOL_STU\(2016\)563418_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/563418/IPOL_STU(2016)563418_EN.pdf)

⁽¹⁰⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2013/513985/IPOL-CULT_ET\(2013\)513985_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/etudes/join/2013/513985/IPOL-CULT_ET(2013)513985_EN.pdf)

⁽¹¹⁾ http://ec.europa.eu/dgs/fpi/showcases/eu_perceptions_study_en.htm

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowaną „W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych”,
 - uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego w 2018 r. (COM(2016)0543),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie Europejskiego Korpusu Solidarności (COM(2016)0942),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa,
 - uwzględniając postanowienie Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z dnia 27 września 2016 r., na mocy którego uznał on Ahmada Al Faqi Al-Mahdi winnym zniszczenia kilku mauzoleów w Timbuktu i w którym po raz pierwszy – zgodnie z Rzymskim Statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego – Trybunał ten orzekł, że zniszczenie dziedzictwa kulturowego może być postrzegane jako zbrodnia wojenna,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Kultury i Edukacji zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0220/2017),
- A. mając na uwadze, że UE staje się coraz bardziej znaczącym podmiotem w obszarze stosunków międzynarodowych i powinna przeznaczać dodatkowe zasoby i energię na promowanie swojej wspólnej kultury, dziedzictwa kulturowego, twórczości i innowacji artystycznej w ramach różnorodności regionalnej, na podstawie art. 167 TFUE;
- B. mając na uwadze, że UE jest szczególnym podmiotem w obszarze polityki międzynarodowej odgrywającym coraz większą rolę w sprawach światowych, w tym dzięki promocji różnorodności kulturowej i językowej w stosunkach międzynarodowych;
- C. mając na uwadze, że kultura ma rzeczywistą wartość, a doświadczenia UE pokazały, iż wymiana kulturowa może służyć do promowania zewnętrznych celów unijnych i stanowić mocny most łączący ludzi o różnym pochodzeniu etnicznym, religijnym i społecznym, co wzmacnia dialog międzykulturowy i międzyreligijny oraz wzajemne zrozumienie, stanowiąc część działań Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ); uważa w związku z tym, że kultura powinna stać się głównym elementem dialogu politycznego z państwami trzecimi i że należy regularnie uwzględniać kulturę w programach i projektach;
- D. mając na uwadze, że aby wspierać zrozumienie międzykulturowe, UE będzie musiała rozszerzyć wspólne narzędzia komunikacyjne w postaci autentycznie europejskich mediów, takich jak Arte, Euronews czy Euranet;
- E. mając na uwadze, że kultura oraz ochrona kultury są niepodzielnie związane z poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności;
- F. mając na uwadze, że współpraca w dziedzinie nauki stanowi istotny element polityki zagranicznej, gdyż buduje mosty między krajami, podnosi jakość badań międzynarodowych i zwiększa rolę dyplomacji na rzecz nauki;
- G. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie mają szereg wspólnych korzeni kulturowych, językowych, historycznych i religijnych, oraz że czerpiąc inspirację z dziedzictwa kulturowego, religijnego i humanistycznego Europy udało im się osiągnąć jedność w różnorodności; mając na uwadze, że europejska kultura i dziedzictwo kulturowe, zarówno materialne, jak i niematerialne, reprezentują różnorodność europejskich społeczeństw i regionów, ich społeczności większościowych, jak również kultur mniejszości;
- H. mając na uwadze, że Oświadczenie w sprawie promowania, poprzez kształcenie, obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja, przyjęte w Paryżu w marcu 2015 r., podkreśla konieczność wspierania aktywnego dialogu między kulturami, jak również globalnej solidarności i wzajemnego szacunku;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- I. mając na uwadze, że w całej historii UE stosunki kulturalne stanowią podstawowe siły napędowe spójności społecznej oraz zrównoważonego rozwoju gospodarczego i społecznego, odgrywając jednocześnie kluczową rolę we wzmacnianiu zdolności społeczeństwa obywatelskiego i kontaktów międzyludzkich oraz w zapobieganiu radykalizacji z myślą o ochronie dziedzictwa kulturowego, wspieraniu procesów demokratycznych oraz zaangażowaniu na rzecz zapobiegania konfliktom, rozwiązywania ich i odporności na nie;
- J. mając na uwadze, że dyplomacja na rzecz kultury powinna promować różnorodność kulturową i językową, w tym zachowanie języków mniejszościowych przy uznaniu, że stanowi to wartość samą w sobie oraz część europejskiego dziedzictwa kulturowego;
- K. mając na uwadze, że prawa człowieka także obejmują prawa kulturalne oraz mając na uwadze, że należy zatem zwracać taką samą uwagę na prawo osób do uczestnictwa w życiu kulturalnym i korzystania z własnej kultury przy pełnym poszanowaniu podstawowych praw człowieka wszystkich stron;
- L. mając na uwadze, że w grudniu 2014 r. wprowadzono środki ograniczające w celu przeciwdziałania handlowi dobrami kultury pochodzącymi z Syrii; mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba ustanowienia mechanizmu działania w sytuacjach wyjątkowych w celu wykrywania niszczenia dziedzictwa kulturowego i zapobiegania mu oraz usuwania dóbr kultury, w tym na obszarach lub w krajach dotkniętych konfliktem, które to działania mogą być wykorzystywane w sytuacjach konfliktowych do zastraszania i szokowania, a w niektórych przypadkach przybierać rozmiary „czystek kulturowych”;
- M. mając na uwadze, że kultura jest dobrem wspólnym, a projektowanie nowego konsensusu w sprawie rozwoju musi obejmować refleksję na temat odzyskiwania wspólnych dóbr publicznych, w tym przez kulturę;
- N. mając na uwadze, że UE i poszczególne państwa członkowskie zapewniają ponad połowę pomocy rozwojowej na świecie, co zasługuje na większe uznanie;
- O. mając na uwadze, że dziedzictwo kulturowe jest dziedzictwem powszechnym, a jego ochrona jest zatem warunkiem wstępnym budowania pokoju i odporności;
- P. mając na uwadze, że wspólny komunikat zatytułowany „W stronę strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych” zapewnia ramy dla międzynarodowych stosunków kulturalnych UE; mając jednak na uwadze, że nie określa on priorytetów tematycznych i geograficznych, konkretnych celów i wyników, grup docelowych, wspólnych interesów i inicjatyw, przepisów w sprawie finansowania, należytego zarządzania finansami, perspektywy lokalnej i regionalnej oraz wyzwań i warunków wdrażania;
- Q. mając na uwadze, że kontakty międzyludzkie, takie jak wymiana młodzieży, partnerstwo miast i partnerstwa w dziedzinie zawodowej są ważnymi narzędziami wspierania wzajemnego zrozumienia międzykulturowego i powinny być promowane przez UE w jej stosunkach z zagranicą;
- R. mając na uwadze, że mobilność jest zasadniczą częścią międzynarodowych stosunków kulturalnych UE, co wymaga ustanowienia mechanizmów ułatwiających dostęp do wiz do państw trzecich i z państw trzecich osobom zawodowo zajmujących się kulturą, naukowcom, wykładowcom, nauczycielom, studentom i pracownikom oraz sieciom absolwentów skupiającym byłych uczestników programów UE ⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że UE i państwa sąsiadujące historycznie miały na siebie wzajemny wpływ, jeśli chodzi o kulturę;
- T. mając na uwadze, że współpraca, szkolenie, mobilność artystów i osób zawodowo związanych z kulturą oraz ich prac, w tym w ramach sieci europejskich i międzynarodowych, a także pobyty artystów-rezydentów stanowią kluczowe czynniki w zakresie rozpowszechniania i wymiany kultury i sztuki zarówno europejskiej, jak i pozaeuropejskiej, oraz należy je promować i wzmacniać;
- U. mając na uwadze, że polityka wizowa w stosunku do artystów i osób zawodowo związanych z kulturą ma kluczowe znaczenie dla owocnej współpracy i swobodnego przepływu prac w ramach sieci europejskich i międzynarodowych, a także dla zapewnienia aktywnych programów pobytu artystów-rezydentów, które to programy obejmują społeczeństwo obywatelskie w różnych krajach i regionach świata;

⁽¹⁾ Na przykład Erasmus, „Horyzont 2020” i „Kreatywna Europa”.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- V. mając na uwadze, że odpowiednim punktem początkowym może być odnotowanie wyników osiągniętych w ramach „Europejskiej agendy kultury” w celu dalszego rozwoju i poprawy strategii, ustanowienia jasnych i mierzalnych celów zgodnie ze specyfiką poszczególnych krajów, priorytetami i realistycznymi wynikami oraz wyciągania wniosków z najlepszych praktyk;
- W. mając na uwadze, że jako najważniejszy partner Organizacji Narodów Zjednoczonych, UE powinna ściśle współpracować z UNESCO, aby chronić światowe dziedzictwo kulturowe;
- X. mając na uwadze, że koordynacja w ramach programów i zasobów UE powinna wzmocnić kulturowy wymiar stosunków międzynarodowych UE w celu stworzenia wspólnej przestrzeni dialogu na rzecz międzykulturowego zrozumienia i zaufania;
- Y. mając na uwadze, że inicjatywy i działania UE powinny być bardziej widoczne w państwach trzecich, w szczególności w państwach objętych europejską polityką sąsiedztwa, a ich rezultaty powinny być lepiej ujmowane, oceniane i rozpowszechniane ⁽¹⁾;
- Z. mając na uwadze, że liczba produktów i usług z sektorów audiowizualnego, kulturalnego i kreatywnego zwiększa się, podobnie jak ich wkład w PKB i obrót międzynarodowy;
- AA. mając na uwadze, że wiele europejskich szlaków kultury certyfikowanych przez Radę Europy przebiega przez kraje wschodniego i południowego sąsiedztwa UE oraz przez kraje kandydujące, a także mając na uwadze, że przyczynia się to do wzmocnienia powiązań między UE a krajami sąsiadującymi;
- AB. uwzględniając wysiłki Unii mające na celu podniesienie odporności społecznej przez pogłębianie pracy nad kulturą, edukacją i wspieraniem przez młodzież pluralizmu, współistnienia i szacunku,

Cele

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat, który zapewnia przegląd wszystkich instrumentów, działań, inicjatyw, programów i projektów wspieranych lub wdrażanych przez UE i jej państwa członkowskie, których wspólnym mianownikiem jest kultura; wzywa do opracowania skutecznej strategii UE w dziedzinie międzynarodowych stosunków kulturalnych;
2. podkreśla, że celem wspólnego komunikatu jest wspieranie współpracy kulturalnej w UE oraz z krajami partnerskimi oraz promowanie globalnego porządku w oparciu o utrzymywanie pokoju, zwalczanie ekstremizmu i radykalizacji przez dialog międzykulturowy i międzyreligijny, a także dzięki zapobieganiu konfliktom z poszanowaniem demokracji, praworządności, wolności słowa, wolności artystycznej, wzajemnego zrozumienia, praw człowieka, różnorodności kulturowej i językowej oraz podstawowych wartości; podkreśla ponadto ważną rolę dyplomacji na rzecz kultury, edukacji w dziedzinie kultury oraz wymiany kulturalnej w umacnianiu wspólnego zbioru wartości uniwersalnych;
3. docenia wysiłki podejmowane przez ESDZ wraz z Komisją w celu zwiększenia zewnętrznego wymiaru polityki w dziedzinie nauki i badań oraz wzywa Komisję do wspierania rozwoju ambitnej dyplomacji na rzecz nauki;
4. wzywa do promowania praw kulturalnych jako integralnego elementu podstawowych praw człowieka oraz uznania kultury o niezbywalnej wartości za czwarty niezależny poprzeczny filar zrównoważonego rozwoju wraz z wymiarem społecznym, gospodarczym i środowiskowym;
5. z zadowoleniem przyjmuje podejście przyjęte we wspólnym komunikacie określającym trzy kierunki działań: wspieranie kultury jako siły napędowej zrównoważonego rozwoju społecznego i gospodarczego; promowanie kultury i dialogu międzykulturowego na rzecz pokojowych stosunków między społecznościami oraz zacieśnianie współpracy w zakresie dziedzictwa kulturowego;
6. wzywa do promowania wolności wypowiedzi artystycznej jako wartości i dążenia Unii Europejskiej, wspierania wolnego dialogu i wymiany dobrych praktyk na szczeblu międzynarodowym;

⁽¹⁾ na przykład program wizyt w instytucjach Unii Europejskiej (EUVP) ustanowiony w 1974 r. przez Parlament i Komisję jest indywidualnym programem studiów dla obiecujących młodych liderów i opiniotwórców z państw spoza Unii Europejskiej, którego motto brzmi „Dzielenie się wartościami UE na całym świecie od 1974 r.”.

Środa, 5 lipca 2017 r.

7. podkreśla, że UE posiada wiele różnorodnych doświadczeń w sprawowaniu rządów sprzyjających włączeniu społecznemu, że jej siła wynika ze zjednoczenia w różnorodności oraz że w tym obszarze UE zapewnia wartość dodaną;
8. zauważa, że chociaż zasady pomocniczości i proporcjonalności muszą być szanowane w obszarze kultury – z uwzględnieniem również wspólnych korzeni i dziedzictwa UE i państw członkowskich oraz trwających od dawna oddziaływań artystycznych i kulturowych – tworzenie zwyczaju wspólnej pracy i tworzenia buduje podstawę szacunku i zrozumienia dla innych kultur;
9. podkreśla, że UE stanowi arenę, na której wszystkie państwa członkowskie łączą swe siły, aby odegrać większą rolę w obszarze międzynarodowych stosunków kulturalnych, przy jednoczesnym czerpaniu wzajemnych korzyści ze współpracy;
10. sugeruje, by każde państwo członkowskie mogło inicjować wspólne działania z UE w celu przedstawienia innego państwa członkowskiego UE każdego roku za pomocą np. wystaw i współprodukcji z przyznaniem szczególnej roli rotacyjnej prezydencji z myślą o dostarczeniu UE i państwom członkowskim dodatkowej niezbywalnej wartości oraz o podniesieniu widoczności ich działań i inicjatyw za granicą, w tym za pośrednictwem delegacji UE; w tym celu powinny zostać udostępnione specjalne zasoby ludzkie i finansowe;
11. państwa członkowskie, a zwłaszcza mniejsze państwa członkowskie oraz ich instytucje i podmioty kultury mogłyby dodawać wartość do swoich osiągnięć w dziedzinie kultury dzięki wykorzystaniu UE do promowania tych osiągnięć i dzielenia się nimi za granicą;
12. dyplomacja na rzecz kultury może pełnić rolę wysłannika UE i jej państw członkowskich;
13. przypomina – przy poszanowaniu materialnego i niematerialnego dziedzictwa kulturowego – o znaczeniu współpracy między państwami członkowskimi i instytucjami UE w zakresie dostępności badań, promocji, ochrony i zarządzania oraz zwalczania nielegalnego handlu, grabieży i niszczenia, w tym w ramach specjalnych funduszy i pomocy na szczeblu regionalnym oraz transgranicznej współpracy policyjnej, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz UE;
14. podkreśla rolę niezależnych mediów w promowaniu różnorodności kulturowej i kompetencji międzykulturowych oraz potrzebę wzmocnienia takich mediów jako źródła wiarygodnych informacji, szczególnie w sąsiedztwie UE;
15. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspólny komunikat wprowadza sektor kultury i sektor kreatywny jako ważny element strategii UE w zakresie międzynarodowych stosunków kulturalnych; mając na uwadze, że sektory te przyczyniają się do tworzenia „miękkiej siły” Europy, gdyż pełnią rolę ambasadorów wartości europejskich, w szczególności w odniesieniu do regionalnych ośrodków kreatywności i sieci kultury, a także zaleca, by zostały one zidentyfikowane oraz by kierowano do nich zachęty oraz dawano im możliwość rozwoju umiejętności; wzywa Komisję do promowania sieci czynników i podmiotów z sektora kultury i sektora kreatywnego, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP, europejskich okręgów twórczych i kreatywnych platform jako elementów tworzących efekt naczyni połączonych i innowacje, w tym również w innych dziedzinach;
16. wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zidentyfikowania „podmiotów kulturalnych” jako odgrywających istotną rolę w realizacji wspólnego komunikatu, przy wyjaśnieniu, że powinny one obejmować między innymi artystów, specjalistów z sektora kultury i sektora kreatywnego, instytucje kultury, prywatne i publiczne fundacje, uniwersytetów i przedsiębiorstwa z branży twórczej i kultury;

Sprawowanie rządów i narzędzia

17. wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zaprezentowania rocznych i wieloletnich planów działania w tym obszarze, które powinny obejmować działania, strategiczne priorytety tematyczne i geograficzne oraz wspólne cele, a także do przeprowadzenia okresowego przeglądu wdrażania wspólnego komunikatu, którego wynik należy przekazać Parlamentowi;
18. podkreśla potrzebę większej spójności w obszarze polityki i działań UE angażujących państwa trzecie; podkreśla potrzebę wykorzystania istniejących wyników badań, najlepszych praktyk i innych inicjatyw i instrumentów finansowanych przez UE w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego, które mogłyby przynieść korzyści współpracy z państwami trzecimi; wzywa do większych synergii między wszystkimi zaangażowanymi podmiotami i innymi inicjatywami finansowanymi przez UE, które mogłyby być korzystne dla osiągnięcia celów strategii, tak aby zapewnić efektywność wykorzystania zasobów, optymalizację wyników i zwiększony wpływ działań i inicjatyw UE; zaleca przeprowadzenie inwentaryzacji w celu zagwarantowania skutecznego podejścia;

Środa, 5 lipca 2017 r.

19. wzywa Komisję, by przewidziała w następnych wieloletnich ramach finansowych linię budżetową przeznaczoną na wspieranie międzynarodowych stosunków kulturalnych w istniejących programach i przyszłych zaproszeniach, zwłaszcza w następnej generacji programów dotyczących kultury i edukacji, tak aby mogły one rozwijać swoje międzynarodowe działania we właściwy sposób;
20. proponuje opracowanie specjalnego programu UE i przeznaczenie zasobów na międzynarodową mobilność i wymiany takie jak programy rezydentury, w szczególności dla młodych osób zawodowo związanych z kulturą i pracą twórczą oraz artystów;
21. proponuje w tym kontekście, aby zachęcać absolwentów i byłych beneficjentów programu Erasmus oraz innych mobilnych programów edukacyjnych i wolontariackich do korzystania z umiejętności i kompetencji międzykulturowych z korzyścią dla innych, by stali się oni wpływowymi podmiotami w rozwijaniu partnerstw w dziedzinie zewnętrznych stosunków kulturalnych;
22. wzywa Komisję do rozwijania wymiaru turystyki kulturalnej, na przykład przez projektowanie i wymianę programów tematycznych i najlepszych praktyk, w celu ułatwienia międzynarodowej mobilności i wymiany z obywatelami z państw trzecich, a także dostępu do dóbr kultury;
23. wzywa Komisję i ESDZ do ujęcia międzynarodowych stosunków kulturalnych w międzynarodowych instrumentach i programach współpracy w sposób horyzontalny oraz w przeglądzie śródkresowym w celu zapewnienia spójności oraz przekształcenia międzynarodowych stosunków kulturalnych w wydajne narzędzie;
24. wzywa Komisję do wzmocnienia wpływu wymiaru kulturowego w stosunkach międzynarodowych przez systematyczne włączanie wymiaru kulturowego do negocjacji i układów o stowarzyszeniu; podkreśla potrzebę ustanowienia przez Unię Europejską zasad postępowania dla partnerów współpracujących w ramach projektów ponadnarodowych i stworzenia elastycznych ram ułatwiających ponadnarodową współpracę kulturalną dzięki usuwaniu barier;
25. wzywa Komisję do dalszego wspierania stosunków kulturalnych z państwami sąsiadującymi w ramach programów pomocy technicznej, budowania zdolności i szkoleń, rozwoju umiejętności, transferu wiedzy – również w sferze mediów – w celu udoskonalenia sprawowania rządów i wspierania nowych partnerstw na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym i transgranicznym, zapewniając jednocześnie działania następcze względem programów w państwach objętych wschodnim i południowym sąsiedztwem, w tym na Bałkanach Zachodnich;
26. podkreśla, że ze względu na trwałość zewnętrzne działania UE w zakresie finansowania kultury muszą wynikać z silnego zaangażowania partnerów lokalnych, dostosowania programów do lokalnych realiów i należytego uwzględnienia okresu po zakończeniu finansowania projektów, w tym przejścia na finansowanie krajowe lub inne modele dochodów;
27. podkreśla znaczenie inicjatyw w zakresie kultury i praw człowieka, które powinny mieć na celu wspieranie osób zawodowo związanych z kulturą w krajach lub regionach, w których ich prawa są zagrożone; wzywa do wspólnego finansowania takich programów przez Europejską Fundację na rzecz Demokracji oraz Europejski Instrument Sąsiedztwa;
28. zaznacza, że aktywne społeczeństwo obywatelskie w krajach partnerskich może mieć duży wpływ na upowszechnianie wartości, których broni UE, oraz że ważne jest zatem, aby UE – w ramach stosunków dwustronnych – wzmacniała wsparcie dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego działających w sektorze kultury w krajach partnerskich;
29. wzywa Komisję do ujęcia kultury we wszystkich istniejących oraz przyszłych umowach dwustronnych i wielostronnych – z przyznaniem na ten cel odpowiednich środków budżetowych i przy należyтым uwzględnieniu zobowiązań podjętych w ramach Konwencji UNESCO o różnorodności kulturowej – w celu położenia jeszcze większego nacisku na potencjał gospodarczy dziedzictwa kulturowego oraz na sektor kultury i sektor kreatywny w promowaniu zrównoważonego rozwoju, w tym w obszarze wzrostu i zatrudnienia, oraz na ich wpływ na dobrobyt społeczny; uważa, że mogłoby to zostać uczynione na przykład w ramach następnego mandatu negocjacyjnego dotyczącego nowego partnerstwa z państwami AKP po 2020 r.; wzywa do opracowania wskaźników UE w tej dziedzinie jako wkładu w debatę na temat polityki kulturalnej;
30. podkreśla znaczenie programów mobilności młodzieży i współpracy uniwersytetów jako szczególnie wartościowych środków nawiązywania długotrwałych kontaktów akademickich i kulturalnych;

Środa, 5 lipca 2017 r.

31. wzywa Komisję do wzmocnienia międzynarodowego wymiaru programów Erasmus+, „Kreatywna Europa”, Europa dla Obywateli i „Horyzont 2020”; przypomina w tym kontekście kluczową rolę, jaką programy UE w dziedzinie kultury, kształcenia, młodzieży i sportu odgrywają jako podstawowe elementy ukierunkowane na zwalczanie nietolerancji i uprzedzeń, jak również we wspieraniu poczucia wspólnej przynależności i poszanowania dla różnorodności kulturowej; wzywa Komisję do promowania, w szczególności w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, udziału najbliższych Unii krajów partnerskich w tych programach;
32. zauważa wysiłki Komisji mające na celu promowanie roli nauki, badań, edukacji i współpracy kulturalnej jako narzędzi „miękkiej siły” w europejskich stosunkach zewnętrznych; podkreśla, że wymiana naukowa i kulturalna przyczynia się do budowania potencjału i rozwiązywania konfliktów, szczególnie w stosunkach z krajami sąsiadującymi;
33. wzywa Komisję do wzmocnienia i rozszerzenia programu COSME (Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw) w celu uwzględnienia strategii dotyczącej międzynarodowych stosunków kulturalnych oraz do wzmocnienia, przez unijne programy tematyczne, małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) prowadzących działalność w krajach poza UE w sektorze kultury;
34. podkreśla rolę Komitetu Regionów i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz roli władz regionalnych, lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego w formułowaniu strategii;
35. podkreśla, że Parlament powinien odgrywać aktywną rolę w promowaniu kultury w ramach działań zewnętrznych UE, w tym poprzez swoje biura informacyjne i łącznikowe;
36. wzywa Komisję i ESDZ do utworzenia „punktu kontaktowego” w każdej delegaturze UE, który współpracowałby z krajowymi instytucjami kultury, przedstawicielami i lokalnymi społeczeństwami obywatelskimi, podmiotami i organami w państwach członkowskich w ramach procesu zorganizowanego dialogu w celu wspólnego określenia wspólnych priorytetowych obszarów, potrzeb i metod współpracy, a także do przeznaczenia odpowiedniego budżetu i opracowania odpowiednich szkoleń; zwraca się do Komisji i ESDZ o składanie co dwa lata Parlamentowi sprawozdania dotyczącego stanu wdrożenia i osiągniętych wyników;
37. wzywa do przeznaczenia odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych w ESDZ na międzynarodowe stosunki kulturalne, aby nadać ESDZ wspierającą rolę przywódczą w ramach różnych służb UE zajmujących się międzynarodowymi stosunkami kulturalnymi;
38. wspiera uczynienie z międzynarodowych stosunków kulturalnych przedmiotu kształcenia, szkolenia i badań naukowych w celu budowania zdolności podmiotów w tym obszarze oraz zwiększania udziału w życiu kulturalnym przez edukację, a także zapewniania pracownikom UE odpowiedniego szkolenia i kompetencji kulturowych;
39. wzywa do jasnego określenia roli instytucji kultury państw członkowskich – z myślą o wpływie kulturowym UE poza jej granicami oraz w kontekście sprzyjającej włączeniu i wspólnej narracji europejskiej – w ramach sieci krajowych instytucji kultury Unii Europejskiej (EUNIC) i innych for, a także wspiera równe, sprzyjające włączeniu podejście do wszystkich zainteresowanych stron, w tym społeczeństwa obywatelskiego; wyraża w związku z tym uznanie dla pracy wykonanej dotychczas przez instytucje kultury państw członkowskich; zachęca do dalszej współpracy zagranicznej w celu optymalizacji interesów państw członkowskich, zwracając szczególną uwagę na mniejsze państwa członkowskie i państwa członkowskie nieposiadające instytucji kultury za granicą oraz na ich potrzeby w zakresie reprezentacji kulturalnej;
40. wzywa do zacieśnienia partnerstwa strategicznego z UNESCO we wprowadzaniu w życie wspólnego komunikatu przy wykorzystaniu wiarygodności tej organizacji w Europie i jej globalnego zasięgu, by zwielokrotnić efekty wspólnych działań ze wszystkimi zainteresowanymi stronami z UE i spoza niej, a także rozważyć włączenia jej do powstających w przyszłości grup roboczych lub komitetów doradczych w celu wsparcia wdrażania tego komunikatu;
41. podkreśla potrzebę ponownego zdefiniowania ważnej roli krajowych instytucji kultury w wymianie międzykulturowej, uwzględniając, że niektóre z nich mają długą tradycję i nawiązały wiele kontaktów w państwach trzecich, dzięki którym mogą stać się trwałym fundamentem współpracy i komunikacji między różnymi podmiotami europejskimi; zwraca ponadto uwagę na ich potencjał w zakresie promowania i ułatwiania stosunków dwustronnych między krajami oraz współudziału w opracowywaniu i wdrażaniu wdrożenia europejskiej strategii na rzecz dyplomacji kulturalnej;

Środa, 5 lipca 2017 r.

42. wzywa Komisję i wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do dalszego wspierania rozwoju indywidualnie dostosowanego programu wizyt w instytucjach Unii Europejskiej (EUVP), który jest ważnym narzędziem wzmacniania dialogu i promowania demokracji oraz służy jako stała platforma dla młodych i przyszłych liderów oraz podmiotów opiniotwórczych z państw trzecich, a także kluczowych partnerów w instytucjach europejskich i organizacjach społeczeństwa obywatelskiego;

43. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie platformy dyplomacji kulturalnej oraz wzywa do zapewnienia jej trwałości i dokonywania regularnej oceny jej celów, wyników i zarządzania nią; zauważa, że wiele różnych zainteresowanych stron o charakterze instytucjonalnym i nieinstytucjonalnym⁽¹⁾ jest aktywnych w obszarze międzynarodowych stosunków kulturalnych oraz wzywa Komisję do promowania zorganizowanego dialogu pomiędzy wszystkimi zainteresowanymi stronami, również za pomocą otwartej metody koordynacji;

44. wzywa do niezwłocznego stworzenia mechanizmu oceny i odbudowy zagrożonego dziedzictwa kulturowego oraz zapobiegania jego zagrożeniom, a także oceny strat i szybkiego reagowania w sytuacjach wyjątkowych w celu ochrony tego dziedzictwa w krajach dotkniętych konfliktami, w oparciu o doświadczenia zdobyte w ramach inicjatywy grupy zadaniowej ONZ „Blue Helmets for Culture”, w ścisłej i zorganizowanej współpracy z UNESCO oraz przy wsparciu technicznym ze strony programu Copernicus – unijnego programu obserwacji i monitorowania Ziemi; w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji nr 2347, w której stwierdza się, że niszczenie dziedzictwa kulturowego może stanowić zbrodnię wojenną, i wzywa UE i ESDZ do współpracy ze wszystkimi partnerami na rzecz zapobiegania konfliktom, budowania pokoju i prowadzenia procesu pojednania i odbudowy na wszystkich obszarach dotkniętych konfliktem;

45. apeluje o koordynację na szczeblu UE działań mających na celu walkę z nielegalnym handlem dziełami kultury skradzionymi w trakcie konfliktów zbrojnych i wojen, a także ich odzyskanie, przy uznaniu faktu, że koordynacja taka odgrywa kluczową rolę w działaniach zmierzających do blokowania finansowania grup terrorystycznych;

46. podkreśla potrzebę wzmocnienia partnerstwa strategicznego UE–UNESCO przez stworzenie trwałej platformy na rzecz współpracy i komunikacji w sprawie wspólnych priorytetów, aby skutecznie stawiać czoła wspólnym wyzwaniom w dziedzinie kultury i edukacji;

47. proponuje, aby podczas Europejskiego Forum Kultury i Europejskich Dni Rozwoju położyć szczególny nacisk na zorganizowany dialog ze społeczeństwem obywatelskim i zainteresowanymi stronami na temat międzynarodowych stosunków kulturalnych UE;

48. wzywa Komisję do zorganizowania dla podmiotów kultury specjalnego seminarium/forum dotyczącego kultury i rozwoju zgodnie z deklaracją brukselską UE–AKP z kwietnia 2009 r., apeluje również o otwarcie tego forum dla podmiotów z sąsiedztwa UE i innych strategicznych państw partnerskich;

49. uważa, że decyzja o ogłoszeniu roku 2018 Europejskim Rokiem Dziedzictwa Kulturowego jest okazją, aby w drodze zintegrowanego podejścia przyczynić się do promocji dziedzictwa kulturowego jako ważnego elementu międzynarodowego wymiaru UE, co należy realizować w oparciu o zainteresowanie krajów partnerskich dziedzictwem Europy i specjalistyczną wiedzą na jego temat;

50. domaga się skutecznego wdrożenia obowiązujących już instrumentów prawnych, aby lepiej chronić dziedzictwo kulturowe, prawo autorskie i własność intelektualną; zwraca się do Komisji o przedstawienie planowanego wniosku ustawodawczego w sprawie uregulowania przywozu dóbr kultury do UE, w szczególności z obszarów dotkniętych konfliktami – wniosek taki byłby środkiem zwalczania nielegalnego handlu;

51. wzywa UE i państwa członkowskie, które podpisały i ratyfikowały Konwencję UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, a tym samym zobowiązały się do jej wdrożenia, by wspierały wspólne działania na rzecz wprowadzenia w życie tej konwencji;

⁽¹⁾ Dyrekcje generalne Komisji (w szczególności ds. edukacji i kultury (EAC), współpracy międzynarodowej i rozwoju (DEVCO), polityki sąsiedztwa i negocjacji w sprawie rozszerzenia (NEAR), badań naukowych i innowacji (RTD) oraz sieci komunikacyjnych, treści i technologii (CONNECT)), ESDZ, Służba ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej, delegatury UE, delegatury państw członkowskich, instytuty kultury państw członkowskich za granicą, Rada Europy, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów, Europejskie Stowarzyszenie Narodowych Instytutów Kultury (EUNIC), Międzynarodowa Rada Muzeów (ICOM), Międzynarodowy Ośrodek Studiów nad Ochroną i Restauracją Dóbr Kultury (ICCROM), UNESCO, organizacje międzynarodowe, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, organizacje pozarządowe, lokalne podmioty działające w sektorze kultury, artyści uliczni oraz inne platformy i sieci.

Środa, 5 lipca 2017 r.

Podejście międzyludzkie

52. zgadza się z wnioskiem zawartym we wspólnym komunikacie dotyczącym przejścia od jawnego podejścia odgórnego do podejścia międzyludzkiego, zwracając uwagę na procesy współtworzenia i koprodukcji w sektorze kultury i sektorze kreatywnym; uważa, że kultura powinna docierać do wszystkich obywateli;

53. przyznaje, że ludzie młodzi są jedną z głównych grup docelowych w UE i krajach partnerskich oraz że kontakt z innymi kulturami i językami oferuje doświadczenia, które często owocują powstaniem związków na całe życie, przyznaje również, że sztuki widowiskowe, sztuki wizualne, sztuka uliczna, muzyka, teatr, film, literatura i ogólnie media społecznościowe oraz platformy cyfrowe są najlepszymi kanałami komunikacji z przedstawicielami tej grupy i angażowania ich;

54. domaga się dowartościowania wspólnych projektów UE i państw trzecich w dziedzinie badań naukowych i rozwoju digitalizacji dziedzictwa kulturowego, aby ułatwić dostęp do wiedzy, rozwój nowych usług i produktów oraz promowanie nowej turystyki kulturalnej;

55. wzywa do włączenia do polityki europejskiej wartości i roli treści kulturalnych, które w znacznej mierze powstają w Europie, również w środowisku cyfrowym, w celu stworzenia wirtualnych sieci obywateli na całym świecie, aby zwiększyć uczestnictwo w kulturze i nasilić wymianę kulturalną;

56. wzywa do ustanowienia inicjatywy UE na rzecz łączności, aby pomóc młodym ludziom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji z uwagi na miejsce zamieszkania, aby bardziej aktywnie uczestniczyli w kulturze;

57. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy Komisji mające na celu promowanie wzajemnego uczenia się wśród młodych przedsiębiorców kultury takie jak program Med Culture lub wspieranie przez nią inicjatyw takich jak szkolenia z zakresu stosunków międzykulturowych, np. More Europe;

58. opowiada się za środkami, które pozwolą w maksymalnym stopniu ułatwić państwom trzecim dalszy udział we wspólnych projektach transgranicznych, takich jak „Szlaki Kultury” Rady Europy, a także włączają je jako podmioty do przyszłej strategii zaproponowanej delegatom UE w państwach trzecich, umożliwiając im pełne korzystanie w swej działalności w państwach trzecich z działań kulturalnych UE, takie jak Europejska Stolica Kultury i nagrody LUX; przypomina, że narzędzia cyfrowe, platformy technologiczne, takie jak Europeana, i sieci kulturalne mogą odgrywać kluczową rolę w docieraniu do szerszego grona odbiorców i rozpowszechnianiu wzorcowych praktyk;

59. wzywa do utworzenia programu wiz kulturalnych, na wzór działającego już programu wiz naukowych, dla obywateli państw trzecich, artystów i innych osób zawodowo zajmujących się kulturą w celu wspierania stosunków kulturalnych i usuwania barier dla mobilności w sektorze kultury;

60. wzywa Komisję do wzmocnienia form współpracy z Radą Europy, zwłaszcza w zakresie programów poświęconych promowaniu kultury jako narzędzia demokracji, dialogu międzykulturowego, dziedzictwa kulturowego i świata audiowizualnego;

61. uważa, że istnieje potrzeba zdobycia dogłębnej wiedzy na temat tego obszaru, podmiotów lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego w celu rozszerzenia dostępu tych podmiotów do programów i środków finansowych oraz zapewnienia, że efekt mnożnikowy ich uczestnictwa w programach i inicjatywach zostanie odpowiednio wykorzystany; zaleca konsultowanie się z podmiotami lokalnymi, w tym władzami lokalnymi, w celu wspólnego opracowywania programów; wzywa do opracowania innowacyjnych podejść opartych na współpracy oraz na istniejących już narzędziach i sieciach (dotacje, dotacje w systemie kaskadowym) ⁽¹⁾ oraz do ich monitorowania, z uwzględnieniem równowagi płci;

⁽¹⁾ Przykładowo program Med Culture finansowany przez UE, którego celem jest opracowanie i udoskonalenie polityki kulturalnej i praktyk związanych z sektorem kultury. W podejściu partycypacyjnym angażuje się podmioty społeczeństwa obywatelskiego, ministerstwa oraz instytucje prywatne i publiczne działające w obszarze kultury, a także w innych powiązanych sektorach.

Środa, 5 lipca 2017 r.

62. przyznaje, że strategie i programy rozwoju koncentrują się w dużej mierze na deprywacji materialnej i społeczno-kulturowej; wzywa do skuteczniejszego docierania do społeczności znajdujących się w trudnej sytuacji, w tym na obszarach wiejskich i oddalonych, w celu wspierania spójności społecznej;

63. domaga się poprawy widoczności i lepszego informowania o działaniach UE i państw członkowskich w obszarze kultury na szczeblu międzynarodowym, w tym przez określenie wspólnych wytycznych ⁽¹⁾ i dotarcie do docelowych grup odbiorców w ich językach lokalnych;

64. nawołuje do fundamentalnej zmiany podejścia do doniesień medialnych poprzez zachęcanie do przekazywania europejskich informacji kulturalnych, a także do uruchomienia unijnego portalu kulturalnego, organizowania festiwali oraz rozwijania koncepcji europejskich domów kultury przy zorganizowanym zaangażowaniu ze strony mediów lokalnych oraz platform mediów społecznościowych, a także we współpracy m.in. z EBU, EURONEWS i EURANET;

65. zachęca UE do pełnego wykorzystania potencjału badań multimedialnych w celu zrozumienia obecnych wyzwań i możliwości w krajach rozwijających się, w tym dziedzinie kultury oraz w kwestii oceny roli kultury w rozwoju i współpracy międzynarodowej;

Globalna strategia UE

66. podkreśla ważną rolę kultury w polityce zewnętrznej UE jako narzędzia tzw. miękkiej siły, katalizatora dla utrzymywania pokoju, stabilności i pojednania oraz motoru rozwoju społeczno-gospodarczego i ludzkiego;

67. podkreśla kluczową rolę edukacji i kultury w promowaniu kompetencji obywatelskich i międzykulturowych, a także w tworzeniu lepszych perspektyw społecznych, ludzkich i gospodarczych;

68. z zadowoleniem dostrzega, że w globalnej strategii UE podkreśla się znaczenie dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego w poprawie wzajemnego zrozumienia; żałuje jednak, że nie wspomina się w niej o ogromnej wartości kultury i sztuki jako środka ograniczania radykalizmu i terroryzmu; domaga się w związku z tym wzmocnienia instrumentów specjalnie ukierunkowanych na rozwój sektora kultury i współpracę z nim;

69. wzywa Komisję do nasilenia współpracy z organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Organizacja Narodów Zjednoczonych, UNESCO, Interpol, Rada Współpracy Celnej i Międzynarodowa Rada Muzeów, w celu skuteczniejszej walki z handlem dobrami kultury, który może służyć do finansowania działalności przestępczej, a także organizacji terrorystycznych;

70. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do nadania szczególnej roli kwestiom związanym z kulturą podczas wdrażania planu działania w ramach globalnej strategii UE;

71. podkreśla, że UE, która opiera się na wartościach poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności i poszanowania praw podstawowych, powinna wykorzystywać doświadczenie i wnioski płynące z jej polityki zewnętrznej, a te wnioski i doświadczenia powinny zostać odzwierciedlone w rozwoju stosunków z państwami trzecimi za pośrednictwem kultury i dziedzictwa kulturowego, zauważa, że stanowiłoby to dla UE okazję do prezentowania i eksportowania swoich wartości kulturowych;

72. domaga się ukierunkowanej polityki kulturalnej i edukacyjnej, która może sprzyjać osiągnięciu kluczowych celów unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz przyczyniać się do umocnienia demokracji, praworządności oraz ochrony praw człowieka; przypomina, że na 2018 r. przypada 70. rocznica Powszechnej deklaracji praw człowieka;

73. uznaje, że wpływy kulturalne UE umożliwiają jej lepszą widoczność w sprawach międzynarodowych poprzez kanały jej zróżnicowanej tożsamości kulturowej;

⁽¹⁾ Jedną z sugestii byłoby powołanie tzw. ambasadorów kultury zaangażowanych zarówno w integrację europejską, jak i w stosunki międzynarodowe oraz wspierających je (na wzór ambasadorów dobrej woli ONZ). Mogliby być nimi artyści, muzycy, pisarze itp.

Środa, 5 lipca 2017 r.

74. przypomina, że edukacja i kultura stanowią podstawową siłę napędową ułatwiającą osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju w 2030 r. oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na rewitalizację obszarów miejskich i miast w Europie i na świecie; domaga się w związku z tym wniosku w sprawie nowego konsensusu europejskiego w sprawie polityki rozwoju, aby podkreślić rolę kultury oraz ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;

75. wzywa do wzmocnienia międzynarodowych stosunków kulturalnych podczas omawiania polityki dotyczącej migracji i uchodźców; wzywa UE, której siła wynika ze zjednoczenia w różnorodności, do przyjęcia zrównoważonego podejścia respektującego różnice kulturowe i nadającego kluczowe znaczenie diasporom; podkreśla, że kultura powinna stanowić pomost wzajemnego zrozumienia w dążeniu do wspólnego życia w większej harmonii;

76. przyznaje, że UE działa również w szczególnych środowiskach, w których kontekst polityczny i ramy prawne są wrogie dla tworzenia stosunków kulturalnych i represyjne; zauważa, że w państwach trzecich UE jest często przedmiotem niedokładnych, częściowych i subiektywnych informacji oraz jest celem jawnej propagandy; wzywa do podjęcia specjalnych środków i odpowiednich działań w tym zakresie;

77. wzywa UE i państwa członkowskie do wzmocnienia dostępnych zasobów jeżeli chodzi o dostęp do edukacji i kultury, w szczególności w przypadku nieletnich migrantów i uchodźców w UE oraz w państwach trzecich; apeluje o wsparcie na rzecz tzw. korytarzy edukacyjnych dla studentów na uniwersytetach w UE (również we współpracy z uniwersytetami prowadzącymi nauczanie na odległość) przy stałym poszanowaniu różnorodności kulturowej i językowej;

78. wzywa Komisję i ESDZ do wspierania stosunków kulturalnych z bezpośrednimi sąsiadami UE w celu promowania konkretnych działań ukierunkowanych na stymulowanie dialogu międzykulturowego ⁽¹⁾ oraz rozwiązanie problemów migracji, bezpieczeństwa i radykalizacji, z jakimi boryka się UE;

79. zaleca, by UE współpracowała ze wszystkimi odnośnymi instytucjami zajmującymi się tą dziedziną, a także z partnerami lokalnymi w dążeniu do osiągnięcia celów w obszarze międzynarodowych stosunków kulturalnych zarówno w ramach współpracy wielostronnej na łonie organizacji międzynarodowych, jak i partnerstw z kluczowymi podmiotami na miejscu;

80. wzywa Komisję i ESDZ do zacieśnienia współpracy w ramach rozszerzonego porozumienia częściowego Rady Europy w sprawie szlaków kulturowych, które jest instytucjonalnym instrumentem wzmacniania oddolnych stosunków kulturalnych również z państwami trzecimi, z myślą o propagowaniu podstawowych wartości różnorodności kulturowej, dialogu międzykulturowego i zrównoważonego rozwoju terytorialnego mniej znanych ośrodków kultury, przy zachowaniu wspólnego dziedzictwa kulturowego;

81. zachęca UE do ścisłej współpracy ze wszystkimi państwami, którym przyświecają takie same cele i wartości oraz które gotowe są je aktywnie wspierać; podkreśla, że jest to szczególnie ważne w celu zaplanowania zasadnych i stabilnych działań, dzięki którym UE będzie uznawana za partnera o wymiarze globalnym;

o

o o

82. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Takich jak projekt Young Arab Voice finansowany przez UE.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0305

Opracowanie ambitnej strategii przemysłowej UE jako strategicznego priorytetu na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji w Europie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie opracowania ambitnej strategii przemysłowej UE jako strategicznego priorytetu na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji w Europie (2017/2732(RSP))

(2018/C 334/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 9, 151, 152, art. 153 ust. 1 i 2 oraz art. 173,
- uwzględniając art. 14, 27 i 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając TFUE i Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności art. 5 ust. 3 TUE i protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 listopada 2010 r. zatytułowany „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia: europejski wkład w pełne zatrudnienie” (COM(2010)0682),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. zatytułowany „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” (COM(2014)0014),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2015 r. zatytułowany „Handel z korzyścią dla wszystkich – W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając wytyczne polityczne przewodniczącego J.C. Junckera „Nowy początek dla Europy: mój program na rzecz zatrudnienia, wzrostu gospodarczego, sprawiedliwości i przemian demokratycznych”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 października 2016 r. w sprawie potrzeby europejskiej polityki reindustrializacji w świetle niedawnych spraw Caterpillar i Alstom ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. i 23 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie programu konkurencyjności przemysłu, na temat cyfrowej transformacji europejskiego przemysłu oraz w sprawie pakietu dotyczącego technologii jednolitego rynku cyfrowego i modernizacji usług publicznych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie polityki przemysłowej w erze globalizacji ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 kwietnia 2016 r. zatytułowany „Cyfryzacja europejskiego przemysłu. Pełne wykorzystanie możliwości jednolitego rynku cyfrowego” (COM(2016)0180),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2017 r. w sprawie cyfryzacji europejskiego przemysłu ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 482 z 23.12.2016, s. 89.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0377.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 131.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0240.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie przyszłej unijnej strategii na rzecz polityki przemysłowej,
 - uwzględniając porozumienie paryskie ratyfikowane przez Parlament Europejski w dniu 4 października 2016 r.,
 - uwzględniając pytanie do Komisji wymagające odpowiedzi ustnej, dotyczące opracowania ambitnej strategii przemysłowej UE jako strategicznego priorytetu na rzecz wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji w Europie (O-000047/2017 – B8-0319/2017),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przemysł europejski jest światowym liderem w wielu sektorach przemysłowych oraz że przypada nań ponad połowa europejskiego eksportu i około 65 % inwestycji w badania i rozwój, a także ponad 50 mln miejsc pracy (w formie zatrudnienia bezpośredniego i pośredniego), czyli 20 % miejsc pracy w Europie;
- B. mając na uwadze, że wkład europejskiego przemysłu wytwórczego w unijne PKB w ciągu ostatnich 20 lat zmalał z 19 % do poziomu poniżej 15,5 % oraz że w tym samym okresie zmalał także jego wkład w tworzenie miejsc pracy i inwestycje w badania i rozwój;
- C. mając na uwadze, że wzmocnienie bazy przemysłowej jest niezbędne dla utrzymania doświadczenia i wiedzy specjalistycznej w UE;
- D. mając na uwadze, że polityka UE powinna umożliwiać przemysłowi europejskiemu zachowanie konkurencyjności i zdolności do inwestowania w Europie oraz powinna stawiać czoła wyzwaniom społecznym i związanym z ochroną środowiska, w tym zmianie klimatu, jednocześnie umożliwiając UE pozostanie liderem w zakresie odpowiedzialności społecznej i środowiskowej;
- E. mając na uwadze, że gospodarka o obiegu zamkniętym może mieć wysoce pozytywny wpływ na reindustrializację Europy i obniżenie zużycia energii oraz uzależnienia od surowców pochodzących z państw trzecich, oraz mając na uwadze, że inwestycje w energię odnawialną i efektywność energetyczną stanowią istotną siłę napędową ożywienia przemysłowego mogącego doprowadzić do pozytywnego sprzężenia zwrotnego;
- F. mając na uwadze, że ambitna polityka w zakresie innowacji, sprzyjająca produkcji innowacyjnych, energooszczędnych produktów wysokiej jakości i promująca zrównoważone procesy, pozwoli UE na wzmocnienie jej konkurencyjności na świecie; mając na uwadze, że innowacje i inwestycje w działalność badawczo-rozwojową, zatrudnienie oraz odnawianie umiejętności są kluczowe dla trwałego wzrostu; mając na uwadze, że innowacyjny przemysł jest w znacznej mierze uzależniony od unijnych zdolności badawczych, postępu badań naukowych i w szczególności od współpracy w dziedzinie badań naukowych;
- G. mając na uwadze, że europejski przemysł, zarówno na małą, jak i dużą skalę, musi zmagać się ze światową konkurencją oraz mając na uwadze, że zintegrowany i dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny oraz otwarty i uczciwy handel z krajami trzecimi mają podstawowe znaczenie dla przemysłu UE, przy czym w ramach uczciwego handlu produktami przemysłowymi należy przestrzegać standardów UE;
- H. mając na uwadze, że małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), które stanowią zdecydowaną większość wszystkich europejskich przedsiębiorstw i są podstawą przemysłu unijnego, stoją w obliczu poważnych wyzwań spowodowanych globalnymi zmianami w gospodarce oraz barierami finansowymi i administracyjnymi;
- I. mając na uwadze, że kobiety prowadzące działalność gospodarczą stanowią jedynie 31 % osób samozatrudnionych w UE i 30 % przedsiębiorców rozpoczynających działalność oraz że obecnie nie są one w dostatecznym stopniu reprezentowane w przemyśle, zwłaszcza na stanowiskach związanych z badaniami, inżynierią i zarządzaniem;
- J. mając na uwadze, że obecnie ponad 60 % wszystkich przedsiębiorstw stanowią przedsiębiorstwa rodzinne, które zapewniają aż 50 % wszystkich miejsc pracy w sektorze prywatnym w Unii Europejskiej;
- K. mając na uwadze, że strategia wspierania cyfryzacji przemysłu ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności gospodarki europejskiej;
- L. mając na uwadze, że unijne instrumenty i programy finansowe odgrywają strategiczną rolę, jeśli chodzi o wspieranie konkurencyjności, przyciąganie inwestycji do UE i zapobieganie ich ucieczce;

Środa, 5 lipca 2017 r.

1. podkreśla zasadniczą rolę przemysłu jako siły napędowej zrównoważonego wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji w Europie;
2. podkreśla, że ważne jest wzmocnienie i modernizacja bazy przemysłowej w Europie i jednocześnie przypomina o celu UE, jakim jest zagwarantowanie, że do 2020 r. wkład przemysłu w unijne PKB będzie kształtował się na poziomie 20 %;
3. wzywa Komisję, aby najpóźniej do początku 2018 r. opracowała wspólnie z państwami członkowskimi unijną strategię i plan działania na rzecz spójnej i całościowej polityki przemysłowej ukierunkowanej na reindustrializację Europy i obejmującej cele, wskaźniki, środki i terminy realizacji; wzywa Komisję do oparcia tej strategii na ocenie skutków włączania polityki przemysłowej do głównego nurtu unijnych strategicznych inicjatyw politycznych i szeroko zakrojonego dialogu z udziałem zainteresowanych stron, a także do uwzględnienia konkurencyjności przemysłu i zrównoważoności we wszystkich głównych inicjatywach politycznych; podkreśla fakt, że ta unijna strategia musi opierać się m.in. na cyfryzacji, energo- i zasobooszczędnej gospodarce oraz na podejściu bazującym na cyklu życia i gospodarce o obiegu zamkniętym;
4. uważa, że europejskie ramy regulacyjne oraz inwestycje publiczne i prywatne powinny umożliwiać przemysłowi dostosowanie się do odpowiednich zmian i podejmowanie działań z wyprzedzeniem, aby przyczynić się do tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego, konwergencji regionalnej i spójności terytorialnej;
5. zwraca uwagę na rolę MŚP jako podstawy przemysłu unijnego i podkreśla potrzebę wzmocnienia silnych łańcuchów wartości między MŚP, spółkami o średniej kapitalizacji i większymi przedsiębiorstwami, a także potrzebę prowadzenia unijnej polityki przemysłowej w sposób dostosowany do potrzeb MŚP i odpowiadający na wyzwania, przed którymi stają; podkreśla, że należy wspierać tworzenie otoczenia przyjaznego przedsiębiorstwom, czemu ma służyć wprowadzanie równych warunków działania dla wszystkich unijnych MŚP, przedsiębiorstw typu start-up i scale-up, młodych przedsiębiorców, w szczególności w obszarach najbardziej innowacyjnych, oraz przedsiębiorstw gospodarki społecznej;
6. podkreśla, że klastry konkurencyjności, sieci przedsiębiorstw i centra innowacji cyfrowych stanowią bardzo przydatne rozwiązanie umożliwiające kontakt między zainteresowanymi podmiotami; wzywa UE, aby wspierała inwestycje publiczne w innowacje, co ma strategiczne znaczenie w tej dziedzinie; zwraca się do Komisji, aby wspierała te klastry oraz ich współpracę na poziomie europejskim, przy czym należy zapewnić udział MŚP, ośrodków badawczych oraz uniwersytetów na szczeblu regionalnym i lokalnym; wzywa Komisję, aby stworzyła platformy inteligentnej specjalizacji, zachęcające do powiązań międzysektorowych i interdyscyplinarnych; podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy międzyregionalnej w celu rozwoju możliwości transgranicznych i międzysektorowych sojuszy na rzecz innowacji;
7. apeluje do Komisji, aby określiła wyzwania i przeszkody, przed którymi stają kobiety pragnące zostać przedsiębiorcami, oraz aby propagowała i wspierała przywódczą rolę kobiet oraz metody eliminowania nierówności w poziomie wynagrodzeń i dostępie do stanowisk pracy;
8. jest przekonany, że przemysł europejski powinien być postrzegany jako strategiczny atut, jeśli chodzi o konkurencyjność i zrównoważony charakter UE; podkreśla, że jedynie solidny i odporny przemysł oraz przyszłościowa polityka przemysłowa pozwolą UE stawić czoła różnym nadchodzącym wyzwaniom, w tym zrównoważonej reindustrializacji Unii, konkurencji światowej, gwałtownemu rozwojowi technologicznemu oraz tworzeniu miejsc pracy wysokiej jakości;
9. podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie unii energetycznej, jednolitego rynku cyfrowego, agendy cyfrowej i sieci połączeń w Europie za pomocą odpowiedniej, przyszłościowej i wydajnej infrastruktury;
10. podkreśla, że ważne jest, aby UE wspierała podnoszenie jakości europejskich produktów za pomocą procesów reindustrializacji, zwłaszcza dzięki badaniom naukowym i cyfryzacji, w celu zwiększenia konkurencyjności w Europie;
11. podkreśla, że aby wesprzeć przemysł unijny, który staje w obliczu wyzwań związanych z gwałtownymi zmianami gospodarczymi i regulacyjnymi we współczesnym zglobalizowanym świecie, należy zwiększyć atrakcyjność przemysłową Europy dla bezpośrednich inwestycji europejskich i zagranicznych;

Środa, 5 lipca 2017 r.

12. podkreśla, jak ważne jest przyjęcie na czas unijnej strategii przemysłowej, oraz przypomina w związku z tym o konieczności utrzymania wystarczających środków finansowych dla sektora przemysłu w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF), zwłaszcza za pośrednictwem konkretnych instrumentów i funduszy, takich jak europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, program „Horyzont 2020”, Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), instrument „Łącząc Europę” i COSME;
13. przypomina o zobowiązaniach UE wynikających z porozumienia paryskiego; wzywa do włączenia do strategii przemysłowej UE skutecznych instrumentów i środków finansowych, które pomogą zmniejszyć ryzyko węglowe i przeciwdziałać ryzyku ucieczki emisji;
14. podkreśla potrzebę pełnego wykorzystania potencjału przemysłu, zwłaszcza w dziedzinie technologii środowiskowych, a także dopilnowania, aby przemysł stale się rozwijał i upowszechniał najlepsze dostępne techniki oraz pojawiające się innowacje;
15. podkreśla, że należy zmniejszyć obciążenia administracyjne i koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez przedsiębiorstwa, w tym przedsiębiorstwa rodzinne, a jednocześnie należy zadbać o skuteczność unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta, zdrowia, bezpieczeństwa i ochrony środowiska;
16. podkreśla, że dla przemysłu unijnego ważny jest otwarty i uczciwy handel międzynarodowy, którego podstawą są wspólne zasady i równe warunki działania; apeluje o większą zgodność między polityką handlową a polityką przemysłową, aby zapobiec niespójności, która mogłaby prowadzić do przenoszenia produkcji i dalszej deindustrializacji w UE;
17. podkreśla, że należy zapobiec sytuacji, w której polityka handlowa UE wspierałaby praktyki antykonkurencyjne; podkreśla potrzebę stworzenia skutecznej unijnej strategii przeciw dumpingowi i subsydiom, która będzie spójna z zasadami WTO;
18. podkreśla, że przemysł europejski musi sobie radzić z ogólnosiową konkurencją, i w związku z tym wzywa Komisję do ponownej oceny adekwatności definicji rynkowych i obecnego zbioru unijnych zasad konkurencji, aby uwzględnić ewolucję odnośnych rynków globalnych oraz nową rolę głównych podmiotów krajowych w państwach trzecich;
19. wzywa Komisję, aby zwróciła większą uwagę na rolę przedsiębiorstw państwowych z siedzibą za granicą, które są wspierane i dotowane przez własne rządy w sposób zakazany na mocy przepisów jednolitego rynku UE w odniesieniu do podmiotów unijnych;
20. wzywa Komisję, aby wraz z państwami członkowskimi skontrolowała BIZ państw trzecich w strategiczne sektory przemysłu UE, infrastrukturę i kluczowe przyszłe technologie lub inne aktywa, które są ważne z punktu widzenia bezpieczeństwa i ochrony dostępu do nich, pamiętając, że Europa jest w dużym stopniu zależna od BIZ;
21. podkreśla, że potrzebne są skoordynowane działania UE – skonsultowane ze wszystkimi istotnymi partnerami, w tym partnerami społecznymi i środowiskiem akademickim – które będą propagować nowe umiejętności, a także przekwalifikowywanie, poprawę kwalifikacji i uczenie się przez całe życie, za czym Komisja opowiedziała się w Programie na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia;
22. przypomina o ważnej roli normalizacji w UE i opowiada się za tym, aby zdecydowanie dążyć do czołowej roli UE w międzynarodowych organizacjach normalizacyjnych;
23. odnotowuje, że potrzebna jest koordynacja działań UE służących zmniejszeniu zależności od surowców z państw trzecich, co można osiągnąć przez skupienie się na czterech aspektach:
- a) sprawiedliwym dostępem do zasobów na rynku międzynarodowym;
 - b) zrównoważonym górnictwie;
 - c) innowacjach technologicznych w zakresie efektywności;
 - d) gospodarce o obiegu zamkniętym;
24. podkreśla, że nowa strategia dotycząca polityki przemysłowej musi powiązać z polityką przemysłową różne obszary polityki – przede wszystkim w zakresie handlu, ochrony środowiska, badań naukowych, zdrowia, inwestycji, konkurencji, energii, klimatu i sektora kreatywnego – aby wypracować jedno spójne podejście;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0306

Sprawozdanie za 2016 r. dotyczące Turcji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie sprawozdania Komisji za rok 2016 dotyczącego Turcji (2016/2308(INI))

(2018/C 334/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje, w szczególności z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie stosunków UE–Turcja ⁽¹⁾ i z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji dziennikarzy w Turcji ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie działań Turcji powodujących napięcia w wyłącznej strefie ekonomicznej Cypru ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie setnej rocznicy ludobójstwa Ormian ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2016 r. dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie polityki rozszerzenia UE (COM(2016)0715) oraz sprawozdanie za 2016 r. dotyczące Turcji (SWD(2016)0366),
- uwzględniając konkluzje prezydencji z dnia 13 grudnia 2016 r. oraz wcześniejsze stosowne konkluzje Rady i Rady Europejskiej,
- uwzględniając ramy negocjacyjne przyjęte dla Turcji w dniu 3 października 2005 r., w szczególności pkt 5 zasad negocjacji,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/157/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie dla członkostwa zawartym z Republiką Turcji ⁽⁵⁾ („partnerstwo dla członkostwa”), jak również wcześniejsze decyzje Rady w sprawie partnerstwa dla członkostwa z lat z 2001, 2003 i 2006,
- uwzględniając wspólne oświadczenie wydane po szczycie UE–Turcja w dniu 29 listopada 2015 r. oraz plan działania UE–Turcja,
- uwzględniając deklarację Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich z dnia 21 września 2005 r., która stanowi, że uznanie wszystkich państw członkowskich jest niezbędnym elementem negocjacji, oraz konieczność pełnego i skutecznego wdrożenia przez Turcję protokołu dodatkowego do porozumienia z Ankary dotyczącego wszystkich państw członkowskich poprzez usunięcie wszystkich przeszkód w swobodnym przepływie towarów bez uprzedzeń i dyskryminacji,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 46 europejskiej konwencji praw człowieka, który stanowi, że umawiające się strony zobowiązują się do przestrzegania i stosowania ostatecznych wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka we wszystkich sprawach, w których są stronami,
- uwzględniając opinie Komisji Weneckiej Rady Europy, a w szczególności z dnia 10–11 marca 2017 r. w sprawie zmian w konstytucji, które mają zostać poddane krajowemu referendum, w sprawie działań przewidzianych w ostatnich nadzwyczajnych dekreтах z mocą ustawy w odniesieniu do wolności mediów oraz obowiązków, kompetencji i funkcjonowania sędziów pokoju w sprawach karnych, z dnia 9–10 grudnia 2016 r. w sprawie nadzwyczajnych dekreтów z mocą ustawy nr 667–676 przyjętych po nieudanej próbie zamachu stanu w dniu 15 lipca 2016 r. oraz z dnia 14–15 października 2016 r. w sprawie zawieszenia art. 83 ust. 2 konstytucji (nienaruszalność parlamentarna),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0450.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0423.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 z 5.8.2016, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 328 z 6.9.2016, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 51 z 26.2.2008, s. 4.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając oświadczenie Komisarza Praw Człowieka Rady Europy z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie działań podjętych w okresie obowiązywania stanu wyjątkowego w Turcji,
- uwzględniając oświadczenie UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 marca 2017 r. dotyczący pierwszego sprawozdania rocznego w sprawie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji (COM(2017)0130) oraz piąte sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady z dnia 2 marca 2017 r. z postępów w zakresie realizacji postanowień oświadczenia UE–Turcja (COM(2017)0204),
- uwzględniając fakt, że Turcja zobowiązała się do przestrzegania kryteriów kopenhaskich, do realizacji odpowiednich i skutecznych reform, do dobrosąsiedzkich stosunków i stopniowego dostosowania do UE oraz uwzględniając fakt, że należało postrzegać te dążenia jako okazję dla Turcji, by wzmocnić się instytucjonalnie oraz kontynuować proces demokratyzacji i modernizacji kraju,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 21 grudnia 2016 r. dotyczące decyzji Rady upoważniającej do otwarcia negocjacji z Turcją na temat porozumienia w sprawie rozszerzenia zakresu dwustronnych stosunków preferencyjnych w obszarze wymiany handlowej oraz modernizacji unii celnej,
- uwzględniając fakt, że poszanowanie rządów prawa, w tym w szczególności rozdziału władz, demokracji, wolności słowa i środków przekazu, praw człowieka, praw mniejszości i wolności wyznania, wolności zrzeszania się i prawa do pokojowego protestu leży u podstaw procesu negocjacji zgodnie z kryteriami kopenhaskimi dotyczącymi członkostwa w Unii Europejskiej,
- uwzględniając fakt, że w światowym rankingu wolności prasy opublikowanym w dniu 26 kwietnia 2017 r. Turcja znalazła się na 155. miejscu – najniższym z dotychczasowych – i została uznana za jeden z krajów, w których dziennikarze są celem największej liczby gróźb, fizycznych ataków i nękania przez wymiar sprawiedliwości, w tym zatrzymań i wyroków pozbawienia wolności,
- uwzględniając fakt, że w listopadzie 2016 r. Parlament wezwał Komisję i państwa członkowskie do tymczasowego zawieszenia toczących się negocjacji akcesyjnych z Turcją i zobowiązał się do poddania swojego stanowiska ponownej ocenie po zniesieniu niewspółmiernych środków podjętych w ramach stanu wyjątkowego w Turcji; ocena ta będzie oparta na ustaleniu, czy w całym kraju przywrócono rządy prawa i poszanowanie praw człowieka,
- uwzględniając kryzys w Syrii, starania podejmowane na rzecz zawieszenia broni i pokojowego rozstrzygnięcia, a także spoczywające na Turcji obowiązki w zakresie wzmocnienia stabilności i promowania stosunków dobrosąsiedzkich przez wzmoczenie starań ukierunkowanych na rozstrzygnięcie nierozwiązanych kwestii w stosunkach dwustronnych, sporów i konfliktów z sąsiednimi krajami dotyczących granic lądowych i morskich oraz przestrzeni powietrznej, zgodnie z porozumieniami międzynarodowymi, w tym Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza, a także Kartą Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając zaangażowanie Rosji w Syrii, w tym wsparcie użycia broni chemicznej przez wojsko syryjskie, dodatkowo destabilizujące kraj i zwiększające liczbę uchodźców szukających schronienia w Turcji i UE,
- uwzględniając stan bezpieczeństwa w Turcji, który uległ pogorszeniu zarówno w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego, jak i zewnętrznego, a także przeprowadzone w kraju ataki terrorystyczne,
- uwzględniając fakt, że zgodnie z danymi Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) Turcja przyjęła największą na świecie populację uchodźców, która liczy prawie 3 miliony zarejestrowanych uchodźców z Syrii, Iraku i Afganistanu,
- uwzględniając sytuację gospodarczo-finansową Turcji, wynikającą po części z ostatniej fali zamachów oraz braku stabilności politycznej, ale również będącą skutkiem głębszych problemów gospodarczych,

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając sprawozdanie Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR) z lutego 2017 r. pt. „The human rights situation in South-East Turkey” [Przestrzeganie praw człowieka w południowo-wschodniej Turcji],
- uwzględniając fakt, że Turcja traktuje z niezwykłą gościnnością dużą liczbę uchodźców przebywających w tym kraju,
- uwzględniając „Oświadczenie o wstępnych ustaleniach i wnioski” międzynarodowej misji obserwacyjnej do spraw referendum z dnia 17 kwietnia 2017 r.,
- uwzględniając rezolucję 2156 Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z dnia 25 kwietnia 2017 r. „Funkcjonowanie instytucji demokratycznych w Turcji”, której konsekwencją jest wznowienie procedury monitorowania,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0234/2017),

A. uwzględniając fakt, że miliony Turków i osób pochodzenia tureckiego od dziesięcioleci mieszkają w państwach członkowskich i przyczyniają się do ich dobrobytu,

Wprowadzenie

1. podkreśla, że rok 2016 był dla ludności Turcji trudnym rokiem ze względu na trwającą wojnę w Syrii, dużą liczbę uchodźców, konflikt na południowym wschodzie, szereg poważnych ataków terrorystycznych i brutalną próbę zamachu stanu, podczas której zginęło 248 osób; ponownie zdecydowanie potępia próbę zamachu stanu w dniu 15 lipca 2016 r. i wyraża solidarność z narodem tureckim; uznaje prawo rządu Turcji do podjęcia działania mającego na celu postawienie sprawców przed sądem, a także odpowiedzialność rządu w tym zakresie, przy zagwarantowaniu poszanowania zasad praworządności i prawa do rzetelnego procesu sądowego;

2. podkreśla jednak, że działania podjęte w okresie obowiązywania stanu wyjątkowego wywierają rozległy, niewspółmierny i długotrwały negatywny wpływ na bardzo wielu obywateli, a także na ochronę podstawowych wolności w kraju; potępia grupowe zwolnienia z pracy urzędników służby cywilnej i policjantów, masową likwidację mediów, aresztowania dziennikarzy, przedstawicieli środowiska akademickiego, sędziów, obrońców praw człowieka, urzędników pochodzących z wyboru i mianowanych, członków służb bezpieczeństwa i zwykłych obywateli, a także konfiskatę ich mienia, aktywów i zatrzymanie paszportów, zamknięcie wielu szkół i uczelni oraz narzucenie zakazu podróżowania tysiącom obywateli tureckich na podstawie nadzwyczajnych dekretoz z mocą ustawy, bez wydawania decyzji w indywidualnych sprawach i bez możliwości wystarczająco szybkiej kontroli sądowej; wyraża obawy z powodu konfiskaty, a w niektórych przypadkach nacjonalizacji, prywatnych przedsiębiorstw i firm; apeluje o natychmiastowe i bezwarunkowe uwolnienie wszystkich więźniów, którzy są przetrzymywani mimo braku dowodów na współudział w popełnieniu przestępstwa; ubolewa w tym kontekście, że poważnie narusza się uprawnienia ustawodawcze parlamentu;

3. podkreśla strategiczne znaczenie dobrych stosunków między UE a Turcją oraz wysoką wartość dodaną współpracy w podejmowaniu wyzwań, jakie stoją przed każdą ze stron; przyznaje, że od czasu otwarcia negocjacji akcesyjnych w 2004 r. zarówno w Turcji, jak i w UE miały miejsce wewnętrzne procesy transformacji; wyraża ubolewanie, że instrumenty akcesyjne nie zostały wykorzystane w możliwie najpełniejszym zakresie, oraz że nastąpiła regresja w dziedzinie praworządności i praw człowieka, które leżą u podstaw kryteriów kopenhaskich, oraz że w miarę upływu czasu poparcie opinii publicznej dla pełnej integracji Turcji w UE zmniejszyło się po obu stronach; podtrzymuje zobowiązanie do współpracy i utrzymania konstruktywnego i otwartego dialogu z rządem Turcji, aby sprostać wspólnym wyzwaniom oraz realizować wspólne priorytety, takie jak stabilność regionu, sytuacja w Syrii, migracja i bezpieczeństwo;

4. odnotowuje wynik referendum, które odbyło się w dniu 16 kwietnia 2017 r. w okresie obowiązywania stanu wyjątkowego i w okolicznościach uniemożliwiających demokratyczną kampanię oraz świadomy wybór, ponieważ obie strony biorące udział w kampanii nie miały wyrównanych szans i ponieważ prawa przeciwników reformy konstytucyjnej były naruszane; jest poważnie zaniepokojony doniesieniami o nieprawidłowościach i zakrojonych na szeroką skalę oszustwach wyborczych zidentyfikowanych w ustaleniach misji obserwacji wyborów zorganizowanej przez Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie/ Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (OBWE/ODIHR), opublikowanych w dniu 17 kwietnia 2017 r., i które to doniesienia budzą poważne wątpliwości co do ważności i legalności wyników; popiera niezależne dochodzenie w sprawie wszystkich zarzutów dotyczących nieprawidłowości wyszczególnionych w oświadczeniu OBWE/ODIHR; odnotowuje decyzję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy o wznowieniu procedury monitorowania w odniesieniu do Turcji;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

5. zaznacza, że Turcja jako członek Rady Europy musi wywiązywać się ze swoich zobowiązań; wzywa Turcję do przestrzegania jej zobowiązań jako członka Rady Europy oraz do wdrożenia zmian i reform w dziedzinie konstytucji i wymiaru sprawiedliwości we współpracy z Komisją Wenecką, a także w zgodzie z jej kryteriami;
6. stanowczo potępia wielokrotnie zadeklarowane przez prezydenta Turcji i wielu innych polityków poparcie dla przywrócenia kary śmierci; podkreśla, że jednoznaczne odrzucenie kary śmierci jest zasadniczym warunkiem członkostwa w UE oraz podkreśla, że przywrócenie kary śmierci stanowiłoby naruszenie międzynarodowych zobowiązań Turcji i zakwestionowałoby członkostwo Turcji w Radzie Europy oraz doprowadziło do natychmiastowego zakończenia rozmów akcesyjnych z UE i pomocy przedakcesyjnej; podkreśla, że w przypadku zorganizowania w Turcji referendum w sprawie wprowadzenia kary śmierci państwa członkowskie mają prawo do odmowy udzielenia zgody na zorganizowanie głosowania na ich terytorium;
7. przypomina o swym stanowisku z listopada 2016 r. o zawieszeniu negocjacji akcesyjnych z Turcją;
8. wzywa Komisję i państwa członkowskie – zgodnie z ramami negocjacyjnymi – do natychmiastowego formalnego zawieszenia rozmów akcesyjnych z Turcją, jeżeli pakiet konstytucyjny zostanie wdrożony bez zmian; podkreśla, uwzględniając uwagi Komisji Weneckiej dotyczące reformy konstytucyjnej, że proponowane zmiany w konstytucji charakteryzuje brak poszanowania dla podstawowych zasad rozdziału władz, nie zapewniają one wystarczających mechanizmów kontroli i równowagi i nie są zgodne z kryteriami kopenhaskimi; zwraca się do Komisji, państw członkowskich i Turcji o przeprowadzenie otwartej i uczciwej dyskusji na temat zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w odniesieniu do których możliwa jest zintensyfikowana współpraca; podkreśla, że stosunki polityczne między UE i Turcją powinny się opierać na warunkach dotyczących poszanowania demokracji, praworządności i praw podstawowych;

Prawa człowieka i podstawowe wolności

9. zauważa z ubolewaniem, że celem niewspółmiernych działań podjętych po ogłoszeniu stanu wyjątkowego, takich jak areszty, zwolnienia, zatrzymania i konfiskaty mienia, były nie tylko tysiące osób rzekomo będących członkami/zwolennikami ruchu Gülena, ale ogólnie dysydenci, a w szczególności opozycyjne partie polityczne; nadal oczekuje na przekonujące dowody w odniesieniu do sprawców nieudanego zamachu stanu; zdecydowanie potępia uwięzienie 11 posłów należących do Ludowej Partii Demokratycznej (HDP), w tym jej współprzewodniczących Figen Yüksekdağ i Selahattina Demirtasa, oraz jednego posła z Republikańskiej Partii Ludowej (CHP) i 85 kurdyjskich burmistrzów; apeluje do rządu Turcji o niezwłoczne zniesienie stanu wyjątkowego; ostrzega przed nadużywaniem środków antyterrorystycznych do sankcjonowania ograniczania praw człowieka; wzywa Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC) do natychmiastowego przyjęcia pierwszych precedensowych spraw i zakończenia pierwszych postępowań w najkrótszym możliwym terminie, ponieważ wydaje się, że brak skutecznych krajowych środków odwoławczych;
10. wzywa władze tureckie do przeprowadzenia szczegółowego dochodzenia w sprawie zarzutów poważnego znęcania się nad więźniami, które zgłosiło kilka organizacji broniących praw człowieka, oraz wzywa do pociągnięcia do odpowiedzialności i ukarania winnych łamania praw człowieka; jest głęboko zaniepokojony warunkami, w jakich przebywają zatrzymani; domaga się niezwłocznej publikacji ostatnich sprawozdań Komitetu Rady Europy do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu i wzywa władze tureckie do umożliwienia krajowym i międzynarodowym obserwatorom monitorowania ośrodków przetrzymywania;
11. wzywa rząd Turcji do zapewnienia wszystkim osobom objętym ograniczeniami właściwych i skutecznych środków zaradczych oraz kontroli sądowej zgodnie z zasadami państwa prawa; podkreśla, że domniemanie niewinności to podstawowa zasada w każdym państwie konstytucyjnym; zauważa, że w związku z trwającym stanem wyjątkowym aresztowanym obywatelom nie przysługuje prawo do pomocy prawnej w ciągu pierwszych pięciu dni zatrzymania, i ubolewa nad poważnymi ograniczeniami nałożonymi na dostęp aresztowanych do adwokata; podkreśla, że od lipca 2016 r. ponad 100 tys. skarg wpłynęło do Trybunału Konstytucyjnego Turcji, który oświadczył, że nie jest właściwy do rozstrzygania w sprawach regulowanych nadzwyczajnymi dekretemi; wzywa Turcję do pilnej zmiany praktyk komisji śledczej ds. stanu wyjątkowego tak, by stała się odporną, niezależną i w pełni upoważnioną komisją zdolną do indywidualnego rozpatrzenia każdej sprawy, skutecznego przepracowania ogromnej liczby wniosków, które otrzyma, oraz zagwarantowania, że kontrola sądowa nie będzie bezpodstawnie opóźniana;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

12. zdecydowanie potępia poważny regres pod względem wolności słowa i przypadki naruszenia wolności słowa oraz poważne naruszenia wolności mediów, w tym nieproporcjonalne zakazy działania stron internetowych mediów i mediów społecznościowych; z zaniepokojeniem odnotowuje zamknięcie około 170 mediów – w tym prawie wszystkich ośrodków posługujących się językiem kurdyjskim – oraz uwięzienie ponad 150 dziennikarzy; podkreśla, że decyzja Turcji o zablokowaniu dostępu do Wikipedii jest poważnym atakiem na wolność informacji; odnotowuje pogarszającą się pozycję Turcji w ogłaszającym przez Reporterów bez Granic rankingu wolności prasy, w którym zajmuje ona obecnie 155. miejsce na 180 krajów; przypomina, że wolna i pluralistyczna prasa, w tym wolny i otwarty internet, stanowi zasadniczy element każdej demokracji, i apeluje do rządu Turcji o niezwłoczne uwolnienie wszystkich bezprawnie aresztowanych dziennikarzy; wzywa rząd Turcji do umożliwienia byłemu posłowi do Parlamentu Europejskiego i przewodniczącemu wspólnej komisji parlamentarnej Joostowi Lagendijkowi powrotu do rodziny w Turcji;

13. wyraża poważne obawy z powodu stale pogarszającej się sytuacji w południowo-wschodniej Turcji, zwłaszcza na obszarach, na których wprowadzono godzinę policyjną, stosowano przemoc i wymierzano zbiorowe kary, gdzie prawdopodobnie około 2 000 osób zostało zabitych w ramach operacji bezpieczeństwa, a szacowana liczba osób wysiedlonych w okresie od lipca 2015 r. do grudnia 2016 r. wynosi pół miliona; zauważa, że lokalni prokuratorzy konsekwentnie odmawiali wszczynania dochodzeń w sprawach dotyczących zgłoszonych zabójstw, a niezależnym obserwatorom odmówiono wstępu do tej strefy; przypomina o odpowiedzialności rządu tureckiego za ochronę wszystkich obywateli, bez względu na to, z jakiej kultury czy religii się wywodzą; ubolewa nad powszechnie stosowanymi wywłaszczeniami – w tym w odniesieniu do majątku należącego do gmin, a także majątku kościelnego – stanowiącymi naruszenie praw mniejszości religijnych; jest przekonany, że tylko sprawiedliwe polityczne rozstrzygnięcie kwestii kurdyjskiej może przynieść trwałą stabilność i dobrobyt zarówno w regionie, jak i w całej Turcji, i w związku z tym wzywa obie strony do wznowienia negocjacji; zauważa, że wiele przepisów, w tym ustawa nr 6722 w sprawie prawnej ochrony sił bezpieczeństwa zwalczających terroryzm, przyjęta w 2016 r., przyczyniło się do stworzenia atmosfery „systemowej bezkarności” dla sił bezpieczeństwa;

14. wyraża ubolewanie z powodu decyzji tureckiego parlamentu o niezgodnym z konstytucją uchyleniu immunitetu dużej liczbie posłów, w tym 55 z 59 posłów Ludowej Partii Demokratycznej, co umożliwiło aresztowanie polityków opozycji i poważnie nadszarpnęło reputację parlamentu jako instytucji demokratycznej; podkreśla, że Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji powinno być centralną instytucją demokracji tureckiej i jednakowo reprezentować wszystkich obywateli; wyraża ubolewanie w związku z wysokim progmem wyborczym;

15. wyraża zaniepokojenie faktem, że sędziowie i prokuratorzy są stale poddawani silnemu naciskowi politycznemu, a aż 4 000, tj. blisko jedna czwarta wszystkich sędziów i prokuratorów, zostało zwolnionych ze stanowisk lub aresztowanych, zaś ich majątki skonfiskowano; wzywa Turcję do przywrócenia i wdrożenia wszystkich gwarancji prawnych w celu zapewnienia pełnego poszanowania niezależności sądownictwa, w tym zmiany przepisów dotyczących Najwyższej Rady Sędziów i Prokuratorów (HSYK), aby ograniczyć wpływ władzy wykonawczej na tę Radę; jest szczególnie zaniepokojony faktem, że wydaje się, iż instytucja „sędziów pokoju w sprawach karnych”, ustanowiona przez ówczesny rząd w czerwcu 2014 r., została przekształcona w instrument prześladowań mający na celu zdławienie opozycji, a także kontrolowanie informacji dostępnych ogółowi społeczeństwa;

16. wyraża poważne zaniepokojenie brakiem poszanowania wolności religii, a także dyskryminacją mniejszości religijnych, w tym chrześcijan i alewitów, oraz przemocą na tle religijnym, objawiającą się atakami werbalnymi i fizycznymi, stygmatyzacją i presją społeczną w szkołach, a także problemami związanymi z legalnym ustanawianiem miejsc kultu religijnego; wzywa władze tureckie do promowania pozytywnych i skutecznych reform w dziedzinie wolności myśli, sumienia i wyznania przez umożliwienie wspólnotom wyznaniowym uzyskiwania osobowości prawnej, zezwolenie organizacjom charytatywnym na wybieranie swoich organów zarządczych, eliminowanie wszelkich ograniczeń w kształceniu, mianowaniu i sukcesji kleru, dostosowanie się do orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i zaleceń Komisji Weneckiej oraz likwidację wszelkich form dyskryminacji lub barier na tle religijnym; wzywa Turcję do poszanowania odrębnego charakteru i wagi Patriarchatu Ekumenicznego oraz uznania jego osobowości prawnej; podkreśla potrzebę ponownego otwarcia seminarium na wyspie Chalki oraz usunięcia wszelkich przeszkód w jego prawidłowym funkcjonowaniu; jest zaniepokojony niedawnym zajęciem kościołów w prowincji Diyarbakir; wzywa rząd turecki do zwrócenia tych kościołów ich prawowitym właścicielom; wzywa władze tureckie do zdecydowanego zwalczania wszystkich przejawów antysemityzmu w społeczeństwie;

17. wzywa Turcję do ochrony praw grup szczególnie wrażliwych i osób należących do mniejszości; wyraża ubolewanie, że już po raz trzeci z kolei zakazano osobom LGBTI zorganizowania dorocznego marszu w Ankarze i Stambule oraz że osoby te musiały znosić represje i przemoc policyjną; jest poważnie zaniepokojony przypadkami przemocy ze względu na płeć, dyskryminacji, mowy nienawiści skierowanej przeciwko mniejszościom, przestępstw z nienawiści i pogwałcenia praw

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

człowieka w przypadku osób LGBTI; wzywa Turcję do podjęcia odpowiednich działań zapobiegających mowie nienawiści lub przestępstwom z nienawiści bądź przeciwko mniejszościom, i karzącym takie czyny; wzywa Turcję do zharmonizowania przepisów krajowych z konwencją stambulską Rady Europy ratyfikowaną przez Turcję w 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje krajową strategię i plan działania rządu na rzecz Romów i apeluje do rządu tureckiego o rozpoczęcie wdrażania tej strategii oraz o ustanowienie mechanizmu monitorowania i oceny; zachęca władze do zwalczania głównych przeszkód na drodze do włączenia społecznego Romów; wzywa Turcję do zapewnienia pełnej równości wszystkim obywatelom oraz do rozwiązywania problemów, z jakimi zmagają się członkowie mniejszości, w szczególności w odniesieniu do edukacji i praw własności; zwraca uwagę, że zgodnie z kryteriami kopenhaskimi mniejszości powinny mieć także prawo do edukacji w języku ojczystym w szkołach publicznych; przypomina znaczenie wdrożenia rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w sprawie wysp Imroz i Bozca i wzywa władze tureckie do wspierania repatriacji rodzin należących do mniejszości, które pragną powrócić na wyspę; z zadowoleniem przyjmuje otwarcie szkoły dla mniejszości greckiej na wyspie Imroz, co jest pozytywnym krokiem;

18. wzywa rząd Turcji do poszanowania i pełnego wdrożenia przyjętych zobowiązań prawnych w odniesieniu do ochrony dziedzictwa kulturowego oraz, w szczególności, do przeprowadzenia w dobrej wierze wspólnej inwentaryzacji greckiego, ormiańskiego, asyryjskiego i innego dziedzictwa kulturowego zniszczonego lub zrujnowanego w ubiegłym wieku; apeluje do Turcji o ratyfikowanie Konwencji UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego; wzywa Turcję do współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, w szczególności z Radą Europy, w zakresie zapobiegania i przeciwdziałania nielegalnemu handlowi dziedzictwem kulturowym i jego celowemu niszczeniu;

19. z zadowoleniem przyjmuje działania poszczególnych państw członkowskich, które przyspieszają procedury azyłowe dla tureckich obywateli prześladowanych na mocy nadzwyczajnych dekretoów;

Stosunki UE–Turcja

20. wzywa do zacieśnienia stosunków UE–Turcja w kluczowych obszarach o wspólnym znaczeniu, takich jak zwalczanie terroryzmu, migracja, energia, gospodarka i handel, oraz powtarza, że dialog i współpraca na wysokim szczeblu powinny być utrwalane i promowane; jest przekonany, że współpraca między UE a Turcją w tych obszarach stanowi inwestycję w stabilność i dobrobyt zarówno Turcji, jak i UE, pod warunkiem że jest oparta na pełnym poszanowaniu przez wszystkie strony zobowiązań w zakresie praw podstawowych i podstawowych wolności; uważa, że współpraca między członkami społeczeństwa obywatelskiego ma kluczowe znaczenie oraz wzywa do zintensyfikowania tych kontaktów;

21. wzywa Turcję do dalszego zbliżania swojej polityki zagranicznej do polityki zagranicznej UE; wzywa do ściślejszej współpracy i koordynacji wyzwań w polityce zagranicznej między UE a Turcją; jest zdania, że należy w poszczególnych przypadkach zapraszać ministra spraw zagranicznych Turcji do udziału w posiedzeniach Rady do Spraw Zagranicznych; zaleca Radzie, by pilnie wystosowała do rządu Turcji zaproszenie na spotkanie na szczycie w celu omówienia stosunków UE–Turcja;

22. uważa, że zacieśnienie stosunków handlowych może przynieść konkretne korzyści obywatelom Turcji i UE, i z tego względu – zważywszy na aktualne zakłócenia w funkcjonowaniu unii celnej – popiera wniosek Komisji dotyczący rozpoczęcia negocjacji w sprawie poszerzenia unii celnej; przypomina, że UE jest głównym partnerem handlowym Turcji oraz że dwie trzecie bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) w Turcji pochodzi z państw członkowskich UE; podkreśla również znaczenie gospodarcze, jakie Turcja ma dla UE jako rynek wzrostu; uważa uczestnictwo partnerów społecznych w negocjacjach za kluczowe; zwraca się do Komisji, aby w zmodernizowanej unii celnej między Turcją i UE zawarto klauzulę dotyczącą praw człowieka i podstawowych wolności, która uczyni prawa człowieka i podstawowe wolności zasadniczym warunkiem; przypomina, że unia celna może wykorzystać pełnię swego potencjału jedynie wtedy, gdy Turcja w pełni wdroży protokół dodatkowy w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich; odnotowuje konkluzję Komisji, że dalszej integracji handlowej z UE sprzyjałoby wyeliminowanie przez Turcję przeszkód w funkcjonowaniu unii celnej;

23. zwraca uwagę, że liberalizacja systemu wizowego ma zasadnicze znaczenie dla obywateli Turcji oraz osób pochodzenia tureckiego mieszkających w UE i przyczyni się do zacieśnienia kontaktów międzyludzkich; zachęca rząd Turcji do pełnego dostosowania się do ostatnich jeszcze niespełnionych kryteriów, określonych w planie działania na rzecz liberalizacji systemu wizowego; podkreśla, że zmiana ustawodawstwa dotyczącego zwalczania terroryzmu to zasadniczy warunek zapewnienia podstawowych praw i wolności oraz że liberalizacja wiz będzie możliwa jedynie po spełnieniu wszystkich kryteriów;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

24. podkreśla znaczenie walki z korupcją i przypomina o wnioskach wyciągniętych przez Komisję, zgodnie z którymi korupcja nadal występuje w wielu dziedzinach i ciągle stwarza poważny problem; wyraża zaniepokojenie faktem, że osiągnięcia w zakresie dochodzeń, ścigania i skazywania w przypadku korupcji na wysokim szczeblu są nadal niezadowalające;

25. wzywa Komisję, by podczas przeprowadzania w 2017 r. śródkresowego przeglądu środków finansowych w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) wzięła pod uwagę najnowsze wydarzenia w Turcji oraz zawiesiła wszystkie finansowe środki przedakcesyjne, jeżeli negocjacje w sprawie akcesji zostaną zawieszone; wzywa Komisję, aby w przypadku takiej sytuacji wykorzystała te środki finansowe na wspieranie tureckiego społeczeństwa obywatelskiego i uchodźców bezpośrednio w Turcji oraz do inwestowania większych środków w bezpośrednie programy wymiany, takie jak Erasmus+ dla studentów, nauczycieli akademickich i dziennikarzy;

26. w najostrzejszych słowach potępia wszystkie przeprowadzone w Turcji ataki terrorystyczne i we wspólnej walce przeciwko terroryzmowi zdecydowanie stoi po stronie ludności Turcji; przyjmuje do wiadomości stosunki dwustronne między państwami członkowskimi UE a Turcją w zakresie współpracy w zwalczaniu terroryzmu, w tym „zagranicznych bojowników”; podkreśla, że kluczem do skutecznego zwalczania terroryzmu jest ściślejsza współpraca między Europolem a tureckimi organami ścigania; przypomina, że potępił wznowienie przemocy przez Partię Pracujących Kurdystanu (PKK), która od 2002 r. figuruje w unijnym wykazie organizacji terrorystycznych, oraz wzywa tę organizację do złożenia broni oraz korzystania z pokojowych i legalnych środków wyrażania oczekiwań; podkreśla, że pokojowe rozwiązanie problemu kurdyjskiego jest konieczne także dla demokratycznej przyszłości Turcji, a zostanie znalezione tylko przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron i sił demokratycznych; wzywa do wznowienia negocjacji mających na celu znalezienie kompleksowego i trwałego rozwiązania kwestii kurdyjskiej; zachęca państwa członkowskie do egzekwowania przepisów zakazujących stosowania znaków i symboli organizacji figurujących w unijnym wykazie organizacji terrorystycznych;

27. wyraża ubolewanie z powodu decyzji tureckiego rządu, który uniemożliwił deputowanym do Bundestagu złożenie wizyty w kwaterze niemieckich federalnych sił zbrojnych w bazie w Incirlik, co oznacza, że zostaną one teraz przeniesione na terytorium państwa nienależącego do NATO i stanie się poważną przeszkodą dla skutecznej współpracy między sojusznikami NATO w walce z terroryzmem;

28. wyraża uznanie dla zaangażowania rządu Turcji i lokalnych organizacji pozarządowych oraz gościnności okazanej przez ludność, o czym świadczy przyjęcie około 3 mln uchodźców; zwraca uwagę na oświadczenie UE–Turcja w sprawie migracji i wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia pracy nad programem dobrowolnych przesiedleń obejmującym najbardziej narażonych uchodźców w Turcji; apeluje do Komisji o zapewnienie długoterminowych inwestycji na rzecz zarówno uchodźców, jak i społeczności przyjmujących w Turcji oraz o odpowiednie wydatkowanie środków finansowych; zachęca rząd Turcji do przyznania wszystkim uchodźcom z Syrii pozwoleń na pracę i dostępu do opieki zdrowotnej, a także do zapewnienia dzieciom syryjskim dostępu do edukacji; wzywa Ankarę i UE do dalszego skoordynowanego patrolowania Morza Egejskiego, zwiększenia wysiłków w zakresie walki z przemytem migrantów oraz pełnego i skutecznego wykonania postanowień umowy o readmisji UE–Turcja i dwustronnych porozumień w sprawie readmisji z Bułgarią i Grecją;

29. zdecydowanie potępia oświadczenia prezydenta Erdogana, w których wielokrotnie oskarża on niektórych przywódców UE o „praktyki nazistowskie”; podkreśla, że dalsze wygłaszanie takich bezpodstawnych stwierdzeń osłabia wiarygodność Turcji jako partnera politycznego oraz że przenoszenie własnych konfliktów wewnętrznych poważnie zagraża pokojowemu współistnieniu w społeczeństwie w tych państwach członkowskich UE, w których żyją duże wspólnoty tureckie; podkreśla, że turecki rząd musi powstrzymać się przed ciągłymi działaniami mającymi na celu mobilizowanie tureckiej diaspory w państwach członkowskich dla własnej korzyści; z zaniepokojeniem odnotowuje doniesienia o presji rzekomo wywieranej na członków tureckiej diaspory mieszkających w państwach członkowskich i potępia inwigilację przez władze tureckie obywateli zamieszkających za granicą i posiadających podwójne obywatelstwo; wyraża zaniepokojenie z powodu unieważnienia dużej liczby paszportów, które sprawiło, że ich dotychczasowi właściciele stali się bezpaństwowcami, co stanowi naruszenie Konwencji z 1954 r. w sprawie statusu bezpaństwowców oraz Konwencji ONZ z 1961 r. o ograniczaniu bezpaństwowości, a także z powodu zgłaszanych przypadków odmowy obsługi przez tureckie konsulaty pewnej liczby własnych obywateli;

30. przypomina o znaczeniu dobrosąsiedzkich stosunków; w związku z tym wzywa Turcję, aby dołożyła większych starań w celu rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych, w tym dotyczących nieuregulowanych zobowiązań prawnych i sporów z bezpośrednimi sąsiadami o granice lądowe i morskie oraz przestrzeń powietrzną, zgodnie z postanowieniami karty ONZ i z prawem międzynarodowym; wzywa rząd turecki do podpisania i ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS); nalega, aby rząd turecki zaprzestał regularnego naruszania greckiej przestrzeni powietrznej i wód terytorialnych oraz w pełni przestrzegał integralności terytorialnej i suwerenności wszystkich swoich sąsiadów; wyraża ubolewanie, że deklaracja *casus belli* wydana przez Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji przeciwko Grecji nie została jeszcze wycofana;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

31. wzywa Turcję i Armenię do podjęcia działań w celu normalizacji wzajemnych stosunków; podkreśla, że otwarcie granicy turecko-armeńskiej może się przyczynić do poprawy stosunków, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy transgranicznej i integracji gospodarczej;

32. wzywa rząd turecki, by powstrzymał swe plany budowy elektrowni jądrowej w Akkuyu; zauważa, że elektrownia ma powstać w regionie, w którym mogą występować silne trzęsienia ziemi, co stwarza poważne zagrożenie nie tylko dla Turcji, ale także dla całego regionu śródziemnomorskiego; w związku z tym zwraca się do rządu tureckiego, by dołączył do sygnatariuszy konwencji z Espoo, która zobowiązuje strony do wzajemnego powiadamiania i do wzajemnych konsultacji w odniesieniu do planowanych dużych projektów, które mogą mieć znaczący negatywny transgraniczny wpływ na środowisko; zwraca się zatem do rządu tureckiego, by rządy państw sąsiadujących z Turcją, takich jak Grecja i Cypr, zostały włączone we wszelkie dalsze działania związane z projektem Akkuyu lub by się z nimi przynajmniej konsultowano;

33. podkreśla, że rozwiązanie problemu cypryjskiego miałoby pozytywny wpływ na cały region, na czym przede wszystkim i w największej mierze skorzystaliby zarówno Grecy, jak i Turcy Cypryjczycy; z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację z dnia 11 lutego 2014 r. jako podstawę rozwiązania i wyraża uznanie dla przywódców społeczności greckich Cypryjczyków i tureckich Cypryjczyków za osiągnięcie znaczących postępów w rozmowach dotyczących zjednoczenia wyspy; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie między dwoma przywódcami w sprawie szeregu środków budowy zaufania i nalega na wdrożenie wszystkich uzgodnionych środków; z zadowoleniem przyjmuje bezprecedensową jak dotychczas wymianę preferowanych map i pierwszą konferencję w sprawie Cypru, która odbyła się w Genewie z udziałem państw-gwarantów oraz UE, i popiera jej kontynuowanie w celu opracowania możliwego do wzajemnego zaakceptowania porozumienia w kwestiach związanych z bezpieczeństwem i gwarancjami; popiera sprawiedliwe, kompleksowe i wykonalne rozwiązanie przewidujące federację złożoną z dwóch społeczności i dwóch stref, opartą na jednej osobowości prawnej, jednej suwerenności i jednym obywatelstwie, uznającą równość polityczną obydwu społeczności, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ, prawem międzynarodowym, dorobkiem UE i z poszanowaniem zasad, na których opiera się Unia; z zadowoleniem przyjmuje wzmożone zaangażowanie stron na rzecz rozwiązania kwestii cypryjskiej; oczekuje, że Turcja wykaże aktywne poparcie dla szybkiego i pomyślnego zakończenia negocjacji, i przypomina, że jej zaangażowanie i wkład w zawarcie tego kompleksowego porozumienia są niezwykle istotne; wzywa wszystkie zaangażowane strony do aktywnego wspierania procesu negocjacji, przyczynienia się do jego pozytywnego wyniku oraz wykorzystania aktualnej szansy; wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich zasobów na pełne wsparcie pomyślnego zakończenia procesu zjednoczenia;

34. apeluje do Turcji, by rozpoczęła wycofywanie swoich sił z Cypru i przekazała ONZ kontrolę nad zamkniętym dystryktem Famagusty, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 550 (1984), a także by powstrzymała się od działań zmieniających równowagę demograficzną na wyspie, prowadzonych za pośrednictwem polityki nielegalnego osiedlania; odnotowuje konieczność uprzedniego, gruntownego przygotowania wdrożenia dorobku prawnego UE w przyszłym państwie związkowym Turków cypryjskich po wejściu w życie porozumienia; potwierdza w tym względzie prowadzenie prac doraźnego komitetu służącego obydwu społecznościom w sprawie przygotowań związanych z przystąpieniem do UE; zobowiązuje się do zintensyfikowania wysiłków na rzecz wsparcia tureckich Cypryjczyków w przygotowania do pełnej integracji z UE i wzywa Komisję do podobnego działania; wyraża uznanie dla znaczących prac Komisji ds. Osób Zaginionych, która zajmuje się sprawami zaginionych tureckich Cypryjczyków i greckich Cypryjczyków, oraz wyraża uznanie dla faktu, że uzyskano lepszy dostęp do wszystkich odpowiednich miejsc, w tym obszarów wojskowych; wzywa Turcję do wspierania Komisji ds. Osób Zaginionych dzięki przekazywaniu informacji z archiwów wojskowych; apeluje o specjalne uznanie dla pracy Komisji ds. Osób Zaginionych i z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym powołanie stałego sprawozdawcy Parlamentu Europejskiego ds. osób zaginionych;

35. przypomina prawo Republiki Cypryjskiej do zawierania umów dwustronnych dotyczących jej wyłącznej strefy ekonomicznej; ponawia apel do Turcji o poszanowanie suwerennych praw wszystkich państw członkowskich, w tym praw dotyczących poszukiwania i eksploatacji zasobów naturalnych, zgodnie z dorobkiem prawnym UE i z prawem międzynarodowym; wzywa Turcję, aby zobowiązała się do pokojowego rozstrzygania sporów oraz powstrzymała się od wszelkich gróźb lub działań, które mogłyby mieć negatywny wpływ na dobrosąsiedzkie stosunki;

36. wyraża zdecydowane przekonanie, że jedynie wiarygodne rozwiązanie polityczne zapewni stabilność Syrii i umożliwi zdecydowane pokonanie ISIS/Daisz i innych grup uznanych przez ONZ za terrorystyczne w Syrii; potwierdza pierwszeństwo procesu genewskiego prowadzonego przez ONZ; dostrzega wysiłki podejmowane podczas posiedzeń w Astanie w celu wstrzymania wrogich działań oraz ustanowienia mechanizmu trójsstronnego na potrzeby monitorowania rozejmu i pełnego stosowania się do jego zasad; wzywa wszystkich gwarantów, w tym Turcję, do wywiązania się z zobowiązań do zapewnienia pełnego wdrożenia rozejmu oraz dokonania postępów w gwarantowaniu pełnego,

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

nieograniczonego dostępu do pomocy humanitarnej w całym kraju, znoszeniu blokad i zwalnianiu wszystkich arbitralnie zatrzymanych osób, w szczególności kobiet i dzieci, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 2268; wzywa Turcję do poszanowania integralności terytorialnej i suwerenności wszystkich jej sąsiadów;

37. apeluje o przetłumaczenie niniejszej rezolucji na język turecki;

o

o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz państwom członkowskim.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0308

Sprawy laureata Nagrody Nobla Liu Xiaobo oraz Lee Miong-che**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie laureata Nagrody Nobla Liu Xiaobo oraz Lee Ming-che (2017/2754(RSP))**

(2018/C 334/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w Chinach, w szczególności rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie łamania praw człowieka w Chinach, a zwłaszcza w przypadku Liu Xiaobo ⁽¹⁾, i z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie stosunków UE-Chiny ⁽²⁾, oraz rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽³⁾,
 - uwzględniając oświadczenie Wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 30 czerwca 2017 r. dotyczące sytuacji Liu Xiaobo,
 - uwzględniając 35. rundę dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka, która odbyła się w Brukseli w dniach 22–23 czerwca 2017 r., oraz oświadczenie przewodniczącego Podkomisji Praw Człowieka (DROI) wydane z okazji tego dialogu,
 - uwzględniając szczyt UE-Chiny, który odbył się w Brukseli w dniach 1–2 czerwca 2017 r.,
 - uwzględniając oświadczenie UE przedstawione na 34. posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC) w dniu 14 marca 2017 r.,
 - uwzględniając oświadczenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) z dnia 9 grudnia 2016 r. w sprawie Międzynarodowego Dnia Praw Człowieka,
 - uwzględniając partnerstwo strategiczne UE-Chiny zapoczątkowane w 2003 r., a także wspólny komunikat Komisji Europejskiej i ESDZ z dnia 22 czerwca 2016 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Elementy nowej strategii UE wobec Chin”,
 - uwzględniając „Kartę 08” – manifest sporządzony przez ponad 350 chińskich działaczy politycznych, pracowników akademickich i obrońców praw człowieka, w którym wezwano do reformy wymiaru sprawiedliwości i rządu i którego publikacja w dniu 10 grudnia 2008 r. zbiegła się z 60. rocznicą przyjęcia Powszechnej deklaracji praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z dnia 16 grudnia 1966 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Liu Xiaobo, wybitny pisarz chiński i działacz praw człowieka, był w ciągu ostatnich 30 lat formalnie przetrzymywany w więzieniu cztery razy; mając na uwadze, że w 2009 r. Liu Xiaobo został pozbawiony wolności na okres 11 lat za „podburzanie do obalenia władzy państwowej”, po tym jak pomógł w redakcji manifestu znanego również jako „Karta 08”; mając na uwadze, że procedury formalne zastosowane w toku dochodzenia przeciwko Liu Xiaobo nie umożliwiły mu skorzystania z możliwości reprezentacji w sądzie ani udziału w formalnym postępowaniu, zaś dyplomatom z kilkunastu państw, w tym z kilku państw członkowskich, odmówiono wstępu na salę sądową przez cały czas trwania procesu;
- B. mając na uwadze, że żona Liu Xiaobo, Liu Xia, przebywa w areszcie domowym od chwili przyznania jej mężowi Pokojowej Nagrody Nobla w 2010 r., choć nigdy nie przedstawiono jej żadnych zarzutów, oraz że od tego czasu odmawia się jej prawie całkowicie kontaktu z ludźmi, z wyjątkiem bliskiej rodziny i kilku przyjaciół;

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 9.⁽²⁾ Dz.U. C 36 z 29.1.2016, s. 126.⁽³⁾ Dz.U. C 316 z 30.8.2016, s. 141.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- C. mając na uwadze, że w dniu 8 października 2010 r. Komitet Noblowski przyznał Liu Xiaobo Pokojową Nagrodę Nobla w uznaniu za długotrwałą pokojową walkę na rzecz podstawowych praw człowieka w Chinach;
 - D. mając na uwadze, że Liu Xiaobo został niedawno przekazany z więzienia w północno-wschodniej prowincji Chin Liaoning do szpitala w stolicy prowincji Shenyang, gdzie poddany został leczeniu w związku z poważnymi dolegliwościami zdrowotnymi, po tym jak zdiagnozowano u niego zaawansowanego raka wątroby;
 - E. mając na uwadze, że władze chińskie odrzuciły wnioski Liu Xiaobo i jego żony o możliwość poddania się leczeniu poza granicami Chin lub o przeniesieniu go do domu w Pekinie;
 - F. mając na uwadze, że w dniu 29 czerwca 2017 r. 154 laureatów Nagrody Nobla skierowało wspólne pismo do Przewodniczącego Chińskiej Republiki Ludowej z apelem, by rząd chiński zezwolił Liu Xiaobo i jego żonie Liu Xia wyjechać za granicę na leczenie;
 - G. mając na uwadze, że Lee Ming-che, wybitny działacz na rzecz demokracji, znany z działalności na rzecz praw człowieka w mediach społecznościowych, zaginął w dniu 19 marca 2017 r. po przedostaniu się z Makau do Zhuhai w prowincji Guangdong w Chinach; mając na uwadze, że chińskie Biuro ds. Tajwanu potwierdziło podczas konferencji prasowej, że „właściwe organy” zatrzymały Lee i wszczęły wobec niego postępowanie w związku z zarzutami „angażowania się w działania, które stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego”;
 - H. mając na uwadze, że władze chińskie nie przedstawiły żadnego wiarygodnego dowodu na poparcie tych poważnych zarzutów wobec Lee Ming-che; mając na uwadze, że zatrzymanie Lee miało miejsce w momencie pogorszenia się stosunków po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej; mając na uwadze, że Lee brał aktywny udział w dostarczaniu swym przyjaciółom w Chinach informacji na temat demokratycznej kultury politycznej w Tajwanie za pośrednictwem platform internetowych kontrolowanych przez rząd chiński;
 - I. mając na uwadze, że w Chinach poczyniono w ostatnich latach duże postępy w dziedzinie przestrzegania praw gospodarczych i socjalnych, co odzwierciedla priorytety tego kraju w zakresie prawa obywateli do utrzymania się, jednak od 2013 r. sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach ulega stopniowemu pogorszeniu, czego przejawem jest rosnąca wrogość rządu wobec pokojowych dysydentów oraz pogorszenie sytuacji w dziedzinie praworządności, wolności słowa i religii (niedawnym przykładem jest tu przypadek biskupa Petera Shao Zhumina, który w dniu 18 maja 2017 r. został przymusowo usunięty z diecezji w Wenshou);
 - J. mając na uwadze, że rząd chiński przyjął nowe akty prawne, w szczególności akt o bezpieczeństwie państwowym, akt o walce z terroryzmem, akt o bezpieczeństwie cyberprzestrzeni i akt o zarządzaniu zagranicznymi organizacjami pozarządowymi, które wykorzystuje do prześladowania aktywistów i osób pokojowo krytykujących rząd, gdyż postrzega te osoby jako zagrożenie bezpieczeństwa państwowego, a także do wzmocnienia cenzury, nadzoru nad osobami fizycznymi i grupami społecznymi i kontrolowania ich, a także do zniechęcania ludzi do prowadzenia kampanii na rzecz praw człowieka i praworządności;
 - K. mając na uwadze, że w ubiegłym miesiącu rząd grecki odmówił udzielenia poparcia oświadczeniu UE, w którym skrytykowano atakowanie aktywistów i dysydentów w Chinach i które miało zostać przedstawione Radzie Praw Człowieka ONZ w Genewie w dniu 15 czerwca 2017 r.; mając na uwadze, że był to pierwszy przypadek, kiedy UE nie udało się złożyć takiego oświadczenia przed najwyższym organem ONZ ds. praw człowieka;
 - L. mając na uwadze, że propagowanie praw człowieka, demokracji i praworządności oraz szanowanie ich powinno być nadal centralnym elementem długofalowego partnerstwa między UE a Chinami, zgodnie ze zobowiązaniem UE do obrony tych wartości w jej działaniach zewnętrznych oraz w związku z faktem, że Chiny wyrażają zainteresowanie przestrzeganiem tych wartości we własnym rozwoju i we współpracy międzynarodowej;
1. wzywa rząd Chin, by natychmiast i bezwarunkowo uwolnił laureata Pokojowej Nagrody Nobla z 2010 r. Liu Xiaobo, a także jego żonę Liu Xia, oraz by zapewnił mu dostęp do leczenia w wybranym przez niego miejscu;
 2. wzywa władze chińskie, by zapewniły Liu Xiaobo możliwość nieograniczonych kontaktów z rodziną i przyjaciółmi oraz dostęp do pomocy prawnej;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

3. wzywa władze chińskie do natychmiastowego uwolnienia Lee Ming-che, ponieważ nie przedstawiono żadnych wiarygodnych dowodów w jego sprawie, do ujawnienia informacji na temat miejsca jego pobytu, a w międzyczasie także do zagwarantowania, że Lee Ming-che będzie chroniony od tortur i innego brutalnego traktowania oraz że zezwoli mu się na kontakty z rodziną, zapewni dostęp do wybranego przedstawiciela prawnego oraz do odpowiedniej opieki medycznej;
 4. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że rząd chiński nie ustaje w wysiłkach na rzecz uciszenia podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, w tym obrońców praw człowieka, działaczy i prawników;
 5. przypomina, jak ważne jest, by UE poruszała kwestię łamania praw człowieka w Chinach podczas każdego dialogu politycznego i dotyczącego praw człowieka z władzami chińskimi, zgodnie ze zobowiązaniem UE do zajęcia zdecydowanego, wyraźnego i jednolitego stanowiska wobec tego kraju, również w ramach regularnych i zorientowanych na wyniki dialogów dotyczących praw człowieka; przypomina ponadto, że w kontekście trwającego procesu reform i coraz większego zaangażowania w sprawy światowe Chiny przyjęły międzynarodowe ramy dotyczące praw człowieka, przystępując do szeregu traktatów międzynarodowych dotyczących praw człowieka; wzywa w związku z tym do kontynuowania dialogu z Chinami, aby wywiązały się one z tych zobowiązań;
 6. zachęca Chiny do ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
 7. ubolewa nad niezłożeniem przez UE oświadczenia w sprawie praw człowieka w Chinach podczas posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ, które odbyło się w Genewie w czerwcu 2017 r.; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do przyjęcia zdecydowanego i opartego na wartościach podejścia wobec Chin i oczekuje od nich, że nie będą podejmować jednostronnych inicjatyw lub działań, które mogłyby podważyć spójność, skuteczność i konsekwencję działań UE;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej.
-

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0309

Erytrea, a w szczególności sprawy Abune Antoniosa i Dawita Isaaka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie Erytrei, a w szczególności spraw Abune Antoniosa i Dawita Isaaka (2017/2755(RSP))

(2018/C 334/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Erytrei, w szczególności rezolucję z dnia 15 września 2011 r. w sprawie Erytrei: przypadek Dawita Isaaka ⁽¹⁾, a także rezolucję z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie sytuacji w Erytrei ⁽²⁾,
- uwzględniając raport specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei, przedstawiony w dniu 23 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając oświadczenie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei, wydane w dniu 14 czerwca 2017 r. na 35. sesji Rady Praw Człowieka,
- uwzględniając sprawozdanie komisji śledczej ONZ ds. praw człowieka w Erytrei, wydane w dniu 8 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 751 (1992), 1882 (2009), 1907 (2009), 2023 (2011), 2244 (2015) i 2317 (2016), która przedłużyła embargo na dostawy broni do Erytrei do dnia 15 listopada 2017 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nadania nowego impulsu partnerstwu Afryka–UE z dnia 4 maja 2017 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP–UE (umowę z Kotonu), zmienioną w latach 2005 i 2010, której sygnatariuszem jest Erytrea,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/127/WPZiB z dnia 1 marca 2010 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Erytrei ⁽³⁾, zmienioną decyzją Rady 2010/414/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽⁴⁾, a następnie decyzją Rady 2012/632/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawę 428/12 (2012) wniesioną przed Afrykańską Komisją Praw Człowieka i Ludów w imieniu Dawita Isaaka i innych więźniów politycznych,
- uwzględniając deklarację końcową z 60. sesji Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów z dnia 22 maja 2017 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych z 2015 r. na temat partnerstwa między Erytreą a Unią Europejską,
- uwzględniając krajowy program orientacyjny dla Erytrei z dnia 3 lutego 2016 r. w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 146.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0090.

⁽³⁾ Dz.U. L 51 z 2.3.2010, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 195 z 27.7.2010, s. 74.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 46.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając konstytucję Erytrei przyjętą w 1997 r., która gwarantuje szereg swobód obywatelskich, w tym wolność religii,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Erytrea jest jednym z państw o najgorszej sytuacji na świecie pod względem przestrzegania praw człowieka – codziennie dochodzi tam do wielu przypadków łamania praw człowieka, a w ostatnich latach nie odnotowano żadnej poprawy w tym zakresie; mając na uwadze, że rząd Erytrei, pod pretekstem obrony integralności kraju, rozpoczął szeroko zakrojoną kampanię mającą na celu utrzymanie kontroli nad ludnością i ograniczenie podstawowych wolności;
- B. mając na uwadze, że komisja śledcza ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei ustaliła, iż naruszenia w dziedzinie egzekucji pozasądowych, tortur (w tym tortur seksualnych i niewolnictwa seksualnego), służby wojskowej jako formy niewolnictwa, pracy przymusowej i stosowanej na granicy kraju polityki „strzelaj, aby zabić” mogą stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości;
- C. mając na uwadze, że we wrześniu 2001 r. władze Erytrei aresztowały dziesiątki obywateli, którzy poparli list otwarty wzywający do reform demokratycznych; mając na uwadze, że zatrzymanym osobom nie postawiono zarzutów ani nie osądzono, a większość z nich przebywa w więzieniu po dziś dzień; mając na uwadze, że – jak wynika z doniesień – wiele z tych osób zmarło w więzieniu pomimo licznych apeli ze strony grup działających na rzecz praw człowieka i obserwatorów międzynarodowych; mając na uwadze, że dnia 20 czerwca 2016 r. erytrejski minister spraw zagranicznych Osman Saleh określił zatrzymanych jako więźniów politycznych, wskazując, że „wszyscy pozostaną przy życiu” i że zostaną postawieni przed sądem, kiedy rząd o tym zdecyduje”;
- D. mając na uwadze, że Dawit Isaak, obywatel Erytrei i Szwecji, został aresztowany w dniu 23 września 2001 r. po tym, jak rząd Erytrei zdelegalizował media prywatne; mając na uwadze, że ostatnie informacje o nim pochodzą z 2005 r.; mając na uwadze, że uwięzienie Dawita Isaaka stało się międzynarodowym symbolem walki o wolność prasy w Erytrei, co ostatnio potwierdziła niezależna międzynarodowa komisja złożona z pracowników mediów, która przyznała mu nagrodę UNESCO Wolności Prasy im. Guillermo Cano za 2017 r. w uznaniu dla jego odwagi, oporu i zaangażowania w działalność na rzecz wolności słowa;
- E. mając na uwadze, że od momentu zaginięcia Dawita Isaaka jego rodzina żyje w niemożliwym do zniesienia bólu i niepewności, nie mając prawie żadnych wieści o tym, jak ich ukochany się czuje, gdzie się znajduje i jaka przyszłość go czeka;
- F. mając na uwadze, że we wrześniu 2001 r. 11 polityków – byłych członków Rady Centralnej rządzącego Ludowego Frontu na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości (PFDJ), w tym były minister spraw zagranicznych Petros Solomon – zostało aresztowanych po tym, jak opublikowali list otwarty do rządu i prezydenta Isaiasa Afwerkiego, wzywający do reform i „demokratycznego dialogu”; mając na uwadze, że w kolejnym tygodniu aresztowano 10 dziennikarzy, w tym Isaaka;
- G. mając na uwadze, że ogromna liczba Erytrejczyków została aresztowana z różnych, nieuzasadnionych powodów, takich jak wyrażanie niezależnych poglądów, lub bez podania żadnego wyraźnego powodu, a tym samym na nieokreślony okres; mając na uwadze, że osoby zatrzymane, w tym dzieci, przetrzymywane są w ekstremalnie ciężkich warunkach, w niektórych przypadkach równoznacznych z torturami, oraz że odmawia się im dostępu do opieki zdrowotnej; mając na uwadze, że organizacjom międzynarodowym nie udzielono pozwolenia na wstęp do zakładów karnych z wyjątkiem jednego więzienia pod gołym niebem w Asmarze;
- H. mając na uwadze, że dozwolone są tylko cztery wyznania religijne: kościół prawosławny Erytrei, kościół katolicki, kościół luterński oraz islam; mając na uwadze, że wszystkie inne wyznania religijne są zakazane, a ich wyznawcy oraz członkowie ich rodzin są aresztowani i wtrącani do więzień; mając na uwadze, że od roku 2016 zaobserwować można ponowny wzrost prześladowań i przemocy wobec osób praktykujących wyznania religijne; mając na uwadze, że organizacja Christian Solidarity Worldwide (CSW) szacuje, że tylko w maju 2017 r. w Erytrei wtrącono do więzień 160 chrześcijan;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- I. mając na uwadze, że Abune Antonios, patriarcha kościoła prawosławnego Erytrei, największej wspólnoty religijnej kraju, przebywa w więzieniu od 2007 r., po tym jak odmówił ekskomunikowania 3 000 parafian, którzy wyrazili sprzeciw wobec rządu; mając na uwadze, że od tego czasu patriarcha przetrzymywany jest w nieznanym miejscu, w którym odmówiono mu opieki medycznej;
- J. mając na uwadze, że w Erytrei nie istnieje niezależne sądownictwo i nie funkcjonuje zgromadzenie narodowe; mając na uwadze, że brak instytucji demokratycznych w tym kraju spowodował próżnię w zakresie dobrego sprawowania rządów i praworządności, która doprowadziła do atmosfery bezkarności za zbrodnie przeciwko ludzkości;
- K. mając na uwadze, że istnieje tylko jedna legalna partia polityczna, którą jest Ludowy Front na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości (PFDJ); mając na uwadze, że inne partie polityczne są zakazane; mając na uwadze, że według organizacji Freedom House PFDJ oraz wojsko są w praktyce jedynymi instytucjami mającymi znaczenie polityczne w Erytrei oraz że obie są ściśle podporządkowane prezydentowi kraju;
- L. mając na uwadze, że w Erytrei nie istnieje wolność prasy, ponieważ niezależne media są w tym kraju zakazane, a we wskaźniku wolności prasy publikowanym przez organizację Reporterzy bez Granic Erytrea przez osiem kolejnych lat zajmowała ostatnie miejsce spośród 170–180 ocenianych krajów;
- M. mając na uwadze, że wybory prezydenckie i parlamentarne planowane na rok 1997 nigdy się nie odbyły, a ratyfikowana w tym samym roku konstytucja nigdy nie została wdrożona; mając na uwadze, że w państwie tym od 24 lat nie odbyły się żadne wybory na szczeblu krajowym, nie ma tam w praktyce również niezależnego sądownictwa, działającego zgromadzenia narodowego ani społeczeństwa obywatelskiego;
- N. mając na uwadze, że według Raportu o rozwoju społecznym opublikowanym przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju w 2016 r. pod względem wskaźnika rozwoju społecznego w roku 2016 Erytrea znalazła się na 179. miejscu spośród 188 krajów uwzględnionych w rankingu;
- O. mając na uwadze, że w 2016 r. Erytrejczycy uciekający ze swojego kraju stanowili czwartą co do wielkości grupę uchodźców, którzy zdecydowali się na ryzykowną podróż do Europy (po Syryjczykach, Irakijczykach i Afgańczykach) i byli zdani na bezlitosnych przemytników, aby dokonać niebezpiecznej przeprawy przez Morze Śródziemne; mając na uwadze, że w związku z tym sytuacja w Erytrei ma bezpośredni wpływ na Europę, ponieważ gdyby w kraju tym były szanowane i przestrzegane prawa człowieka, a jego ludność mogła mieszkać tam bez obaw, Erytrejczycy mogliby powrócić do ojczyzny;
- P. mając na uwadze, że, jak podaje Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), z kraju uciekło ponad 400 000 Erytrejczyków, tj. 9 % całej populacji; mając na uwadze, że UNHCR szacuje, iż ok. 5 000 Erytrejczyków opuszcza kraj każdego miesiąca, co w dużej mierze wynika z nieustannych poważnych naruszeń praw człowieka; mając na uwadze, że w 2015 r. w 69 % spraw o udzielenie azylu w UE złożonych przez Erytrejczyków przyznawany był status uchodźcy, podczas gdy kolejne 27 % ubiegających się o azyl otrzymywało ochronę uzupełniającą, co pokazuje skalę prześladowań w Erytrei;
- Q. mając na uwadze, że Erytrea wspiera proces chartumski (inicjatywę UE i Unii Afrykańskiej przyjętą 28 listopada 2014 r. w celu rozwiązania problemu migracji i handlu ludźmi), zakładający wdrożenie konkretnych projektów, w tym budowanie potencjału władzy sądowniczej oraz podnoszenie świadomości;
- R. mając na uwadze, że wielu młodych ludzi opuściło kraj, uciekając przed represyjnym rządem i obowiązkową służbą wojskową, która często zaczyna się w bardzo młodym wieku i dla większości Erytrejczyków trwa przez czas nieokreślony; mając na uwadze, że większość osób odbywających krajową służbę wojskową znajduje się w sytuacji niewolników, a wszelka praca, podania o pracę czy możliwości założenia rodziny są kontrolowane; mając na uwadze, że według szacunków obecnie 400 000 osób odbywa nieograniczoną i przymusową służbę wojskową, a wiele z nich jest zmuszanych do pracy za niewielką płacę lub bez wynagrodzenia; mając na uwadze, że kobiety odbywające służbę są zmuszane do służby domowej i wykorzystywane seksualnie;
- S. mając na uwadze, że dyskryminacja i przemoc wobec kobiet są obecne we wszystkich obszarach erytrejskiego społeczeństwa; mając na uwadze, że kobiety są ogromnie zagrożone przemocą seksualną nie tylko w wojsku i w wojskowych jednostkach szkoleniowych, ale także w całym społeczeństwie; mając na uwadze, że według szacunków 89 % dziewcząt w Erytrei poddano okaleczaniu narządów płciowych; mając jednak na uwadze, że w marcu 2007 r. rząd wydał obwieszczenie, w którym uznano okaleczanie narządów płciowych kobiet za przestępstwo, zakazano tej praktyki i przeznaczono środki finansowe na realizowane w tamtym roku programy edukacyjne zniechęcające do jej stosowania;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- T. mając na uwadze, że reżim rozszerza swój totalitarny zasięg na diasporę, nakładając na ekspatriantów podatek od dochodów w wysokości 2 %, szpiegując ich i nękając członków ich rodzin, którzy zostali w Erytrei;
- U. mając na uwadze, że od 2011 r. erytrejski reżim zaprzecza, że kraj ten jest zagrożony głodem; mając na uwadze, że tegoroczna szczególnie dotkliwa susza dotyka całą Afrykę Wschodnią, dlatego rośnie zaniepokojenie sytuacją w Erytrei; mając na uwadze, że według UNICEF w styczniu 2017 r. brakiem bezpieczeństwa żywnościowego zostało dotkniętych 1,5 mln Erytrejczyków, w tym 15 000 dzieci, które cierpią z powodu niedożywienia;
- V. mając na uwadze, że UE jest ważnym darczyńcą Erytrei w dziedzinie pomocy rozwojowej; mając na uwadze, że w styczniu 2016 r. mimo poważnych obaw i sprzeciwu ze strony Parlamentu UE i Erytrea podpisały nowy krajowy program orientacyjny w ramach 11. EFR, przyznający temu krajowi 200 mln EUR; mając na uwadze, że działania powinny się koncentrować zwłaszcza na energii ze źródeł odnawialnych, sprawowaniu rządów i zarządzaniu finansami publicznymi w sektorze energetycznym;
1. w najmocniejszych słowach potępia popełniane w Erytrei systematyczne, powszechne i rażące naruszenia praw człowieka; wzywa rząd Erytrei do zaprzestania przetrzymywania przedstawicieli opozycji, dziennikarzy, przywódców religijnych i niewinnych osób cywilnych; domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia w Erytrei, zwłaszcza Dawita Isaaka i innych dziennikarzy przetrzymywanych od września 2001 r., a także Abune Antoniosa; domaga się, aby rząd Erytrei udzielił szczegółowych informacji na temat losu i miejsca pobytu wszystkich osób pozbawionych wolności fizycznej;
 2. przypomina decyzję Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów z maja 2017 r. i domaga się, aby Erytrea niezwłocznie potwierdziła dobry stan Dawita Isaaka, uwolniła go, pozwoliła na spotkanie z rodziną i przedstawicielami prawnymi oraz przyznała mu niezbędne odszkodowanie za lata pozbawienia wolności; ponadto wzywa Erytreę do zniesienia zakazu nałożonego na niezależne media, zgodnie z postanowieniem Afrykańskiej Komisji;
 3. zauważa, że nie szanując postanowienia Afrykańskiej Komisji, Erytrea w dalszym ciągu okazuje rażące lekceważenie międzynarodowych norm i praw podstawowych, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zakazu stosowania tortur, wolności wypowiedzi i prawa do posiadania rodziny, oraz że każdy kraj powinien przestrzegać Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów;
 4. wzywa rząd Erytrei do uwolnienia Abune Antoniosa, umożliwienia mu powrotu na stanowisko patriarchy i zaprzestania ingerencji w pokojowe praktyki religijne w kraju; przypomina, że wolność religii stanowi prawo podstawowe, i stanowczo potępia wszelkie formy przemocy lub dyskryminacji ze względu na wyznanie;
 5. apeluje o uczciwe procesy oskarżonych oraz zniesienie tortur i innych form poniżającego traktowania, takich jak ograniczenie dostępu do żywności, wody i opieki medycznej; przypomina rządowi Erytrei o jego obowiązku zachowania należytej staranności w dochodzeniach dotyczących egzekucji pozasądowych;
 6. przypomina rządowi Erytrei, że wiele jego działań ma znamiona zbrodni przeciwko ludzkości i chociaż Erytrea nie jest stroną Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, wiele postanowień tego statutu odzwierciedla międzynarodowe prawo zwyczajowe, które jest dla Erytrei wiążące; podkreśla swoje poparcie dla zalecenia komisji śledczej ONZ, a także dla przeprowadzenia dogłębnego śledztwa w sprawie zarzutów dotyczących poważnych naruszeń praw człowieka i zbrodni przeciw ludzkości popełnionych przez władze Erytrei, w celu dopilnowania, by osoby odpowiedzialne zostały postawione przed wymiarem sprawiedliwości;
 7. wyraża pełne poparcie dla działań specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji praw człowieka w Erytrei; apeluje, aby UE – we współpracy z ONZ i Unią Afrykańską – uważnie monitorowała ogólną sytuację w Erytrei oraz informowała o wszystkich przypadkach naruszeń praw człowieka i podstawowych wolności;
 8. domaga się, by Erytrea w pełni szanowała oraz bezzwłocznie wprowadziła w życie Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karanie oraz by podjęła w pełni zobowiązania wynikające z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów, które to akty zawierają zakaz stosowania tortur; odnotowuje z zaniepokojeniem, że kontrola rządowa poważnie ogranicza działalność podmiotów publicznych i prywatnych, w tym przedsiębiorstw; uznaje, że brak jakiegokolwiek zarządzania finansami publicznymi, w tym brak budżetu krajowego, uniemożliwia kontrolę budżetową;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

9. wzywa rząd Erytrei, aby zezwolił na tworzenie innych partii politycznych, co stanowi główne narzędzie promowania demokracji w tym kraju, i apeluje o umożliwienie organizacjom praw człowieka swobodnego prowadzenia działalności w kraju;

10. przypomina, że partnerstwo UE z Erytreą podlega umowie z Kotonu oraz że wszystkie strony są zobowiązane do przestrzegania i wykonywania jej postanowień, w szczególności w odniesieniu do praw człowieka, demokracji i praworządności; w związku z tym wzywa UE do ustalenia warunków przyznawania pomocy, łącznie z wymogiem, by rząd Erytrei przestrzegał międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka i by uwolniono więźniów politycznych, zanim UE udzieli temu krajowi jakiegokolwiek dalszej pomocy; ponadto wzywa UE do wykorzystania wszystkich dostępnych instrumentów i narzędzi w celu dopilnowania, by rząd Erytrei przestrzegał zobowiązań do ochrony i zagwarantowania podstawowych wolności, w tym do rozważenia rozpoczęcia konsultacji na mocy art. 96 umowy z Kotonu; wnioskuje o szczegółową i kompleksową ocenę przyznanych Erytrei środków finansowych pochodzących z UE i jej państw członkowskich;

11. wyraża dezaprobatę z powodu wznowienia znacznej pomocy UE dla Erytrei, a w szczególności zatwierdzenia krajowego programu orientacyjnego dla tego kraju w wysokości 200 mln EUR; wzywa Komisję do dokonania wspólnie z Parlamentem przeglądu zasad kontroli, do starannego rozważenia obaw i sugestii zgłoszonych przez Parlament oraz do dopilnowania, by przekazano je Komitetowi EFR; uważa, że komitet ten powinien być wziąć pod uwagę wcześniejsze zalecenia Parlamentu, by nie przyjmować krajowego programu orientacyjnego i by kontynuować rozmowy;

12. wzywa Komisję do dopilnowania, by z przyznanych środków nie korzystał rząd Erytrei, lecz by przeznaczono je w ścisły i przejrzysty sposób na zaspokojenie potrzeb ludności tego kraju w zakresie rozwoju, demokracji, praw człowieka, dobrych rządów i bezpieczeństwa oraz wolności słowa, prasy i zgromadzeń; wzywa UE do dopilnowania warunkowości uzgodnionej w ostatnim czasie pomocy, a także do zagwarantowania, że krajowy program orientacyjny pomoże Erytrei dokonać istotnego zwrotu w jej polityce energetycznej w celu zapewnienia powszechnego dostępu do energii, w szczególności na obszarach wiejskich, które obecnie wciąż są pozbawione elektryczności; uważa ponadto, że część programu dotycząca sprawowania rządów powinna koncentrować się zdecydowanie na wdrażaniu zaleceń prowadzonego przez ONZ powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

13. wzywa Komisję, by uzyskała od rządu Erytrei jednoznaczne gwarancje wdrożenia demokratycznych reform i zapewnienia poszanowania praw człowieka, w tym przez realizację zaleceń opracowanych podczas 18. sesji grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i zaakceptowanych przez rząd Erytrei w dniu 7 lutego 2014 r.;

14. wzywa Radę do ponownej oceny stosunków między UE a Erytreą, a także pomocy rozwojowej dla tego kraju w reakcji na panującą tam złą sytuację w zakresie praw człowieka oraz do opublikowania konkretnych rezultatów wynikających z programów pomocy w ciągu ostatnich lat; wzywa UE i państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich dostępnych środków, zwłaszcza w ramach umowy z Kotonu, w celu dopilnowania, by władze Erytrei wywiązały się z podjętych zobowiązań międzynarodowych;

15. zdecydowanie podkreśla, że Erytrea musi umożliwić międzynarodowym i regionalnym organom zajmującym się prawami człowieka, w tym specjalnym sprawozdawcom, nieograniczony dostęp do kraju w celu monitorowania postępów; zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o aktywne wspieranie przedłużenia mandatu specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei; zachęca rząd Erytrei do podjęcia pilnych reform, takich jak zmniejszenie rygoru państwa jednopartyjnego oraz przywrócenie Zgromadzenia Narodowego i wyborów;

16. wzywa państwa członkowskie UE do podjęcia odpowiednich środków przeciwko nakładaniu podatku od diaspory na erytrejskich obywateli mieszkających na ich terytorium, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2023 (2011 r.); przypomina rządowi Erytrei, że prawo do opuszczenia swojego kraju jest zapisane w międzynarodowych przepisach dotyczących praw człowieka; wzywa rząd do zapewnienia swobody przemieszczania się i zaprzestania pobierania ww. podatku od Erytrejczyków mieszkających za granicą; wzywa rząd do rezygnacji z polityki odpowiedzialności zbiorowej wymierzonej przeciwko członkom rodzin osób, które uchylają się od służby wojskowej, usiłują uciec z Erytrei lub nie płacą podatku dochodowego w wysokości 2 % nałożonego przez rząd na erytrejskich ekspatriantów;

17. wzywa rząd Erytrei, aby przestrzegał oficjalnego okresu służby wojskowej, zaprzestał wykorzystywania obywateli jako pracowników przymusowych, przestał zezwalać przedsiębiorstwom zagranicznym na wykorzystywanie takich pracowników za opłatą, dopuścić możliwość sprzeciwu moralnego wobec służby wojskowej oraz zapewnił ochronę poborowych;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

18. przypomina Erytrei o jej zobowiązaniach wynikających z konwencji MOP, ze szczególnym uwzględnieniem praw organizacji społeczeństwa obywatelskiego i związków zawodowych do zrzeszania się, pokojowych demonstracji, udziału w sprawach publicznych oraz prowadzenia kampanii na rzecz poprawy praw pracowniczych; wzywa rząd Erytrei do odrzucenia polityki zakazującej działalności organizacji pozarządowych, które mają na kontach bankowych mniej niż 2 mln USD; wyraża zaniepokojenie ścisłymi powiązaniem między biznesem, polityką i korupcją w Erytrei; potępia przedsiębiorstwa zagraniczne, które są zamieszane w wykorzystywanie pracy przymusowej, oraz zwraca się do wszystkich podmiotów prowadzących działalność w Erytrei o większą odpowiedzialność, należytą staranność i wprowadzenie systemów sprawozdawczości;

19. odnotowuje podejmowane przez UE próby współpracy z Erytreą w dziedzinie migracji; podkreśla bardzo wysoki odsetek złożonych przez Erytrejczyków wniosków o udzielenie azylu lub objęcie ochroną uzupełniającą, które państwa członkowskie UE rozpatrzyły pozytywnie, i w związku z tym apeluje do państw członkowskich o nieodsyłanie Erytrejczyków ubiegających się o azyl w Europie, zgodnie z konwencją genewską; domaga się, aby państwa członkowskie UE przestrzegały zasady non-refoulement, i przypomina im, że powracające osoby ubiegające się o azyl prawdopodobnie będą arbitralnie zatrzymywane i torturowane z powodu podjęcia próby ucieczki;

20. zachęca Erytreę do współpracy ze społecznością międzynarodową w dziedzinie praw człowieka; domaga się, by Rada Praw Człowieka ONZ współpracowała z Erytreą przy budowaniu zdolności systemu sądowego za pośrednictwem seminariów i szkoleń dla sędziów i prawników, traktując je jako konstruktywny sposób działania; zauważa, że w lipcu 2017 r. delegacja Biura Wysokiego Komisarza ds. Praw Człowieka uda się z wizytą do Erytrei, w związku z czym wzywa tę delegację do sporządzenia raportu z tej wizyty i do podjęcia próby uzyskania dostępu do wszystkich części kraju, a zwłaszcza do więzień, gdzie można będzie dokonać inspekcji i przygotować odnośne raporty;

21. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu obecnych tragicznych w skutkach warunków klimatycznych w regionie Rogu Afryki, w tym w Erytrei, a także z powodu związanego z nimi poważnego ryzyka kryzysu żywnościowego i humanitarnego; wzywa UE, by wspólnie z partnerami międzynarodowymi zwiększyła wsparcie dla zagrożonych grup ludności oraz by zapewniła niezbędne finansowanie i pomoc;

22. potępia stosowaną przez rząd Erytrei praktykę arbitralnego pozbawiania obywatelstwa, a ponadto domaga się sprawiedliwego i równego statusu wszystkich obywateli Erytrei wobec prawa; podkreśla, że należy priorytetowo traktować rozwiązanie problemu deficytu sprawiedliwości w demokratycznych rządach w Erytrei oraz przywrócenie praworządności przez położenie kresu autorytarnym rządów sprawowanym za pomocą strachu przed arbitralnym zatrzymaniem bez prawa kontaktu, torturami i innymi naruszeniami praw człowieka, których część można uznać za zbrodnie przeciwko ludzkości;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, Radzie Unii Afrykańskiej, Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz władzom Erytrei.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0310

Burundi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie sytuacji w Burundi (2017/2756(RSP)) (2018/C 334/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu, w szczególności jej art. 96,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2248 (2015) z dnia 12 listopada 2015 r. i nr 2303 (2016) z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie sytuacji w Burundi,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Komisji Śledczej przedstawione w dniu 15 czerwca 2017 r. na forum Rady Praw Człowieka ONZ,
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie Burundi, opublikowane w dniu 23 lutego 2017 r.,
- uwzględniając oświadczenie prasowe Rady Bezpieczeństwa w sprawie sytuacji w Burundi z dnia 9 marca 2017 r.,
- uwzględniając sprawozdanie jednostki ONZ ds. niezależnego dochodzenia w sprawie Burundi (UNIIB), opublikowane w dniu 20 września 2016 r.,
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ w dniu 30 września 2016 r. w sprawie stanu praw człowieka w Burundi,
- uwzględniając Porozumienie z Aruszy na rzecz pokoju i pojednania w Burundi z dnia 28 sierpnia 2000 r.,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie Burundi wydane podczas szczytu Unii Afrykańskiej w dniu 13 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając decyzję w sprawie działań Rady Pokoju i Bezpieczeństwa oraz w sprawie stanu pokoju i bezpieczeństwa w Afryce (Assembly/AU/Dec.598(XXVI)), przyjętą na 26. sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw lub szefów rządów Unii Afrykańskiej, która odbyła się w dniach 30 i 31 stycznia 2016 r. w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając decyzje i oświadczenia zgromadzenia Unii Afrykańskiej (Assembly/AU/Dec.605-620(XXVII)), przyjęte i wydane na 27. sesji zwyczajnej zgromadzenia głów państw lub szefów rządów Unii Afrykańskiej, która odbyła się w dniach 17 i 18 lipca 2016 r. w Kigali (Rwanda),
- uwzględniając rezolucję Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Ludów z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie stanu praw człowieka w Burundi,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie Burundi wydane podczas szczytu Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej w dniu 31 maja 2015 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Burundi, w szczególności rezolucje z dnia 9 lipca 2015 r.⁽¹⁾, 17 grudnia 2015 r.⁽²⁾ i 19 stycznia 2017 r.⁽³⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P8_TA(2015)0275.

⁽²⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P8_TA(2015)0474.

⁽³⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P8_TA(2017)0004.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2016/394 z dnia 14 marca 2016 r. w sprawie zakończenia procedury konsultacji z Republiką Burundi na mocy art. 96 Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2015/1755 z dnia 1 października 2015 r. oraz decyzje Rady (WPZiB) 2015/1763 i (WPZiB) 2016/1745 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Burundi,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca, 18 maja, 22 czerwca i 16 listopada 2015 r. oraz 15 lutego 2016 r. w sprawie Burundi,
 - uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 28 maja i 19 grudnia 2015 r. oraz 21 października 2016 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel z dnia 6 stycznia 2017 r. w sprawie delegalizacji Ligi Iteka w Burundi,
 - uwzględniając konstytucję Burundi, w szczególności jej art. 96,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w Burundi wybuchł poważny kryzys polityczny i niepokoje społeczne, gdy w kwietniu 2015 r. prezydent Pierre Nkurunziza ogłosił, że będzie się ubiegać o wybór na trzecią kadencję, wbrew konstytucji Burundi, która ogranicza liczbę kadencji prezydenckich do dwóch, a także wbrew porozumieniu z Aruszy; mając na uwadze, że rząd bardzo gwałtownie stłumił zdecydowane protesty przeciwko ponownemu wyborowi prezydenta, czego konsekwencją jest alarmujące pogorszenie się stanu praw człowieka w tym kraju;
- B. mając na uwadze, że według międzynarodowych obserwatorów protesty przeciwko reelekcji były niezwykle gwałtownie tłumione przez rząd od lipca 2015 r.; mając na uwadze, że według szacunków ONZ od chwili wybuchu przemocy zginęło 500 osób; mając na uwadze, że według organizacji obrońców praw człowieka zabito ponad 1 200 osób, 400 do 900 padło ofiarą wymuszonych zaginięć, setki, a nawet tysiące osób poddano torturom, a ponad 10 000 jest nadal arbitralnie więzionych;
- C. mając na uwadze, że prezydent Pierre Nkurunziza nie wyklucza możliwości zmiany konstytucji, by w 2020 r. ubiegać się o wybór na czwartą kadencję, a wewnętrzny proces znoszenia ograniczeń dotyczących liczby kadencji już się rozpoczął; mając na uwadze, że byłoby to sprzeczne z wcześniejszymi oświadczeniami prezydenta Pierre'a Nkurunzizy i stanowiłoby zagrożenie dla zbiorowych starań o znalezienia trwałego rozwiązania tego kryzysu;
- D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu jednostki ONZ ds. niezależnego dochodzenia w sprawie Burundi (UNIIB) jest mowa o „licznych dowodach na poważne naruszenia praw człowieka i poważne nadużycia” w tym kraju, popełniane przede wszystkim przez siły bezpieczeństwa i organy władzy; mając na uwadze, że od kwietnia 2017 mnożą się przypadki podlegania do przemocy i nienawiści, zwłaszcza na zgromadzeniach Imbonerakure, młodzieżowych bojówek partii rządzącej CNDD-FDD; mając na uwadze, że głównym celem nadużyć są działacze opozycji i społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza obrońcy praw człowieka, dziennikarze i prawnicy; mając na uwadze, że do września ma powstać ostateczne sprawozdanie komisji dochodzeniowej powołanej przez Radę Praw Człowieka oczekiwane we wrześniu 2017;
- E. mając na uwadze, że zgłaszane przypadki przemocy obejmują zabójstwa, porwania, wymuszone zaginięcia, tortury, gwałty oraz arbitralne aresztowania i uwięzienia; mając na uwadze, że korupcja i bierność władz publicznych umacnia atmosferę bezkarności, co uniemożliwia doprowadzenie przed wymiar sprawiedliwości wielu sprawców aktów przemocy prowadzących do śmierci ofiary, w tym funkcjonariuszy sił porządkowych i służb wywiadowczych;
- F. mając na uwadze, że w październiku 2016 r. władze Burundi zdelegalizowały pięć organizacji obrońców praw człowieka, a w styczniu 2017 r. zakazały również działalności Ligi Iteka, najstarszej spośród burundyjskich organizacji tego rodzaju; mając na uwadze, że w grudniu 2016 r. parlament uchwalił ustawę wprowadzającą rygorystyczną kontrolę międzynarodowych organizacji pozarządowych;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- G. mając na uwadze, że nasiliły się restrykcje wobec mediów i niezależnych gazet; mając na uwadze, że niezależne media są nadal cenzurowane, ich działalność zawieszana, a redakcje blokowane lub zamykane; mając na uwadze, że dziennikarze padają ofiarą porwań, gróźb, napaści fizycznych i nękania sądowego; mając na uwadze, że zawieszono działalność wszystkich niezależnych stacji radiowych; mając na uwadze, że w światowym rankingu wolności prasy przygotowanym przez organizację Reporterzy bez Granic w 2017 r. Burundi zajęło 160. pozycję spośród 180 monitorowanych krajów;
- H. mając na uwadze, że według doniesień przedstawicieli ONZ urzędnicy państwowi wykazują tendencję do siania niezgody, co budzi obawy o powstanie spirali przemocy i możliwą „etniczycację” kryzysu; mając na uwadze doniesienia o masowym użyciu przemocy i zastraszaniu przez partię CNDD-FDD (Narodowa Rada Obrony Demokracji – Siły Obrony Demokracji) i jej młodzieżowe bojówki Imbonerakure;
- I. mając na uwadze, że gdy Międzynarodowy Trybunał Karny (MKT) podjął decyzję o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie przemocy i naruszeń praw człowieka w Burundi, kraj ten rozpoczął w październiku 2016 r. procedurę wycofywania się ze statutu rzymskiego, co oznacza zamiar opuszczenia (MTK);
- J. mając na uwadze, że w sierpniu 2016 r. rząd Burundi odmówił rozmieszczenia w kraju funkcjonariuszy sił policyjnych ONZ mających monitorować sytuację; mając na uwadze, że rząd Burundi zawiesił współpracę z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka i odmówił współpracy z komisją śledczą powołaną przez Radę Praw Człowieka ONZ;
- K. mając na uwadze, że w dniu 21 grudnia 2015 r. parlament Burundi odrzucił projekt rozmieszczenia sił pokojowych Unii Afrykańskiej, twierdząc, że jakakolwiek interwencja wojskowa oddziałów Unii Afrykańskiej stanowiłaby inwazję sił okupacyjnych;
- L. mając na uwadze, że w dniu 8 grudnia 2015 r. Unia Europejska rozpoczęła konsultacje z rządem Burundi na mocy art. 96 umowy z Kotonu, w obecności przedstawicieli grupy państw AKP, Unii Afrykańskiej, Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych; mając na uwadze, że w marcu 2016 r. Unia Europejska zakończyła te konsultacje, gdy doszła do wniosku, że proponowane przez rząd Burundi zobowiązania dotyczące poszanowania praw człowieka oraz zasad demokracji i praworządności są niewystarczające;
- M. mając na uwadze, że po zakończeniu tego postępowania Unia Europejska określiła szereg konkretnych środków, które powinien przyjąć rząd Burundi, by wznowić pełną współpracę;
- N. mając na uwadze, że Unia zawiesiła bezpośrednie wsparcie finansowe dla administracji Burundi, w tym wsparcie budżetowe; mając na uwadze, że Unia zobowiązała się utrzymać wsparcie finansowe dla ludności z tytułu pomocy humanitarnej, w tym przeznaczonej na przedsięwzięcia służące zapewnieniu dostępu do podstawowych usług;
- O. mając na uwadze, że Unia Europejska przyjęła ukierunkowane sankcje wobec osób, podmiotów i organów podważających demokrację lub utrudniających poszukiwanie rozwiązania politycznego w Burundi; mając na uwadze, że również Unia Afrykańska rozważa obecnie zastosowanie sankcji;
- P. mając na uwadze, że dialog między stronami wewnątrz Burundi prowadzony pod egidą Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przy wsparciu ze strony Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej został uznany przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych za jedyną realną drogę do osiągnięcia trwałego rozwiązania politycznego w Burundi; mając na uwadze, że dialog ten musi być otwarty dla wszystkich, w tym dla partii opozycji, społeczeństwa obywatelskiego i członków diaspory;
- Q. mając na uwadze, że impas polityczny w Burundi i pogorszenie się sytuacji gospodarczej mają poważne skutki dla ludności; mając na uwadze, że Agencja ONZ ds. Uchodźców szacuje, że ponad 420 tys. osób uciekło z Burundi, by szukać schronienia w krajach sąsiednich; mając na uwadze, że według zastępcy Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych obecnie wiadomo o 209 tys. osób wewnętrznie przesiedlonych; mając na uwadze, że 3 mln osób potrzebuje pomocy humanitarnej, a 2,6 mln osób odczuwa poważny brak bezpieczeństwa żywnościowego; mając na uwadze, że 700 tys. osób zależnych jest od doraźnej pomocy żywnościowej, pomimo że rząd zniósł pewne ograniczenia; mając na uwadze, że sytuacja ta stanowi poważne zagrożenie dla stabilności w regionie;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

1. jest głęboko zaniepokojony sytuacją polityczną i stanem bezpieczeństwa w Burundi; stanowczo potępia akty przemocy, zabójstwa oraz inne naruszenia praw człowieka, które mają miejsce w Burundi od 2015 r.; apeluje o skuteczne i proporcjonalne działania zapobiegające nowym aktom przemocy;
2. wyraża zaniepokojenie powszechną bezkarnością, zwłaszcza w odniesieniu do aktów przemocy i naruszania praw człowieka oraz do sprawców takich czynów; przypomina że zgodnie z prawem międzynarodowym i regionalnym w dziedzinie praw człowieka władze Burundi mają obowiązek gwarantowania, ochrony i promowania praw podstawowych, w tym praw obywatelskich i politycznych obywateli; w tym kontekście wzywa do przeprowadzenia dogłębnego i niezależnego śledztwa w sprawie zabójstw i nadużyć, które miały miejsce w Burundi w ostatnich latach, i wzywa do dopilnowania, by winni zostali pociągnięci do odpowiedzialności;
3. głęboko ubolewa nad faktem, że rząd Burundi rozpoczął procedurę wycofywania tego kraju ze statutu rzymskiego ustanawiającego MTK; wzywa rząd Burundi, by zrezygnował z procedury wycofania oraz zadbał o to, by Burundi nadal w pełni uczestniczyło w MTK;
4. wzywa rząd Burundi do pełnego poszanowania rezolucji 2303 (2016) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych i umożliwienia rozmieszczenia sił policyjnych ONZ, która będzie monitorowała sytuację bezpieczeństwa w kraju;
5. z zadowoleniem przyjmuje powołaną w listopadzie 2016 r. komisję śledczą ONZ do zbadania przypadków łamania i naruszania praw człowieka popełnianych w Burundi od kwietnia 2015 r.; wzywa władze Burundi do pełnej współpracy z członkami komisji śledczej;
6. z zadowoleniem przyjmuje niedawne mianowanie przez Sekretarza Generalnego ONZ Antonio Gutierreza nowego specjalnego wysłannika w Burundi Michela Kafando w celu ułatwienia zrozumienia trwającego procesu politycznego;
7. ponownie wyraża swoje zaangażowanie na rzecz wolności słowa oraz potwierdza kluczową rolę odgrywaną przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego, adwokatów, organizacje broniące praw człowieka i media w demokratycznym społeczeństwie; w tym kontekście wzywa władze Burundi do zniesienia zakazów i ograniczeń nałożonych na te podmioty, do wycofania nowych przepisów dotyczących zagranicznych organizacji pozarządowych oraz do zadbania o to, by dziennikarze i obrońcy praw człowieka mogli prowadzić działalność w tym kraju w sposób swobodny i bezpieczny;
8. wyraża zaniepokojenie z powodu podwyższonego ryzyka, że obecna sytuacja będzie stwarzać coraz głębsze podziały między różnymi grupami etnicznymi; potępia „etniczycację” kryzysu w wyniku propagandy opartej na ideologii etnicznej; apeluje do wszystkich stron konfliktu w Burundi, by powstrzymały się od wszelkich zachowań i wypowiedzi, które mogą spowodować nasilenie przemocy, pogłębić kryzys lub mieć negatywny wpływ na stabilność w regionie w dłuższej perspektywie, oraz wzywa do pełnego przestrzegania porozumienia z Aruszy;
9. potępia podżeganie do nienawiści i przemocy wobec uchodźców i działaczy opozycji przez przywódców bojówek młodzieżowej ligi Imbonerakure, w tym publiczne nawoływanie do gwałtów na żonach przedstawicieli opozycji, i wzywa do natychmiastowego rozbrojenia tych bojówek; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu przyjęcia nowej ustawy w sprawie utworzenia krajowego korpusu ochotniczego, która może zostać wykorzystana do legitymacji działalności takich bojówek;
10. wzywa wszystkie strony konfliktu do stworzenia odpowiednich warunków odbudowy zaufania i promowania jedności narodowej, w drodze otwartego, przejrzystego i pluralistycznego dialogu krajowego między rządem, partiami opozycyjnymi i społeczeństwem obywatelskim, zgodnie z konstytucją Burundi, z porozumieniem z Aruszy i z międzynarodowymi zobowiązaniami tego kraju;
11. zauważa, że sytuacja w Burundi ma wyjątkowo poważny i negatywny wpływ na cały region; w związku z tym wyraża zadowolenie z wysiłków podejmowanych w ramach negocjacji prowadzonych pod egidą Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej przy wsparciu ze strony Unii Afrykańskiej i apeluje o zaangażowanie i współpracę władz Burundi, aby znaleźć natychmiastowe, trwałe i długoterminowe rozwiązanie tego konfliktu, lecz wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu powolnego tempa postępów w tym dialogu;
12. wzywa Unię Europejską do wspierania starań podmiotów regionalnych na rzecz przezwyciężenia kryzysu; wzywa do wprowadzenia w życie planu działań mediatora wyznaczonego przez Wspólnotę Wschodnioafrykańską Benjamina Mkapy, byłego prezydenta Tanzanii;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej o zezwoleniu na zorganizowanie misji afrykańskiej ds. zapobiegania i ochrony w Burundi w celu znalezienia rozwiązania politycznego; wzywa rząd Burundi do pełnego wywiązania się ze zobowiązania do ułatwienia szybkiego rozmieszczenia obserwatorów i ekspertów w dziedzinie praw człowieka, w szczególności poprzez natychmiastowe wydawanie wiz oraz szybkie wypełnianie pozostałych wymaganych formalności;
 14. uważa, że większa obecność międzynarodowych obserwatorów w Burundi może w istotny sposób przyczynić się do poprawy sytuacji w dziedzinie praw człowieka i bezpieczeństwa; wzywa do rozmieszczenia dodatkowych 200 obserwatorów wojskowych i ds. praw człowieka z Unii Afrykańskiej, którzy wesprą 30 obserwatorów już przebywających na miejscu;
 15. uznaje za konieczne wyjaśnienie, w koordynacji z Unią Afrykańską, identyfikowalności funduszy przeznaczonych na żołnierzy burundyjskich w AMISOM;
 16. uważa, że jakakolwiek normalizacja stosunków z UE, w tym z państwami członkowskimi, wymaga wdrożenia przez władze burundyjskie wszystkich postanowień zapisanych w „tabeli zobowiązań” dotyczących konsultacji przewidzianych w art. 96 umowy z Kotonu;
 17. przyjmuje do wiadomości decyzję Unii Europejskiej, podjętą po przeprowadzeniu konsultacji z władzami Burundi na mocy art. 96 umowy z Kotonu, o zawieszeniu bezpośredniego wsparcia finansowego dla administracji Burundi i z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie przez Unię Europejską ograniczeń w podróżowaniu oraz zamrożenie aktywów wobec osób odpowiedzialnych za zamachy na budowanie pokoju i za naruszenia praw człowieka; podkreśla, że UE w pełni podtrzymuje wsparcie finansowe dla ludności Burundi, w tym dla uchodźców, w kluczowych sektorach – ochrony zdrowia, żywności i edukacji – jak również pomoc humanitarną udzielaną kanałami bezpośrednimi; popiera ponownie nałożone przez Unię Europejską ukierunkowane sankcje, a także decyzję Rady UE o zawieszeniu pomocy finansowej dla Burundi po przeprowadzeniu konsultacji na mocy art. 96;
 18. jest głęboko zaniepokojony napływem uchodźców z Burundi do krajów sąsiadujących oraz dramatyczną sytuacją humanitarną osób przesiedlonych w Burundi, i przypomina o swoim poparciu dla obecnych w regionie organizacji humanitarnych i dla krajów sąsiadujących, które przyjmują uchodźców; wzywa Unię Europejską i innych darczyńców do zwiększenia wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej dla osób przesiedlonych wewnątrz i uchodźców z Burundi; przypomina państwom członkowskim o ich zobowiązaniu do poszanowania konwencji genewskiej;
 19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Burundi, Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej i Radzie Unii Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich Unii Europejskiej, państwom członkowskim i instytucjom Unii Afrykańskiej, a także sekretarzowi generalnemu ONZ.
-

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0315

Działania UE na rzecz zrównoważonego rozwoju**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie działań UE na rzecz zrównoważonego rozwoju (2017/2009(INI))**

(2018/C 334/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Narodów Zjednoczonych „Przekształcamy nasz świat – agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, przyjętą w dniu 25 września 2015 r. w Nowym Jorku podczas zorganizowanego przez ONZ Szczytu w sprawie Zrównoważonego Rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie przyjęte na 21. Konferencji Stron (COP 21) w dniu 12 grudnia 2015 r. w Paryżu (porozumienie paryskie),
- uwzględniając art. 3 ust. 3 i 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który potwierdza, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych strategii politycznych i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”, a także art. 11 TFUE,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 listopada 2016 r. „Kolejne kroki w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy – europejskie działania na rzecz zrównoważonego rozwoju” (COM(2016)0739),
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, ratyfikowaną przez UE w styczniu 2011 r.,
- uwzględniając ogólny unijny program działań w zakresie środowiska do 2020 r. pt. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” ⁽²⁾,
- uwzględniając raport wskaźnikowy Europejskiej Agencji Środowiska nr 30/2016 pt. „Environmental indicator report 2016”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie działań następczych i przeglądu programu działań do roku 2030 ⁽³⁾,
- uwzględniając uwagi strategiczne Europejskiego Ośrodka Strategii Politycznej Komisji Europejskiej z dnia 20 lipca 2016 r. pt. „Sustainability now! A European Voice for Sustainability” [„Zrównoważony rozwój teraz! Europejski głos w sprawie zrównoważonego rozwoju”] ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólnotową strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. ⁽⁵⁾, związany z nią przegląd śródkresowy ⁽⁶⁾ i rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przeglądu śródkresowego. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając sprawozdania międzynarodowego panelu ds. zasobów w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska pt.: „Spójność polityki celów zrównoważonego rozwoju” (2015), „Światowy przepływ materiałów i produktywność zasobów” (2016) oraz „Efektywna gospodarka zasobami – potencjał i skutki gospodarcze” (2017),

⁽¹⁾ A/RES/70/1.⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0224.⁽⁴⁾ https://ec.europa.eu/epsc/sites/epsc/files/strategic_note_issue_18.pdf⁽⁵⁾ Komunikat Komisji z dnia 3 maja 2011 r. pt. „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny – unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.” (COM(2011)0244).⁽⁶⁾ Sprawozdanie Komisji z dnia 2 października 2015 r. w sprawie śródkresowego przeglądu unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., (COM(2015)0478).⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0034.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 10 listopada 2016 r. w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów (JOIN(2016)0049),
 - uwzględniając porozumienie w sprawie nowej agendy miejskiej, przyjęte na Konferencji Habitat III w Quito w dniu 20 października 2016 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także opinie Komisji Rozwoju, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0239/2017),
- A. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie przyjęły agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, w tym cele zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że opracowane przez ONZ 17 celów zrównoważonego rozwoju stanowi strategię na rzecz lepszego społeczeństwa i świata, możliwą do zrealizowania za pomocą praktycznych i wymiernych działań oraz obejmującą szereg kwestii, takich jak osiągnięcie lepszych i bardziej ujednoliconych wyników pod względem zdrowia, poprawa dobrostanu i edukacji obywateli, zwiększenie ogólnego dobrobytu, przeciwdziałanie zmianie klimatu, a także ochrona środowiska dla przyszłych pokoleń, w związku z czym należy uwzględnić te cele w sposób horyzontalny we wszystkich obszarach prac Unii;
- C. mając na uwadze, że warunkiem wzrostu gospodarczego w przyszłości jest pełne poszanowanie poziomów krytycznych naszej planety, aby zapewnić wszystkim godne życie;
- D. mając na uwadze, że program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 ma potencjał transformacyjny oraz określa uniwersalne, ambitne, kompleksowe, nierozzerwalne i powiązane ze sobą cele w zakresie eliminacji ubóstwa, zwalczania dyskryminacji, wspierania dobrobytu, odpowiedzialności za środowisko, włączenia społecznego i poszanowania praw człowieka oraz wzmocnienia pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że cele te wymagają podjęcia natychmiastowych działań w celu pełnego i skutecznego wdrożenia;
- E. mając na uwadze, że Komisja nadal nie określiła kompleksowej strategii na rzecz wdrożenia programu działań do roku 2030, obejmującej obszary polityki wewnętrznej i zewnętrznej, ze szczegółowym harmonogramem do roku 2030 zgodnie z wnioskiem Parlamentu Europejskiego, zawartym w jego rezolucji z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie działań następczych i przeglądu programu działań, i nie w pełni podjęła ogólną rolę koordynacyjną w odniesieniu do działań podejmowanych na szczeblu krajowym; mając na uwadze, że do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju niezbędne są mechanizmy monitorowania i przeglądu oraz skuteczna strategia wdrażania;
- F. mając na uwadze, że 17 celów zrównoważonego rozwoju i 169 związanych z nimi zadań obejmuje wszystkie aspekty polityki unijnej;
- G. mając na uwadze, że wiele celów zrównoważonego rozwoju wiąże się bezpośrednio z uprawnieniami UE w dodatku do uprawnień władz krajowych, regionalnych i lokalnych, a ich wdrożenie wymaga prawdziwie wielopoziomowego systemu rządzenia przy aktywnym i szerokim zaangażowaniu społeczeństwa obywatelskiego;
- H. mając na uwadze, że zmiana klimatu nie jest odrębną kwestią środowiskową, lecz stanowi, według ONZ ⁽¹⁾, jedno z największych wyzwań naszych czasów i stanowi poważne zagrożenie dla zrównoważonego rozwoju, a ze względu na rozpowszechnione i bezprecedensowe skutki stanowi nieproporcjonalnie duże obciążenie dla osób najuboższych i najbardziej podatnych na zagrożenia oraz zwiększa skalę nierówności między krajami i wewnątrz krajów; mając na uwadze, że pilne kroki na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu są nieodzowne do skutecznego wdrożenia celów zrównoważonego rozwoju;
- I. mając na uwadze, że cele strategii „Europa 2020” dotyczące zmiany klimatu i zrównoważonego rozwoju w zakresie energii przewidują zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 20 %, zaspokojenie 20 % zapotrzebowania na energię w UE ze źródeł odnawialnych i zwiększenie efektywności energetycznej o 20 %; mając na uwadze, że UE zobowiązała się do zmniejszenia krajowej emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % do 2030 r. w porównaniu do poziomu z 2005 r., z uwzględnieniem mechanizmu podnoszenia ambicji, określonego w porozumieniu paryskim; mając na

⁽¹⁾ <https://unstats.un.org/sdgs/report/2016/goal-13/>

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

uwadze, że Parlament Europejski wezwał do wprowadzenia wiążącego celu w zakresie efektywności energetycznej, wynoszącego 40 %, i wiążącego celu w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych, wynoszącego co najmniej 30 %, a także podkreśla, że cele takie powinny być wdrażane za pośrednictwem poszczególnych celów krajowych;

- J. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są sygnatariuszami porozumienia paryskiego i jako takie zobowiązały się do współpracy z innymi krajami w celu ograniczenia globalnego ocieplenia do poziomu znacznie poniżej 2 °C oraz do podejmowania wysiłków z myślą o dalszym ograniczeniu go do 1,5 °C, a tym samym do podjęcia próby ograniczenia największych zagrożeń wynikających ze zmiany klimatu, które wpływają niekorzystnie na zdolność do osiągnięcia zrównoważonego rozwoju;
- K. mając na uwadze, że zdrowe morza i oceany mają zasadnicze znaczenie dla wspierania bogactwa różnorodności biologicznej oraz zapewniania bezpieczeństwa żywnościowego i zrównoważonych środków utrzymania;
- L. mając na uwadze, że w związku z 7. unijnym programem działań w zakresie środowiska Komisja jest zobowiązana do oceny oddziaływania konsumpcji produktów spożywczych i niespożywczych w Unii na środowisko w kontekście globalnym;
- M. mając na uwadze, że każda ocena bieżącej i przyszłej skuteczności agendy dotyczącej celów zrównoważonego rozwoju w Europie powinna nie tylko wskazywać na obecne sukcesy, ale także przewidywać działania i plany na przyszłość, a także opierać się na dogłębnej ocenie luk w unijnych strategiach politycznych w stosunku do celów zrównoważonego rozwoju, co obejmuje obszary, w których UE nie spełnia tych celów, niewystarczające wdrażanie obowiązujących strategii politycznych i potencjalne sprzeczności między obszarami polityki;
- N. mając na uwadze, że według EEA jest wysoce prawdopodobne, iż 11 z 30 priorytetowych celów programu działań w zakresie środowiska nie zostanie osiągniętych do roku 2020;
- O. mając na uwadze, że finansowanie celów zrównoważonego rozwoju jest ogromnym wyzwaniem, które wymaga silnego i światowego partnerstwa oraz zastosowania wszelkich form finansowania (krajowego, międzynarodowego, publicznego, prywatnego i innowacyjnego) oraz środków niefinansowych; mając na uwadze, że finansowanie prywatne może być uzupełnieniem finansowania publicznego, lecz nie może go zastąpić;
- P. mając na uwadze, że skuteczne uzyskiwanie zasobów krajowych jest niezbędnym czynnikiem w osiąganiu celów określonych w programie działań do roku 2030; mając na uwadze, że kraje rozwijające się są szczególnie dotknięte problemem uchylania się od płacenia podatków i unikania zobowiązań podatkowych;
- Q. mając na uwadze, że promowanie zrównoważonego rozwoju wymaga odporności, którą można wspierać poprzez wielopłaszczyznowe podejście do działań zewnętrznych UE, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju; mając na uwadze, że polityka państw członkowskich i UE ma zarówno zamierzony, jak i niezamierzony wpływ na kraje rozwijające się, a cele zrównoważonego rozwoju stanowią wyjątkową szansę osiągnięcia wyższego poziomu spójności i wypracowania bardziej sprawiedliwego podejścia do krajów rozwijających się;
- R. mając na uwadze, że handel międzynarodowy może być istotnym czynnikiem napędzającym rozwój i wzrost gospodarczy, a znaczna część przywozu do UE pochodzi z krajów rozwijających się; mając na uwadze, że w programie działań do roku 2030 uznaje się handel za środek umożliwiający wdrożenie celów zrównoważonego rozwoju;
- S. mając na uwadze, że podejmowanie wyzwań takich jak migracja oraz kwestie związane z rosnącą populacją świata są kluczowe dla osiągnięcia zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że program działań do roku 2030 podkreśla rolę migracji jako potencjalnego czynnika rozwoju; mając na uwadze, że art. 208 TFUE ustanawia eliminację ubóstwa jako główny cel polityki UE w dziedzinie rozwoju;
- 1. przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji w sprawie europejskich działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, który nakreśla mapę obecnych inicjatyw i instrumentów politycznych na szczeblu europejskim i stanowi odpowiedź na program działań do roku 2030; podkreśla jednak konieczność dokonania kompleksowej oceny obejmującej analizę luk i trendów w polityce oraz niespójności i wad we wdrażaniu polityki, a także potencjalnych dodatkowych korzyści i efektów synergii w związku ze wszystkimi istniejącymi strategiami politycznymi UE i ustawodawstwem we wszystkich dziedzinach; podkreśla potrzebę skoordynowanych działań na potrzeby tej oceny zarówno na szczeblu europejskim, jak i na szczeblu państw członkowskich; wzywa zatem Komisję, Radę we wszystkich jej konfiguracjach oraz agencje i organy UE, aby niezwłocznie przystąpiły do tych prac;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2. podkreśla, że celem agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 jest poprawa dobrobytu wszystkich ludzi, a osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju zależy w równym stopniu od trzech filarów zrównoważonego rozwoju: społecznego, środowiskowego i gospodarczego; podkreśla, że zrównoważony rozwój stanowi podstawowy cel Unii zgodnie z art. 3 ust. 3 TUE i powinien odgrywać zasadniczą rolę w debacie na temat przyszłości Europy;

3. przyjmuje z zadowoleniem, że Komisja zobowiązała się do włączenia celów zrównoważonego rozwoju w zakres wszystkich strategii politycznych i inicjatyw UE na podstawie zasad powszechności i integracji; wzywa Komisję do bezzwłocznego opracowania kompleksowej, krótko-, średnio- i długoterminowej, spójnej, skoordynowanej i nadrzędnej strategii ramowej na potrzeby wdrożenia w UE siedemnastu celów zrównoważonego rozwoju i wykonania 169 związanych z nimi zadań, z uwzględnieniem wzajemnych powiązań i równego znaczenia różnych celów zrównoważonego rozwoju poprzez zastosowanie wielopoziomowego systemu rządzenia i podejścia międzysektorowego; ponadto podkreśla konieczność włączenia wszystkich aspektów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 do europejskiego semestru oraz potrzebę pełnego zaangażowania Parlamentu w ten proces; apeluje do pierwszej wiceprzewodniczącej, odpowiedzialnej za kwestie zrównoważonego rozwoju, o odgrywanie przewodniej roli w tej dziedzinie; podkreśla, że UE i państwa członkowskie zobowiązały się do pełnej realizacji wszystkich celów i zadań, zarówno w praktyce, jak i w sferze postaw;

4. przypomina o znaczeniu zasady leżącej u podstaw programu działań do roku 2030, która zakłada niepozostawianie nikogo w tyle; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia zdecydowanych działań dotyczących nierówności wewnątrz krajów i pomiędzy nimi, ponieważ potęgują one wpływ innych globalnych wyzwań oraz utrudniają postęp w zakresie zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania badań i dezagregacji danych w swoich strategiach politycznych, tak aby zapewnić ich włączający charakter i priorytetowe traktowanie osób najbardziej wrażliwych i zmarginalizowanych;

5. przyjmuje z zadowoleniem, że Komisja zobowiązała się do włączenia celów zrównoważonego rozwoju do programu na rzecz lepszego stanowienia prawa oraz podkreśla potencjał korzystania z narzędzi lepszego stanowienia prawa w sposób strategiczny, aby oceniać spójność polityki UE w odniesieniu do agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; wzywa Komisję do ustanowienia kontroli realizacji celów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do wszystkich nowych strategii politycznych i aktów ustawodawczych oraz do zapewnienia pełnej spójności polityki we wdrażaniu celów zrównoważonego rozwoju przy jednoczesnym dążeniu do uzyskania efektów synergii i dodatkowych korzyści oraz unikaniu kompromisów zarówno na szczeblu europejskim, jak i na szczeblu państw członkowskich; podkreśla potrzebę uznania zrównoważonego rozwoju za integralną część nadrzędnych ram dla ocen skutków, a nie odrębną ocenę skutków, jak ma to miejsce w obecnym zestawie narzędzi Komisji na rzecz lepszego stanowienia prawa; wzywa do udoskonalenia narzędzi pomiaru ilościowego i określania średnio- i długoterminowych wyników środowiskowych w ocenach skutków; ponadto wzywa Komisję do zadbania o to, aby oceny i kontrole sprawności w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) uwzględniały ocenę, czy dane strategie polityczne lub akty ustawodawcze przyczyniają się do ambitnego wdrożenia celów zrównoważonego rozwoju czy stanowią dlań przeszkodę; wzywa do jednoznacznej identyfikacji i rozróżnienia szczebla sprawowania rządów, na którym dane zadania należy realizować, a jednocześnie podkreśla, iż niezbędne jest przestrzeganie zasady pomocniczości; wzywa do ustanowienia jasnych i spójnych ścieżek zrównoważonego rozwoju na szczeblu krajowym, a w razie potrzeby niższym niż krajowy lub lokalnym dla tych państw członkowskich, które jeszcze tego nie uczyniły; podkreśla, że Komisja powinna dostarczać wytycznych na potrzeby tego procesu, aby zapewnić jego zharmonizowany format;

6. podkreśla, że 7. program działań w zakresie środowiska jest sam w sobie kluczowym narzędziem realizacji celów zrównoważonego rozwoju, mimo że działania podejmowane w niektórych sektorach są wciąż niewystarczające, by zapewnić realizację tych celów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu wdrożenia 7. programu działań w zakresie środowiska, włączenia do oceny tego programu oceny stopnia, w jakim jego cele odpowiadają celom zrównoważonego rozwoju, a także uwzględnienia tych wyników w zaleceniach proponowanych dla programu będącego jego następcą; wzywa Komisję do terminowego wystąpienia z wnioskiem w sprawie unijnego programu działań w zakresie środowiska na okres po roku 2020, zgodnie z wymogami art. 192 ust. 3 TFUE, ponieważ taki program przyczyni się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju w Europie;

7. pilnie wzywa Komisję do przestrzegania programu sprawowania rządów, uzgodnionego w deklaracji z Rio i agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, johannesburskim planie wdrożenia z 2002 r. oraz w dokumencie końcowym z konferencji ONZ poświęconej zrównoważonemu rozwojowi Rio+20 z 2012 r.;

8. uważa, że Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do wspierania powoływania lub udoskonalania rad ds. zrównoważonego rozwoju na szczeblu krajowym, w tym na szczeblu lokalnym, a także do wspierania udziału i aktywnego zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron na odpowiednich forach międzynarodowych i w ten sposób promowania przejrzystości i szerokiego udziału społeczeństwa oraz partnerstwa na rzecz wdrażania zrównoważonego rozwoju;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

9. uznaje, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju będzie wymagało wielostronnego zaangażowania, tj. ze strony UE, państw członkowskich, samorządów lokalnych i regionalnych, społeczeństwa obywatelskiego, obywateli, przedsiębiorstw i partnerów zewnętrznych; wzywa Komisję do zadbania o to, aby wielostronna platforma zapowiedziana w komunikacie stała się modelem najlepszych praktyk w zakresie planowania, wdrażania, monitorowania i przeglądów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030; podkreśla, że platforma ta powinna gromadzić specjalistyczną wiedzę z różnych kluczowych sektorów, promować innowacje, przyczyniać się do skutecznej współpracy z zainteresowanymi stronami oraz zachęcać do oddolnego promowania zrównoważonego rozwoju; podkreśla ponadto, że zakres tej platformy powinien wykraczać poza koncepcję partnerskiego uczenia się oraz umożliwiać rzeczywiste zaangażowanie zainteresowanych stron w planowanie i monitorowanie wdrażania celów zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do promowania synergii z innymi powiązаныmi platformami, takimi jak REFIT, platforma w zakresie gospodarki o obiegu zamkniętym, grupa robocza wysokiego szczebla ds. konkurencyjności i wzrostu oraz grupa ekspertów wysokiego szczebla ds. zrównoważonych finansów, a także do informowania Parlamentu i Rady o tym, w jaki sposób będą realizowane zalecenia platformy;

10. wzywa Komisję do wzmocnienia i ułatwienia zarządzania celami zrównoważonego rozwoju, aby były one:

- (i) wielosektorowe: należy ustanowić krajowe struktury koordynacyjne, aby kontrolować realizację agendy 21, a struktury te powinny korzystać ze specjalistycznej wiedzy organizacji pozarządowych;
- (ii) wielopoziomowe: należy ustanowić skuteczne ramy instytucjonalne na rzecz zrównoważonego rozwoju na wszystkich szczeblach;
- (iii) wielopodmiotowe: należy ułatwiać i wspierać świadomość i udział społeczeństwa poprzez szerokie udostępnianie informacji;
- (iv) skupione na poprawie współpracy między środowiskami naukowymi i politycznymi;
- (v) opatrzone jasnymi ramami czasowymi, łączącymi perspektywę krótko- i długoterminową;

wobec tego zwraca się do Komisji o zadbanie o to, aby wielostronna platforma doprowadziła nie tylko do gromadzenia, lecz także do upowszechniania praktycznej wiedzy na temat celów zrównoważonego rozwoju, a także o to, aby platforma wpływała na program działań politycznych; zwraca się zatem do Komisji, aby przy wsparciu Parlamentu i Rady utworzyła wielostronną platformę z udziałem podmiotów ze wszystkich sektorów; w forum powinno uczestniczyć nie mniej niż 30 przedstawicieli przedsiębiorstw i przemysłu, grup ochrony praw konsumenta, związków zawodowych, organizacji pozarządowych działających w dziedzinie spraw społecznych, środowiskowych oraz dotyczących klimatu i współpracy na rzecz rozwoju, a także lokalnych przedstawicieli samorządów i miast; posiedzenia powinny być otwarte dla możliwie jak największej liczby podmiotów, których liczbę będzie można zwiększyć w razie stopniowego wzrostu zainteresowania; platforma powinna podczas swoich kwartalnych posiedzeń identyfikować problemy, które stanowią przeszkodę dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; Parlament powinien rozważyć możliwość powołania grupy roboczej ds. celów zrównoważonego rozwoju, aby zapewnić horyzontalny charakter prac w tej dziedzinie w całej Izbie; forum powinno składać się z posłów do PE reprezentujących jak największą liczbę komisji; Komisja i Parlament powinny także uczestniczyć w posiedzeniach platformy wielostronnej; Komisja powinna przygotowywać aktualizację informacji dla tej platformy co roku na temat swoich planów na przyszłość związanych z wdrażaniem celów zrównoważonego rozwoju, a także dokument dostępny na wszystkich szczeblach we wszystkich państwach członkowskich, dotyczący najlepszych praktyk we wdrażaniu celów zrównoważonego rozwoju, z myślą o posiedzeniach plenarnych wysokiego szczebla ONZ, które odbywają się na przełomie czerwca i lipca; Komitet Regionów powinien działać jako pomost między podmiotami lokalnymi a krajowymi;

11. z zadowoleniem przyjmuje rosnącą ilość kapitału instytucjonalnego i prywatnego przeznaczanego na finansowanie celów zrównoważonego rozwoju oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do opracowania kryteriów zrównoważonego rozwoju dla wydatków instytucjonalnych UE i identyfikacji barier regulacyjnych oraz zachęt do inwestycji w cele zrównoważonego rozwoju, a także poszukiwania możliwości zbieżności i współpracy między inwestycjami publicznymi a prywatnymi;

12. z zadowoleniem przyjmuje wkład, jaki przegląd wdrażania polityki w zakresie ochrony środowiska wnosi w osiągnięcie przez państwa członkowskie celów zrównoważonego rozwoju poprzez sprawniejsze wdrażanie dorobku prawnego UE; ostrzega jednak, że przegląd ten nie powinien zastępować innych narzędzi, takich jak postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

13. wzywa Komisję do opracowania skutecznych mechanizmów monitorowania, śledzenia i przeglądu wdrażania celów zrównoważonego rozwoju i agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz do wprowadzania ich do głównego nurtu polityki, a także wzywa Komisję do ustanowienia we współpracy z Eurostatem zestawu szczegółowych wskaźników dotyczących wewnętrznego stosowania celów zrównoważonego rozwoju w UE; wzywa Komisję do przedstawiania rocznych sprawozdań na temat postępów UE w osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że Komisja powinna wspierać państwa członkowskie w prowadzeniu przez nie spójnej sprawozdawczości; apeluje, aby Parlament stał się partnerem w tym procesie, zwłaszcza w drugim obszarze zadań na okres po roku 2020, i wzywa do corocznego dialogu i sprawozdawczości między Parlamentem, Radą i Komisją, których efektem będzie przygotowanie sprawozdania; nalega, by wyniki były zarówno przejrzyste, jak i łatwe do przyswojenia i rozpowszechniania przez szerokie grono odbiorców; podkreśla znaczenie przejrzystości i rozliczalności demokratycznej przy monitorowaniu agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i w związku z tym podkreśla rolę współustawodawców w tym procesie; uważa, że zawarcie wiążącej umowy międzyinstytucjonalnej na mocy art. 295 TFUE zapewniłoby odpowiednie ramy współpracy w tym zakresie;

14. przypomina, że państwa członkowskie mają obowiązek zgłaszać sprawozdawcy ONZ swoje postępy w odniesieniu do celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że te sprawozdania państw członkowskich należy opracowywać we współpracy z kompetentnymi władzami lokalnymi i regionalnymi; podkreśla, że państwa członkowskie o rządach federalnych lub o zdecentralizowanych szczeblach sprawowania rządów muszą określić konkretne wyzwania i obowiązki na oddelegowanych szczeblach zarządzania w związku z osiąganiem celów zrównoważonego rozwoju;

15. apeluje do Komisji o promowanie zrównoważonych globalnych łańcuchów wartości przez wprowadzenie systemów należytej staranności dla przedsiębiorstw, zwracając szczególną uwagę na ich łańcuchy dostaw, co zachęciłoby je przy tym do inwestowania w sposób bardziej odpowiedzialny i stymulowało do skutecznego włączania do umów handlowych rozdziałów dotyczących zrównoważonego rozwoju, m.in. w zakresie działań antykorupcyjnych, przejrzystości, zwalczania unikania opodatkowania i odpowiedzialnego prowadzenia działalności;

16. uważa, że podstawowym wyznacznikiem każdej wizji przyszłości Europy musi być uwzględnienie celów zrównoważonego rozwoju i że w tym celu państwa członkowskie powinny przechodzić na zrównoważone modele przemysłu, a rola UE w osiąganiu zrównoważonego rozwoju powinna zatem mieć centralne znaczenie dla refleksji podjętych w białej księdze Komisji z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie przyszłości Europy (COM(2017)2025), przy czym konieczny jest silniejszy wymiar zrównoważonego rozwoju w kontekście wzrostu gospodarczego; jest zdania, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i programu działań do roku 2030 mają zasadnicze znaczenie dla UE, a osiągnięcie tych celów powinno być europejską spuścizną dla przyszłych pokoleń; przyznaje, że program działań do roku 2030 jest zgodny z zasadami i wartościami Unii oraz że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju w naturalny sposób wynika zatem z planów Unii Europejskiej dotyczących stworzenia lepszej, zdrowszej i bardziej zrównoważonej przyszłości dla Europy;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do budowania zdolności w zakresie zintegrowanej oceny, innowacji technologicznych i instytucjonalnych oraz mobilizacji finansowej w celu osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

18. przyznaje, że większość państw europejskich, zarówno należących, jak i nienależących do UE, jest sygnatariuszami porozumienia w sprawie celów zrównoważonego rozwoju; uważa, że w kontekście debaty o przyszłości Europy należy poświęcić uwagę opracowaniu ogólnoeuropejskich ram na rzecz osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju między państwami członkowskimi UE, EOG, sygnatariuszami układów o stowarzyszeniu z UE, państwami kandydującymi do członkostwa w UE oraz Zjednoczonym Królestwem, po wyjściu tego państwa z UE;

19. podkreśla rolę Forum Politycznego Wysokiego Szczebla w zakresie działań następczych oraz przeglądu celów zrównoważonego rozwoju i wzywa Komisję i Radę do uznania wiodącej roli UE polegającej na opracowaniu i wdrażaniu programu działań do roku 2030 przez uzgodnienie wspólnych stanowisk UE oraz wspólnej sprawozdawczości UE w oparciu o skoordynowaną sprawozdawczość państw członkowskich i instytucji UE przed rozpoczęciem Forum Politycznego Wysokiego Szczebla pod auspicjami Zgromadzenia Ogólnego; zachęca Komisję do sporządzenia bilansu podjętych działań w ramach najbliższego forum politycznego wysokiego szczebla oraz w związku z określonymi celami zrównoważonego rozwoju, które będą poddawane przeglądowi;

20. uważa, że UE powinna być światowym liderem w zakresie przechodzenia na gospodarkę niskoemisyjną i zrównoważony system produkcji i konsumpcji; zachęca Komisję do zorientowania swoich polityk w zakresie nauki, technologii i innowacji na cele zrównoważonego rozwoju oraz wzywa Komisję do opracowania komunikatu w sprawie nauki, technologii i innowacji dla zrównoważonego rozwoju, zgodnie z zaleceniami grupy eksperckiej Komisji zawartymi w dokumencie pt. „Follow-up to Rio+20, notably the SDGs” [„Działania następcze w stosunku do konferencji Rio+20, a zwłaszcza celów zrównoważonego rozwoju”], aby formułować i wspierać długoterminową koordynację i spójność polityki;

21. podkreśla, że nauka, technologia i innowacyjność stanowią narzędzia mające szczególnie istotne znaczenie dla osiągania celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla konieczność uwzględniania w większym stopniu koncepcji zrównoważonego rozwoju i wyzwań społecznych w programie „Horyzont 2020” i w przyszłych programach ramowych;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

22. przypomina, że – jak zaznaczył w swojej rezolucji z dnia 12 maja 2016 r. – Parlament powinien odgrywać wyraźną rolę we wdrażaniu agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 przez UE;

23. z zadowoleniem przyjmuje niedawne inicjatywy mające na celu promowanie efektywności zasobów, między innymi poprzez propagowanie zapobiegania powstawaniu odpadów, ich ponownego wykorzystywania i recyklingu, ograniczenie odzysku energii do materiałów nienadających się do recyklingu, a także stopniowe wycofywanie składowania odpadów nadających się do recyklingu lub odzysku, zgodnie z planem działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym oraz propozycją nowych, ambitnych celów UE dotyczących odpadów, co przyczyni się między innymi do realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 12 oraz do zmniejszenia ilości odpadów morskich; stwierdza, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i celów w zakresie zmian klimatu w sposób efektywny pod względem kosztów wymagać będzie zwiększenia efektywności gospodarowania zasobami i pozwoli ograniczyć do 2050 r. roczne globalne emisje gazów cieplarnianych o 19 %, a emisje generowane przez kraje grupy G7 o 25 %; zaznacza, że osiągnięcie 12 spośród 17 celów zrównoważonego rozwoju zależy od zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych; podkreśla znaczenie zrównoważonej konsumpcji i produkcji przez zwiększenie wydajności, zmniejszenie zanieczyszczenia, ograniczenie popytu na zasoby i zmniejszenie ilości odpadów; podkreśla potrzebę oddzielenia wzrostu od zużycia zasobów i skutków środowiskowych; wzywa Komisję do sporządzenia regularnego sprawozdania o stanie gospodarki o obiegu zamkniętym, zawierającego szczegółowe dane na temat aktualnej sytuacji i trendów oraz umożliwiającego modyfikację istniejących strategii politycznych na podstawie obiektywnych, rzetelnych i porównywalnych informacji; wzywa ponadto Komisję do zadbania o to, by gospodarka o obiegu zamkniętym doprowadziła do znacznego spadku zużycia surowców pierwotnych, zmniejszenia marnotrawstwa materiałów, dłuższej trwałości produktów oraz wykorzystywania produktów ubocznych produkcji i materiałów nadmiarowych, wcześniej uznawanych za strumień odpadów; apeluje do Komisji, aby wystąpiła z ambitną i kompleksową strategią dotyczącą tworzyw sztucznych, jednocześnie utrzymując cel na 2020 r. dotyczący bezpiecznego dla środowiska gospodarowania chemikaliami oraz uwzględniając cel dotyczący nietoksycznych cykli materiałów, zgodnie z 7. unijnym programem działań w zakresie środowiska; jest zdania, że skoordynowane działanie na szczeblu europejskim przeciwko marnotrawieniu żywności ma kluczowe znaczenie dla realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 2; podkreśla cel UE polegający na zmniejszeniu ilości odpadów spożywczych o 50 % do 2030 r.;

24. podkreśla, że decyzja nr 1386/2013/UE wskazuje, iż obecne systemy produkcji i konsumpcji w gospodarce światowej prowadzą do powstawania dużych ilości odpadów, co w połączeniu z rosnącym popytem na dobra i usługi, których zasoby są na wyczerpaniu, przyczynia się do zwiększenia kosztów podstawowych surowców, minerałów i energii, powodując jeszcze większe zanieczyszczenie i dalszy wzrost ilości odpadów, zwiększając globalne emisje gazów cieplarnianych oraz pogłębiając degradację gleby i wylesianie; w związku z tym konieczne jest, aby UE i państwa członkowskie podjęły wszelkie wysiłki w celu zapewnienia analizy pełnego cyklu życia (LCA) produktów i usług, a więc oceny ich realnego wpływu w zakresie zrównoważonego rozwoju;

25. przypomina, że oddzielenie wzrostu gospodarczego od zużycia zasobów ma zasadnicze znaczenie dla ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i poprawy konkurencyjności Europy oraz ograniczenia jej uzależnienia od zasobów;

26. podkreśla, że dla osiągnięcia przez UE celów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 konieczne jest ich kompleksowe uwzględnienie w europejskim semestrze, w tym za pomocą odniesienia do zielonego zatrudnienia, efektywnej gospodarki zasobami oraz zrównoważonych inwestycji i innowacji; zauważa, że zasobooszczędna gospodarka wykazuje duży potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego, ponieważ do 2050 r. zapewniłaby gospodarce światowej dodatkowe 2 bln USD i wygenerowałaby dodatkowo 600 mld USD w PKB krajów G7;

27. wzywa Komisję, by przypominała wszystkim zainteresowanym stronom, w tym inwestorom, związkom zawodowym i obywatelom, o korzyściach płynących z przekształcenia nie zrównoważonej produkcji w działania, które umożliwią wdrożenie celów zrównoważonego rozwoju, i o korzyściach wynikających ze stałego przekwalifikowania pracowników z myślą o ekologicznym, czystym, wysokiej jakości zatrudnieniu;

28. zwraca uwagę na znaczenie osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju nr 2 w sprawie zrównoważonego rolnictwa oraz celów dotyczących zapobiegania zanieczyszczeniu i nadmiernemu zużyciu wody (6.3 i 6.4), poprawy jakości gleby (2.4 i 15.3) oraz zahamowania utraty bioróżnorodności (15) na szczeblu unijnym;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zaradziły znacznym opóźnieniom w osiągnięciu dobrego stanu wód na mocy ramowej dyrektywy wodnej oraz by zagwarantowały osiągnięcie celu zrównoważonego rozwoju nr 6; zwraca uwagę, że według oceny EEA status ekologiczny ponad połowy jednolitej części wód w rzekach i jeziorach w Europie klasyfikuje się jako mniej niż dobry, można również zaobserwować znaczną degradację i utratę różnorodności biologicznej ekosystemów wodnych; wzywa Komisję do poparcia innowacyjnych podejść do zrównoważonej gospodarki wodnej, między innymi dzięki wykorzystaniu pełnego potencjału wód ściekowych i stosowaniu zasad gospodarki o obiegu zamkniętym w gospodarce wodnej poprzez wprowadzenie środków ponownego wykorzystania ścieków w rolnictwie, przemyśle

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

i gospodarce komunalnej; podkreśla, że około 70 mln Europejczyków doświadcza deficytu wody w miesiącach letnich; przypomina ponadto, że około 2 % całkowitej liczby ludności UE nie posiada pełnego dostępu do wody pitnej, co w sposób niewspółmierny dotyka grup słabszych i zmarginalizowanych; przypomina również, że z powodu wody niezdatnej do picia i złych warunków higieniczno-sanitarnych w Europie umiera 10 osób dziennie;

30. przyjmuje z zadowoleniem wspólny komunikat Komisji w sprawie przyszłości oceanów, w którym zaproponowano 50 działań na rzecz zapewnienia bezpiecznych, czystych i zarządzanych w zrównoważony sposób oceanów w Europie i na świecie, aby zrealizować cel zrównoważonego rozwoju nr 14 – pilny ze względu na konieczność szybkiej poprawy stanu europejskich mórz i oceanów na świecie;

31. podkreśla znaczenie środowiskowe i korzyści społeczno-gospodarcze różnorodności biologicznej i zwraca uwagę, że zgodnie z najnowszym sprawozdaniem na temat „Poziomów krytycznych dla planety” obecne wskaźniki utraty różnorodności biologicznej przekroczyły poziom krytyczny, podczas gdy integralność biosfery jest uznawana za kluczowy poziom krytyczny, którego znaczna zmiana wprowadza system ziemski w nowy stan; z niepokojem zauważa, że cele unijnej strategii na rzecz różnorodności biologicznej do 2020 r. i Konwencji o różnorodności biologicznej nie mogą zostać osiągnięte bez znacznych dodatkowych wysiłków; przypomina, że stan około 60 % gatunków zwierząt i 77 % chronionych siedlisk odbiega od optymalnego⁽¹⁾; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków na rzecz osiągnięcia tych celów, m.in. poprzez pełne wdrożenie dyrektyw o ochronie środowiska oraz uznanie wartości dodanej ekosystemów i różnorodności biologicznej europejskiego środowiska naturalnego poprzez przeznaczenie wystarczających środków, w tym w przyszłych budżetach na ochronę różnorodności biologicznej, w szczególności na sieć Natura 2000 i program LIFE; podkreśla konieczność stosowania wspólnej metodyki monitorowania wydatków, uwzględniającej wszelkie bezpośrednie i pośrednie wydatki na ochronę różnorodności biologicznej i efektywność tych wydatków, zaznaczając, że ogólne wydatki UE nie mogą mieć niekorzystnych skutków dla różnorodności biologicznej oraz powinny wspierać realizację unijnych celów w tym zakresie;

32. podkreśla, że pełne wdrożenie, egzekwowanie i odpowiednie finansowanie dyrektyw o ochronie środowiska jest niezbędnym warunkiem zapewnienia udanej realizacji całej strategii ochrony różnorodności biologicznej i jej głównego celu; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji Europejskiej o odstąpieniu od przeglądu dyrektyw o ochronie środowiska;

33. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by niezwłocznie ukończyły tworzenie sieci ekologicznej Natura 2000 i wzmocniły ją, a także wzmogły wysiłki w celu zapewnienia, by zgodnie z dyrektywą siedliskową ustanowiono odpowiednią liczbę specjalnych obszarów ochrony i by towarzyszyło temu wdrożenie skutecznych środków ochrony różnorodności biologicznej w Europie;

34. zauważa, że według badań niezrównoważone rolnictwo jest kluczowym czynnikiem wywołującym utratę rozpuszczonego w glebie węgla organicznego i różnorodności biologicznej gleby; wzywa UE do promowania metod budowy jakości gleby, takich jak rotacja z użyciem roślin strączkowych i zwierząt gospodarskich, co umożliwiłoby UE osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju nr 2.4 i 15.3;

35. uważa, że Unia Europejska musi uczynić dużo więcej, aby osiągnąć cel nr 15; w szczególności wzywa Komisję, aby potraktowała priorytetowo w szczególności kwestię dekontaminacji środowiska, proponując zharmonizowane normy mające na celu zapobieganie zużyciu i degradacji gleb oraz przedstawiając jak najszybciej wielokrotnie zapowiadany plan działania w zakresie przeciwdziałania wylesianiu i degradacji lasów oraz harmonogram jego wdrażania;

36. przyznaje, że zmiany w różnorodności biologicznej gleby i zawartości węgla organicznego w glebie są głównie wynikiem praktyk zagospodarowania gruntów i zmiany sposobu użytkowania gruntów oraz zmiany klimatu, co ma poważny, negatywny wpływ na całe ekosystemy i społeczeństwo; w związku z tym wzywa Komisję do poświęcenia szczególnej uwagi kwestiom związanym z glebą w nadchodzącym 8. programie działań w zakresie środowiska;

37. podkreśla, że UE importuje paszę dla zwierząt z ziaren soi, co przyczynia się do wylesiania w Ameryce Południowej i wpływa niekorzystnie na cel zrównoważonego rozwoju dotyczący wylesiania, zmiany klimatu i różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Raport EEA nr 30/2016 pt. „Environmental indicator report 2016 — In support to the monitoring of the 7th Environment Action Programme” [„Raport w sprawie wskaźników środowiskowych 2016 – wsparcie monitorowania 7. programu działań w zakresie środowiska”, <https://www.eea.europa.eu/publications/environmental-indicator-report-2016>]

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

38. wzywa Komisję do intensyfikacji działań na arenie światowej w obszarze ochrony istotnej równowagi ekologicznej i środowiska Arktyki; zdecydowanie wzywa Komisję, aby nie zezwalała na strategie polityczne, które zachęcają do wydobywania paliw kopalnych w Arktyce;

39. przyjmuje z zadowoleniem, że szczególną uwagę zwrócono na różnorodność biologiczną, ekosystemy i zasoby naturalne, a także stwierdzony związek między tymi elementami a ludzkim zdrowiem i dobrym samopoczuciem; podkreśla konieczność stosowania podejścia „Jedno zdrowie” obejmującego zdrowie ludzkie, zdrowie zwierząt i zdrowie środowiskowe; przypomina, że inwestycje w badania naukowe i innowacje mające na celu opracowanie nowych technologii w dziedzinie zdrowia są zasadniczym warunkiem wstępnym dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do pilnego przeprowadzenia analizy w odpowiedzi na publikację OECD pt. „EU Health at a glance” [„Zdrowie w UE w skrócie”], w której zwrócono uwagę, że długość życia nie wzrasta w wielu państwach członkowskich UE; odnotowuje, że sprawiedliwy dostęp do wysokiej jakości opieki zdrowotnej ma zasadnicze znaczenie dla stabilności systemów opieki zdrowotnej i posiada potencjał ograniczenia nierówności; podkreśla, że należy zwiększyć wysiłki w celu likwidacji wielowymiarowych barier dla dostępu na poziomie jednostki, świadczeniodawcy i systemu opieki zdrowotnej oraz w celu zapewnienia dalszych inwestycji w innowacje i badania medyczne, a także w Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), aby wypracować rozwiązania w zakresie opieki zdrowotnej, które będą dostępne, zrównoważone i ukierunkowane na zwalczanie globalnych plag zdrowotnych, takich jak HIV/AIDS, gruźlica, zapalenie opon mózgowych, wirusowe zapalenie wątroby typu C i inne zaniebane choroby zakaźne, które często są związane z ubóstwem; zwraca uwagę, że inwestycje w badania naukowe i rozwój w dziedzinie medycyny na poziomie globalnym ma kluczowe znaczenie dla możliwości reagowania na pojawiające się wyzwania zdrowotne, takich jak epidemie oraz oporność na antybiotyki;

40. podkreśla, że gospodarka w dziedzinie oceanów, czyli „niebieska gospodarka”, stwarza istotne możliwości zrównoważonego użytkowania i konserwacji zasobów morskich oraz że odpowiednie wsparcie dla budowania potencjału na rzecz opracowywania i wdrażania narzędzi planowania i systemów zarządzania mogą umożliwić krajom rozwijającym się wykorzystanie tych możliwości; podkreśla ważną rolę, jaką Unia Europejska musi odegrać w tym zakresie;

41. zauważa, że istnieje wyraźny związek między eksploatacją zasobów ryb a ochroną środowiska i handlem; zauważa ponadto, że koszt alternatywny niepodjęcia działań dotyczących zniesienia szkodliwych dotacji dla rybołówstwa jest wyjątkowo wysoki, ponieważ niepodjęcie działań doprowadzi do wyczerpania zasobów, braku bezpieczeństwa żywnościowego oraz zniszczenia źródeł zatrudnienia, które miały zostać zachowane;

42. przypomina, że UE i jej państwa członkowskie są sygnatariuszami porozumienia paryskiego i jako takie zobowiązały się do realizacji jego celów, co wymaga podejmowania działań na szczeblu globalnym; podkreśla potrzebę włączenia celu długoterminowej dekarbonizacji z myślą o ograniczeniu globalnego ocieplenia do poziomu znacznie poniżej 2 °C oraz o podejmowaniu wysiłków w celu dalszego ograniczenia go do 1,5 °C;

43. przypomina, że wniosek Komisji w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 określa trzy główne cele na 2030 r.: zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 %, zaspokojenie co najmniej 27 % zapotrzebowania UE na energię z odnawialnych źródeł energii oraz zwiększenie efektywności energetycznej o co najmniej 30 %; przypomina stanowiska Parlamentu w sprawie tych celów; podkreśla konieczność dokonywania przeglądu tych celów i opracowania strategii na rzecz całkowitej eliminacji emisji w UE do połowy obecnego stulecia, wskazującej racjonalny pod względem kosztów plan działań na rzecz osiągnięcia celu zerowych emisji przyjętego w porozumieniu paryskim, z uwzględnieniem specyfiki regionalnej i krajowej w UE;

44. apeluje do UE oraz państw członkowskich o skuteczne uwzględnienie aspektu łagodzenia zmiany klimatu oraz przystosowania się do niej w strategiach politycznych na rzecz rozwoju; podkreśla konieczność promowania transferów technologii w dziedzinie efektywności energetycznej oraz czystych technologii, jak również wspierania inwestycji w niewielkie, pozasieczowe projekty dotyczące energii ze źródeł odnawialnych; apeluje do UE o zwiększenie wsparcia dla rolnictwa zrównoważonego, tak aby przeciwdziałać zmianie klimatu, skupiając się głównie na niewielkich gospodarstwach rolnych, dywersyfikacji upraw, agroleśnictwie oraz praktykach agroekologicznych;

45. zauważa, że degradacja środowiska oraz zmiana klimatu są dużym zagrożeniem dla ustanowienia i utrzymania pokoju i sprawiedliwości; uznaje potrzebę większego uwzględnienia roli, jaką odgrywa zmiana klimatu i degradacja środowiska w nasilaniu globalnych migracji, a także głodu i ubóstwa; wzywa UE i państwa członkowskie do utrzymania zmiany klimatu jako strategicznego priorytetu w dialogach dyplomatycznych na szczeblu światowym, w tym dialogach dwustronnych i dwuregionalnych wysokiego szczebla w ramach grup G-7 i G-20 w ramach ONZ i w rozmowach z państwami partnerskimi, takimi jak Chiny, aby kontynuować pozytywny i aktywny dialog przyspieszający globalne przechodzenie na czystą energię i zapobiegający niebezpiecznej zmianie klimatu;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

46. wyraża uznanie dla prac Centrum Klimatu i Bezpieczeństwa z siedzibą w Stanach Zjednoczonych, które identyfikuje związki między zmianą klimatu a bezpieczeństwem wewnętrznym i określa zmianę klimatu jako „mnożnik zagrożeń”, który może zwiększyć zapotrzebowanie na interwencje humanitarne lub wojskowe oraz prowadzić do gwałtowniejszych burz zagrażających miastom i bazom wojskowym;

47. podkreśla fakt, że ubóstwo energetyczne, często definiowane jako sytuacja, w której osoby lub gospodarstwa domowe nie mogą zapewnić odpowiedniego ogrzewania lub dostarczania innych niezbędnych usług energetycznych do domu po przystępnych cenach, stanowi problem w wielu państwach członkowskich; podkreśla, że ubóstwo energetyczne wynika z rosnących cen energii, skutków recesji dla gospodarek krajowych i regionalnych oraz słabej efektywności energetycznej domów; przypomina, że europejskie badanie warunków życia ludności (EU-SILC) szacuje, iż 54 mln obywateli UE (10,8 % ludności UE) nie mogło odpowiednio ogrzewać swojego domu w 2012 r., a podobne liczby dotyczą też opóźnień w płatnościach faktur za media lub obecności złych warunków mieszkalnych; wzywa państwa członkowskie do dostrzeżenia i rozwiązania tego problemu, ponieważ zapewnienie podstawowych usług energetycznych ma zasadnicze znaczenie dla zadbania o to, by obywatele nie cierpieli z powodu negatywnych skutków zdrowotnych, nie byli uwięzieni w ubóstwie i mogli utrzymać dobrą jakość życia, a także o to, by nakłady finansowe na pomoc dla gospodarstw domowych wymagających wsparcia nie stały się nadmiernym obciążeniem; podkreśla, że nowoczesne usługi energetyczne mają zasadnicze znaczenie dla dobrostanu człowieka i rozwoju gospodarczego kraju; mimo to 1,2 mld ludzi na świecie nie ma dostępu do energii elektrycznej, a ponad 2,7 mld nie ma dostępu do czystych miejsc do gotowania; przypomina ponadto, że ponad 95 % tych ludzi zamieszkuje Afrykę subsaharyjską lub kraje rozwijające się w Azji, a około 80 % mieszka na obszarach wiejskich; podkreśla, że energia ma zasadnicze znaczenie dla niemal wszystkich istotnych wyzwań i szans, przed jakimi stoi współczesny świat; podkreśla, że dostęp do energii jest konieczny, czy to dla tworzenia miejsc pracy, bezpieczeństwa, zmiany klimatu, produkcji żywności, czy też zwiększenia dochodów, a zrównoważona energia stanowi szansę, gdyż zmienia życie, gospodarkę i całą planetę;

48. zaleca pełną integrację działań w dziedzinie klimatu w całym unijnym budżecie – czyli wprowadzenie działań związanych z ochroną klimatu do głównego nurtu polityki – przy zapewnieniu, by środki ograniczania emisji gazów cieplarnianych były włączane do wszystkich decyzji inwestycyjnych w Europie;

49. wzywa Komisję do sporządzenia – w ciągu sześciu miesięcy od dialogu pomocniczego na mocy UNFCCC w 2018 r., a następnie co pięć lat – sprawozdania na temat prawodawstwa UE w dziedzinie klimatu, w tym rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego oraz dyrektywy w sprawie ETS, w celu upewnienia się, że prawodawstwo to zgodnie z oczekiwaniami skutecznie wspiera działania mające na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w UE, oraz w celu ustalenia, czy obecna tendencja dotycząca redukcji będzie wystarczająca, aby pomóc Unii osiągnąć cele zrównoważonego rozwoju i cele porozumienia paryskiego; zwraca się ponadto do Komisji o dokonanie przeglądu i wzmocnienie, najpóźniej do 2020 r., ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz ustalonych na poziomie krajowym wkładów UE, aby były one wystarczająco dopasowane do długoterminowych celów porozumienia paryskiego i celów zrównoważonego rozwoju; apeluje do Komisji, by propagowała wykorzystywanie potencjału pochłaniania gazów cieplarnianych poprzez zachęcanie do opracowywania strategii politycznych, które wspierają zalesianie i właściwe praktyki zarządzania lasami, mając na względzie fakt, że w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 UE zobowiązała się do propagowania zrównoważonej gospodarki leśnej, powstrzymania wylesiania, odtworzenia zdegradowanych lasów oraz zwiększania zalesiania i ponownego zalesiania na całym świecie do 2020 r.;

50. podkreśla, że działania na rzecz złagodzenia globalnego ocieplenia nie stanowią przeszkody dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, a wręcz przeciwnie – dekarbonizacja gospodarki powinna być postrzegana jako kluczowe źródło nowego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; przyznaje jednak, że w procesie przechodzenia do nowego modelu gospodarczego i społecznego społeczności skupione wokół tradycyjnych gałęzi przemysłu będą z dużym prawdopodobieństwem stawać przed wyzwaniami; podkreśla znaczenie wsparcia tego procesu i wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia wykorzystania środków z takich źródeł jak unijny system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) do finansowania modernizacji i sprawiedliwej transformacji, aby wspomóc te społeczności oraz propagować wdrażanie najlepszych technologii i praktyk produkcyjnych w celu zapewnienia najlepszych standardów środowiskowych oraz bezpiecznej, stabilnej i trwałej pracy;

51. zauważa, że stała utrata bioróżnorodności, negatywne skutki wylesiania i zmiana klimatu mogą prowadzić do narastającej rywalizacji o zasoby takie jak żywność i energia, wzrostu ubóstwa i niestabilności politycznej na świecie oraz przesiedleń ludności i nowych światowych schematów migracji; apeluje do Komisji, Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państw członkowskich, aby rozważyły te kwestie we wszystkich aspektach stosunków zewnętrznych i dyplomacji międzynarodowej, przy zapewnieniu znacznego zwiększenia finansowania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA); zwraca się do Komisji, ESDZ i państw członkowskich o podejmowanie we wszystkich działaniach

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

i stosunkach z krajami trzecimi wysiłków mających na celu ograniczenie emisji dzięki wspieraniu odnawialnych źródeł energii, efektywnego gospodarowania zasobami, różnorodności biologicznej i ochrony lasów oraz przez promowanie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej;

52. wzywa Komisję, by zadbała o to, aby polityka zewnętrzna UE była zgodna z celami zrównoważonego rozwoju, a także określiła obszary, w których potrzebne są dalsze działania lub odpowiednie wdrożenie, co ma zapewnić, że polityka zewnętrzna UE będzie wspierać skuteczną realizację celów zrównoważonego rozwoju oraz nie będzie kolidować z celami zrównoważonego rozwoju i ich wdrażaniem w innych regionach, a zwłaszcza w krajach rozwijających się; w tym celu wzywa Komisję, aby uruchomiła rzetelny proces, poczynwszy od metody prognozowania/wczesnego ostrzegania dla nowych inicjatyw i wniosków, w tym przeglądu obowiązującego prawodawstwa, a także przedstawiła wniosek w sprawie nadrzędnej zewnętrznej strategii zrównoważonego rozwoju; zwraca uwagę na dostępne instrumenty i fora, takie jak Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), Forum Regionalne ds. Zrównoważonego Rozwoju EKG ONZ, Forum Polityczne Wysokiego Szczebla oraz centralna platforma ONZ; wzywa do przeprowadzenia dobrowolnego przeglądu na Forum Politycznym Wysokiego Szczebla zgodnie z programem działań do roku 2030, który zachęca państwa członkowskie do „przeprowadzania regularnych i otwartych przeglądów postępów”; pod tym względem podkreśla rolę regularnych i adekwatnych ocen skutków ex ante; przypomina zawarty w Traktacie obowiązek, aby przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, uwzględniano cele współpracy na rzecz rozwoju;

53. podkreśla znaczenie oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) jako kluczowego instrumentu pozwalającego zrealizować program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 w odniesieniu do eliminacji ubóstwa we wszystkich jego formach i walki z nierównościami, i przypomina równocześnie, że pomoc rozwojowa nie wystarczy, by wydobyc kraje rozwijające się z ubóstwa; podkreśla potrzebę promowania instrumentów zachęcających do większej rozliczalności, takich jak wsparcie budżetowe; wzywa UE i państwa członkowskie, aby niezwłocznie potwierdziły swoje zobowiązanie do realizacji celu dotyczącego przeznaczenia 0,7 % dochodu narodowego brutto na ODA oraz przedstawiły szczegółowe propozycje harmonogramu stopniowego zwiększania ODA z myślą o osiągnięciu tego celu; przypomina w tym kontekście o zobowiązaniu UE do przyznania co najmniej 20 % swojej ODA na rozwój społeczny i włączenie społeczne oraz zwraca się o potwierdzenie zobowiązania w tym zakresie; apeluje do Komisji o zrealizowanie zalecenia Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD zakładającego osiągnięcie wielkości rocznej dotacji na poziomie 86 % łącznych zobowiązań w zakresie ODA; apeluje o ochronę ODA przed rozdrobnieniem i o przestrzeganie uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym zasad skuteczności rozwoju przez utrzymanie jej podstawowego celu, którym jest likwidacja ubóstwa, i skupienie się na krajach najslabiej rozwiniętych oraz kwestiach dotyczących niestabilności; przypomina, że w ramach rozszerzonej agendy na rzecz rozwoju konieczne jest wyjście poza relację darczyńca/beneficjent;

54. podkreśla, że zapewnienie sprawiedliwości i przejrzystości podatkowej, zwalczanie uchylania się od opodatkowania, likwidowanie nielegalnych przepływów finansowych i rajów podatkowych wraz z poprawą w zakresie zarządzania finansami publicznymi, zrównoważonym wzrostem gospodarczym oraz zwiększeniem mobilizacji zasobów krajowych, jest kluczowe z punktu widzenia finansowania programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; wzywa UE do stworzenia unijnego programu finansowania (DEVETAX 2030), aby zapewnić specjalną pomoc w tworzeniu struktur podatkowych we wschodzących gospodarkach rynkowych oraz aby wesprzeć kraje rozwijające się w utworzeniu nowych urzędów podatkowych na szczeblu regionalnym; ponownie wzywa do wprowadzenia globalnego podatku od transakcji finansowych, aby umożliwić stawienie czoła światowym wyzwaniom związanym z ubóstwem, a także wzywa do zbadania efektu mnożnikowego w krajach rozwijających się, wywołanego przez wszystkie krajowe i unijne systemy i przepisy podatkowe, oraz do utrzymania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju jako elementu uwzględnianego przy stanowieniu prawa w tej dziedzinie;

55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ponownego dostosowania ich podejścia do kwestii migracji z myślą o rozwijaniu polityki migracji zgodnie z celem zrównoważonego rozwoju 10 i opartym na faktach postrzeganiu migrantów i osób ubiegających się o azyl oraz przeciwdziałaniu ksenofobii i dyskryminacji wobec migrantów, jak i ze względu na inwestycje w kluczową siłę napędową dla rozwoju społecznego; ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, że nowe strategie i instrumenty finansowe odnoszące się do przyczyn nielegalnej i przymusowej migracji mogą zostać wdrożone ze szkodą dla celów rozwoju, i zwraca się o przyznanie Parlamentowi Europejskiemu silniejszej roli kontrolnej, tak aby zapewnić, by nowe narzędzia finansowania były zgodne z podstawą prawną, zasadami i zobowiązaniami UE, w szczególności w odniesieniu do programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; przypomina, że podstawowym celem współpracy na rzecz rozwoju jest likwidacja ubóstwa i długotrwały rozwój gospodarczy i społeczny;

56. przyjmuje z zadowoleniem nacisk na inwestycje w młodzież, jako że cele zrównoważonego rozwoju są realizowane głównie za jej pośrednictwem; podkreśla konieczność wykorzystania dywidendy demograficznej krajów rozwijających się za pomocą odpowiednich strategii społecznych oraz inwestycji w kształcenie i zdrowie młodzieży – w tym zdrowie seksualne i reprodukcyjne – oraz w kształcenie; podkreśla szansę na to, by w końcu osiągnąć postęp w zakresie równości

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

kobiet i mężczyzn oraz wzmocnienia pozycji kobiet jako zasadniczego elementu spójności polityki na rzecz rozwoju i wzywa UE, aby uwzględnić te działania we wszystkich obszarach działań zewnętrznych; uznaje, że te kluczowe czynniki rozwoju społecznego i rozwoju kapitału ludzkiego muszą być priorytetem w celu zagwarantowania zrównoważonego rozwoju;

57. wzywa UE i państwa członkowskie do ukierunkowania koniecznych zasobów i orientacji politycznej na zapewnienie, by zasada równouprawnienia płci oraz wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt znalazły się w centrum wdrażania agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030;

58. nalega na Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły, że budżety publiczne nie będą sprzeczne z celami zrównoważonego rozwoju; uważa, że znaczne przyspieszenie zielonych inwestycji, innowacji i wzrostu w UE jest konieczne, aby terminowo i z powodzeniem wdrożyć agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, oraz dostrzega, że konieczne są nowe narzędzia finansowania i zmiana podejścia do obecnej polityki inwestycyjnej, np. wycofanie szkodliwych dla środowiska dotacji i wysokoemisyjnych projektów; wzywa do ułożenia strategii włączania przez przedsiębiorstwa wielonarodowe i inne czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego do ich modeli działalności korporacyjnej oraz przez inwestorów instytucjonalnych do swoich strategii inwestycyjnych, aby środki finansowe trafiały do zrównoważonych modeli finansów i aby odejść od stosowania paliw kopalnych;

59. apeluje, aby w WRF na okres po 2020 r. uwzględniono ukierunkowanie budżetu Unii na realizację agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, przy czym należy zapewnić odpowiednie finansowanie na potrzeby faktycznego osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; apeluje o większe uwzględnianie kwestii zrównoważonego rozwoju we wszystkich mechanizmach finansowania oraz liniach budżetowych, i powtarza, że długoterminowa polityka spójności odgrywa ważną rolę w minimalizacji kosztów; podkreśla znaczenie polityki spójności jako głównej polityki inwestycyjnej UE i przypomina, że horyzontalne stosowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju i celów opartych na wynikach w odniesieniu do wszystkich europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w tym Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, jest konieczne, aby dokonać kompleksowego przejścia do zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

60. wzywa Europejski Bank Inwestycyjny (EBI), by kierował się europejskimi wartościami przez wdrażanie silnych kryteriów zrównoważonego rozwoju przy udzielaniu pożyczek, a w szczególności by pożyczki dla sektorów energetycznego i transportowego były przeznaczane na niskoemisyjne i zrównoważone projekty;

61. wzywa EBI do przeznaczenia 40 % swojego portfela pożyczek na wzrost niskoemisyjny i odporny na zmianę klimatu do 2030 r.;

62. zwraca się do EBI o przeznaczenie większych środków na inicjatywę ELENA służącą przyznawaniu dotacji na pomoc techniczną skupioną wokół wsparcia efektywności energetycznej, rozproszonych zasobów energii odnawialnej oraz projektów i programów w dziedzinie transportu miejskiego;

63. uznaje, że odporna i trwała infrastruktura stanowi podstawową zasadę budowania zrównoważonej niskoemisyjnej przyszłości i przynosi szereg dodatkowych korzyści, takich jak trwałość i poprawa ochrony przed pożarami i powodzią; uważa, że przejścia do społeczeństwa zrównoważonego można dokonać jedynie przez przestrzeganie zasady nadrzędności efektywności energetycznej i dalsze udoskonalanie wydajności urządzeń, sieci energetycznych i budynków i jednocześnie rozwój systemów magazynowania energii; przyznaje, że budynki mają największy potencjał w zakresie efektywności energetycznej i wzywa UE, by zobowiązała się do realizacji celu w pełni zrównoważonych, niskoemisyjnych i wydajnych energetycznie zasobów budowlanych do 2050 r. o niemal zerowym zużyciu energii i zaspokajających wszelkie resztkowe zapotrzebowanie na energię z wielu różnych źródeł odnawialnych; apeluje o przyspieszenie wzrostu proporcji energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym UE; ostrzega przed uzależnieniem od niezrównoważonej infrastruktury i apeluje do Komisji o proponowanie środków służących uporządkowanemu przejściu do zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej i podstawowej reorientacji rozwoju infrastruktury, aby załagodzić systemowe ryzyka gospodarcze związane z wysokoemisyjnymi aktywami finansowymi;

64. wzywa Komisję i państwa członkowskie do priorytetowego traktowania mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju przez optymalizację systemów transportu publicznego na szczeblu lokalnym z poszanowaniem specyfiki poszczególnych krajów i z uwzględnieniem rzeczywistych potrzeb ich obywateli; uważa, że wsparcie finansowe UE przeznaczone na rozwój sektora transportu i infrastruktury powinno być ukierunkowane na cele wnoszące rzeczywistą wartość dodaną dla państw członkowskich;

65. podkreśla, że korupcja ma poważny wpływ na środowisko oraz że handel zagrożonymi gatunkami dzikich zwierząt, minerałami i kamieniami szlachetnymi oraz produktami leśnymi, takimi jak drewno, także nieodłącznie wiąże się z korupcją; podkreśla ponadto, że handel dzikimi zwierzętami może dodatkowo narażać zagrożone gatunki zwierząt, a nielegalne pozyskiwanie drewna może prowadzić do utraty bioróżnorodności i zwiększenia emisji dwutlenku węgla, które przyczyniają się do zmiany klimatu; podkreśla, że dla zorganizowanych grup przestępczych oznacza to znaczne zyski przy niskim ryzyku, ponieważ przestępstwa leśne są rzadko ścigane, a sankcje rzadko odpowiadają powadze popełnianych

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

przestępstw; przypomina Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji, która kompleksowo skupia się na zapobieganiu korupcji, skutecznym egzekwowaniu prawa, współpracy międzynarodowej i odzyskiwaniu mienia, przez co może stanowić skuteczne narzędzie zwalczania korupcji w sektorze środowiska; wzywa państwa członkowskie do włączenia strategii antykorupcyjnych, takich jak przejrzystość i rozliczalność, do ustawodawstwa i polityk w dziedzinie środowiska, aby wzmacniać demokrację i dobre rządy; podkreśla, że walka z korupcją w sektorze środowiska pomoże zapewnić zrównoważony dostęp do podstawowych zasobów, takich jak woda i czyste otoczenie, oraz ma zasadnicze znaczenie dla ochrony naszego środowiska i zapewniania zrównoważonego rozwoju;

66. dostrzega znaczenie kultury i udziału w kulturze dla realizacji agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także rolę kultury w relacjach zewnętrznych i polityce rozwoju; apeluje o należyte wsparcie dla organizacji i instytucji kulturalnych w realizacji agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także w dalszym zacieśnianiu powiązań między badaniami, nauką, innowacjami i sztuką;

67. przypomina, że uczestnictwo w życiu kulturalnym pozytywnie wpływa na zdrowie fizyczne i psychiczne oraz na dobre samopoczucie, wyniki w szkole i w pracy oraz ułatwia ludziom zagrożonym wykluczeniem społecznym wejście na rynek pracy, a przez co znacznie przyczynia się do osiągnięcia wielu celów zrównoważonego rozwoju;

68. jest głęboko zaniepokojony różnicowaniem wyników systemów edukacji w państwach członkowskich, co pokazały ostatnie raporty PISA; podkreśla, że odpowiednio doinwestowane i dostępne dla wszystkich publiczne systemy kształcenia i szkolenia są niezbędne do osiągnięcia równości i włączenia społecznego oraz do osiągnięcia celów określonych w celu zrównoważonego rozwoju nr 4; podkreśla również, że wysokiej jakości edukacja może wzmocnić najsłabsze grupy ludności, mniejszości, osoby o szczególnych potrzebach, a także kobiety i dziewczęta; ubolewa z powodu utrzymującego się wysokiego bezrobocia wśród młodzieży; podkreśla, że edukacja ma kluczowe znaczenie dla rozwoju samowystarczalnych społeczeństw; apeluje do UE o powiązanie wysokiej jakości kształcenia, szkolenia technicznego i zawodowego oraz współpracy z przemysłem jako istotnego warunku wstępnego dla możliwości zatrudnienia ludzi młodych i dostępu do miejsc pracy dla wykwalifikowanych pracowników;

69. wzywa UE i jej państwa członkowskie do ochrony języków regionalnych, mniejszościowych i rzadziej używanych i różnorodności językowej oraz do dopilnowania, aby dyskryminacja językowa nie była tolerowana podczas włączania celów zrównoważonego rozwoju w europejskie ramy polityki oraz aktualne i przyszłe priorytety Komisji;

70. uważa, że w europejskich ramach polityki, w tym w ramach kształcenia, należy promować różnorodność kulturową oraz ochronę dziedzictwa przyrodniczego;

71. wzywa państwa członkowskie, aby zmierzyły się przede wszystkim z kwestią przekształcenia – pod względem środowiskowym i gospodarczym – obiektów przemysłowych, które w różnych regionach Europy powodują wysoki poziom zanieczyszczenia matryc środowiskowych oraz stwarzają duże zagrożenie dla zdrowia lokalnej ludności;

72. podkreśla rolę, jaką program rozwoju miast w UE będzie odgrywać we wdrażaniu ogólnosiękatowego „nowego programu dotyczącego miast”, oraz z zadowoleniem przyjmuje decyzje polityczne wzmacniające rolę miast i regionów w zakresie synergetycznych zielonych inwestycji; przyjmuje również z zadowoleniem takie inicjatywy jak nagroda Zielony Liść oraz Globalne Porozumienie Burmistrzów w sprawie Klimatu i Energii, a ponadto podkreśla zasadnicze znaczenie miast i regionów dla osiągania celów zrównoważonego rozwoju, gdyż zrównoważony rozwój wymaga współpracy i długoterminowej perspektywy na wszystkich szczeblach zarządzania i we wszystkich sektorach;

73. przypomina, że w agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 przyznano, że nie możemy już postrzegać żywności, środków utrzymania i gospodarki zasobami naturalnymi oddzielnie; podkreśla, że poświęcanie uwagi rozwojowi obszarów wiejskich i inwestycjom w rolnictwo – uprawy, hodowla zwierząt gospodarskich, leśnictwo, rybołówstwo i akwakultura – to istotne narzędzia położenia kresu ubóstwu i głodowi, które mogą zaowocować zrównoważonym rozwojem; zauważa, że rolnictwo ma do odegrania istotną rolę w zwalczaniu zmiany klimatu; podkreśla, że ogromne ambicje celów zrównoważonego rozwoju można osiągnąć jedynie przez współpracę – Północy z Południem, Południa z Południem i współpracę trójstronną – oraz globalne partnerstwa między różnymi podmiotami w rozmaitych obszarach;

74. przyjmuje z zadowoleniem zamiar włączenia polityki handlowej i inwestycyjnej, która obejmuje zrównoważony rozwój, a także apeluje o skuteczniejsze podjęcie problemu oddziaływania pozyskiwania produktów spożywczych i zasobów naturalnych w UE i poza jej terytorium w tworzeniu unijnych strategii politycznych w granicach UE i poza jej granicami; apeluje o ponowne przemyślenie polityki inwestycyjnej i o szerokie stosowanie innowacyjnych narzędzi finansowania w celu osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do zapewnienia przejrzystych kontroli zrównoważonego rozwoju w przyszłych porozumieniach o wolnym handlu;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

75. wzywa Komisję do opracowania – z udziałem odpowiednich zainteresowanych stron – i zapewnienia konkretnych, dopasowanych strategii wsparcia dla zmarginalizowanych gospodarstw domowych i grup o niskich dochodach, takich jak Romowie, aby zapewnić zdrowe warunki życia, dostęp do podstawowych usług i bezpiecznych, czystych zasobów naturalnych takich jak powietrze, woda, niedroga i nowoczesna energia oraz zdrowa żywność, co przyczyniłoby się też do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju nr 1, 10 i 15 dotyczących eliminacji ubóstwa, ograniczenia nierówności oraz promocji pokojowych i otwartych społeczeństw;

76. zwraca uwagę, że – jak podkreślono w agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 – osoby niepełnosprawne są w wysokim stopniu zagrożone ubóstwem, gdyż mają niedostateczny dostęp do praw podstawowych, takich jak edukacja, ochrona zdrowia i zatrudnienie;

77. uważa, że w inicjatywach unijnych mających na celu zaplanowanie przyszłości opartej na zrównoważonym rozwoju należy uwzględnić szeroką refleksję nad rolą zwierząt jako stworzeń zdolnych do odczuwania oraz nad ich dobrostanem, który często lekceważy się w ramach dominujących systemów produkcji konsumpcyjnej; podkreśla, że konieczne jest, aby Unia Europejska jak najszybciej uzupełniła istniejące luki polityczne i legislacyjne w zakresie dobrostanu zwierząt, czego domaga się również coraz większa liczba obywateli UE;

78. wzywa Komisję do zwiększenia starań i finansowania na rzecz zwiększania świadomości, ukierunkowanych kampanii edukacyjnych oraz poprawy świadomości obywateli w zakresie ich własnych działań związanych ze zrównoważonym rozwojem;

79. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby do 2020 r. położyły kres zachętom do stosowania biopaliw, z oleju palmowego i soi, których uprawy prowadzą do wylesiania i degradacji torfowisk; ponadto wzywa do wprowadzenia jednolitego systemu certyfikacji dla oleju palmowego trafiającego na unijny rynek, który poświadczałby, że produkty pochodzą ze społecznie odpowiedzialnych źródeł tego oleju;

80. zdecydowanie wzywa Komisję do dalszego wzmagania działań dotyczących skutecznych środków zwalczania problemu niskiej jakości powietrza, który każdego roku odpowiada za ponad 430 000 przedwczesnych zgonów w UE; wzywa Komisję, by zapewniła egzekwowanie zarówno nowego, jak i już istniejącego prawodawstwa, w celu przyspieszenia postępowania prawnego przeciwko państwom członkowskim nieprzestrzegającym przepisów w sprawie zanieczyszczenia powietrza, oraz by zaproponowała nowe, efektywne prawodawstwo, w tym prawodawstwo dla poszczególnych sektorów, aby eliminować niską jakość powietrza i różne źródła zanieczyszczeń przy jednoczesnym rozwiązaniu problem emisji metanu; podkreśla fakt, że UE nadal wiele brakuje do osiągnięcia poziomu jakości powietrza określonego dla UE, które są o wiele mniej rygorystyczne niż poziomy zalecane przez WHO;

81. zauważa, że Komisja stawiała czoła problemowi niskiej jakości powietrza, wszczynając kilka postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w szczególności w związku z ciągłym przekraczaniem dopuszczalnych wartości NO₂ ustanowionych na mocy dyrektywy 2008/50/WE;

82. przypomina, że zmniejszenie zanieczyszczenia hałasem jest jednym z parametrów jakościowych, które nie zostaną osiągnięte do 2020 r.; podkreśla, że w UE narażenie na hałas powoduje rocznie co najmniej 10 000 przypadków przedwczesnej śmierci spowodowanej chorobą wieńcową serca i udarem oraz że w 2012 r. około jedna czwarta ludności UE była narażona na poziom hałasu przekraczający dopuszczalne wartości graniczne; wzywa państwa członkowskie, aby zmierzyły się przede wszystkim z kwestią monitorowania poziomów hałasu w celu zapewnienia przestrzegania dopuszczalnych wartości granicznych na zewnątrz i wewnątrz pomieszczeń; ponadto wzywa do przyjęcia środków mających na celu rozwiązanie problemu zanieczyszczenia hałasem;

83. podkreśla, że według danych Komisji ponad 50 % unijnych zbóż jest przeznaczane na pasze dla zwierząt; zauważa, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) ostrzega przed dalszym przeznaczaniem zbóż na pasze dla zwierząt, ponieważ może to zagrażać bezpieczeństwu żywnościowemu przez zmniejszenie ilości zboża dostępnego do spożycia przez ludzi;

84. podkreśla wkład sektora hodowli w rozwój gospodarczy UE i w zrównoważone rolnictwo, zwłaszcza po włączeniu do systemów produkcji rolnej; zwraca uwagę na potencjał aktywnego zarządzania obiegiem składników pokarmowych w sektorze hodowli, tak aby ograniczyć oddziaływanie środowiskowe emisji CO₂, amoniaku i azotanów; ponadto zwraca uwagę na potencjał zintegrowanego rolnictwa, umożliwiający tworzenie lepiej funkcjonującego agroekosystemu i wspieranie sektora rolnictwa przyjaznego klimatowi;

85. zwraca uwagę, że kobiety w krajach rozwijających się mogłyby zwiększyć zbiory w gospodarstwach rolnych o 20–30 %, gdyby miały taki sam dostęp do zasobów co mężczyźni; podkreśla, że zbiory te mogłyby zmniejszyć liczbę głodujących na świecie o 12–17 %;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

86. podkreśla w szczególności istotną rolę odgrywaną przez kobiety w gospodarstwach rodzinnych, stanowiących podstawową komórkę społeczno-gospodarczą na obszarach wiejskich, poprzez zapewnianie produkcji żywności, zachowanie tradycyjnej wiedzy, umiejętności i tożsamości kulturowej oraz ochronę środowiska – przy czym kobiet na obszarach wiejskich dotyczy również problem zróżnicowania wynagrodzeń i emerytur ze względu na płeć;

87. przypomina, że w ramach 7. unijnego programu działań w zakresie środowiska Komisja ma obowiązek dokonania oceny wpływu na środowisko, w kontekście globalnym, konsumpcji w Unii; podkreśla pozytywny wpływ, jaki zrównoważony styl życia może mieć na zdrowie ludzi i zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych; przypomina Komisji, że cel zrównoważonego rozwoju nr 12.8 wymaga zapewnienia, aby społeczeństwo miało dostęp do informacji i świadomość w zakresie zrównoważonego rozwoju i przyjaznych dla środowiska stylów życia; pilnie wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do opracowania programów zwiększających świadomość obywateli w zakresie konsekwencji różnych modeli konsumpcji dla zdrowia ludzi, środowiska, bezpieczeństwa żywnościowego i zmiany klimatu; wzywa Komisję, by bezzwłocznie opublikowała komunikat w sprawie zrównoważonego europejskiego systemu produkcji żywności;

88. odnotowuje, że cel zrównoważonego rozwoju nr 12.8 wymaga od rządów zapewnienia, aby ludzie na całym świecie mieli dostęp do istotnych informacji i świadomość w zakresie zrównoważonego rozwoju i stylów życia w harmonii z naturą; wzywa zatem odpowiednio Komisję i państwa członkowskie do opracowania programów zwiększających świadomość obywateli w zakresie konsekwencji poziomów konsumpcji dla zdrowia ludzi, środowiska, bezpieczeństwa żywnościowego i zmiany klimatu;

89. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania kompleksowych ram polityki UE w zakresie światowych wyzwań dla zdrowia takich jak przeciwdziałanie HIV/AIDS, gruźlicy i zapaleniu wątroby typu C oraz oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, z uwzględnieniem zróżnicowania sytuacji i konkretnych wyzwań w poszczególnych państwach członkowskich i krajach sąsiednich, w których obciążenie związane z HIV i gruźlicą wielolekooporną jest największe; wzywa Komisję i Radę do odgrywania silnej roli politycznej w dialogu z krajami sąsiednimi o wysokich wskaźnikach zachorowalności w Afryce, Europie Wschodniej i Azji Środkowej, aby zapewnić wprowadzenie planów zrównoważonego przechodzenia na finansowanie krajowe, tak aby programy zwalczania HIV i gruźlicy były skuteczne, kontynuowane i udoskonalane także po wycofaniu wsparcia darczyńców, oraz do dalszej ścisłej współpracy z tymi krajami, zapewniającej, by przejęły one odpowiedzialność i inicjatywę w zakresie reagowania na HIV i gruźlicę;

90. uznaje skuteczność profilaktyki przedekspozycyjnej „PREP” w zapobieganiu HIV/AIDS; przypomina ponadto Komisji i Europejskiemu Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), że leczenie HIV/AIDS ma także charakter profilaktyczny;

91. przyznaje, że zdrowie i prawa seksualne i reprodukcyjne stanowią kluczowy czynnik mogący w zasadniczy sposób przyczynić się do eliminacji ubóstwa oraz że zawsze powinny być uznawane za konieczny warunek zarówno zdrowego życia, jak i równouprawnienia płci; podkreśla w tym kontekście, że należy zwrócić na nie większą uwagę, gdyż niestety są one nadal traktowane jako kwestia niszowa, choć mają zasadnicze znaczenie dla równouprawnienia płci, wzmocnienia pozycji osób młodych i rozwoju ludzkiego oraz w ostateczności eliminacji ubóstwa; podkreśla, że oznacza to niewiele postępów w porównaniu z wcześniejszymi podejściami UE oraz że nadal brakuje też uznania zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych za kluczowe czynniki zrównoważonego rozwoju; zauważa, że stanowisko UE w tej dziedzinie pozostaje niespójne, co widać na następującym przykładzie: Komisja uznaje działania w tym zakresie jedynie w ramach dziedziny „zdrowia” w agendzie na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, lecz jedynie w ramach dziedziny „równouprawnienia płci” w komunikacie w sprawie konsensusu; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do dalszego zabiegania o to, aby Stany Zjednoczone ponownie przemyślały swoje stanowisko w sprawie tzw. „zasady globalnego knebla”;

92. podkreśla potrzebę dalszej promocji badań w dziedzinie zdrowia, aby opracować nowe, udoskonalone, dostępne, przystępne cenowo i właściwe rozwiązania medyczne dotyczące HIV/AIDS, gruźlicy i innych chorób związanych z ubóstwem i zaniedbanych, nowo pojawiających się epidemii i oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe;

93. podkreśla, że rolnictwo unijne już wnosi wkład w zrównoważony rozwój; zauważa jednak, że wspólna polityka rolna (WPR) musi być w stanie lepiej reagować na obecne i przyszłe wyzwania; wzywa Komisję do zbadania, w jaki sposób WPR i zrównoważone systemy rolnicze mogą najlepiej przyczynić się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju w celu zapewnienia stabilnej, bezpiecznej i bogatej w substancje odżywcze żywności oraz ochrony i poprawy zasobów naturalnych, a zarazem przeciwdziałania zmianie klimatu; zwraca się do Komisji, aby w ramach zbliżającego się komunikatu w sprawie WPR po roku 2020 przedstawiła wnioski mające na celu dalszą poprawę efektywności działań z zakresu ekologizacji oraz zapewnienie realizacji celów zrównoważonego rozwoju nr 2, 3, 6, 12, 13, 14 & 15; wzywa także Komisję, aby zachęcała do przechodzenia na spożycie lokalnej i ekologicznej żywności o niskim śladzie węglowym i niskim wskaźniku wykorzystania zasobów i wody; zwraca uwagę na znaczenie ekosystemów rolniczych i zrównoważonej

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

gospodarki leśnej oraz zachęcania do zrównoważonej odbudowy obszarów rolnych wycofanych z eksploatacji; podkreśla konieczność zapewnienia, że polityka UE skutecznie przyczyni się do osiągnięcia ustalonych celów poprzez zapewnienie ścisłej zgodności i poprzez większą spójność we wszystkich obszarach polityki; podkreśla, że ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do zrównoważonego gospodarowania zasobami naturalnymi oraz instrumentów temu poświęconych w ramach WPR;

94. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania przechodzenia na rolnictwo ekologiczne przez ograniczenie do minimum wykorzystania pestycydów szkodliwych dla zdrowia i dla środowiska oraz przez opracowanie środków ochrony i wsparcia rolnictwa ekologicznego i biodynamicznego w ramach WPR;

95. wzywa Komisję i państwa członkowskie do jak najszybszej reformy unijnych zasad dotyczących zatwierdzania pestycydów oraz do jednoczesnego ustalenia wiążących celów w zakresie ograniczania ich stosowania;

96. zauważa, że europejski sektor rolny daje milionom ludzi na obszarach wiejskich miejsca pracy w rolnictwie i innych sektorach, zapewniając zaopatrzenie w żywność i bezpieczeństwo żywnościowe oraz przyciągając ludzi do obszarów wiejskich jako przestrzeni dla życia, pracy i wypoczynku; zauważa ponadto, że krajobrazy o dużej różnorodności biologicznej i o wysokich wartościach przyrodniczych przyciągają ludzi na wieś, co przynosi obszarom wiejskim wartość dodaną; zauważa istotny wkład polityki rozwoju obszarów wiejskich w budowanie trwałych, solidnych i żywotnych społeczności i gospodarek wiejskich; zwraca uwagę, że aby to osiągnąć, konieczny jest lepszy dostęp rolników do zasobów;

97. apeluje o rozwój struktury agrarnej przez skupienie się na rodzinnych przedsiębiorstwach w celu lepszego wykorzystania funduszy europejskich, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), przez zwrócenie szczególnej uwagi na małe i średnie przedsiębiorstwa rolne, wymianę i przekazywanie wiedzy specjalistycznej, a także wykorzystanie zalet lokalnych i regionalnych łańcuchów wartości i produkcji oraz regionalnego zatrudnienia, przy czym należy położyć większy nacisk na powiązania podmiejskie i sprzedaż bezpośrednią, które sprawdziły się w wielu regionach UE; uważa, że zdolność rolników do generowania uczciwego wynagrodzenia z ich pracy stanowi warunek zrównoważonego charakteru europejskiego rolnictwa i gwarancję dobrobytu rolników;

98. przypomina, że zagwarantowanie odpowiednich usług publicznych, mianowicie opieki nad dziećmi i osobami w podeszłym wieku, jest szczególnie istotne dla kobiet ze względu na ich tradycyjną pierwszoplanową rolę w zapewnianiu opieki nad najmłodszymi i starszymi członkami rodziny;

99. wskazuje na istotną rolę tradycyjnej wiedzy i żywności, zwłaszcza na obszarach najbardziej oddalonych, górskich i o niekorzystnych warunkach gospodarowania w UE, a także na wkład gospodarczy europejskich systemów jakości w rodzaju chronionego oznaczenia geograficznego (ChOG) na obszarach lokalnych; przypomina jednogłośnie poparcie przez Parlament rozszerzenia takiej ochrony na szerszy wachlarz produkowanych regionalnie towarów; podkreśla w związku z tym rolę unijnych systemów jakości (ChNP/ChOG/gwarantowana tradycyjna specjalność) dla zapewnienia i zachowania na tych obszarach źródeł utrzymania; zauważa, że systemy te są szerzej znane tylko w niektórych państwach członkowskich i apeluje o podniesienie w całej Unii świadomości co do ich zalet;

100. podkreśla wkład lasów śródziemnomorskich i systemu rolno-leśnego „dehesa” – który płynnie łączy zrównoważoną, ekstensywną hodowlę zwierząt z działalnością rolniczą i leśnictwem – w realizację celów zachowania i ochrony zrównoważonego charakteru różnorodności biologicznej, do celów uznania i wsparcia w ramach WPR;

101. podkreśla znaczenie bioenergii i instalacji do wytwarzania, magazynowania, dystrybucji i wykorzystywania w gospodarstwie energii ze źródeł odnawialnych dla gospodarstw rolnych i biogospodarki, ponieważ dzięki dodatkowym możliwościom zbytu przyczyniają się one do zabezpieczenia dochodu rolników oraz tworzenia i ochrony wysokiej jakości miejsc pracy na obszarach wiejskich; podkreśla, że rozwój bioenergii musi mieć zrównoważony charakter i nie może powodować ograniczania produkcji na potrzeby żywienia ludzi i zwierząt; podkreśla, że zapotrzebowanie na energię należy zamiast tego zaspokajać przez wykorzystywanie odpadów i produktów ubocznych, których nie można wykorzystać w żadnym innym procesie;

102. zauważa, że uprawa roślin strączkowych w płodozmianie może stworzyć sytuację korzystną dla rolników, zwierząt, różnorodności biologicznej oraz klimatu; apeluje do Komisji o przedstawienie planu białkowego uwzględniającego rośliny strączkowe w płodozmianie;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

103. uważa, że należy koniecznie poczynić trwałe postępy w zakresie rolnictwa precyzyjnego, digitalizacji, racjonalnego zużycia energii, hodowli zwierząt i roślin, a także zintegrowanej ochrony roślin, ponieważ wzrost wydajności w oparciu o cele zrównoważonego rozwoju i różnorodność biologiczną może przyczynić się do ograniczenia zapotrzebowania na grunty oraz wpływu na środowisko; uważa, że wykorzystanie różnorodności biologicznej z myślą o rolnikach może pomóc zwiększyć dochody, stan i wydajność gleby, pomóc w zwalczaniu szkodników oraz poprawić zapylenie; podkreśla w związku z tym znaczenie ulepszonych ram regulacyjnych, aby zapewnić terminowe, wydajne i skuteczne procedury decyzyjne; podkreśla, że te „inteligentne” rozwiązania powinny zachęcać i wspierać inicjatywy dostosowane do potrzeb małych gospodarstw nie korzystających z ekonomii skali, aby czerpać korzyści z nowych technologii;

104. uważa, że konieczne jest zachowanie tradycyjnych i lokalnych ras oraz rozwój ich wydajności z uwagi na ich zdolność dostosowania się do cech ich naturalnego środowiska oraz że należy zapewnić poszanowanie prawa rolników do niezależnej hodowli roślin oraz magazynowania i wymiany materiału siewnego różnych gatunków i odmian, aby zagwarantować genetyczną różnorodność rolnictwa; odrzuca wszelkiego rodzaju próby patentowania życia, roślin i zwierząt, materiału genetycznego lub podstawowych procesów biologicznych, w szczególności rodzimych odmian, gatunków i cech;

105. wzywa Komisję do przedstawienia planu działania oraz ustanowienia grupy ekspertów w celu opracowania bardziej zrównoważonego systemu zintegrowanej ochrony roślin; podkreśla konieczność ochrony roślin przed pasożytami, która poprawia interakcję między działaniami w zakresie hodowli roślin, naturalnymi systemami ochrony i stosowaniem pestycydów;

106. uważa, że należy promować dostępność sieci szerokopasmowych i poprawić usługi transportowe na obszarach wiejskich, aby móc nie tylko przyczynić się do osiągnięcia celów zrównoważenia środowiskowego, ale również wesprzeć promowanie rozwoju na obszarach wiejskich, sprzyjającego zrównoważoności pod względem środowiskowym, ekonomicznym i społecznym;

107. podkreśla, że kultura musi stanowić integralną część działań Komisji na rzecz zrównoważonego rozwoju, jasno zaznaczając rolę, którą odgrywa w rozwoju gospodarczym, tworzeniu miejsc pracy, promowaniu demokracji, sprawiedliwości społecznej i solidarności, wzmacnianiu spójności, zwalczaniu wykluczenia społecznego, ubóstwa oraz dysproporcji międzypokoleniowych i demograficznych; apeluje do Komisji o silne uwzględnianie kultury w celach, definicjach, narzędziach i kryteriach oceny jej strategii realizacji celów zrównoważonego rozwoju;

108. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0316

Wspieranie spójności i rozwoju w regionach najbardziej oddalonych UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie promowania spójności i rozwoju w regionach najbardziej oddalonych UE: wykonanie art. 349 TFUE (2016/2250(INI))

(2018/C 334/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 52 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), który w ust. 1 stanowi, że Traktaty stosuje się do państw członkowskich, a w ust. 2, że terytorialny zakres stosowania Traktatów określony jest szczegółowo w art. 355 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 355 akapit pierwszy pkt 1 TFUE zmieniony decyzją Rady Europejskiej z dnia 29 października 2010 r. w sprawie zmiany wobec Unii Europejskiej statusu wyspy Saint-Barthélemy (2010/718/UE) i decyzją Rady Europejskiej z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie zmiany statusu Majotty względem Unii Europejskiej (2012/419/UE), który stanowi, że postanowienia Traktatów stosuje się do regionów najbardziej oddalonych, zgodnie z art. 349 TFUE,
- uwzględniając art. 349 TFUE, w którym uznaje się szczególny status regionów najbardziej oddalonych, przewiduje się, że przyjęte mają być „specyficzne środki zmierzające w szczególności do określenia warunków stosowania Traktatów do tych regionów, w tym wspólnych polityk” oraz stanowi się, że środki te dotyczą w szczególności, ale nie wyłącznie, „polityk celnych i handlowych, polityki fiskalnej, stref wolnocłowych, polityk w dziedzinach rolnictwa i rybołówstwa, warunków zaopatrzenia w surowce i dobra konsumpcyjne pierwszej potrzeby, pomocy państwowej i warunków dostępu do funduszy strukturalnych oraz programów horyzontalnych Unii”,
- uwzględniając art. 107 ust. 3 lit. a) TFUE, który przewiduje, że pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu regionów najbardziej oddalonych może być zgodna z rynkiem wewnętrznym;
- uwzględniając tytuł XVIII TFUE, który stawia za cel spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną oraz określa strukturalne instrumenty finansowe służące osiągnięciu tego celu,
- uwzględniając art. 7 TFUE, który stanowi, że Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań z uwzględnieniem wszystkich swoich celów i zgodnie z zasadą przyznania kompetencji,
- uwzględniając wszystkie komunikaty Komisji Europejskiej w sprawie regionów najbardziej oddalonych,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje w sprawie regionów najbardziej oddalonych, w szczególności swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. sporządzoną przez posła Nuna Teixeira w sprawie roli polityki spójności w najbardziej oddalonych regionach UE w kontekście strategii „Europa 2020”⁽¹⁾, a także swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie optymalnego rozwijania potencjału regionów najbardziej oddalonych poprzez tworzenie synergii między funduszami strukturalnymi i innymi programami Unii Europejskiej⁽²⁾,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2015 r.⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie realizacji programu szczególnych opcji na rzecz rolnictwa regionów najbardziej oddalonych w Unii (POSEI) (COM(2016)0797),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa” (COM(2012)0209),

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2014)0133.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2015 r., Parlament i Komisja/Rada, sprawy połączone od C-132/14 do C-136/14, ECLI:EU:C:2015:813.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- uwzględniając memorandum podpisane w dniu 5 marca 1999 r. w Kajennie przez regiony najbardziej oddalone, uzupełnione wspólnym memorandum Hiszpanii, Francji, Portugalii i regionów najbardziej oddalonych podpisanym w maju 2010 r. i przewidującym, że UE powinna promować zrównoważony rozwój regionów najbardziej oddalonych, korzystając z licznych atutów naturalnych i kulturowych regionów najbardziej oddalonych, przy jednoczesnym promowaniu zasad równości szans, partnerstwa, proporcjonalności i spójności polityki UE,
 - uwzględniając deklarację końcową przyjętą podczas 21. konferencji prezydentów regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej w dniach 22–23 września 2016 r., a także wspólne memorandum regionów najbardziej oddalonych podpisane przy okazji 4. forum regionów najbardziej oddalonych UE, które odbyło się w dniach 30–31 marca 2017 r. w Brukseli,
 - uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu, a także art. 1 ust. 1 lit. e) decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy i załącznik 3 do tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0226/2017),
- A. mając na uwadze, że w art. 349 TFUE uznaje się szczególną sytuację gospodarczą i społeczną regionów najbardziej oddalonych pogorszoną pod względem strukturalnym przez szereg czynników (takich jak oddalenie, charakter wyspiarski, niewielka powierzchnia, trudne uwarunkowania topograficzne i klimatyczne, zależność gospodarcza od niewielkiej liczby produktów), których trwałość i łączne występowanie poważnie szkodzą rozwojowi tych regionów;
- B. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości w składzie wielkiej izby w kluczowym wyroku z dnia 15 grudnia 2015 r. przedstawił szczegółową wykładnię art. 349 TFUE;
- C. mając na uwadze, że w wyroku tym Trybunał potwierdza w szczególności, że podstawą prawną przyjęcia aktów mających na celu wdrożenie szczególnych środków na rzecz regionów najbardziej oddalonych może być art. 349 oraz że ta podstawa prawna umożliwia odroczenie stosowania zarówno prawa pierwotnego, jak i prawa wtórnego, jak również że wykaz dziedzin objętych zakresem stosowania art. 349 nie jest wyczerpujący, ponieważ „autorzy traktatu FUE nie zamierzali ustalić wyczerpującego wykazu rodzajów środków, które mogą być przyjmowane na podstawie tego artykułu”;
- D. mając na uwadze, że jeśli chodzi o zastosowanie Traktatów UE do regionów najbardziej oddalonych, art. 52 TUE oraz art. 349 i 355 TFUE są ze sobą powiązane, że na mocy art. 355 akapit pierwszy pkt 1 TFUE postanowienia Traktatów stosuje się do regionów najbardziej oddalonych zgodnie z art. 349 TFUE oraz że powyższe odniesienie do Traktatów obejmuje również prawo wtórne;
- E. mając na uwadze, że art. 349 TFUE należy odczytywać w połączeniu z innymi artykułami Traktatu, a w szczególności z art. 7, który stanowi, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”;
- F. mając na uwadze, że zasady równości i niedyskryminacji uzasadniają odmienne traktowanie w przypadku różnych sytuacji, aby umożliwić ostatecznie równość w stosowaniu prawa unijnego;
- G. mając na uwadze, że art. 349 TFUE ma na celu zapewnienie rozwoju regionów najbardziej oddalonych, włączenie tych regionów tak do przestrzeni europejskiej, jak i do przestrzeni geograficznej, w której znajdują się te regiony, umożliwiając im czerpanie korzyści ze strategii politycznych i, w stosownych przypadkach, specyficznych środków dostosowanych do ich realiów i potrzeb;
- H. mając na uwadze, że regiony najbardziej oddalone zajmują uprzywilejowane miejsce w dziedzinie geostrategii i badań związanych ze zmianą klimatu i różnorodnością biologiczną;

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 26.6.2014, s. 1.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

I. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami Komisji „niebieska” gospodarka UE odpowiada za około 5,4 mln miejsc pracy i wartość dodaną brutto wynoszącą około 500 mld EUR rocznie;

1. przypomina, że na mocy art. 7 TUE powierza się Komisji rolę strażniczki Traktatów; podkreśla, że regiony najbardziej oddalone są w pełni zintegrowane z Unią Europejską i włączone w jej porządek prawny, a ich specyficzna sytuacja została uznana w Traktatach, w szczególności w art. 349 TFUE, który ustanawia zasadę i prawo wprowadzania dostosowań odnoszących się do różnych strategii politycznych Unii;

2. podkreśla, że pomimo głównego utrudnienia, jakie stanowi ich oddalenie geograficzne od Unii, regiony najbardziej oddalone czerpią również korzyści z kilku ważnych atutów takich jak potencjał w zakresie rozwoju działalności związanej z turystyką, „niebieski” wzrost, eksploatacja istotnych odnawialnych źródeł energii, rozwój gospodarki o obiegu zamkniętym oraz waloryzacja ich bogatego dziedzictwa naturalnego i ogromnej różnorodności biologicznej;

3. uważa, że art. 349 TFUE był stosowany w ograniczony sposób i że można go interpretować w bardziej innowacyjny i pozytywny sposób, w szczególności do celów tworzenia doraźnych programów i nowych szczegółowych strategii politycznych opierających się na atutach regionów najbardziej oddalonych, w celu dostarczenia im środków i ich wykorzystania, zwłaszcza w takich dziedzinach jak odnawialne źródła energii, „niebieski” wzrost, badania i rozwój, zrównoważona turystyka, ochrona różnorodności biologicznej czy dostosowanie do zmiany klimatu; przypomina w tym kontekście, że Unia odgrywa rolę w umożliwianiu regionom najbardziej oddalonym pokonania piętrzących się przed nimi trudności i wykorzystania własnych atutów, ale podkreśla jednocześnie, że poszczególne państwa członkowskie muszą ponosić większą odpowiedzialność za wykorzystanie instrumentów UE, które mogą wspierać je w zapewnianiu zrównoważonego rozwoju regionów najbardziej oddalonych;

Aktualna sytuacja w zakresie wykonania art. 349 TFUE

4. wyraża zaniepokojenie faktem, że artykuły Traktatów dotyczące regionów najbardziej oddalonych nie były dotychczas wdrażane w największym możliwym zakresie, co ogranicza zdolność tych regionów do czerpania pełnych korzyści z przynależności do Unii oraz do poprawy własnej konkurencyjności w ich poszczególnych obszarach geograficznych;

5. uważa, że szerszy zakres wykonania art. 349 TFUE pozwoliłoby na lepszą integrację regionów najbardziej oddalonych z Unią oraz na ich rozwój i budowanie własnego potencjału przy pełnym uwzględnieniu ich specyfiki i ograniczeń strukturalnych, lecz również ich atutów;

6. przypomina, że wolą polityczną prawodawców w toku opracowywania art. 299 akapit drugi, a następnie art. 349 TFUE było wprowadzenie całościowej strategii opartej na środkach przyjmowanych w ramach różnych strategii politycznych i instrumentów;

7. przypomina, że program szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI) jest programem, który w pełni uwzględnia specyficzne uwarunkowania regionów najbardziej oddalonych dzięki osobnemu rozporządzeniu umocowanemu zarówno w art. 349 TFUE, jak i art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2, który uznaje podwójną zasadę przynależności regionów najbardziej oddalonych do Unii oraz pełnego dostosowania wspólnej polityki europejskiej do realiów regionów najbardziej oddalonych; przypomina również, że kluczowe jest, by taki program był realizowany oraz by rozważyć możliwość wprowadzenia nowych programów POSEI dotyczących innych dziedzin polityki unijnej;

8. uważa, że powodzenie programu POSEI wymaga utrzymania szczegółowych postanowień dotyczących regionów najbardziej oddalonych, a nie ich wkomponowania w europejskie programy horyzontalne;

9. odnotowuje, że Komisja przyjęła szereg komunikatów dotyczących regionów najbardziej oddalonych; ubolewa, że dotychczas różne europejskie strategie dla regionów najbardziej oddalonych wdrożono w praktyce i zrealizowano jedynie częściowo;

10. wzywa obecnie Komisję do przedstawienia planu działania, z towarzyszącymi mu w razie potrzeby inicjatywami ustawodawczymi, umożliwiającymi wdrożenie spójnej i skutecznej strategii dotyczącej regionów najbardziej oddalonych w pełni wykorzystującej możliwości, które zapewnia art. 349 TFUE, w szczególności w zakresie opracowywania szczegółowych programów i strategii politycznych dotyczących w szczególności innowacji i długoterminowych inwestycji i dostosowanych do potrzeb tych regionów w zakresie zrównoważonego rozwoju; podkreśla konieczność prowadzenia ścisłej współpracy z władzami regionalnymi regionów najbardziej oddalonych i z zainteresowanymi stronami; wzywa w związku z tym instytucje Unii, by wspólnie z władzami regionalnymi regionów najbardziej oddalonych otworzyły nowy rozdział w stosunkach między UE a regionami najbardziej oddalonymi;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje prace Komisji dotyczące odnowionej strategii na rzecz regionów najbardziej oddalonych, która zostanie przyjęta najpóźniej pod koniec 2017 r.; apeluje do Komisji o zawarcie w swojej strategii szczegółowego podejścia do regionów najbardziej oddalonych, a także strategicznych ram ukierunkowanych na zaspokajanie potrzeb w zakresie inwestycji, wraz z dokładnymi, osiągalnymi i podlegającymi ocenie celami; wzywa Francję, Hiszpanię i Portugalię do wspierania w jeszcze większej mierze ich regionów najbardziej oddalonych;
12. przypomina, że art. 349 TFUE umożliwia regionom najbardziej oddalonym korzystanie z nieograniczonej w czasie i niezmnijającej się pomocy operacyjnej, przyznawanej w oparciu o uproszczone procedury, w celu kompensowania dodatkowych kosztów, które muszą one ponosić; przypomina, że odstępstwa te dotyczą zarówno unijnych instrumentów finansowych, jak i pomocy państwa;
13. podkreśla konieczność zapewnienia długotrwałego charakteru wprowadzanych narzędzi, przepisów i odstępstw w celu zapewnienia stabilności sprzyjającej strukturalnemu rozwojowi regionów najbardziej oddalonych, z uwzględnieniem dokonanych ocen;
14. wzywa Komisję, by sporządziła szczegółowy bilans podejścia do regionów najbardziej oddalonych oraz zbadała sytuację gospodarczą i społeczną w każdym regionie najbardziej oddalonym, aby zapewnić lepsze osiągnięcie celów europejskiej polityki rozwoju regionalnego, w szczególności w dążeniu do nadrobienia opóźnień i zapewnienia zrównoważonego rozwoju, tak aby umożliwić regionom najbardziej oddalonym zbliżenie się do średniego europejskiego poziomu rozwoju;
15. wzywa Komisję do wzmocnienia koordynacji między poszczególnymi dyrekcjami generalnymi w odniesieniu do kwestii będących przedmiotem zainteresowania regionów najbardziej oddalonych, aby zapewnić odpowiednie traktowanie problematyki regionów najbardziej oddalonych w unijnych obszarach polityki i strategiach; podkreśla w tym kontekście decydującą rolę Sekretariatu Generalnego umożliwiającą zapewnienie należytego stosowania art. 349 TFUE, zważywszy na fakt, że dostosowywanie polityki Unii Europejskiej do szczególnych uwarunkowań regionów najbardziej oddalonych wymaga podejmowania decyzji na najwyższym szczeblu politycznym;

Polityka rolna

16. przyjmuje z zadowoleniem niedawno opublikowane sprawozdanie Komisji (COM(2016)0797), w którym sformułowano wniosek, że ogólne wyniki programów POSEI (w latach 2006–2014) są pozytywne, stwierdza się, że program ten ma zasadnicze znaczenie dla utrzymania produkcji regionów najbardziej oddalonych i że jest on zgodny z nowymi celami wspólnej polityki rolnej (WPR), a także zaleca się utrzymanie obowiązującego obecnie rozporządzenia podstawowego, przy czym należy pamiętać, że może zaistnieć konieczność wprowadzenia dostosowań w budżecie na skutek wejścia w życie umów o wolnym handlu, które wywierałyby poważny wpływ lub mogły wywrzeć poważny wpływ na produkty regionów najbardziej oddalonych;
17. uważa, że od momentu utworzenia POSEI okazał się prawdziwym sukcesem;
18. popiera wniosek ze sprawozdania Komisji, w którym postulowano, by wzmocnić pierwotną strukturę programu POSEI, tak by zapobiec ryzyku porzucania produkcji rolnej i negatywnym skutkom, jakie mogłoby to wywrzeć na zatrudnienie, środowisko naturalne i wymiar terytorialny regionów najbardziej oddalonych;
19. uważa, że należy udzielić lepszego wsparcia dywersyfikacji produkcji w regionach najbardziej oddalonych oraz wprowadzić działania ukierunkowane na rozwiązywanie kryzysów rynkowych, z którymi borykają się niektóre sektory, zwłaszcza sektor produkcji pomidorów i sektor hodowli bydła, oraz na ułatwianie rozwoju drobnej produkcji, takiej jak produkcja związana z wyrobami mleczarskimi;
20. przypomina, że w kolejnych reformach wspólnej organizacji rynków produktów rolnych (WORR) w niewystarczający sposób uwzględniono specyfikę regionów najbardziej oddalonych, oraz apeluje o to, by była ona lepiej uwzględniana w przyszłości;
21. stwierdza, że zniesienie systemu kwot i cen gwarantowanych zapoczątkowane w ramach reformy wspólnej organizacji rynku cukru z 2005 r. osłabia pozycję producentów trzciny cukrowej z regionów najbardziej oddalonych; podkreśla konieczność utrwalenia wszystkich specyficznych instrumentów wprowadzonych na mocy art. 349 TFUE, aby zapewnić trwałą konkurencyjność tej branży; domaga się wprowadzenia mechanizmu wsparcia plantatorów trzciny cukrowej na wypadek spadku światowych cen cukru;
22. wzywa Komisję do uwzględniania kluczowego znaczenia produkcji mleczarskiej na Azorach, do utrzymania wsparcia dla producentów oraz do opracowania środków dodatkowych na wypadek kryzysu rynkowego;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

23. przypomina, że produkcja bananów odgrywa istotną rolę w strukturze społeczno-gospodarczej niektórych regionów najbardziej oddalonych; apeluje zatem o utrzymanie i, w stosownych przypadkach, o zwiększenie wsparcia dla producentów;

24. wzywa Komisję do wprowadzenia w stosowanych przez nią metodach wykrywania kryzysów rynkowych i zarządzania nimi w poszczególnych sektorach rolnictwa – takich jak produkcja bananów, cukru, rumu, rybołówstwo czy mleczarstwo, wraz z Europejskim Centrum Obserwacji Rynku Mleka – dokładnej definicji kryzysu rynkowego w regionach najbardziej oddalonych oraz do dostosowania wykorzystywanych wskaźników do rzeczywistych warunków w tych regionach;

25. ubolewa, że różnica w systemach stosowanych do celów certyfikacji „ekologicznej” między państwami trzecimi a państwem członkowskim Unii powoduje zakłócenie konkurencji na tym rynku ze szkodą zarówno dla producentów europejskich prowadzących działalność w regionach najbardziej oddalonych, jak i dla konsumentów europejskich wprowadzanych w błąd co do rzeczywistych warunków, w których wytwarzane są te produkty; apeluje w związku z tym, aby w ramach trwających negocjacji dotyczących przyszłych norm europejskich w dziedzinie produkcji i etykietowania produktów ekologicznych zastąpić obecnie obowiązujący system równoważności systemem zgodności, aby zapewnić uczciwą konkurencję między regionami najbardziej oddalonymi a państwami trzecimi;

26. uważa, że konieczne jest przyjęcie na podstawie art. 349 TFUE ram prawnych dotyczących produktów opatrzonych etykietą „produkt ekologiczny” oraz ram prawnych w dziedzinie środków sanitarnych i fitosanitarnych, które to ramy uwzględniałyby charakterystykę rolnictwa regionów najbardziej oddalonych w kontekście uwarunkowań klimatu tropikalnego;

27. wzywa Komisję, aby zachęcała rolników w regionach najbardziej oddalonych do promowania swoich produktów wysokiej jakości przez wspieranie stosowania logo regionów najbardziej oddalonych, a także innych form certyfikacji jakości;

28. podkreśla, że zróżnicowanie produktów i specjalizacja mogą pobudzać i w jeszcze większym zakresie wspierać lokalną produkcję, przetwórstwo i sprzedaż środków spożywczych, zmniejszając tym samym istniejące rozbieżności między regionami najbardziej oddalonymi a innymi regionami UE;

29. podkreśla w interesie spójności polityki, że podjęte w regionach najbardziej oddalonych starania mające na celu unowocześnienie i zwiększenie konkurencyjności ich sektorów działalności nie mogą być kwestionowane w wyniku umów o wolnym handlu zawieranych przez UE z państwami trzecimi;

Polityka handlowa Unii Europejskiej

30. przypomina, że zgodnie z art. 207 ust. 3 TFUE należy zapewnić zgodność „umów będących przedmiotem rokowań [z państwami trzecimi] z wewnętrznymi politykami i zasadami Unii”;

31. stwierdza, że duża liczba umów handlowych z państwami trzecimi, w tym z największymi na świecie producentami bananów i cukru, zmienia poziom udziału w rynku, wywiera presję cenową i zagraża konkurencyjności wspólnotowych producentów tych produktów spożywczych;

32. uważa w związku z powyższym, że polityka handlowa UE nie powinna stanowić zagrożenia dla sektorów regionów najbardziej oddalonych, ponieważ odgrywają one znaczącą rolę na poziomie gospodarczym, społecznym i środowiskowym;

33. zachęca, aby w negocjacjach handlowych prowadzonych przez Unię brano od tej pory pod uwagę specyfikę regionów najbardziej oddalonych oraz produkty wrażliwe z tych regionów, a zwłaszcza banany, cukier, rum, pomidory czy też produkty rybołówstwa;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poświęcenia należytej uwagi i wykazania się czujnością w obronie interesów regionów najbardziej oddalonych podczas negocjacji dotyczących Brexitu;

35. wzywa Komisję, by zgodnie ze zobowiązaniem podjętym w swoim komunikacie z dnia 20 czerwca 2012 r. dołączała do projektów umów handlowych, takich jak umowy o partnerstwie gospodarczym, oceny skutków, w których w odpowiednich przypadkach należy uwzględnić wymiar dotyczący regionów najbardziej oddalonych, oraz, by oceny te obejmowały wpływ na regiony najbardziej oddalone w aspekcie środowiskowym, społecznym, gospodarczym i terytorialnym; apeluje, aby w ramach ocen skutków mierzono również łączne skutki, które umowy handlowe wywierają na regiony najbardziej oddalone;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

36. ubolewa, że nie przeprowadzono dotychczas żadnego badania dotyczącego skutków umów o wolnym handlu w sektorach rolnych regionów najbardziej oddalonych; ubolewa również, że regiony najbardziej oddalone nie zostały uwzględnione w sprawozdaniu Komisji Europejskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. dotyczącym łącznego wpływu umów handlowych, przy czym było to sprzeczne z wymogami regulacyjnymi przewidzianymi przez POSEI;

37. wzywa do uwzględniania w politykach handlowych UE utrudnień konkurencyjnych, jakie napotykają regiony najbardziej oddalone; wzywa do utrzymania barier taryfowych i pozataryfowych w przypadkach, gdy są one niezbędne, by chronić produkcję regionów najbardziej oddalonych, oraz do skutecznego stosowania klauzul ochronnych i mechanizmów stabilizacji w przypadku narażenia lub poważnego ryzyka narażenia produktów z regionów najbardziej oddalonych;

38. podkreśla granice zasady równorzędności, zwłaszcza w odniesieniu do produktów rolnictwa ekologicznego, umożliwiające wwożenie do Unii Europejskiej pochodzących z państw trzecich produktów, które nie są zgodne ze wszystkimi wymogami europejskimi; apeluje o bezzwłoczne rozpoczęcie stosowania zasady zgodności i o wzmocnienie środków kontroli;

39. zachęca do promowania roli regionów najbardziej oddalonych w polityce zewnętrznej Unii Europejskiej wobec krajów sąsiadujących, aby umocnić politykę zewnętrzną w dziedzinie walki z ubóstwem, zrównoważenia środowiskowego, wzmocnienia demokracji, wymiany kulturowej i równouprawnienia płci;

Zrównoważona polityka morska, rybołówstwa i „niebieskiego” wzrostu

40. przypomina, że art. 349 TFUE przewiduje, że Komisja może zaproponować specyficzne środki dla regionów najbardziej oddalonych, także w zakresie strategii politycznych związanych z rybołówstwem;

41. zwraca się do Komisji o rozważenie ustanowienia systemu wsparcia na rzecz zrównoważonych połowów w regionach najbardziej oddalonych na podstawie art. 349 TFUE, w świetle działań podejmowanych w sektorze rolnictwa w ramach programu POSEI;

42. wzywa Komisję i Radę do wdrożenia wszystkich zaleceń określonych w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie zarządzania flotami rybackimi w regionach najbardziej oddalonych⁽¹⁾;

43. wzywa UE do przekształcenia się wraz z regionami najbardziej oddalonymi w światową potęgę morską;

44. podkreśla, że zarówno bogactwo, które stanowią oceany, jak i obecne oraz przyszłe postępy technologiczne są w stanie stwarzać zupełnie nowe możliwości wzrostu dla regionów najbardziej oddalonych; uważa, że zrównoważony „niebieski” wzrost stanowi szansę na zniwelowanie nierówności strukturalnych, które istnieją między regionami najbardziej oddalonymi a Europą kontynentalną, oraz że wzrost ten może przyczynić się do uczynienia z regionów najbardziej oddalonych epicentrum przyszłej polityki europejskiej;

45. przypomina, że ze względu na położenie regiony najbardziej oddalone zajmują ważne miejsce w zarządzaniu morskim, zarządzaniu wodami przybrzeżnymi, zwalczaniu nielegalnych połowów i poprawie bezpieczeństwa transportu;

46. zachęca Unię i zainteresowane państwa członkowskie do dalszego inwestowania w obszarze mórz i oceanów, w szczególności na rzecz regionów najbardziej oddalonych, w celu zapewnienia zrównoważonego, skutecznego rozwoju gospodarczego ich wyłącznych stref ekonomicznych;

47. przyjmuje z zadowoleniem zaproponowane przez Komisję badanie potencjału zrównoważonego „niebieskiego” wzrostu w regionach najbardziej oddalonych i apeluje, by uruchomiono konkretny europejski program skierowany do regionów najbardziej oddalonych, między innymi w dążeniu do sprostania wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, badań morskich i biogospodarki; podkreśla, że niektóre działania, takie jak wydobywanie ropy naftowej i gazu ze złóż podmorskich oraz poszukiwanie minerałów w złożach głębokomorskich, mogą wywierać poważny wpływ na wrażliwe obszary morskie oraz szkodzić gatunkom morskim i wrażliwym ekosystemom;

48. przypomina o znaczeniu morskich obszarów chronionych w regionach najbardziej oddalonych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P8_TA(2017)0195.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Polityka spójności

49. przypomina, że na mocy art. 349 TFUE przewiduje się szczególny dostęp regionów najbardziej oddalonych do funduszy strukturalnych i że tym samym wszystkie regiony najbardziej oddalone powinny być traktowane jak „regiony najsłabiej rozwinięte”; wyraża uznanie i przyjmuje z zadowoleniem środki na rzecz regionów najbardziej oddalonych przewidziane przez Komisję w serii czterech komunikatów w sprawie regionów najbardziej oddalonych (w latach 2004, 2007, 2008 i 2012); podkreśla znaczenie wsparcia finansowego ze strony UE dla wszystkich regionów najbardziej oddalonych, które wynosi 13 mld EUR na lata 2014–2020;

50. ponownie stwierdza, że polityka spójności musi pozostać jednym z podstawowych instrumentów działania europejskiego po 2020 r., zwłaszcza w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych, w których różnice regionalne są jeszcze bardziej widoczne;

51. biorąc pod uwagę zasadę pomocniczości i obowiązki ciążyące na państwach członkowskich, wzywa te ostatnie do pełnego wdrożenia wymogów wstępnych, zwłaszcza w zakresie inwestycji w dziedzinach należących do ich kompetencji, aby umożliwić osiąganie większej skuteczności unijnych funduszy i strategii politycznych w regionach najbardziej oddalonych;

52. stwierdza, że w kolejnym okresie programowania w ramach koncentracji tematycznej dotyczącej regionów najbardziej oddalonych można by przewidzieć większą elastyczność w definiowaniu niektórych z ich osi priorytetowych na potrzeby korzystania z funduszy strukturalnych, wówczas gdy celem jest zrównoważony rozwój; apeluje, by utrzymać dotacje budżetowe przyznawane regionom najbardziej oddalonym, wyrównania dodatkowych kosztów, a także wszystkie należycie uzasadnione odstępstwa, które mają na celu zrównoważenie słabości strukturalnych tych regionów;

53. domaga się ścisłego zastosowania w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF) kryteriów zdefiniowanych w ogólnym rozporządzeniu w sprawie funduszy dla ustalania kopert finansowych;

54. przypomina o wspólnym celu podwójnej integracji regionów najbardziej oddalonych; apeluje, by bardziej szczegółowo opracować całość mechanizmów służących współpracy transgranicznej między regionami najbardziej oddalonymi, krajami i terytoriami zamorskimi oraz państwami trzecimi należącymi do otoczenia geograficznego tych regionów oraz by uruchomić te mechanizmy, zwłaszcza dzięki utrzymaniu i udoskonaleniu synergii narzędzi prawnych i finansowych przewidzianych w rozporządzeniach w sprawie EFR i EFRR;

55. podkreśla, że należy dostosować strategię europejskiej współpracy terytorialnej, aby złagodzić ich negatywny wpływ na regiony w związku z ich oddaleniem oraz by promować współpracę;

56. zaleca, by poświęcić większą uwagę wdrażaniu Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) w regionach najbardziej oddalonych, regionach najmniej rozwiniętych i najbardziej odizolowanych;

57. mając na względzie stopę bezrobocia wśród młodzieży w regionach najbardziej oddalonych, przypomina o konieczności zintensyfikowania działań UE służących wsparciu i szkoleniu młodzieży w regionach najbardziej oddalonych, w szczególności za pośrednictwem inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

58. przypomina, że najważniejszym funduszem w dziedzinie szkolenia i zatrudnienia jest Europejski Fundusz Społeczny (EFS); w związku ze strukturalnym charakterem bezrobocia i jego krytycznymi poziomami w regionach najbardziej oddalonych oraz na podstawie art. 349 TFUE, który przyznaje tym regionom prawo do szczególnego dostępu do funduszy strukturalnych, wzywa Komisję do ustanowienia dodatkowej pomocy w ramach EFS, aby wspierać zdolność do zatrudnienia, mobilność i szkolenie w regionach najbardziej oddalonych;

59. podkreśla, że należy wdrażać strategię badań i innowacji na potrzeby inteligentnej specjalizacji (RIS3) w regionach najbardziej oddalonych, ponieważ stanowią one kluczowy element wdrażania polityki spójności;

60. przypomina o znaczeniu lokalnych instrumentów rozwojowych, takich jak rozwój lokalny kierowany przez społeczność i zintegrowane inwestycje terytorialne w ramach podejścia oddolnego, które pozwalają reagować na lokalne wyzwania strukturalne, a jednocześnie sprzyjają przejmowaniu odpowiedzialności przez społeczności lokalne; wzywa zatem Komisję i odpowiednie państwa członkowskie do zbadania sposobów wzmocnienia wykorzystania rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność jako elastycznej i innowacyjnej odpowiedzi na potrzebę dostosowania wyrażaną przez regiony najbardziej oddalone;

61. podkreśla konieczność uwzględnienia różnic demograficznych w regionach najbardziej oddalonych jako czynnika determinującego przy tworzeniu ich strategii politycznych, zwłaszcza w dziedzinie kształcenia, szkolenia i zatrudnienia;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Polityka konkurencji i pomoc państwa

62. przypomina, że art. 349 TFUE stanowi, iż Komisja może proponować specyficzne środki dla regionów najbardziej oddalonych, w szczególności w zakresie polityk celnych i handlowych, polityki fiskalnej, stref wolnocłowych, warunków zaopatrzenia w surowce i dobra konsumpcyjne pierwszej potrzeby i pomocy państwowej;

63. przypomina ponadto, że art. 107 ust. 3 TFUE stanowi, iż za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu regionów najbardziej oddalonych ze względu na ich sytuację strukturalną, gospodarczą i społeczną;

64. wzywa Komisję do oparcia się w większej mierze na art. 107 ust. 3 lit. a) i art. 349 TFUE w wytycznych w sprawie regionalnej pomocy państwa i systemie przewidzianym w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych, aby sprzyjać gospodarczemu i społecznemu rozwojowi regionów najbardziej oddalonych oraz zadbać o to, by były one brane pod uwagę w większym stopniu;

65. podkreśla, że z uwagi na oddalenie i niewielki rozmiar ich rynków, zwiększenie odstępstw od stosowania prawa konkurencji uzyskanych na podstawie art. 349 i art. 42 TFUE nie jest w stanie wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi ani zachwiać równowagi na rynku wewnętrznym;

66. ubolewa, że początkowe propozycje zmierzające do uproszczenia ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych oraz wytycznych w sprawie regionalnej pomocy państwa nie miały od początku i w późniejszym okresie na celu dostosowania zasad dla regionów najbardziej oddalonych z zamiarem zapewnienia w skuteczny sposób ich rozwoju gospodarczego i społecznego;

67. wzywa Komisję do intensyfikacji podejmowanych przez nią działań na rzecz zwalczania w regionach najbardziej oddalonych dużych monopolów, które przyczyniają się do wzrostu kosztów życia dla lokalnej ludności, w szczególności w sektorach produktów importowanych stanowiących konkurencję dla rozwoju lokalnej gospodarki, energetyki, transportu i telekomunikacji;

68. zwraca się do Komisji o przedłużenie na okres po roku 2020 zwolnień podatkowych dla regionów najbardziej oddalonych w oparciu o szczegółową ocenę ich sytuacji, przy jednoczesnym zapewnieniu postępu na drodze do sprawiedliwych i skutecznych systemów podatkowych oraz do wzmożenia walki z oszustwami podatkowymi w Unii i w państwach trzecich;

69. ostrzega przed takimi praktykami handlowymi jak traktowanie niektórych rynków jak rynki zbytu dla nadwyżek towarów, co może zaburzać równowagę na wyspiarskich mikrorynkach lokalnych gospodarek;

Badania naukowe, ochrona środowiska, edukacja, kultura, transport, energia i telekomunikacja

70. przypomina, że art. 349 TFUE stanowi, iż Komisja może zaproponować specyficzne środki dla regionów najbardziej oddalonych, także w zakresie warunków dostępu do programów horyzontalnych Unii;

71. uważa, że w ramach programów horyzontalnych Unii należy przewidzieć szczególne warunki dostępu dla regionów najbardziej oddalonych, aby zapewnić ich faktyczny udział oraz by atuty tych regionów mogły zostać docenione, w szczególności w ramach programu „Horyzont 2020”, LIFE, COSME, Kreatywna Europa itd.;

72. zwraca się do Komisji o skuteczne włączenie regionów najbardziej oddalonych do transeuropejskich sieci transportowych, energetycznych i telekomunikacyjnych;

73. przypomina o konieczności uznania trwałej samowystarczalności energetycznej regionów najbardziej oddalonych za priorytet; podkreśla, że regiony najbardziej oddalone czerpią wiele korzyści związanych z rozwojem w obszarze energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej i gospodarki o obiegu zamkniętym;

74. wskazuje na istotny potencjał rozwijania działań w obszarze badań i innowacji dla trwałego i zrównoważonego rozwoju; wzywa do zapewnienia regionom najbardziej oddalonym optymalnego dostępu do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz do programu „Horyzont 2020” w celu usprawnienia komunikacji między uniwersytetami, ośrodkami badań naukowych i innowacyjnymi przedsiębiorstwami tych regionów, tak aby stały się one atrakcyjnymi terytoriami, które są w stanie promować lepszą komunikację między obywatelami i instytucjami, nie tylko w obrębie regionów najbardziej oddalonych, lecz również z kontynentem europejskim, krajami i terytoriami zamorskimi i państwami trzecimi;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

75. przypomina centralną rolę, którą małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) odgrywają w regionach najbardziej oddalonych na rzecz rozwoju gospodarczo-społecznego; wzywa zatem Komisję, aby w większym stopniu uwzględniała sytuację regionów najbardziej oddalonych w programach COSME czy w programie Unii na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI);

76. uważa, że wymiana i współpraca między regionami najbardziej oddalonymi a ich sąsiadującymi państwami trzecimi w dziedzinach badań i innowacji, kultury i kształcenia powinna być promowana w jeszcze większym zakresie w celu wspierania ich integracji regionalnej;

77. przyjmuje z zadowoleniem fakt, iż nowy program Erasmus+ promuje mobilność studentów i młodych przedsiębiorców z regionów najbardziej oddalonych dzięki zapewnianiu im maksymalnej pomocy finansowej; wzywa do włączenia podobnych przepisów do programu „Kreatywna Europa”; pragnie jednak, aby charakterystyczne cechy wspólne regionów najbardziej oddalonych były w większym stopniu brane pod uwagę w ramach programu Erasmus, zwłaszcza przez promowanie wymian wewnętrznych między regionami najbardziej oddalonymi; ubolewa, że mimo iż motyw 37 rozporządzenia w sprawie programu Erasmus+ stanowi, że „w trakcie realizacji Programu należy uwzględnić ograniczenia wynikające z odległego położenia regionów najbardziej oddalonych w Unii oraz KTZ”, kwoty świadczeń na pokrycie kosztów mobilności w ramach programu Erasmus są często niewystarczające w stosunku do rzeczywistych kosztów podróży na kontynent studentów biorących udział w programie pochodzących z regionów najbardziej oddalonych;

78. zwraca się do Komisji o rozszerzenie zakresu stosowania nowego narzędzia na rzecz mobilności osób młodych „Move2Learn, Learn2Move” na obywateli europejskich mieszkających w regionach najbardziej oddalonych, a także o dostosowanie kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów proponowanego im środka transportu do rzeczywistych kosztów związanych z podróżą między regionami najbardziej oddalonymi a Europą kontynentalną; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o nieograniczaniu tego narzędzia jedynie do transportu kolejowego, co w gruncie rzeczy wykluczałoby z zakresu jego stosowania młode osoby z terytoriów zamorskich;

79. zauważa, że program Natura 2000 nie ma zastosowania do regionów najbardziej oddalonych Francji, podczas gdy dysponują one niezwykłą różnorodnością biologiczną, choć szczególnie wrażliwą ze względu na skutki zmiany klimatu; wzywa zatem do wdrożenia pozytywnych szczególnych środków ochrony oraz do utrwalenia działania przygotowawczego systemu BEST przez stworzenie trwałego mechanizmu służącego finansowaniu projektów w dziedzinie różnorodności biologicznej, podkreślania wartości usług ekosystemowych i przystosowania się do zmiany klimatu na terytoriach zamorskich UE;

80. proponuje przeprowadzenie oceny skutków w odniesieniu do możliwości objęcia siecią „Natura 2000” francuskich regionów najbardziej oddalonych, aby określić narzędzia najlepiej dostosowane do ochrony różnorodności biologicznej i środowiska naturalnego w tych regionach;

81. przypomina, że w przeglądzie śródkresowym europejskiej strategii ochrony różnorodności biologicznej opublikowanym przez Komisję w październiku 2015 r. i wspomnianym przez Europejski Trybunał Obrachunkowy w sprawozdaniu specjalnym nr 1/2017 stwierdzono, że chociaż od 2011 r. odnotowano znaczne postępy w realizacji działań w ramach celu 1, najistotniejszymi wyzwaniami pozostawały ukończenie sieci morskiej obszarów chronionych Natura 2000, zapewnienie skutecznego zarządzania obszarami Natura 2000 i niezbędnych środków finansowych na wsparcie sieci Natura 2000, które to wyzwania stanowią ważne czynniki dla regionów najbardziej oddalonych;

82. przypomina, że Europejski Trybunał Obrachunkowy w sprawozdaniu specjalnym nr 1/2017 stwierdził, iż żeby w większym stopniu przyczynić się do realizacji ambitnych celów ustanowionych w ramach unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r., państwa członkowskie muszą poczynić znaczne postępy, a Komisja musi zintensyfikować swoje działania;

83. przypomina, że Europejski Trybunał Obrachunkowy w sprawozdaniu specjalnym ze stycznia 2017 r. stwierdził, iż „należy dołożyć starań, by wdrożyć sieć Natura 2000 z pełnym wykorzystaniem jej potencjału”;

84. przypomina, że poprawa dostępu do internetu musi odgrywać rolę w spójności terytorialnej, w promowaniu równego traktowania, tworzeniu zatrudnienia i poprawie warunków życia mieszkańców regionów najbardziej oddalonych;

85. wzywa Komisję do uwzględnienia specyfiki regionów najbardziej oddalonych w pracach poświęconych zagadnieniom związanym z zasięgiem sieci cyfrowej;

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

86. apeluje o stworzenie specyficznego programu wzorowanego na „POSEI” dla sektora transportu, aby wspierać spójność terytorialną, społeczną i gospodarczą tych regionów oraz aby ograniczyć wyspiarski lub podwójnie wyspiarski charakter niektórych regionów najbardziej oddalonych; podkreśla, że ten program powinien przewidywać wsparcie dla transportu osób i towarów między regionami najbardziej oddalonymi a kontynentem, wewnątrz tych regionów oraz między tymi regionami położonymi blisko siebie, takimi jak Azory, Madera i Wyspy Kanaryjskie; podkreśla, że program ten powinien również wspierać handel między tymi regionami;

87. podkreśla, że regiony najbardziej oddalone są uprzywilejowanymi regionami turystycznymi, dlatego konieczne są inwestycje w sieć transportową o wysokiej jakości i po przystępnych cenach, zwłaszcza w kontekście rynku wewnętrznego;

88. wzywa Unię Europejską do zdecydowanego zaangażowania się w internacjonalizację dostępu do regionów najbardziej oddalonych przez stworzenie infrastruktury i dróg transportu służących połączeniu tych regionów z kontynentem europejskim, sąsiadującymi państwami trzecimi i resztą świata;

89. zwraca się o wprowadzenie w regionach najbardziej oddalonych rzeczywistej europejskiej strategii przemysłowej przyczyniającej się do powstawania miejsc pracy niezagrażonych delokalizacją i opartej na zdolności przedsiębiorstw do trwałego zakorzenienia w gospodarce lokalnej;

90. uważa, że regiony najbardziej oddalone stanowią uprzywilejowane obszary dla wdrażania projektów pilotażowych, których działania należy stosować przekrojowo w różnych państwach członkowskich;

o

o o

91. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, państwom członkowskim i ich regionom, a także Komitetowi Regionów.

Środa, 5 lipca 2017 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2017)0304

Zalecenie dla Rady w sprawie 72. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. dla Rady w sprawie 72. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (2017/2041(INI))

(2018/C 334/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 21, 34 i 36,
- uwzględniając 71. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2009), 1888 (2009), 1889 (2010), 1960 (2011), 2106 (2013), 2122 (2013) i 2242 (2015) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2017 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2015 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ataków na szpitale i szkoły, stanowiących pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 7 lipca 2016 r. w sprawie 71. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie priorytetów UE na 71. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając zmienione Wytyczne UE w sprawie promowania i ochrony praw dziecka,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie udziału Unii Europejskiej w pracach Organizacji Narodów Zjednoczonych, w której przyznano UE prawo do interweniowania na forum Zgromadzenia Ogólnego, do przedstawiania ustnych wniosków i poprawek, poddawanych pod głosowanie na wniosek jednego z państw członkowskich, oraz do korzystania z prawa do odpowiedzi,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0089.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0201.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0317.

Środa, 5 lipca 2017 r.

- uwzględniając Deklarację nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów z dnia 19 września 2016 r.,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/71/L.48 z dnia 21 grudnia 2016 r., ustanawiającą „międzynarodowy, obiektywny i niezależny mechanizm ułatwiający prowadzenie dochodzeń wobec osób odpowiedzialnych za najpoważniejsze przestępstwa na mocy prawa międzynarodowego popełnione w Syryjskiej Republice Arabskiej od marca 2011 r. oraz ściganie tych osób”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji w północnym Iraku i Mosulu ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 113 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0216/2017),
- A. mając na uwadze, że zaangażowanie UE na rzecz skutecznego multilateralizmu i dobrego sprawowania władzy na szczeblu globalnym, w którym centralne miejsce zajmuje ONZ, stanowi integralną część polityki zewnętrznej UE i jest oparte na przekonaniu, że wielostronny system oparty na uniwersalnych zasadach i wartościach najlepiej upora się z globalnymi kryzysami, wyzwaniami i zagrożeniami;
- B. mając na uwadze, że międzynarodowy porządek oparty na współpracy, dialogu, wolnym i sprawiedliwym handlu oraz prawach człowieka jest kwestionowany przez liczne ruchy nacjonalistyczne i protekcyjnistyczne na całym świecie;
- C. mając na uwadze, że UE powinna odgrywać aktywną rolę w budowaniu takiej Organizacji Narodów Zjednoczonych, która jest w stanie skutecznie włączać się w rozwiązywanie światowych problemów, w budowę pokoju i bezpieczeństwa, prawa człowieka, rozwój, demokrację oraz międzynarodowy porządek oparty na praworządności; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE powinny kontynuować starania, aby w większym stopniu skoordynować i skonsolidować swoje działania w ramach organów i jednostek systemu Narodów Zjednoczonych zgodnie z mandatem, o którym mowa w art. 34 ust. 1 TUE;
- D. mając na uwadze, że UE wraz z państwami członkowskimi zapewnia łącznie największy wkład finansowy w system ONZ, pokrywając prawie 50 % całego wkładu na rzecz ONZ, przy czym państwa członkowskie UE pokrywają około 40 % budżetu podstawowego ONZ; mając na uwadze, że wkład UE należy w większym stopniu wyeksponować;
- E. mając na uwadze, że UE działa na rzecz zrównoważenia środowiskowego, zwłaszcza przez przeciwdziałanie zmianie klimatu i wspieranie międzynarodowych środków i działań na rzecz utrzymania i poprawy jakości środowiska i zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi;
- F. mając na uwadze, że UE należy do najbardziej zaangażowanych obrońców i propagatorów praw człowieka, podstawowych wolności, wartości kulturowych i różnorodności, demokracji i zasad państwa prawa;
- G. mając na uwadze, że sytuacja UE w zakresie bezpieczeństwa staje się coraz bardziej niestabilna i zmienna ze względu na szereg długotrwałych lub nowo pojawiających się wyzwań – w tym gwałtowne konflikty, terroryzm, przestępczość zorganizowaną, propagandę i wojnę cybernetyczną, bezprecedensową falę uchodźców i presję migracyjną na dużą skalę oraz oddziaływanie zmiany klimatu – z którymi nie można się uporać na szczeblu krajowym i które wymagają reakcji regionalnej oraz globalnej, a także aktywnej i konstruktywnej współpracy;
- H. mając na uwadze, że UE i ONZ powinny odgrywać główną rolę we wdrażaniu Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 w celu wyeliminowania ubóstwa i generowania dobrobytu społeczeństwa, wyeliminowania nierówności, tworzenia bezpieczniejszego i bardziej sprawiedliwego świata oraz walki ze zmianą klimatu i ochrony środowiska naturalnego; mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ zdecydowało o wzmożeniu wysiłków organizacji w zakresie wdrażania nowej agendy na rzecz rozwoju;

1. występuje do Rady z następującymi zaleceniami:

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0051.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0422.

Środa, 5 lipca 2017 r.

Pokój i bezpieczeństwo

- a) dalszego apelowania o pełne poszanowanie suwerenności, międzynarodowo uznanych granic i integralności terytorialnej krajów Europy Wschodniej i Kaukazu Południowego, a mianowicie Gruzji, Mołdawii i Ukrainy, w świetle naruszeń prawa międzynarodowego na tych obszarach; wyrażenia poparcia oraz ożywienia wysiłków dyplomatycznych na rzecz pokojowego i trwałego rozwiązania trwających i przedłużających się konfliktów, a także konfliktu w regionie Górskiego Karabachu, i na rzecz poszanowania praw człowieka i integralności terytorialnej, niestosowania przemocy, równouprawnienia i prawa narodów do samostanowienia w terenie; apelowania do społeczności międzynarodowej o pełne wdrożenie polityki nieuznawania nielegalnej aneksji Krymu; aktywnego zwiększenia nacisku na Rosję, jako stałego członka Rady Bezpieczeństwa ONZ, w celu rozwiązania konfliktu na Ukrainie w duchu porozumień mińskich oraz położenia kresu okupacji gruzińskich regionów Abchazji i Osetii Południowej; osiągnięcia równowagi geopolitycznej, która odrzuca wszelkie aspiracje w zakresie tworzenia wyłącznych stref wpływów;
- b) zachowania pełnego wsparcia dla wysiłków podjętych przez ONZ w celu ułatwienia wszechstronnego rozwiązania zmierzającego do zakończenia podziału Cypru, przy czym podkreśla, że rozwiązanie problemu Cypru będzie miało pozytywny wpływ na cały region i przyniesie pozytywne skutki zarówno Grekom cypryjskim, jak i Turkom cypryjskim; wzywa Radę do wykorzystania wszystkich jej zasobów do pełnego wsparcia pomyślnego zakończenia procesu zjednoczenia i wspierania roli ONZ;
- c) wsparcia prowadzonych przez ONZ starań zmierzających do rozwiązania kwestii nazwy Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii w drodze porozumienia między Skopje i Atenami;
- d) wezwania wszystkich państw członkowskich ONZ do udostępnienia wszelkich koniecznych środków finansowych i zasobów ludzkich w celu udzielania pomocy lokalnej ludności znajdującej się w sytuacji konfliktów zbrojnych i uchodźcom, a także wezwania wszystkich państw członkowskich ONZ do wywiązania się z zobowiązań finansowych względem ONZ;
- e) przestrzegania porozumienia jądrowego między Iranem a członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ i Niemcami stanowiącego istotny sukces międzynarodowej, a w szczególności unijnej dyplomacji, oraz dalszego wywierania nacisku na Stany Zjednoczone w celu wywiązania się z jego praktycznego wdrażania;
- f) korzystania ze wszystkich dostępnych instrumentów w celu zwiększenia zgodności działań podmiotów państwowych i niepaństwowych z międzynarodowym prawem humanitarnym; wspierania wysiłków podejmowanych przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża na rzecz ustanowienia skutecznego mechanizmu wzmocnienia zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym;
- g) nawoływania do głębszego wielostronnego zaangażowania w znalezienie trwałych i pokojowych rozwiązań politycznych dla bieżących konfliktów na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej, w szczególności w Syrii, Iraku, Jemenie i Libii; a także wzmocnienia wysiłków dyplomatycznych na rzecz rozwiązania zamrożonych konfliktów dyplomatycznych na świecie; dalszego wspierania inicjatyw, wysiłków i działań podejmowanych przez specjalnych wysłanników ONZ i mających na celu rozwiązanie tych konfliktów; wezwania społeczności międzynarodowej do dalszego udzielania pomocy humanitarnej, finansowej i politycznej w celu poprawy sytuacji humanitarnej oraz podjęcia działań na rzecz natychmiastowego zaprzestania przemocy; zapobiegania łamaniu międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, w tym bezpośrednim atakom na ludność cywilną i infrastrukturę cywilną i zdecydowanego potępienia takich naruszeń w Syrii; nakłonienia wszystkich państw będących członkami ONZ do udostępnienia wszelkich niezbędnych środków finansowych i zasobów ludzkich w celu wsparcia lokalnych społeczności na obszarach dotkniętych konfliktem; wspierania dążeń ONZ do wypracowania trwałego rozwiązania konfliktu w Syrii i w Iraku oraz dalszego wspierania zarówno roli UE w dziedzinie pomocy humanitarnej, jak i inicjatywy UE w regionie; wezwania społeczności międzynarodowej do uczynienia wszystkiego, co w jej mocy, w celu stanowczego potępienia osób, które są odpowiedzialne za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości oraz zbrodnie ludobójstwa popełnione w czasie konfliktu w Syrii, za pośrednictwem krajowych systemów sądowych, przed trybunałami międzynarodowymi lub trybunałami doraźnymi; wspierania inicjatywy ONZ w zakresie planu pokojowego dla Jemenu oraz bezzwłocznego zaradzenia trwającemu kryzysowi humanitarnemu; wezwania wszystkich stron do poszanowania praw człowieka i wolności przysługujących obywatelom Jemenu oraz podkreślenia, jak ważne jest zwiększenie bezpieczeństwa wszystkich osób pracujących w ramach misji pokojowych i humanitarnych w tym kraju; promowania polityki zbliżenia między Iranem a Arabią Saudyjską jako niezbędnego warunku rozładowania napięć w regionie i utorowania drogi do rozwiązania konfliktów w Jemenie i w innych rejonach; dalszego promowania takich działań w celu zwalczania pierwotnych przyczyn terroryzmu i ekstremizmu, które stanowią

Środa, 5 lipca 2017 r.

zagrożenie dla bezpieczeństwa międzynarodowego i stabilności w regionie; apelowania o silniejsze wsparcie cieszącego się poparciem ONZ rządu w Libii oraz odegrania centralnej roli w stabilizacji Libii i ochronie jej jedności i integralności terytorialnej w ramach libijskiego porozumienia politycznego; ponownego wyrażenia pilnej potrzeby zjednoczenia wszystkich sił zbrojnych pod kontrolą prawowitych władz cywilnych, zgodnie z libijskim porozumieniem politycznym; wznowienia wsparcia dla wysiłków specjalnego koordynatora Narodów Zjednoczonych ds. procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie oraz specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ do Sahary Zachodniej w celu rozwiązania tych długotrwałych konfliktów; wezwania do wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Bliskiego Wschodu;

- h) wspierania rozmów wewnętrznych między Syryjczykami, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa nr 2254(2015); podkreślenia, że strony powinny mieć na celu zawarcie umowy ramowej zawierającej pakiet polityczny, tak aby można było wdrożyć negocjowany przejściowy proces polityczny zgodnie z wyraźnymi etapami i docelowym harmonogramem określonymi w rezolucji nr 2254(2015); podkreślenia, że aby osiągnąć ten cel, opracowano jasną agendę obejmującą cztery koszyki; wyrażenia zaniepokojenia, że ciągłe walki w Syrii podważają rozejm, który wszedł w życie w dniu 30 grudnia 2016 r., co ma istotne negatywne skutki dla bezpieczeństwa obywateli Syrii, dostępu pomocy humanitarnej oraz tempa procesu politycznego; poparcia wezwania wystosowanego przez specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. Syrii i skierowanego do państw będących gwarantami rozejmu w Syrii, które dotyczyło podjęcia pilnych wysiłków w celu przestrzegania warunków rozejmu;
- i) postępowania zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Sahary Zachodniej;
- j) upewnienia się, że Zgromadzenie Ogólne ONZ, we współpracy z UE i ze Stanami Zjednoczonymi, dostarcza wszelkich instrumentów pozwalających zapewnić, że koncepcja dwóch państw w granicach z 1967 r. z Jerozolimą jako stolicą obu państw – państwa Izrael z bezpiecznymi i uznawanymi granicami oraz sąsiadującej z nim niepodległej, demokratycznej i zdolnej do samostanowienia Palestyny – współistniejących obok siebie w pokoju i poczuciu bezpieczeństwa, jest zrównoważona i skuteczna;
- k) apelowania o wzmocnienie pozycji i wspieranie instytucji irackich oraz przypominania o konieczności podjęcia działań na rzecz społeczeństwa o bardziej włączającym charakterze oraz na rzecz reintegracji wszystkich mniejszości etnicznych i religijnych, które zostały przesiedlone, w tym w północnym Iraku, gdzie po zakończeniu operacji wojskowej w Mosulu i okolicach należy znaleźć pokojowe i uwzględniające wszystkie podmioty rozwiązanie pokonfliktowe; ponownego zwrócenia uwagi na kluczowe znaczenie długotrwałej ochrony osób cywilnych oraz poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego podczas wojskowych operacji strategicznych w Iraku;
- l) dalszego zwalczania poważnych zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie Sahelu, na Saharze oraz w regionie jeziora Czad, Wielkich Jezior i Rogu Afryki z zamiarem wyeliminowania zagrożeń terrorystycznych ze strony ISIL/Da'ish i odłamów Al-Kaidy, jak również ze strony Boko Haram lub innych powiązanych grup terrorystycznych;
- m) podejmowania współpracy z całą społecznością międzynarodową na rzecz rozwiązania kryzysów humanitarnych i w dziedzinie bezpieczeństwa zagrażających kontynentowi afrykańskiemu, zwłaszcza w Somali, Sudanie Południowym, Sudanie, Republice Środkowoafrykańskiej, Mali, Nigerii, Burundi oraz ogólnie w regionie Wielkich Jezior; zachęcenia państw członkowskich ONZ do zwiększenia wsparcia na rzecz wzmocnienia roli i zdolności własnych Unii Afrykańskiej w mediacjach i zarządzaniu kryzysowym oraz dążenia do zapewnienia komplementarności z wysiłkami Biura Wsparcia ds. Budowania Pokoju ONZ; czuwania nad szybkim dostosowaniem MONUSCO do jej nowego zakresu zadań, a w szczególności wdrożenia porozumienia z dnia 31 grudnia 2016 r.;
- n) wezwania międzynarodowej społeczności, aby przyłączyła się do wysiłków związanych z zarządzaniem bieżącym kryzysem politycznym w Demokratycznej Republice Konga oraz do wysiłków mających zapobiec katastrofie państwowości w tym kraju;
- o) podkreślenia, jak ważne jest inwestowanie większych środków w zapobieganie konfliktom, przy uwzględnieniu takich czynników jak radykalizacja polityczna lub religijna, przemoc wyborcza, przesiedlenia ludności lub zmiana klimatu;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- p) zwrócenia uwagi członków ONZ, zwłaszcza członków Rady Bezpieczeństwa, na rosnące napięcie między niektórymi państwami Bałkanów Zachodnich; apelowania do liderów tych państw o powściągliwość w polityce regionalnej oraz wezwanie UE i ONZ do pełnego zaangażowania w poszukiwanie trwałych rozwiązań dwustronnych nieporozumień, w tym przez mediacje, jeśli zachodzi taka konieczność; potępienia działań podejmowanych przez Rosję w regionie Bałkanów Zachodnich, które grożą destabilizacją delikatnego procesu reform w krajach regionu oraz podważają ich ambicje związane z UE i NATO;
- q) dalszego zachęcania ONZ do podejmowania wysiłków na rzecz przywrócenia pokoju w Afganistanie i polepszenia niepewnej sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w tym kraju;
- r) zdecydowanego potępienia działań przywództwa Korei Północnej, zagrażających pokojowi na Półwyspie Koreańskim i poza nim; zachęcania Chin, jako stałego członka Rady Bezpieczeństwa ONZ, do wywierania dalszych nacisków na reżim północnokoreański, tak aby ten złagodził agresywne działania zagrażające bezpieczeństwu regionalnemu i międzynarodowemu; opracowania i wprowadzenia w praktyce zdecydowanej reakcji – popartej szerokim i dostatecznie solidnym konsensem międzynarodowym – mającej na celu powstrzymanie północnokoreańskiego reżimu od wrogiego zwiększania potencjału nuklearnego oraz od eksterytorialnych ukierunkowanych zabójstw, napaści i porwań;
- s) wezwania Zgromadzenia Ogólnego i Rady Bezpieczeństwa ONZ do omówienia napięć na Morzu Południowochińskim z zamiarem zgromadzenia wszystkich zainteresowanych stron przy jednym stole w celu sfinalizowania negocjacji dotyczących kodeksu postępowania;
- t) przyjęcia z zadowoleniem rezolucji nr 2307 (2016) przyjętej przez Radę Bezpieczeństwa ONZ oraz pogratulowania rządowi Kolumbii i narodowi kolumbijskiemu dążenia do pokoju;
- u) znacznego zwiększenia wsparcia przez państwa członkowskie na rzecz operacji utrzymywania i budowania pokoju prowadzonych przez ONZ, obejmujących element dotyczący praw człowieka i jasne strategie wyjścia, w szczególności przez zapewnianie personelu i sprzętu, a także zwiększenia roli, jaką UE odgrywa w rozwiązywaniu problemów w tym obszarze; zapewnienia większego wyeksponowania tego wsparcia i wkładu; dalszego rozwoju procedur stosowania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE w ramach wspierania operacji ONZ oraz poświęcenia należytej uwagi liczny aspektom złożonego zarządzania kryzysowego, takim jak prawa człowieka, zrównoważony rozwój oraz przyczyny masowej migracji; wspierania reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ dotyczącej korzystania przez nią z prawa weta, w przypadku gdy istnieją dowody na zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości;
- v) wspierania Sekretarza Generalnego ONZ w jego wysiłkach na rzecz zwiększenia zaangażowania ONZ w negocjacje pokojowe;
- w) wspierania pełnego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; wezwania do promowania równego i pełnego uczestnictwa kobiet jako aktywnych podmiotów; promowania aktywnego udziału kobiet w zapobieganiu konfliktom i ich rozwiązywaniu, a także roli kobiet w zwalczaniu brutalnego ekstremizmu; przypomnienia, że przemoc seksualna taka jak gwałt jest wykorzystywana jako taktyka wojenna i stanowi zbrodnię wojenną; zapewnienia bezpiecznej pomocy medycznej ofiarom gwałtów wojennych; wezwania do wzmocnienia ochrony praw kobiet i dziewcząt w sytuacjach konfliktowych, zwłaszcza jeżeli chodzi o przemoc seksualną, wspierania i wzmacniania międzynarodowych wysiłków na forum ONZ, aby położyć kres wykorzystywaniu dzieci w konfliktach zbrojnych, a także do zapewnienia analizy pod kątem płci, a także uwzględniania problematyki praw człowieka i płci we wszystkich działaniach ONZ; wezwania do opracowania wskaźników do pomiaru postępów w zakresie uczestnictwa kobiet w budowaniu pokoju i bezpieczeństwa;
- x) pilnego i niezwłocznego uwzględnienia wszystkich aspektów sprawozdania oceniającego ONZ z dnia 15 maja 2015 r. w sprawie egzekwowania prawa i pomocy w działaniach naprawczych w związku z wykorzystywaniem seksualnym i nadużyciami seksualnymi popełnionymi przez pracowników ONZ i inny personel podczas operacji pokojowych oraz ustanowienia funkcjonujących i przejrzystych mechanizmów nadzoru i rozliczalności; niezwłocznego przeprowadzenia dochodzenia wobec pracowników wojskowych i cywilnych, którzy popełnili akty przemocy seksualnej, a także ich ścigania i skazania;
- y) dalszego wzmocnienia znaczenia obowiązku ochrony jako ważnej zasady w działaniach państw członkowskich ONZ dotyczących rozstrzygania sporów, praw człowieka i rozwoju; dalszego wspierania wysiłków na rzecz postępów we wprowadzaniu w praktyce zasady dotyczącej obowiązku ochrony oraz wspierania ONZ w dalszym odgrywaniu kluczowej roli w pomaganiu państwom we wdrażaniu obowiązku ochrony w celu przestrzegania praw człowieka, praworządności i międzynarodowego prawa humanitarnego; promowania szerokiej definicji koncepcji bezpieczeństwa ludzkiego i obowiązku ochrony;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- z) zachęcenia wszystkich państw członkowskich ONZ do podpisania i ratyfikowania Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i transferu min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu;
- aa) angażowania się w jawną i kompleksową debatę z wszystkimi członkami Zgromadzenia Ogólnego ONZ na temat znaczenia poszanowania ograniczeń konstytucyjnych w ramach uprawnień prezydenckich na całym świecie;

Walka z terroryzmem

- ab) ponownego jednoznacznego potępienia terroryzmu oraz pełnego wsparcia działań ukierunkowanych na pokonanie i wyeliminowanie organizacji terrorystycznych, w szczególności tzw. ISIL/Daish stanowiącego wyraźne zagrożenie dla bezpieczeństwa regionalnego i międzynarodowego; nalega, aby wszelkie działania podejmowane w ramach walki z terroryzmem były w pełni zgodne z międzynarodowym prawem humanitarnym i prawem dotyczącym praw człowieka;
- ac) wspierania ONZ w dążeniu do uczynienia z walki z terroryzmem kluczowego elementu strategii prewencyjnej, zgodnie z zaangażowaniem UE w działania zapobiegawcze mające na celu zwalczanie terroryzmu i przeciwdziałanie brutalnemu ekstremizmowi; wzmocnienia wspólnych wysiłków UE i ONZ na rzecz zwalczania pierwotnych przyczyn skrajnych form przemocy i terroryzmu, przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym oraz rozwoju badań i budowania zdolności w zakresie cyberobrony; promowania kształcenia jako głównego narzędzia zapobiegania brutalnemu ekstremizmowi i korzystania z dorobku istniejących inicjatyw partnerów lokalnych do projektowania, wdrażania i opracowywania koncepcji przeciwdziałania radykalizacji i rekrutacji terrorystów, przy jednoczesnym promowaniu międzynarodowych działań zmierzających do postawienia przed sądem osób odpowiedzialnych za przemoc; wspierania zwiększonego wkładu UE w inicjatywy ONZ w zakresie budowania zdolności, dotyczące zwalczania transgranicznych bojowników i brutalnego ekstremizmu;
- ad) wzmocnienia wysiłków w zakresie ukrócenia rekrutacji i zwalczania propagandy terrorystycznej szerzonej nie tylko za pośrednictwem platform mediów społecznościowych, ale także sieci zradykalizowanych głosicieli nienawiści; wspierania działań zwiększających odporność społeczności, do których kierowana jest ekstremistyczna propaganda i które są podatne na radykalizację postaw, w tym przez uwzględnienie jej przyczyn ekonomicznych, społecznych, kulturowych i politycznych; wspierania strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania radykalizacji postaw i na rzecz deradykalizacji zgodnie z planem działań ONZ w kwestii zapobiegania brutalnemu ekstremizmowi; przypomnienia, że promowanie i ochrona praw człowieka oraz poszanowanie państwa prawa stanowią kluczowe elementy polityki walki z terroryzmem;
- ae) współpracy ze Zgromadzeniem Ogólnym ONZ w przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu, a także budowania mechanizmów w celu identyfikowania terrorystów i organizacji terrorystycznych oraz wzmocnienia mechanizmów zamrażania aktywów na całym świecie, przy jednoczesnym zachowaniu międzynarodowych standardów uczciwego procesu i praworządności;
- af) wzmocnienia skuteczności polityki międzynarodowej, współpracy prawnej i sądowej w walce z terroryzmem i przestępczością międzynarodową; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2322 (2016) oraz podkreśla potrzebę przyspieszenia procesów w ramach międzynarodowej współpracy sądowej w celu wzmocnienia istniejących mechanizmów międzynarodowej współpracy policyjnej oraz zaktualizowania sieci kontaktów między instytucjami administracji centralnej i organami sądowymi;

Nierozprzestrzenianie broni i rozbrojenie

- ag) wspierania wysiłków UE w celu uniemożliwiania podmiotom niepaństwowym i grupom terrorystycznym opracowywania, wytwarzania, zakupu lub przekazywania broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia; domagania się pełnej zgodności z Układem o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT), konwencją o zakazie broni chemicznej oraz konwencją o zakazie broni biologicznej i toksycznej, a także podjęcia aktywnych działań na rzecz powszechnego rozbrojenia;
- ah) promowania pełnego wdrożenia Traktatu o handlu bronią oraz zachęcania wszystkich państw członkowskich ONZ do podpisania i ratyfikowania tego traktatu;
- ai) podjęcia działań na rzecz skuteczniejszych operacji przeciwko przenikaniu broni oraz nielegalnemu obrotowi bronią i amunicją, w tym bronią strzelecką i lekką, w szczególności przez opracowanie systemu śledzenia broni; wezwania członków ONZ do aktywnych działań na rzecz powszechnego rozbrojenia;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- aj) zwrócenia szczególnej uwagi na postępy technologiczne w dziedzinie wykorzystania robotyki do produkcji broni, w szczególności na uzbrojone roboty i bezałogowe statki powietrzne, oraz ich zgodność z prawem międzynarodowym; ustanowienia ram prawnych w sprawie bezałogowych statków powietrznych i uzbrojonych robotów zgodnych z istniejącym międzynarodowym prawem humanitarnym w celu zapobiegania nieprawidłowemu użyciu tej technologii w nielegalnych działaniach podmiotów państwowych i niepaństwowych;

Migracja

- ak) wzywa do wzmocnienia światowej reakcji na migrację w oparciu o doświadczenia z udanego posiedzenia plenarnego ONZ na wysokim szczeblu poświęconego masowemu przemieszczaniu się uchodźców i migrantów z dnia 19 września 2016 r., a także przez rozwiązanie pojawiających się problemów w obszarze bezpieczeństwa z wyszczególnieniem aspektów dotyczących nielegalnej migracji, takich jak przemyt ludzi i handel ludźmi, oraz dążenia do umożliwienia legalnej migracji; podkreślenia potrzeby skutecznego i pilnego zobowiązania się do zajęcia się podstawowymi przyczynami kryzysów humanitarnych oraz bezprecedensowych przepływów migracyjnych i uchodźców;
- al) promowania większego wsparcia na rzecz prac Biura UNHCR w zakresie wdrażania międzynarodowego mandatu Biura do ochrony uchodźców, w tym grup szczególnie narażonych, takich jak kobiety, dzieci i osoby niepełnosprawne; podkreślenia znacznego niedopasowania poziomu płynności do potrzeb budżetowych Biura UNHCR i otrzymywanych środków pieniężnych oraz domagania się większej globalnej solidarności; wezwania do zwiększenia finansowania ze zwykłego budżetu ONZ zasadniczych funkcji UNHCR w celu zagwarantowania jego funkcjonowania; wezwania do zaangażowania politycznego, finansowania i konkretnych aktów solidarności w celu wsparcia Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów;
- am) popierania i ochrony praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI), wezwania do uchylenia ustawodawstwa państw członkowskich ONZ, które kryminalizuje osoby ze względu na ich seksualność lub tożsamość płciową, oraz promowania międzynarodowych działań zwalczających przestępstwa z nienawiści o charakterze homofobicznym i transfobicznym;
- an) promowania i poszanowania zasad wolności opinii i wyrażania jej zgodnie z art. 19 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz podkreślenia znaczenia wolności prasy w zdrowym społeczeństwie i roli każdego obywatela w tym aspekcie;
- ao) wezwania do wzmocnienia systemów ochrony dzieci oraz wsparcia konkretnych środków w najlepszym interesie dzieci będących uchodźcami i migrantami, w oparciu o Konwencję o prawach dziecka;
- ap) domagania się podjęcia zwiększonych wysiłków w celu zapobiegania nielegalnej migracji oraz zwalczania przemytu ludzi i handlu nimi, w szczególności przez walkę z siatkami przestępczymi dzięki terminowej i skutecznej wymianie odpowiednich informacji wywiadowczych; poprawy metod identyfikacji i ochrony ofiar oraz wzmocnienia współpracy z państwami trzecimi w celu śledzenia, konfiskaty i odzyskiwania zysków z działalności przestępczej w tym sektorze; podkreślenia – na szczeblu ONZ – znaczenia ratyfikacji i pełnego wdrożenia Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz uzupełniającego ją protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną oraz protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi;

Prawa człowieka, demokracja i praworządność

- aq) wezwania wszystkich państw, w tym państw członkowskich UE, do szybkiego ratyfikowania Protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ustanawiającego mechanizmy dochodzeniowe i mechanizmy składania skarg;
- ar) wezwania wszystkich państw, w szczególności państw członkowskich UE, do aktywnego uczestnictwa w negocjacjach w Biurze UNHCR w Genewie dotyczących międzynarodowego wiążącego traktatu w sprawie korporacji międzynarodowych i praw człowieka;
- as) ponownego stwierdzenia w jasny i stanowczy sposób, że wszystkie prawa człowieka uzgodnione na mocy konwencji ONZ są powszechne, niepodzielne, współzależne i wzajemnie powiązane oraz że należy egzekwować poszanowanie tych praw; domagania się większej ochrony praw człowieka i podstawowych wolności niezależnie od tego, w jakiej formie się wyrażają, w tym w kontekście nowych technologii; dalszego zachęcania wszystkich państw członkowskich ONZ do podpisania, ratyfikowania i wdrożenia różnych konwencji w sprawie praw człowieka oraz wywiązywania się z ich obowiązków w zakresie sprawozdawczości w ramach tych instrumentów; wezwania do obrony wolności opinii i wypowiedzi; podkreślenia roli wolnych mediów;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- at) wezwania wszystkich państw członkowskich ONZ do wdrożenia zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pokrewnych przejawów nietolerancji; promowania, wzmocnienia i uwzględniania działań wspierających równość kobiet i mężczyzn; wezwania do dalszego wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt, wzmocnienia przywództwa oraz uczestnictwa kobiet na wszystkich szczeblach procesów decyzyjnych, w tym zwracania szczególnej uwagi na włączenie kobiet należących do mniejszości; apelowania o wyeliminowanie wszelkiej przemocy i dyskryminacji względem kobiet i dziewcząt, wraz z uwzględnieniem dyskryminacji ze względu na tożsamość płciową oraz ekspresję płciową; promowania praw dziecka, zwłaszcza przez zapewnienie dzieciom dostępu do kształcenia i rehabilitacji oraz reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, wyeliminowania pracy dzieci, tortur, oskarżania dzieci o czary, handlu dziećmi, wczesnych małżeństw i wykorzystywania seksualnego dzieci; aktywnego wspierania dalszych działań przeciwko łamaniu praw osób LGBTI; wspierania ścisłego monitorowania sytuacji osób LGBTI i obrońców praw człowieka działających na rzecz osób LGBTI w krajach, w których obowiązują prawa skierowane przeciwko osobom LGBTI;
- au) dalszego popierania wolności religii lub przekonań; wezwania do podjęcia zwiększonych wysiłków na rzecz ochrony praw mniejszości religijnych i innych; wezwania do wzmocnienia ochrony mniejszości religijnych i etnicznych przed prześladowaniem i przemocą; wezwania do uchylenia praw penalizujących bluźnierstwo lub apostazję, które stanowią pretekst do prześladowania mniejszości religijnych i osób niewierzących; wspierania prac Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań; wzmocnienia prac na rzecz uznania przez ONZ ludobójstwa popełnionego przez tzw. ISIL/Daish na mniejszościach religijnych, etnicznych i innych oraz przekazania do Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) przypadków podejrzeń o zbrodnie przeciwko ludzkości, zbrodnie wojenne i ludobójstwo; wspierania prac ONZ służących przeciwdziałaniu torturom oraz innemu okrutnemu, niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu, masowym egzekucjom i egzekucjom za przestępstwa narkotykowe;
- av) ponownego wyrażenia swojego jednoznacznego potępienia wszelkich aktów przemocy, napastowania, zastraszania lub prześladowania względem obrońców praw człowieka, osób zgłaszających przypadki naruszenia, dziennikarzy i blogerów; apelowania o powołanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ do spraw bezpieczeństwa dziennikarzy;
- aw) przypomnienia, że podczas wyboru członków Rady Praw Człowieka (UNHCR) Zgromadzenie Ogólne ONZ ma obowiązek brać pod uwagę, czy kandydaci przestrzegają zasad promowania i ochrony praw człowieka, praworządności i demokracji; wezwania do ustanowienia jasnych kryteriów skuteczności przestrzegania praw człowieka dla członkostwa w UNHCR;
- ax) wzmocnienia roli Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz międzynarodowego systemu sądownictwa karnego w celu promowania odpowiedzialności i położenia kresu bezkarności; wezwania wszystkich państw członkowskich ONZ do współpracy z MTK poprzez ratyfikację statutu rzymskiego oraz do zachęcania do ratyfikacji poprawek z Kampali; zapewnienia MTK silnego wsparcia dyplomatycznego, politycznego i finansowego;
- ay) przypomnienia o stanowisku UE „zero tolerancji” dla kary śmierci; utrzymania silnego zaangażowania w propagowanie zniesienia kary śmierci na całym świecie; wezwania do moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz kontynuowania prac na rzecz powszechnego zniesienia kary śmierci; wszczęcia inicjatywy w celu promowania międzynarodowych ram dotyczących narzędzi tortur i kary śmierci, w oparciu o doświadczenia z wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 w tej sprawie;
- az) zachęcania do silniejszego zaangażowania się w promowanie praworządności, przekrojowej kwestii, która łączy trzy filary ONZ: pokój i bezpieczeństwo, prawa człowieka i rozwój; współpracy z Wysokim Komisarzem NZ ds. Praw Człowieka w celu wezwania władz Wenezueli do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i szanowania zasady podziału władz;
- ba) wspierania wysiłków ONZ w zakresie wdrożenia międzynarodowych ram dotyczących sportu i praw człowieka, które ułatwiają zapobieganie naruszeniom praw człowieka, ich monitorowanie i zapewnianie środków odwoławczych w związku z dużymi imprezami sportowymi;
- bb) dalszego wspierania prac Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka w zakresie poprawy rozliczalności i dostępu do środków odwoławczych dla ofiar przypadków naruszeń praw człowieka związanych z działalnością biznesową w celu zapewnienia wkładu w sprawiedliwy i skuteczniejszy system środków odwoławczych w ramach prawa krajowego, w szczególności w przypadku poważnych naruszeń praw człowieka w sektorze biznesowym; wezwania wszystkich rządów do wywiązania się z obowiązków w zakresie zapewnienia poszanowania praw człowieka, dostępu

Środa, 5 lipca 2017 r.

do wymiaru sprawiedliwości dla ofiar, które napotykają praktyczne i prawne trudności w uzyskiwaniu dostępu do środków odwoławczych na szczeblu krajowym i międzynarodowym w odniesieniu do naruszeń praw człowieka związanych z działalnością biznesową;

Rozwój

- bc) podkreślania wiodącej roli UE w procesie, który doprowadził do przyjęcia Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 (agendy 2030) i jej 17 celów zrównoważonego rozwoju przez Zgromadzenie Ogólne ONZ we wrześniu 2015 r.; podjęcia konkretnych działań na rzecz skutecznego wdrożenia Agendy 2030 oraz jej 17 celów zrównoważonego rozwoju stanowiących istotne narzędzia w zakresie zapobiegania i zrównoważonego rozwoju; podjęcia starań na rzecz lepszego życia przyszłych pokoleń oraz zachęcania państw do przyjęcia odpowiedzialności i ustanowienia ram krajowych na rzecz osiągnięcia 17 celów zrównoważonego rozwoju oraz wspierania państw w tym zakresie; wspierania państw członkowskich ONZ w realizacji ich zobowiązań dotyczących wydatków na pomoc rozwojową oraz apelowania o przyjęcie solidnych ram obejmujących zestaw wskaźników i korzystanie z danych statystycznych w celu monitorowania postępów i zagwarantowania odpowiedzialności za ocenę sytuacji w krajach rozwijających się, monitorowania postępów i zapewnienia rozliczalności; podkreślenia, że oprócz PKB należy skupić się na innych wskaźnikach w celu dokonania dokładniejszej oceny realiów krajów rozwijających się i skutecznego działania w zakresie ograniczania ubóstwa oraz pracy na rzecz zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w przypadku krajów o średnich dochodach; wezwania UE do dążenia do inicjatyw ponadnarodowych w obszarze promowania i ochrony praw kobiet; wezwania do pełnego wdrożenia pekińskiej platformy działania oraz programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju oraz spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju;
- bd) kontynuowania wysiłków na rzecz zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w ramach wszystkich strategii politycznych UE, co ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, oraz zachęcania na szczeblu ONZ do zapewnienia większej spójności polityki zgodnie z celem 17.14; wspierania działań ONZ na potrzeby zintensyfikowania wysiłków w zakresie zapewniania zintegrowanego i skoordynowanego wsparcia politycznego na rzecz wdrożenia agendy 2030, a w rezultacie promowania systemu rozwoju ONZ działającego w bardziej zintegrowany sposób, przy jednoczesnym wzmocnieniu współpracy między agencjami i wspólnej realizacji projektów, w szczególności wzmacniając korelację bezpieczeństwa i rozwoju; wezwania ONZ do systematycznego włączania budowania zdolności i dobrych rządów do długofalowych strategii rozwoju w celu zwalczania ubóstwa i głodu, zapobiegania konfliktom i budowania odporności, aby skuteczniej promować ekologicznie, gospodarczo i społecznie zrównoważony rozwój, walkę z nierównościami społecznymi i nieść pomoc humanitarną ludności; podkreślenia, że dostęp do bezpiecznych, niezawodnych i przystępnych usług zaopatrzenia w wodę i odpowiedniej infrastruktury sanitarnej podnosi jakość życia, ożywia lokalną gospodarkę i wspiera powstawanie godnych miejsc pracy;
- be) domagania się, by Forum Polityczne Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju (HLPF) stało się głównym organem decyzyjnym odpowiedzialnym za zapewnienie spójnego, skutecznego i integracyjnego procesu monitorowania i oceny realizacji celów zrównoważonego rozwoju; uznania istotnej roli odgrywanej przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego i lokalne podmioty w celu skutecznego wdrożenia agendy 2030 i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; uznania pomocnej roli celów zrównoważonego rozwoju i ich wpływu na międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo;

Zmiana klimatu

- bf) zapewnienia, aby UE nadal przodowała w przeciwdziałaniu zmianie klimatu i współpracowała z ONZ w tym zakresie; wezwania wszystkich państw członkowskich ONZ do przestrzegania porozumienia paryskiego oraz szybkiego wdrożenia decyzji podjętych na szczycie klimatycznym ONZ w 2015 r.;
- bg) ścisłej współpracy z małymi państwami wyspiarskimi i innymi krajami odczuwającymi najpoważniejsze konsekwencje zmiany klimatu w celu zapewnienia, by ich głos i ich potrzeby były uwzględniane na różnych forach ONZ;

UE a reforma systemu ONZ

- bh) wezwania państw członkowskich UE do ściślejszej koordynacji działań w organach i jednostkach systemu Narodów Zjednoczonych, oraz dalszego angażowania się we wzmocnienie statusu obserwatora UE w pewnych podorganizacjach ONZ; wzmocnienia komunikacji oraz zapewnienia, by stanowiska państw członkowskich na szczeblu UE były w jeszcze większym stopniu skoordynowane; dążenia do dostosowania stanowisk z krajami kandydującymi, krajami partnerskimi i innymi państwami o podobnych poglądach;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- bi) wezwania do prac nad wzmocnieniem międzynarodowej współpracy podatkowej, wspierających utworzenie międzynarodowego organu podatkowego w systemie ONZ; zwalczania uchylania się od płacenia podatków i prania pieniędzy dzięki światowej automatycznej wymianie informacji na temat podatków oraz tworzeniu wspólnych globalnych czarnych list rajów podatkowych;
 - bj) aktywnego wspierania kompleksowej reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ w oparciu o szeroki konsensus w celu lepszego odzwierciedlania nowej rzeczywistej sytuacji na świecie oraz skuteczniejszego stawienia czoła obecnym i przyszłym wyzwaniom dla bezpieczeństwa; wspierania osiągnięcia długoterminowego celu, jakim jest przyznanie UE miejsca w zreformowanej Radzie Bezpieczeństwa ONZ; zaapelowania do członków Rady Bezpieczeństwa ONZ o niestosowanie przysługującego im prawa weta w przypadku, gdy popełniane są zbrodnie przeciwko ludzkości; motywowania do ożywienia prac Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz lepszej koordynacji i spójności działań wszystkich instytucji ONZ, co powinno zwiększyć wydajność, skuteczność, legitymację, przejrzystość, rozliczalność, zdolności i reprezentatywność systemu w celu szybszego reagowania na globalne wyzwania;
 - bk) silnego poparcia dla programu reform nowo wybranego Sekretarza Generalnego ONZ; wspierania impulsu do reform systemu pokoju i bezpieczeństwa ONZ, funkcjonowania i struktury Sekretariatu przez uproszczenie, decentralizację i elastyczność oraz uproszczenia struktury finansowej; ustanowienia skutecznego systemu ochrony osób zgłaszających przypadki naruszenia w ONZ;
 - bl) aktywnego wspierania wysiłków Sekretarza Generalnego ONZ w zakresie powoływania większej liczby kobiet na wyższe stanowiska kierownicze na szczeblu zarządzania ONZ;
 - bm) promowania debaty na temat roli parlamentów i zgromadzeń regionalnych w systemie ONZ oraz na temat ustanowienia Zgromadzenia Parlamentarnego Narodów Zjednoczonych w celu wzmocnienia demokratycznego profilu i wewnętrznego procesu demokratycznego organizacji oraz umożliwiania społeczeństwu obywatelskiemu na całym świecie bezpośredniego uczestnictwa w procesie decyzyjnym;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych i Komisji, a do wiadomości – Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych oraz Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych.
-

Środa, 5 lipca 2017 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2017)0293

Dostęp do informacji poufnych (wykładnia art. 5 ust. 5 i art. 210a Regulaminu)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie dostępu do informacji poufnych (wykładnia art. 5 ust. 5 i art. 210a Regulaminu) (2017/2095(REG))

(2018/C 334/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącej Komisji Spraw Konstytucyjnych z dnia 23 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając art. 226 Regulaminu,

1. przyjmuje następującą wykładnię art. 5 ust. 5 Regulaminu:

„Dostęp do informacji poufnych podlega zasadom określonym w porozumieniach międzyinstytucjonalnych zawartych przez Parlament w odniesieniu do postępowania z informacjami poufnymi^(1a) i do wewnętrznych przepisów wykonujących te porozumienia, przyjętych przez właściwe organy Parlamentu^(1b).”

^(1a) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim i Radą dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony (Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1).

Porozumienie ramowe z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47).

Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 12 marca 2014 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą w sprawie przekazywania Parlamentowi Europejskiemu i wykorzystywania przez Parlament Europejski posiadanych przez Radę informacji niejawnych dotyczących spraw innych niż z dziedziny wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (Dz.U. C 95 z 1.4.2014, s. 1).

^(1b) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2002 r. w sprawie wykonania porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim i Radą dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony (Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 4).
Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2013 r. dotycząca przepisów regulujących postępowanie z informacjami poufnymi w Parlamencie Europejskim (Dz.U. C 96 z 1.4.2014, s. 1).”

2. przyjmuje następującą wykładnię art. 210a Regulaminu:

„Niniejszy artykuł ma zastosowanie do zakresu, w jakim mające zastosowanie ramy prawne odnoszące się do postępowania z informacjami poufnymi przewidują możliwość zapoznawania się z informacjami poufnymi podczas posiedzeń przy drzwiach zamkniętych odbywających się poza zabezpieczonymi pomieszczeniami.”

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0307

Powołanie komisji specjalnej ds. terroryzmu oraz zakres jej kompetencji, jej liczebność i okres sprawowania przez nią mandatu**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie powołania komisji specjalnej ds. terroryzmu oraz w sprawie zakresu jej kompetencji, jej liczebności i okresu sprawowania przez nią mandatu (2017/2758(RSO))**

(2018/C 334/22)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt decyzji Konferencji Przewodniczących,

— uwzględniając art. 197 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że na mocy art. 67 TFUE Unia Europejska ma jasno określone kompetencje w zakresie gwarantowania wysokiego poziomu bezpieczeństwa, a organy krajowe odpowiadają za zwalczanie terroryzmu, o czym mowa w art. 73 TFUE; mając ponadto na uwadze szersze zobowiązania w odniesieniu do współpracy transgranicznej, o których mowa w tytule V TFUE, poświęconym współpracy policji i wymiarów sprawiedliwości w kontekście wewnętrznego bezpieczeństwa Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że celem powoływanej komisji specjalnej powinno być usuwanie praktycznych przeszkód i niedociągnięć ustawodawczych w ramach zwalczania terroryzmu w całej Unii Europejskiej oraz współ z partnerami i podmiotami międzynarodowymi, przy czym na szczególną uwagę zasługuje współpraca i wymiana informacji;
- C. mając na uwadze, że braki i luki we współpracy oraz wymianie informacji między krajowymi organami ścigania, a także interoperacyjność europejskich baz danych do celów wymiany informacji to kwestie najwyższej wagi zarówno z punktu widzenia właściwego funkcjonowania strefy Schengen, jak i ochrony zewnętrznych granic UE, wobec czego powinny one stanowić podstawę mandatu udzielonego komisji specjalnej;
- D. mając na uwadze, że poszanowanie praw podstawowych stanowi czynnik o zasadniczym znaczeniu dla powodzenia polityki zwalczania terroryzmu;
1. postanawia powołać komisję specjalną ds. terroryzmu, która w ramach przyznanych jej ściśle określonych kompetencji będzie mogła podejmować następujące czynności:
- a) bezstronnie badać, analizować i oceniać skalę zagrożenia terrorystycznego w Europie oraz fakty przedstawiane przez organy ścigania państw członkowskich, właściwe agencje UE i uznanych ekspertów, jak również proponować odpowiednie środki mające na celu udzielanie pomocy Unii Europejskiej i jej państwom członkowskim w zakresie zapobiegania przestępstwom terrorystycznym, prowadzenia dochodzeń w sprawie takich przestępstw oraz ścigania winnych tych przestępstw;
- b) bezstronnie i w ramach podejścia opartego na dowodach określać i analizować potencjalne błędy i nieprawidłowości, które umożliwiły niedawne ataki terrorystyczne w różnych państwach członkowskich, zwłaszcza poprzez gromadzenie, opracowywanie i analizowanie wszelkich informacji, jakimi służby wywiadowcze, organy ścigania lub organy sądowe państw członkowskich dysponują o sprawcach, zanim ci dopuszczą się przestępstwa terrorystycznego;
- c) badać i oceniać wdrażanie istniejących środków i instrumentów w dziedzinie zarządzania granicami zewnętrznymi, co obejmuje również nieprawidłowe funkcjonowanie kontroli na granicach zewnętrznych, przez co osobom legitymującym się fałszywymi dokumentami pozwolono na wjazd do Europy, a także dokonywać oceny przyczyn, dla których niektóre państwa członkowskie nie są w stanie w pełni wywiązać się ze swoich zobowiązań wynikających z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen); gromadzić i analizować informacje o ewentualnej niezdolności państw członkowskich i Komisji do zadbania o pełne wdrożenie odpowiednich postanowień rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399⁽²⁾ (kodeks graniczny Schengen) oraz proponować odpowiednie środki w celu wyeliminowania wykrytych niedociągnięć;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- d) identyfikować problemy w zakresie wymiany informacji sądowych, informacji od organów ścigania i informacji wywiadowczych między państwami członkowskimi; badać w szczególności szeroko rozpowszechnione rzekome błędy w gromadzeniu, analizowaniu i przekazywaniu informacji mogących przyczynić się do zapobieżenia atakom, zwłaszcza poprzez:
- analizowanie i ocenianie skuteczności unijnych baz danych, takich jak System Informacyjny Schengen (SIS), wizowy system informacyjny (VIS) i wspólny europejski model wymiany informacji (ELIXM), a także ewentualnych błędów państw członkowskich we wdrażaniu istniejących instrumentów prawnych, takich jak decyzja Rady 2008/615/WSiSW⁽¹⁾ lub decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW⁽²⁾; w szczególności analizowanie przyczyn niezdolności niektórych państw członkowskich do wprowadzania informacji do tych baz danych, zwłaszcza w ramach ich obowiązków określonych w rozporządzeniu w sprawie Systemu Informacyjnego Schengen i w decyzji Rady 2007/533/WSiSW⁽³⁾,
 - analizowanie rzekomej niezdolności państw członkowskich do spełnienia obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 3 decyzji Rady 2005/671/WSiSW⁽⁴⁾, zgodnie z którym Europolowi i Eurojustowi przekazuje się co najmniej informacje wymienione w ust. 4 i 5 tego artykułu zgromadzone przez odpowiedni organ,
 - gromadzenie informacji na temat obowiązku wynikającego z art. 3 i 7 decyzji ramowej 2006/960/WSiSW oraz analizowanie, czy organy państw członkowskich wywiązują się z tego obowiązku, zwłaszcza jeżeli chodzi o zagwarantowanie, że właściwe organy ścigania udostępniają właściwym organom ścigania innych państw członkowskich odpowiednie informacje i dane wywiadowcze w przypadkach, w których istnieją poparte faktami powody, aby uznać, że takie informacje i dane wywiadowcze mogłyby być pomocne w wykrywaniu lub badaniu przestępstw, o których mowa w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁽⁵⁾, oraz w zapobieganiu im,
 - badanie, czy Europol w pełni wywiązał się z obowiązku powiadomienia, wynikającego z art. 17 decyzji Rady 2009/371/WSiSW⁽⁶⁾, uchylonej na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁽⁷⁾,
 - badanie, czy jednostki krajowe państw członkowskich w pełni wywiązały się z obowiązku wynikającego z art. 8 ust. 4 lit. a) decyzji 2009/371/WSiSW, uchylonej na mocy rozporządzenia (UE) 2016/794, oraz udostępnianie Europolowi z własnej inicjatywy informacji i danych wywiadowczych potrzebnych mu do realizowania powierzonych mu zadań,
 - badanie ewentualnych problemów w wymianie informacji między agencjami UE, a także środków prawnych i potrzeb tych agencji w zakresie dostępu do Systemu Informacyjnego Schengen oraz do innych odpowiednich systemów informacyjnych UE,
 - ocenianie nieformalnej współpracy podejmowanej przez służby wywiadowcze państw członkowskich oraz ocenianie skuteczności pod kątem wymiany informacji i praktycznej współpracy,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych (Dz.U. L 253 z 29.9.2005, s. 22).

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

- ocenianie relacji Unii Europejskiej z krajami trzecimi i międzynarodowymi agencjami w kontekście zwalczania terroryzmu, w tym również istniejącej współpracy międzynarodowej i istniejących instrumentów w zakresie walki z terroryzmem, co obejmuje również wymianę najlepszych praktyk i skuteczność obecnego poziomu wymiany informacji;
- e) oceniać wpływ unijnych przepisów antyterrorystycznych i ich wdrażania na prawa podstawowe;
- f) oceniać dostępność i skuteczność wszystkich zasobów przyznanych właściwym organom zaangażowanym w walkę z terroryzmem (policja, wojsko, wymiar sprawiedliwości, budżet, wywiad, nadzór, informacja, informatyka itd.) w państwach członkowskich i na szczeblu UE; przeanalizować ewentualne braki we współpracy policyjnej i przeszkody w praktycznej współpracy transgranicznej organów ścigania w dochodzeniach związanych ze zwalczaniem terroryzmu, określając techniczne, strukturalne i prawne ograniczenia zdolności w zakresie prowadzenia dochodzeń;
- g) zbadać braki w systemach sądowniczych i współpracy sądowej na szczeblu UE, a także we współpracy w zakresie dochodzeń transgranicznych, w szczególności za pośrednictwem Eurojustu, Europejskiej Sieci Sądowej, wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, europejskiego nakazu aresztowania oraz europejskiego nakazu dochodzeniowego; określić techniczne, strukturalne i prawne ograniczenia zdolności w zakresie prowadzenia dochodzeń i ścigania;
- h) przeanalizować obecną wymianę najlepszych praktyk i współpracę między organami krajowymi a właściwymi organami UE w odniesieniu do ochrony miękkich celów, w tym obszarów tranzytowych, takich jak porty lotnicze i dworce kolejowe, a także ochrony infrastruktury krytycznej, o której mowa w dyrektywie Rady 2008/114/WE ⁽¹⁾;
- i) zbadać obecne mechanizmy dostępne dla ofiar terroryzmu, w szczególności dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE ⁽²⁾, określając istniejące dobre praktyki, którymi należy się wymieniać;
- j) gromadzić informacje oraz analizować proces radykalizacji, a także skuteczność programów deradykalizacji, wprowadzonych w ograniczonej liczbie państw członkowskich; określić istniejące dobre praktyki, którymi należy się wymieniać, a także ocenić, czy państwa członkowskie podjęły odpowiednie działania w tym zakresie;
- k) oceniać skuteczność współpracy między państwami członkowskimi oraz skuteczność współpracy między właściwymi organami, podmiotami zobowiązanymi i organami ścigania w zwalczaniu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE ⁽³⁾, oraz prowadzić wymianę poglądów z zainteresowanymi podmiotami w sektorze bankowym, organami ds. zwalczania nadużyć finansowych, i organami ścigania, w celu identyfikowania nowych form finansowania terroryzmu, w tym jego powiązań z przestępczością zorganizowaną;
- l) wydać wszelkie zalecenia, jakie uzna za konieczne we wszystkich wyżej wymienionych kwestiach, i w tym celu nawiązać niezbędne kontakty, przeprowadzać wizyty i organizować wysłuchania z udziałem instytucji UE i odpowiednich agencji oraz instytucji krajowych i międzynarodowych, parlamentów krajowych i rządów państw członkowskich oraz krajów trzecich, urzędników zaangażowanych w codzienną walkę z terroryzmem, np. z organów ścigania, policji i służb wywiadowczych, a także sędziów i przedstawicieli środowisk naukowych, świata biznesu i społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji reprezentujących ofiary;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

2. podkreśla, że wszelkie zalecenia komisji specjalnej są monitorowane przez właściwe komisje stałe;
 3. postanawia, że kompetencje, personel oraz dostępne zasoby komisji stałych Parlamentu, odpowiedzialnych za kwestie związane z przyjmowaniem, monitorowaniem i wdrażaniem prawodawstwa UE odnoszącego się do obszaru odpowiedzialności komisji specjalnej, pozostają bez zmian;
 4. postanawia, że jeżeli prace komisji specjalnej obejmują zapoznanie się z dowodami o niejawnym charakterze, zeznania zawierające dane osobowe lub informacje tajne, wymianę poglądów lub wysłuchania z udziałem władz i organów w sprawie tajnych, poufnych, niejawnych lub szczególnie chronionych informacji dotyczących bezpieczeństwa narodowego lub publicznego, posiedzenia komisji odbywają się przy drzwiach zamkniętych; postanawia, że świadkowie i biegli mają prawo do wygłaszania oświadczeń i składania zeznań z wyłączeniem jawności;
 5. postanawia, że tajne lub poufne dokumenty, które otrzymała komisja specjalna, bada się zgodnie z procedurą określoną w art. 210a Regulaminu PE, tak aby jedynie przewodniczący, sprawozdawca, kontrsprawozdawcy, koordynatorzy i wyznaczeni urzędnicy mieli do nich dostęp oraz by informacje te były wykorzystywane wyłącznie do celów sporządzania sprawozdania śródkresowego i sprawozdania końcowego komisji specjalnej; postanawia, że posiedzenia odbywają się w salach wyposażonych w taki sposób, aby obrady nie mogły być słyszane przez osoby nieupoważnione;
 6. postanawia, że przed uzyskaniem dostępu do informacji niejawnych lub przed zapoznaniem się z dowodami stanowiącymi zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub publicznego wszyscy posłowie i urzędnicy otrzymują poświadczenie bezpieczeństwa zgodnie z obowiązującymi wewnętrznymi zasadami i procedurami;
 7. postanawia, że informacje uzyskane przez komisję specjalną są wykorzystywane wyłącznie w celu wykonywania jej obowiązków i nie mogą być ujawniane osobom trzecim; postanawia, że informacje te nie mogą być podawane do wiadomości publicznej, jeżeli zawierają informacje tajne lub poufne albo jeżeli wymieniają osoby z nazwiska;
 8. postanawia, że komisja specjalna będzie liczyć 30 członków;
 9. postanawia, że okres sprawowania mandatu komisji specjalnej wyniesie 12 miesięcy, chyba że Parlament wydłuży mandat przed jego wygaśnięciem, i że okres ten rozpoczyna swój bieg z dniem posiedzenia inauguracyjnego komisji; postanawia, że komisja specjalna przedłoży Parlamentowi sprawozdanie śródkresowe i sprawozdanie końcowe, zawierające ustalenia faktyczne i zalecenia dotyczące działań i inicjatyw, które należy podjąć.
-

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2017)0275

Nominacja członka Komisji Europejskiej**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia nominacji Mariyi Gabriel na członka Komisji (C8-0166/2017 – 2017/0805(NLE))**

(2018/C 334/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 246 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając pkt 6 Porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezygnację Kristaliny Georgiewej ze stanowiska członka Komisji,
 - uwzględniając pismo Rady z dnia 29 maja 2017 r., w drodze którego Rada skonsultowała się z Parlamentem w sprawie decyzji, która ma zostać przyjęta za wspólnym porozumieniem z przewodniczącym Komisji, dotyczącej nominacji Mariyi Gabriel na członka Komisji (C8-0166/2017),
 - uwzględniając wysłuchanie Mariyi Gabriel z dnia 20 czerwca 2017 r. przeprowadzone przed Komisją Przemysłu, Badań Naukowych i Energii i Komisją Kultury i Edukacji, przy współudziale Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Prawnej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, oraz oświadczenie w sprawie oceny wydane po przeprowadzeniu wysłuchania;
 - uwzględniając art. 118 i załącznik VI do Regulaminu,
1. zatwierdza nominację Mariyi Gabriel na członka Komisji na okres pozostały do zakończenia kadencji Komisji do dnia 31 października 2019 r.;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0276

Umowa ramowa między Unią Europejską a Kosowem dotycząca ogólnych zasad uczestnictwa Kosowa w programach unijnych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy ramowej między Unią Europejską a Kosowem (*) dotyczącej ogólnych zasad uczestnictwa Kosowa w programach unijnych (13391/2016 – C8-0491/2016 – 2013/0115(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 334/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13391/2016),
 - uwzględniając projekt Umowy ramowej między Unią Europejską a Kosowem (*) dotyczącej ogólnych zasad uczestnictwa Kosowa w programach unijnych (13393/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 212 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0491/2016),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0207/2017),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Kosowa.

(*) Użycie tej nazwy nie ma wpływu na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244(1999) oraz opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0277

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: EGF/2017/001 ES Castilla y León mining**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Hiszpanii – EGF/2017/001 ES/Castilla y León mining) (COM(2017)0266 – C8-0174/2017 – 2017/2079(BUD))**

(2018/C 334/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2017)0266 – C8-0174/2017),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. ustanawiające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0248/2017),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na poziomie 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do zakładania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania złożyła wniosek EGF/2017/001 ES/Castilla y León o przyznanie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym do działu 5 według NACE Rev. 2 (Górnictwo węgla kamiennego i brunatnego) w zaliczanym do poziomu NUTS 2 regionie Kastylii i León (ES41), a także mając na uwadze, że zgodnie z założeniami ze środków skorzysta 339 zwolnionych pracowników oraz maksymalnie 125 osób poniżej 30. roku, niekształcących się, niepracujących ani nieszkolących się (młodzież NEET); mając na uwadze, że zwolnienia miały miejsce w przedsiębiorstwach Hullera Vasco Leonesa SA, Centro de Investigación y Desarrollo SA, Hijos de Baldomero García SA, Minas del Bierzo Alto SL i Unión Minera del Norte SA;
- E. mając na uwadze, że wniosek złożono na podstawie kryteriów interwencji przewidzianych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFG, stanowiących odstępstwo od kryteriów kwalifikowalności określonych w art. 4 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, zgodnie z którymi wymagane jest zwolnienie co najmniej 500 pracowników w dziewięciomiesięcznym okresie odniesienia w przedsiębiorstwach działających w tym samym sektorze gospodarki według klasyfikacji NACE Rev. 2 i zlokalizowanych w jednym regionie lub w dwóch sąsiadujących ze sobą regionach zaliczonych do poziomu NUTS 2;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Hiszpania ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 1 002 264 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 1 670 440 EUR;
 2. zauważa, że władze Hiszpanii przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 20 stycznia 2017 r., a dnia 2 czerwca 2017 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku i przekazała ją tego dnia Parlamentowi;
 3. przypomina, że w ciągu ostatnich 10 lat produkcja węgla w Unii oraz ceny węgla na świecie gwałtownie spadły, w związku z czym wzrasta ilość węgla importowanego z państw spoza UE, a wiele kopalni węgla na terenie Unii staje się nierentownych i konieczne okazuje się ich zamknięcie; zauważa, że trendy te są jeszcze bardziej widoczne w Hiszpanii, co prowadzi do reorganizacji i restrukturyzacji sektora górnictwa węgla kamiennego; podkreśla, że poważny wpływ na bezrobocie w regionie Kastylii i León miały skutki kryzysu w sektorze górnictwa i zaznacza, iż tylko w latach 2010–2016 w regionie tym trzeba było zamknąć dziesięć przedsiębiorstw zajmujących się wydobywaniem węgla;
 4. zauważa, że Hiszpania wnosi o dopuszczenie odstępstwa od art. 4 ust. 1 lit. b) z uwagi na to, że terytorium, na którym miały miejsce zwolnienia, składa się z szeregu małych, odizolowanych od siebie miast położonych w odległej, słabo zaludnionej kantabryjskiej dolinie górskiej. Większość tych miast jest w dużym stopniu zależna od wydobywania węgla i boryka się z problemem ograniczonej sieci połączeń, w związku z czym można uznać je za niewielki rynek pracy w rozumieniu art. 4 ust. 2;
 5. w szczególności podkreśla bardzo niską gęstość zaludnienia, problemy wynikające z górskiego charakteru regionu, a także trudną sytuację pod względem zatrudnienia na północy prowincji León i Palencia; wyraża zaniepokojenie z powodu gwałtownego spadku liczby ludności, który jest proporcjonalnie najwyższy wśród osób poniżej 25. roku życia;
 6. zauważa, że wkład finansowy zostanie wykorzystany na rzecz 339 zwolnionych pracowników, spośród których 97 % to mężczyźni;
 7. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Hiszpanii o świadczeniu na rzecz maksymalnie 125 osób poniżej 30. roku, zaliczanych do młodzieży NEET, zindywidualizowanych usług współfinansowanych przez EFG; rozumie, że usługi te będą obejmować wsparcie dla osób zainteresowanych podjęciem własnej działalności gospodarczej;
 8. odnotowuje, że środki będą się opierać na badaniu dotyczącym tworzenia miejsc pracy i działalności produkcyjnej w regionie Kastylii i León w celu lepszego określenia inicjatyw, o których mowa w przedmiotowym pakiecie;
 9. zauważa, że Hiszpania planuje wdrożyć sześć rodzajów środków na rzecz zwolnionych pracowników i młodzieży NEET objętych wnioskiem: (i) sesje powitalne i informacyjne, (ii) poradnictwo i doradztwo zawodowe, (iii) intensywna pomoc w poszukiwaniu pracy, (iv) szkolenie w zakresie umiejętności i kompetencji interdyscyplinarnych oraz szkolenie zawodowe, (v) promowanie przedsiębiorczości oraz (vi) wsparcie przy zakładaniu działalności gospodarczej, a także program zachęt.
 10. zauważa, że zachęty będą stanowiły 19,53 % ogólnego pakietu zindywidualizowanych środków, a więc nie zostanie osiągnięty maksymalny poziom 35 %, określony w rozporządzeniu w sprawie EFG; odnotowuje też, że działania te są uzależnione od tego, czy objęci pomocą beneficjenci w sposób czynny zaangażują się w poszukiwanie pracy lub szkolenia;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

11. zauważa, że wśród oferowanych kursów znajdują się warsztaty na temat technik szukania pracy, a także szkolenia z zakresu umiejętności osobistych i społecznych, technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) oraz języków obcych, natomiast szkolenie zawodowe będzie ukierunkowane na doskonalenie umiejętności związanych z górnictwem, które mogą być istotne dla innych sektorów gospodarki, bądź na rozwijanie umiejętności przydatnych w innych sektorach, takich jak turystyka i hotelarstwo na obszarach wiejskich, renaturalizacja zagłębi górniczych, ponowne zalesianie i architektura krajobrazu;
12. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym ze związkami zawodowymi, stowarzyszeniami przedsiębiorców, regionalną agencją rozwoju gospodarczego, innowacji, finansowania oraz umiędzynarodowiania przedsiębiorstw, a także fundacją publiczną działającą przy regionalnych publicznych służbach zatrudnienia; wyraża zadowolenie, że konsultacje te odbyły się na szczeblu regionalnym w celu opracowania skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług oraz że na poszczególnych etapach wdrażania EFG i w ramach dostępu do finansowanych przezeń środków stosowana będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
13. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
14. z zadowoleniem przyjmuje, że w oferowanych zachętach uwzględniono wsparcie finansowe przeznaczone na pokrycie kosztów ponoszonych przez opiekunów osób niesamodzielnych z myślą o tym, że wsparcie to może pozytywnie wpłynąć na równowagę płci; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowych informacji dotyczących tego, jak wykorzystuje się tę możliwość;
15. podkreśla potrzebę szybkiego przekształcenia gospodarek Unii oraz wspierania odpowiednich miejsc pracy w świetle porozumienia paryskiego przyjętego na konferencji COP 21;
16. zwraca uwagę, jak ważne jest rozpoczęcie kampanii informacyjnej, mającej na celu dotarcie do młodzieży NEET, która mogłaby kwalifikować się do otrzymania wspomnianych środków, przy równoczesnym zapewnieniu równowagi płci tam, gdzie jest to możliwe;
17. zwraca się do Komisji, by w przyszłych wnioskach podawała więcej informacji o sektorach mających potencjał wzrostu, a więc mogących zatrudniać pracowników, oraz by gromadziła potwierdzone dane dotyczące wpływu finansowania z EFG, w tym w odniesieniu do współczynnika reintegracji i jakości miejsc pracy uzyskanych dzięki EFG;
18. zauważa, że władze hiszpańskie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE, oraz że będzie się zapobiegać wszelkim przypadkom podwójnego finansowania, a działania kwalifikowalne uzupełnią działania finansowane z funduszy strukturalnych;
19. ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
20. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan interwencji będzie obejmować inicjatywę monitorowania, w której powinny móc uczestniczyć podmioty społeczne i której celem jest zagwarantowanie, że wniosek jest wdrażany zgodnie z zaleceniami badania będącego częścią działań zawartych w inicjatywie, dotyczącego zapotrzebowania na szkolenia zawodowe i możliwości prowadzenia działalności, a także zagwarantowanie należytego zarządzania odpowiednim budżetem;
21. ponownie apeluje do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do wszystkich dokumentów związanych z pomocą z EFG;
22. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku
Hiszpanii – EGF/2017/001 ES/Castilla y León mining**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2017/1372.)

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0283

Udzielenie pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii (COM(2017)0014 – C8-0016/2017 – 2017/0007(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2017)0014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0016/2017),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego i Rady, przyjętą wraz z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 778/2013/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 15 czerwca 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Budżetowej (A8-0185/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2017)0007

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/...w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Mołdawii

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji (UE) 2017/1565.)

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 15.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

W świetle inicjatyw związanych ze zmianami w systemie wyborczym Republiki Mołdawii Parlament Europejski, Rada i Komisja podkreślają, że warunkiem wstępnym przyznania pomocy makrofinansowej jest respektowanie przez kraj będący beneficjentem skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego i zasady praworządności, a także zagwarantowanie przestrzegania praw człowieka. Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych monitorują spełnianie tego warunku wstępnego przez cały okres udzielania pomocy makrofinansowej i w związku z tym będą zwracać szczególną uwagę na stosowanie się przez władze Republiki Mołdawii do zaleceń właściwych partnerów międzynarodowych (zwłaszcza komisji weneckiej oraz OBWE/ODIHR).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0284

Ujawnianie informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały *I**

Poprawki przyjęte przez Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały (COM(2016)0198 – C8-0146/2016 – 2016/0107(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/27)

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw - 1 (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (-1) *Równość podatników, w szczególności wszystkich przedsiębiorstw, wobec zobowiązań podatkowych jest warunkiem koniecznym zaistnienia jednolitego rynku. Skoordynowane i zharmonizowane podejście do wdrażania krajowych systemów podatkowych ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku, i pomogłoby zapobiegać uchylaniu się od opodatkowania i przenoszeniu zysków.*

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw - 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (-1a) *Unikanie opodatkowania i uchylanie się od opodatkowania oraz systemy przenoszenia zysków pozbawiają rządy i obywateli zasobów niezbędnych m.in. do zadbania o powszechny i bezpłatny dostęp do usług publicznych w zakresie kształcenia i opieki zdrowotnej oraz państwowych usług społecznych, a także odebrały państwom możliwość zapewnienia oferty przystępnych cenowo mieszkań, transportu publicznego oraz budowy infrastruktury niezbędnej do rozwoju społecznego i wzrostu gospodarczego. Podsumowując, tego rodzaju systemy stanowią czynnik prowadzący do powstania niesprawiedliwości, nierówności i różnic gospodarczych, społecznych i terytorialnych.*

⁽¹⁾ Sprawę odesłano do negocjacji międzyinstytucjonalnych właściwym komisjom, zgodnie z art. 59 ust. 4 akapit czwarty (A8-0227/2017).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw - 1 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (-1b) *Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania osób prawnych powinien stanowić odpowiedź na pilną potrzebę globalnej, postępowej i sprawiedliwej polityki podatkowej, wspierać redystrybucję bogactwa i zwalczać nierówności.*

Poprawka 4
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1) W ostatnich latach wyzwania związane z unikaniem opodatkowania osób prawnych znacznie wzrosły i budzą duże obawy w Unii i na całym świecie. Rada Europejska w swoich konkluzjach z dnia 18 grudnia 2014 r. uznała, że istnieje pilna potrzeba kontynuowania prac nad zwalczaniem unikania opodatkowania zarówno na szczeblu globalnym, jak i unijnym. Komisja w swoich komunikatach zatytułowanych „Program prac Komisji na 2016 r. – Czas na nieprzeciętne działania”⁽¹⁶⁾ i „Program prac Komisji na 2015 r. – Nowy początek”⁽¹⁷⁾ uznała za priorytet potrzebę przejścia na system, w którym kraj generowania zysków jest również krajem opodatkowania. Komisja uznała również za priorytet potrzebę udzielenia odpowiedzi na **społeczne wezwania do zapewnienia sprawiedliwości i przejrzystości podatkowej**.

⁽¹⁶⁾ COM(2015)0610 final z dnia 27 października 2015 r.

⁽¹⁷⁾ COM(2014)0910 final z dnia 16 grudnia 2014 r.

- (1) ***Przejrzystość jest konieczna do sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku.** W ostatnich latach wyzwania związane z unikaniem opodatkowania osób prawnych znacznie wzrosły i budzą duże obawy w Unii i na całym świecie. Rada Europejska w swoich konkluzjach z dnia 18 grudnia 2014 r. uznała, że istnieje pilna potrzeba kontynuowania prac nad zwalczaniem unikania opodatkowania zarówno na szczeblu globalnym, jak i unijnym. Komisja w swoich komunikatach zatytułowanych „Program prac Komisji na 2016 r. – Czas na nieprzeciętne działania”⁽¹⁶⁾ i „Program prac Komisji na 2015 r. – Nowy początek”⁽¹⁷⁾ uznała za priorytet potrzebę przejścia na system, w którym kraj generowania zysków jest również krajem opodatkowania. Komisja uznała również za priorytet potrzebę udzielenia odpowiedzi na **apel obywateli europejskich o przejrzystość oraz potrzebę podjęcia działań stanowiących wzór do naśladowania dla innych państw. Istotne jest, aby przejrzystość uwzględniła wzajemność w stosunkach między konkurentami.***

⁽¹⁶⁾ COM(2015)0610 final z dnia 27 października 2015 r.

⁽¹⁷⁾ COM(2014)0910 final z dnia 16 grudnia 2014 r.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 5
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii stwierdził, że większa przejrzystość w dziedzinie opodatkowania osób prawnych może poprawić pobór podatków, usprawnić pracę organów podatkowych⁽¹⁸⁾ **oraz** zapewnić większe zaufanie publiczne do systemów podatkowych i rządów.

⁽¹⁸⁾ 2015/2010(INL).

Poprawka

- (2) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii stwierdził, że większa przejrzystość, **współpraca i konwergencja** w dziedzinie **polityki** opodatkowania osób prawnych **w Unii** może poprawić pobór podatków, usprawnić pracę organów podatkowych, **wspomóc podmioty kształtujące politykę w dokonywaniu oceny aktualnego systemu podatkowego pod kątem wprowadzania nowych przepisów**, zapewnić większe zaufanie publiczne do systemów podatkowych i rządów⁽¹⁸⁾ **oraz ułatwić podejmowanie decyzji inwestycyjnych w oparciu o dokładniejsze profile ryzyka przedsiębiorstw.**

⁽¹⁸⁾ 2015/2010(INL).

Poprawka 6
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 2 a (nowy)

*Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

- (2a) **Publiczna sprawozdawczość w podziale na kraje jest skutecznym i odpowiednim narzędziem zwiększania przejrzystości w odniesieniu do działań przedsiębiorstw wielonarodowych oraz umożliwiania ogółowi społeczeństwa dokonania oceny faktycznego wpływu tych działań na gospodarkę. Zwiększy ona również zdolność udziałowców do dokonywania prawidłowej oceny ryzyka podejmowanego przez spółkę, zapewni stosowanie strategii inwestycyjnych opartych na rzetelnych informacjach oraz zwiększy zdolność podmiotów kształtujących politykę do dokonywania oceny skuteczności i wpływu przepisów krajowych.**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 7
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 2 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2b) *Sprawozdawczość w podziale na kraje będzie miała również pozytywny wpływ na prawo pracowników do informacji i konsultacji, o którym mowa w dyrektywie 2002/14/WE, oraz – przez zwiększenie wiedzy o działalności danego podmiotu – na jakość dialogu w przedsiębiorstwach.*

Poprawka 8
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4) Wzywając do zapewnienia sprawiedliwego na poziomie globalnym i nowoczesnego międzynarodowego systemu podatkowego, w listopadzie 2015 r. grupa G-20 zatwierdziła plan działania OECD w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, którego celem jest dostarczenie rządów jasnych rozwiązań międzynarodowych służących wyeliminowaniu luk i niespójności w obowiązujących przepisach, które umożliwiają przedsiębiorstwom przenoszenie zysków do miejsc o zerowym lub niskim poziomie opodatkowania, gdzie jednak nie jest generowana żadna realna wartość. W szczególności działanie 13 w planie działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków wprowadza przedstawianie krajowym organom podatkowym – z zachowaniem poufności – sprawozdań w podziale na kraje przez niektóre przedsiębiorstwa międzynarodowe. W dniu 27 stycznia 2016 r. Komisja przyjęła pakiet środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. Jednym z celów tego pakietu jest transponowanie do prawa unijnego działania 13 z planu działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków poprzez zmianę dyrektywy Rady 2011/16/UE⁽²⁰⁾.

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

- (4) Wzywając do zapewnienia sprawiedliwego na poziomie globalnym i nowoczesnego międzynarodowego systemu podatkowego, w listopadzie 2015 r. grupa G-20 zatwierdziła plan działania OECD w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, którego celem jest dostarczenie rządów jasnych rozwiązań międzynarodowych służących wyeliminowaniu luk i niespójności w obowiązujących przepisach, które umożliwiają przedsiębiorstwom przenoszenie zysków do miejsc o zerowym lub niskim poziomie opodatkowania, gdzie jednak nie jest generowana żadna realna wartość. W szczególności działanie 13 w planie działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków wprowadza przedstawianie krajowym organom podatkowym – z zachowaniem poufności – sprawozdań w podziale na kraje przez niektóre przedsiębiorstwa międzynarodowe. W dniu 27 stycznia 2016 r. Komisja przyjęła pakiet środków przeciwdziałających unikaniu opodatkowania. Jednym z celów tego pakietu jest transponowanie do prawa unijnego działania 13 z planu działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków poprzez zmianę dyrektywy Rady 2011/16/UE⁽²⁰⁾. **Niemniej jednak opodatkowanie zysku w miejscu powstania wartości wymaga bardziej kompleksowego podejścia do sprawozdawczości w podziale na kraje, która opierałaby się na sprawozdawczości publicznej.**

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4a) Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) powinna dokonać aktualizacji odpowiednich międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej (MSSF) oraz międzynarodowych standardów rachunkowości (MSR), tak aby ułatwić wprowadzenie wymogów publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4b) Publiczną sprawozdawczość w podziale na kraje ustanowiono już w Unii w odniesieniu do sektora bankowego (dyrektywą 2013/36/UE) oraz przemysłu wydobywczego i pozyskiwania drewna (dyrektywą 2013/34/UE).

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4c) Dzięki bezprecedensowemu wprowadzeniu publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje Unia pokazała, że stała się światowym liderem w walce z uchylaniem się od opodatkowania.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4d) *Jako że walka z uchylaniem się od opodatkowania, unikaniem opodatkowania i agresywnym planowaniem podatkowym może być skuteczna jedynie, jeśli podjęte zostaną wspólne działania na szczeblu międzynarodowym, Unia – pozostając globalnym liderem w tej walce – musi koordynować swoje działania z działaniami podmiotów międzynarodowych, np. w ramach OECD. Działania jednostronne, nawet bardzo ambitne, nie mają rzeczywistych szans powodzenia, a na dodatek zagrażają konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich i pogarszają klimat inwestycyjny w Unii.*

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4e) *Większa przejrzystość w ujawnianiu informacji finansowych jest korzystna dla wszystkich, gdyż organy podatkowe są wtedy skuteczniejsze, społeczeństwo obywatelskie bardziej zaangażowane, pracownicy lepiej poinformowani, inwestorzy bardziej skłonni do podejmowania ryzyka. Na dodatek przedsiębiorstwa korzystają na lepszych stosunkach z zainteresowanymi stronami, czego skutkiem jest większa stabilność oraz łatwiejszy dostęp do finansowania ze względu na dokładniejszy profil ryzyka i lepszą reputację.*

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 14
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) **Wzmocniona** kontrola publiczna podatku od osób prawnych płaconego przez przedsiębiorstwa międzynarodowe prowadzące działalność w Unii jest istotnym elementem umożliwiającym dalsze wspieranie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw celem przyczyniania się do dobrobytu dzięki podatkom, wspierania uczciwszej konkurencji podatkowej w Unii poprzez bardziej świadomą debatę publiczną oraz odbudowania zaufania obywateli do sprawiedliwości krajowych systemów podatkowych. Taką kontrolę społeczną można osiągnąć za pośrednictwem sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego, bez względu na to, gdzie znajduje się siedziba jednostki dominującej najwyższego szczebla przedsiębiorstwa wielonarodowego.

Poprawka

- (5) **Oprócz zwiększonej przejrzystości wynikającej z przekazywania krajowym organom podatkowym sprawozdań w podziale na kraje wzmocniona** kontrola publiczna podatku od osób prawnych płaconego przez przedsiębiorstwa międzynarodowe prowadzące działalność w Unii jest istotnym elementem umożliwiającym **promowanie rozliczalności przedsiębiorstw i** dalsze wspieranie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw celem przyczyniania się do dobrobytu dzięki podatkom, wspierania uczciwszej konkurencji podatkowej w Unii poprzez bardziej świadomą debatę publiczną oraz odbudowania zaufania obywateli do sprawiedliwości krajowych systemów podatkowych. Taką kontrolę społeczną można osiągnąć za pośrednictwem sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego, bez względu na to, gdzie znajduje się siedziba jednostki dominującej najwyższego szczebla przedsiębiorstwa wielonarodowego. **Kontrola społeczna nie może być jednak prowadzona ze szkodą dla klimatu inwestycyjnego w Unii czy konkurencyjności unijnych przedsiębiorstw, w szczególności MSP zdefiniowanych w niniejszej dyrektywie i spółek o średniej kapitalizacji zdefiniowanych w rozporządzeniu (UE) 2015/1017 ^(1a), które powinny zostać wyłączone z obowiązku sprawozdawczego ustanowionego na mocy niniejszej dyrektywy.**

- ^(1a) Rozporządzenie (UE) 2015/1017 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1).

Poprawka 15
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5a) Komisja zdefiniowała społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw jako odpowiedzialność przedsiębiorstw za ich wpływ na społeczeństwo. Działania w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw powinny być prowadzone przez przedsiębiorstwa. Organy publiczne mogą odgrywać rolę wspomagającą, umiejętnie łącząc dobrowolne środki z zakresu polityki oraz, w razie konieczności, uzupełniające je przepisy. Przedsiębiorstwa mogą stać się społecznie odpowiedzialne dzięki przestrzeganiu przepisów lub uwzględnianiu w strategiach i działaniach biznesowych kwestii społecznych, środowiskowych, etycznych oraz dotyczących konsumentów i praw człowieka, lub też w jeden i drugi sposób.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Społeczeństwo powinno mieć możliwość kontroli całej działalności grupy, jeżeli grupa posiada niektóre zakłady w Unii. **W odniesieniu do grup, które prowadzą działalność w Unii jedynie za pośrednictwem jednostek zależnych lub oddziałów, jednostki zależne i oddziały powinny opublikować i udostępnić sprawozdanie jednostki dominującej najwyższego szczebla. Jednakże dla zachowania proporcjonalności i skuteczności obowiązek opublikowania i udostępniania sprawozdania powinien być ograniczony do średnich lub dużych jednostek zależnych mających siedzibę w Unii albo do oddziałów o porównywalnej wielkości utworzonych w państwie członkowskim. Dlatego zakres dyrektywy 2013/34/UE należy odpowiednio rozszerzyć na oddziały utworzone w państwie członkowskim przez przedsiębiorstwo mające siedzibę poza Unią.**

Poprawka

- (6) Społeczeństwo powinno mieć możliwość kontroli całej działalności grupy, jeżeli grupa posiada niektóre zakłady w Unii i **poza Unią. Grupy posiadające zakłady w Unii powinny przestrzegać unijnych zasad dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych. Przedsiębiorstwa wielonarodowe działają na całym świecie, a ich zachowania mają istotny wpływ na kraje rozwijające się. Zapewnienie obywatelom tych krajów dostępu do informacji dotyczących przedsiębiorstw w podziale na kraje umożliwi krajom rozwijającym się oraz ich organom podatkowym monitorowanie, ocenianie i rozliczanie tych przedsiębiorstw. Upubliczniając informacje w każdej jurysdykcji podatkowej, gdzie dane przedsiębiorstwo wielonarodowe prowadzi działalność, UE zwiększy spójność swojej polityki w zakresie rozwoju i ograniczy potencjalne praktyki unikania opodatkowania w krajach, w których mobilizacja zasobów krajowych została wskazana jako jeden z kluczowych elementów unijnej polityki rozwoju.**

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego powinno obejmować informacje dotyczące wszystkich rodzajów działalności jednostki lub wszystkich jednostek powiązanych grupy kontrolowanej przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla. Informacje te powinny **opierać się na specyfikacjach dotyczących** sprawozdawczości w działaniu 13 z planu działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków i powinny być ograniczone do tego, co jest niezbędne dla umożliwienia skutecznej kontroli publicznej w celu zapewnienia, by ujawnienie informacji nie spowodowało nieproporcjonalnego zagrożenia lub niekorzystnych warunków. Sprawozdanie to powinno także zawierać krótki opis charakteru działalności. Taki opis może się opierać na klasyfikacji określonej w tabeli 2 w rozdziale V załącznik III wytycznych OECD w sprawie dokumentacji dotyczącej cen transferowych. Sprawozdanie powinno obejmować ogólny opis zawierający wyjaśnienia w przypadku znacznych rozbieżności na poziomie grupy między kwotami naliczonych podatków a kwotami podatków zapłaconych, z uwzględnieniem odpowiednich kwot dotyczących poprzednich lat obrotowych.

Poprawka

- (8) Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego powinno obejmować informacje dotyczące wszystkich rodzajów działalności jednostki lub wszystkich jednostek powiązanych grupy kontrolowanej przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla. Informacje te powinny **uwzględniać specyfikacje dotyczące** sprawozdawczości w działaniu 13 z planu działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków i powinny być ograniczone do tego, co jest niezbędne dla umożliwienia skutecznej kontroli publicznej w celu zapewnienia, by ujawnienie informacji nie spowodowało nieproporcjonalnego zagrożenia lub niekorzystnych warunków **dla odnośnych przedsiębiorstw pod względem konkurencyjności lub w związku z mylną interpretacją.** Sprawozdanie to powinno także zawierać krótki opis charakteru działalności. Taki opis może się opierać na klasyfikacji określonej w tabeli 2 w rozdziale V załącznik III wytycznych OECD w sprawie dokumentacji dotyczącej cen transferowych. Sprawozdanie powinno obejmować ogólny opis zawierający wyjaśnienia, **również** w przypadku znacznych rozbieżności na poziomie grupy między kwotami naliczonych podatków a kwotami podatków zapłaconych, z uwzględnieniem odpowiednich kwot dotyczących poprzednich lat obrotowych.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 18
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

- (9) W celu zapewnienia poziomu szczegółowości, który umożliwia obywatelom dokonanie lepszej oceny tego, w jakim stopniu przedsiębiorstwa wielonarodowe przyczyniają się do dobrobytu w **poszczególnych państwach członkowskich, informacje należy podawać w podziale na państwa członkowskie. Ponadto informacje dotyczące działalności przedsiębiorstw wielonarodowych powinny być również przedstawiane bardzo szczegółowo w odniesieniu do niektórych jurysdykcji podatkowych, które powodują szczególne wyzwania. W odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności w pozostałych państwach trzecich informacje powinny być przedstawiane za zasadzie zagregowanej.**

Poprawka

- (9) W celu zapewnienia poziomu szczegółowości, który umożliwia obywatelom dokonanie lepszej oceny tego, w jakim stopniu przedsiębiorstwa wielonarodowe przyczyniają się do dobrobytu w **każdej jurysdykcji, w której prowadzą działalność, zarówno w Unii, jak i poza jej terytorium, bez szkody dla konkurencyjności przedsiębiorstw, informacje należy podawać w podziale na jurysdykcje. Sprawozdania zawierające informacje na temat podatku dochodowego mogą zostać należycie zrozumiane i wykorzystane jedynie wtedy, gdy informacje są przedstawiane z podziałem na poszczególne jurysdykcje podatkowe.**

Poprawka 82
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 9 a (nowy)

*Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

- (9a) **Jeżeli informacje, które mają być ujawnione, mogłyby zostać uznane przez przedsiębiorstwo za szczególnie chronione informacje handlowe, przedsiębiorstwo to powinno mieć możliwość wystąpienia do właściwych organów w miejscu, gdzie ma siedzibę, o zezwolenie na nieujawnianie całego zakresu informacji. W przypadkach, gdy właściwym organem krajowym nie jest organ podatkowy, właściwy organ podatkowy powinien uczestniczyć w podejmowaniu decyzji.**

Poprawka 19
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Aby zapewnić podawanie do wiadomości publicznej przypadków niezgodności z przepisami, biegli rewidentzi lub firmy audytorskie powinny kontrolować, czy sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego zostało przedłożone i przedstawione zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy i udostępnione na odpowiedniej stronie internetowej jednostki lub jednostki powiązanej.

Poprawka

- (11) Aby zapewnić podawanie do wiadomości publicznej przypadków niezgodności z przepisami, biegli rewidentzi lub firmy audytorskie powinny kontrolować, czy sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego zostało przedłożone i przedstawione zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy i udostępnione na odpowiedniej stronie internetowej jednostki lub jednostki powiązanej **oraz czy ujawnione publicznie informacje są zgodne ze zbadanymi informacjami finansowymi dotyczącymi tej jednostki w terminie określonym w niniejszej dyrektywie.**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 20
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (11a) Przypadki naruszenia przez jednostki i oddziały wymogów w zakresie sprawozdawczości informacji dotyczących podatku dochodowego, które dają podstawę do nałożenia sankcji przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2013/34/UE, powinny być umieszczane w rejestrze publicznym prowadzonym przez Komisję. Sankcje te mogą obejmować m.in. grzywny administracyjne, wykluczenie z publicznych zaproszeń do składania ofert lub pozbawienie możliwości ubiegania się o finansowanie z funduszy strukturalnych Unii.

Poprawka 21
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13) W celu określenia niektórych jurysdykcji podatkowych, w przypadku których należy wykazać wysoki poziom szczegółowości, uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE należy przekazać Komisji w odniesieniu do sporządzania wspólnego wykazu tych jurysdykcji podatkowych. Wykaz ten powinien być sporządzany w oparciu o kryteria określone na podstawie załącznika 1 do komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie strategii zewnętrznej na rzecz efektywnego opodatkowania (COM(2016) 24 final). Szczególne znaczenie ma, by Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje podczas swoich prac przygotowawczych, w tym na poziomie ekspertów, oraz by konsultacje te zostały przeprowadzone zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa uzgodnionym przez Parlament Europejski, Radę i Komisję, które nie zostało jeszcze oficjalnie podpisane. W szczególności aby zapewnić równy udział w przygotowywaniu aktów delegowanych, Parlament Europejski i Rada powinny otrzymywać wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji powinni mieć regularny wstęp na spotkania grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.

skreśla się

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 22
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 13 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(13a) *W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania art. 48b ust. 1, 3, 4 i 6 oraz art. 48c ust. 5 dyrektywy 2013/34/UE należy powierzyć Komisji również uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ^(1a).*

^(1a) *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).*

Poprawka 23
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(14) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(14) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. *Działanie na szczeblu unijnym jest zatem uzasadnione w celu uregulowania wymiaru transgranicznego, w ramach którego dochodzi do agresywnego planowania podatkowego lub uzgodnień dotyczących cen transferowych. Inicjatywa ta stanowi odpowiedź na obawy zainteresowanych stron dotyczące potrzeby przeciwdziałania zakłóceniom na jednolitym rynku bez szkody dla konkurencyjności Unii. Nie powinna ona powodować zbędnego obciążenia administracyjnego dla przedsiębiorstw, generować dodatkowych konfliktów podatkowych ani nieść za sobą ryzyka podwójnego opodatkowania.* Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu, *przynajmniej w zakresie zwiększonej przejrzystości.*

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 24
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) **Niniejsza** dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

Poprawka

- (15) **Ogólnie rzecz biorąc, w ramach niniejszej dyrektywy, zakres ujawnianych informacji jest proporcjonalny do celów zwiększenia przejrzystości i kontroli publicznej. W związku z tym zakłada się, że niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.**

Poprawka 25
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

⁽²⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Poprawka

- (16) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych, **na przykład w formie wykresu porównawczego**. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione, **aby osiągnąć cel niniejszej dyrektywy oraz zapobiec ewentualnym pominięciom i niespójnościom w jej wdrażaniu w państwach członkowskich na mocy przepisów krajowych.**

⁽²⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie wymagają od jednostek dominujących najwyższego szczebla podlegających przepisom ich prawa krajowego, których skonsolidowany obrót netto przekracza 750 000 000 EUR, jak również od jednostek podlegających przepisom ich prawa krajowego, które nie są jednostkami powiązanymi i których obrót netto przekracza 750 000 000 EUR, corocznego sporządzania i **publikowania** sprawozdań zawierających informacje na temat podatku dochodowego.

Poprawka

Państwa członkowskie wymagają od jednostek dominujących najwyższego szczebla podlegających przepisom ich prawa krajowego, których skonsolidowany obrót netto **wynosi lub** przekracza 750 000 000 EUR, jak również od jednostek podlegających przepisom ich prawa krajowego, które nie są jednostkami powiązanymi i których obrót netto **wynosi lub** przekracza 750 000 000 EUR, corocznego sporządzania i **publicznego bezpłatnego udostępniania** sprawozdań zawierających informacje na temat podatku dochodowego.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **udostępniane jest** na stronie internetowej jednostki w dniu jego opublikowania.

Poprawka

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **jest publikowane według wspólnego wzorca dostępnego bezpłatnie w otwartym formacie danych i udostępniane** na stronie internetowej jednostki w dniu jego opublikowania **w co najmniej jednym z języków urzędowych Unii. W tym samym dniu jednostka umieszcza również sprawozdanie w publicznym rejestrze prowadzonym przez Komisję.**

Państwa członkowskie nie stosują zasad określonych w niniejszym ustępie, w przypadku gdy jednostki te mają siedzibę tylko na terytorium jednego państwa członkowskiego i w żadnej innej jurysdykcji podatkowej.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 3 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie wymagają od **średnich i dużych** jednostek zależnych, **o których mowa w art. 3 ust. 3 i 4**, podlegających przepisom ich prawa krajowego i kontrolowanych przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla **posiadającą** skonsolidowany obrót netto przekraczający 750 000 000 EUR, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego, corocznego publikowania sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego tej jednostki dominującej najwyższego szczebla.

Poprawka

Państwa członkowskie wymagają od jednostek zależnych podlegających przepisom ich prawa krajowego i kontrolowanych przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla **wykazującą w bilansie za dany rok obrotowy** skonsolidowany obrót netto **równy lub** przekraczający 750 000 000 EUR, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego, corocznego publikowania sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego tej jednostki dominującej najwyższego szczebla.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 3 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **udostępniane jest** do publicznej wiadomości w dniu jego opublikowania na stronie internetowej jednostki zależnej lub jednostki powiązanej.

Poprawka

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **jest publikowane według wspólnego wzorca dostępnego bezpłatnie w otwartym formacie danych i podawane** do publicznej wiadomości w dniu jego opublikowania na stronie internetowej jednostki zależnej lub jednostki powiązanej **w co najmniej jednym z języków urzędowych Unii. W tym samym dniu jednostka umieszcza również sprawozdanie w publicznym rejestrze prowadzonym przez Komisję.**

Poprawka 30

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 4 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie wymagają od oddziałów utworzonych na ich terytorium przez jednostkę, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego, corocznego publikowania sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego jednostki dominującej najwyższego szczebla, o której mowa w ust. 5 lit. a) niniejszego artykułu.

Poprawka

Państwa członkowskie wymagają od oddziałów utworzonych na ich terytorium przez jednostkę, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego, corocznego publikowania **i bezpłatnego podawania do publicznej wiadomości** sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego jednostki dominującej najwyższego szczebla, o której mowa w ust. 5 lit. a) niniejszego artykułu.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 31**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 4 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **udostępniane** jest do publicznej wiadomości w dniu jego opublikowania na stronie internetowej oddziału lub jednostki powiązanej.

Poprawka

Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego **jest publikowane według wspólnego wzorca w otwartym formacie danych i** jest **podawane** do publicznej wiadomości w dniu jego opublikowania na stronie internetowej oddziału lub jednostki powiązanej **w co najmniej jednym z języków urzędowych Unii. W tym samym dniu jednostka umieszcza również sprawozdanie w publicznym rejestrze prowadzonym przez Komisję.**

Poprawka 32**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 5 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) jednostka, która utworzyła oddział, jest jednostką powiązaną grupy kontrolowanej przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego i której skonsolidowany obrót netto przekracza 750 000 000 EUR, albo jednostką, która nie jest jednostką powiązaną i której obrót netto przekracza 750 000 000 EUR;

Poprawka

a) jednostka, która utworzyła oddział, jest jednostką powiązaną grupy kontrolowanej przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla, która nie podlega przepisom prawa danego państwa członkowskiego i której skonsolidowany obrót netto **wykazany w bilansie wynosi bądź** przekracza 750 000 000 EUR, albo jednostką, która nie jest jednostką powiązaną i której obrót netto **wynosi bądź** przekracza 750 000 000 EUR;

Poprawka 33**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 5 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) jednostka dominująca najwyższego szczebla, o której mowa w lit. a), nie posiada średniej lub dużej jednostki zależnej, o której mowa w ust. 3.

Poprawka

b) jednostka dominująca najwyższego szczebla, o której mowa w lit. a), nie posiada średniej lub dużej jednostki zależnej, o której mowa w ust. 3 **i która podlega już obowiązkowi sprawozdawczemu.**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 34

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 b – ustęp 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

7a. W przypadku państw członkowskich, które nie przyjęły euro, równowartość kwoty określonej w ust. 1, 3 i 5 w walucie krajowej uzyskuje się po przeliczeniu według kursu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, który obowiązuje w dniu wejścia w życie niniejszego rozdziału.

Poprawka 35

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują następujące dane:

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, **są prezentowane według wspólnego wzorca i** obejmują następujące dane **w podziale na jurysdykcje podatkowe:**

Poprawka 36

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) **krótki** opis charakteru prowadzonej działalności;

a) **nazwę jednostki najwyższego szczebla i, w stosownym przypadku, wykaz wszystkich jednostek zależnych, krótki** opis charakteru prowadzonej **przez nie** działalności **oraz ich położenie geograficzne;**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 37**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) **liczbę** pracowników;

Poprawka

b) **liczbę** pracowników **w przeliczeniu na pełne etaty**;**Poprawka 38****Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

c) wysokość obrotów netto, **w tym** obrotów z jednostkami powiązanymi;

Poprawka

ba) **aktywa trwale inne niż środki pieniężne lub ich ekwiwalenty**;**Poprawka 39****Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

c) wysokość obrotów netto, **w tym** obrotów z jednostkami powiązanymi;

Poprawka

c) wysokość obrotów netto **włącznie z rozróżnieniem** obrotów **uzyskanych** z jednostkami powiązanymi **i obrotów uzyskanych z jednostkami niepowiązanymi**;**Poprawka 40****Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera g a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

c) wysokość obrotów netto, **w tym** obrotów z jednostkami powiązanymi;

Poprawka

ga) **kapitał zakładowy**;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 65

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera g b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

gb) szczegółowe informacje o otrzymanych dotacjach publicznych oraz o darowiznach dokonanych na rzecz podmiotów politycznych i fundacji o celach politycznych;

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 2 – litera g c (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

gc) informację, czy jednostki, jednostki zależne i oddziały korzystają z preferencyjnych przepisów w zakresie opodatkowania dochodów z patentów lub z podobnych instrumentów.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W sprawozdaniu przedstawia się informacje, o których mowa w ust. 2, z podziałem na poszczególne państwa członkowskie. W przypadku gdy w skład państwa członkowskiego wchodzi kilka jurysdykcji podatkowych, informacje przedstawiane są **łącznie na poziomie państwa członkowskiego.**

W sprawozdaniu przedstawia się informacje, o których mowa w ust. 2, z podziałem na poszczególne państwa członkowskie. W przypadku gdy w skład państwa członkowskiego wchodzi kilka jurysdykcji podatkowych, informacje przedstawiane są **w podziale na poszczególne jurysdykcje podatkowe.**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 43**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

W sprawozdaniu przedstawia się również informacje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w podziale na poszczególne jurysdykcje podatkowe, **które na koniec poprzedniego roku obrotowego zostały umieszczone we wspólnym unijnym wykazie niektórych jurysdykcji podatkowych sporządzonym zgodnie z art. 48 g, chyba że w sprawozdaniu wyraźnie potwierdzono, z zastrzeżeniem odpowiedzialności, o której mowa w art. 48e poniżej, że jednostki powiązane grupy podlegające przepisom prawa takiej jurysdykcji podatkowej nie przeprowadzają bezpośrednio transakcji z żadną jednostką powiązaną tej samej grupy podlegającą przepisom prawa jakiegokolwiek państwa członkowskiego.**

Poprawka

W sprawozdaniu przedstawia się również informacje, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w podziale na poszczególne jurysdykcje podatkowe **poza Unią.**

Poprawka 44**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3

Tekst proponowany przez Komisję

W sprawozdaniu należy przedstawić informacje, o których mowa w ust. 2, w ujęciu zagregowanym dla innych jurysdykcji podatkowych.

Poprawka

skreśla się

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 83

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – akapit 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W celu ochrony szczególnie chronionych informacji handlowych oraz w celu zagwarantowania uczciwej konkurencji państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by co najmniej jedna ze szczegółowych informacji wymienionych w niniejszym artykule została czasowo pominięta w sprawozdaniu w odniesieniu do działalności w co najmniej jednej z jurysdykcji podatkowych, gdy z racji charakteru tych informacji ich ujawnienie mogłoby istotnie zagrozić pozycji handlowej jednostek, o których mowa w art. 48b ust. 1 i 3 i których dotyczą te informacje. Pominięcie to nie może uniemożliwiać należytego i wyważonego zrozumienia statusu podatkowego jednostki. Pominięcie to wskazuje się w sprawozdaniu wraz z należytych wyjaśnieniem jego przyczyny dla każdej jurysdykcji podatkowej oraz z informacją o odnośnej jurysdykcji podatkowej lub jurysdykcjach podatkowych.

Poprawka 69/rev

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – akapit 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3ba (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Państwa członkowskie uzależniają takie pominięcie od wcześniejszego uzyskania zezwolenia właściwego organu krajowego. Jednostka co roku zwraca się o nowe zezwolenie do właściwych organów, które podejmują decyzję na podstawie nowej oceny sytuacji. Gdy pominięta informacja przestaje spełniać wymogi określone w akapicie 3a, zostaje bezzwłocznie podana do publicznej wiadomości. Po upływie okresu nieujawniania jednostka ujawnia również wstecznie, w formie średniej arytmetycznej, informacje wymagane na mocy niniejszego artykułu za poprzednie lata objęte okresem nieujawniania.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 47**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udzieleniu takiego czasowego odstępstwa i przekazują jej, z zachowaniem poufności, pominiętą informację wraz ze szczegółowym wyjaśnieniem przyczyny udzielonego odstępstwa. Co roku Komisja publikuje na swojej stronie internetowej powiadomienia otrzymane od państw członkowskich oraz wyjaśnienia dostarczone zgodnie z akapitem 3a.

Poprawka 48**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3 d (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja sprawdza, czy wymogi określone w akapicie 3a są spełnione, i monitoruje stosowanie takiego czasowego odstępstwa, na które zezwoliły organy krajowe.

Poprawka 70/rev**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – akapit 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3 e (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Jeżeli po przeprowadzeniu oceny informacji otrzymanych zgodnie z akapitem 3c Komisja stwierdzi, że wymogi określone w akapicie 3a nie zostały spełnione, odnośna jednostka bezzwłocznie podaje daną informację do publicznej wiadomości. Po upływie okresu nieujawniania jednostka ujawnia również wstecznie, w formie średniej arytmetycznej, informacje wymagane na mocy niniejszego artykułu za poprzednie lata objęte okresem nieujawniania.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 3 – akapit 3 f (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W celu wsparcia państw członkowskich Komisja przyjmuje w drodze aktów delegowanych wytyczne określające przypadki, w których opublikowanie informacji uznaje się za istotnie zagrażające pozycji handlowej jednostek, których te informacje dotyczą.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 c – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego jest publikowane i **udostępniane** na stronie internetowej w co najmniej jednym z języków urzędowych Unii.

5. Sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego jest publikowane **według wspólnego wzorca bezpłatnie w otwartym formacie danych i jest podawane do publicznej wiadomości w dniu jego opublikowania** na stronie internetowej **jednostki zależnej lub jednostki powiązanej** w co najmniej jednym z języków urzędowych Unii. **W tym samym dniu jednostka umieszcza również sprawozdanie w publicznym rejestrze prowadzonym przez Komisję.**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 52**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 e – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. **Państwa** członkowskie zapewniają, by członkowie organów administracyjnych, zarządzających i nadzorczych jednostki dominującej najwyższego szczebla, o której mowa w art. 48b ust. 1, działając w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego, wspólnie odpowiadali za zapewnienie sporządzenia, opublikowania i udostępnienia sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego zgodnie z art. 48b, 48c i 48d.

Poprawka

1. **Aby wzmocnić odpowiedzialność względem osób trzecich oraz zapewnić odpowiednie zarządzanie, państwa** członkowskie zapewniają, by członkowie organów administracyjnych, zarządzających i nadzorczych jednostki dominującej najwyższego szczebla, o której mowa w art. 48b ust. 1, działając w ramach kompetencji przyznanych im na mocy przepisów prawa krajowego, wspólnie odpowiadali za zapewnienie sporządzenia, opublikowania i udostępnienia sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego zgodnie z art. 48b, 48c i 48d.

Poprawka 53**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 g

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 48 g

Poprawka

skreśla się**Wspólny unijny wykaz niektórych jurysdykcji podatkowych**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w odniesieniu do sporządzenia wspólnego unijnego wykazu niektórych jurysdykcji podatkowych. Wykaz ten sporządzany jest na podstawie oceny jurysdykcji podatkowych, które nie spełniają następujących kryteriów:

(1) **przejrzystość i wymiana informacji, w tym wymiana informacji na życzenie i automatyczna wymiana informacji na temat rachunków finansowych;**

(2) **uczciwa konkurencja podatkowa;**

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(3) *standardy ustanowione przez grupę G-20 lub OECD;*

(4) *inne odpowiednie standardy, w tym standardy międzynarodowe ustanowione przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy.*

Komisja regularnie dokonuje przeglądu wykazu i w stosownych przypadkach wprowadza do niego zmiany z uwzględnieniem nowej sytuacji.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 i – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja sporządza sprawozdanie na temat przestrzegania obowiązków sprawozdawczych określonych w art. 48a–48f i ich skutków. Sprawozdanie to zawiera ocenę tego, czy sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego przynosi odpowiednie i proporcjonalne rezultaty, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia odpowiedniego poziomu przejrzystości i potrzeby stworzenia konkurencyjnego środowiska dla przedsiębiorstw.

Poprawka

Komisja sporządza sprawozdanie na temat przestrzegania obowiązków sprawozdawczych określonych w art. 48a–48f i ich skutków. Sprawozdanie to zawiera ocenę tego, czy sprawozdanie zawierające informacje na temat podatku dochodowego przynosi odpowiednie i proporcjonalne rezultaty, **oraz ocenę kosztów i korzyści obniżenia progu skonsolidowanego obrotu netto, powyżej którego jednostki i oddziały zobowiązane są do składania sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego. Ponadto sprawozdanie to zawiera ocenę ewentualnej potrzeby wdrożenia środków uzupełniających**, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia odpowiedniego poziomu przejrzystości **oraz** potrzeby zachowania i zapewnienia konkurencyjnego środowiska dla przedsiębiorstw i inwestycji prywatnych.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2 a (nowy)

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 i a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(2a) **dodaje się następujący artykuł:**

„Artykuł 48ia

Nie później niż po 4 latach od przyjęcia niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem sytuacji na poziomie OECD, Komisja dokona oceny przepisów niniejszego rozdziału i sporządzi sprawozdanie, w szczególności odnoszące się do:

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- jednostek i oddziałów, od których wymaga się składania sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego, a w szczególności, czy należałoby objąć zakresem przepisów niniejszego rozdziału dużych jednostek zdefiniowanych w art. 3 ust. 4 i dużych grup zdefiniowanych w art. 3 ust. 7 niniejszej dyrektywy;
- treści sprawozdania zawierającego informacje na temat podatku dochodowego zgodnie z tym, co przewidziano w art. 48c;
- czasowego odstępstwa przewidzianego w art. 48c ust. 3 akapity 3a–3f.

Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.”;

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 2 b (nowy)

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 48 i b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(2b) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 48ib

Wspólny wzorzec sprawozdania

Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych wspólny wzorzec, do którego odnoszą się art. 48b ust. 1, 3, 4 i 6 oraz art. 48c ust. 5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2.”;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Poprawka 57**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 3 – litera b**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 49 – ustęp 3 a

Tekst proponowany przez Komisję

(3a) Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez wszystkie państwa członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia [date] r.”;

Poprawka

(3a) Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez wszystkie państwa członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia **13 kwietnia 2016 r. (*)** **w sprawie lepszego stanowienia prawa, uwzględniając w szczególności postanowienia traktatów oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.**

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

Poprawka 58**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 – punkt 3 a (nowy)**

Dyrektywa 2013/34/UE

Artykuł 51 – ustęp 1

Obowiązujący tekst

„**Państwa** członkowskie **przewidują sankcje mające** zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje **muszą być** skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”

Poprawka

(3a) art. 51 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„**Państwa** członkowskie **ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających** zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje **są** skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie przewidują co najmniej środki administracyjne i sankcje do zastosowania w razie naruszenia przez przedsiębiorstwa przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Najpóźniej do dnia ... [proszę wstawić datę: 1 rok od wejścia w życie] państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach, a następnie bezzwłocznie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

Do dnia ... [trzy lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja Europejska sporządzi wykaz sankcji nałożonych w poszczególnych państwach członkowskich.”.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0285

Wprowadzenie w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzenia w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych uzupełniających koncesje handlowe dostępne na mocy układu o stowarzyszeniu (COM(2016)0631 – C8-0392/2016 – 2016/0308(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0631),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0392/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 29 czerwca 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię przedstawioną przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0193/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji, które zostanie opublikowane w serii L *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* razem z ostatecznym aktem ustawodawczym;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0308

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie wprowadzenia w odniesieniu do Ukrainy tymczasowych autonomicznych środków handlowych uzupełniających koncesje handlowe dostępne na mocy układu o stowarzyszeniu

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2017/1566.)

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte w dniu 1 czerwca 2017 r. (teksty przyjęte P8_TA(2017)0236).

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji dotyczące art. 3 rozporządzenia w sprawie tymczasowych autonomicznych środków handlowych na rzecz Ukrainy

Komisja zauważa, że jeżeli niemożliwe byłoby zawieszenie uzgodnień preferencyjnych przed pełnym wykorzystaniem rocznych kontyngentów z zerową stawką celną dla produktów rolnych, wówczas Komisja dołoży starań, by zaproponować obniżenie lub zawieszenie tych koncesji taryfowych w odniesieniu do kolejnych lat.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0286

Projekt budżetu korygującego nr 2 do budżetu ogólnego na rok budżetowy 2017 ujmujący nadwyżkę z roku budżetowego 2016**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 2/2017 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017 – ujęcie nadwyżki z roku budżetowego 2016 (09437/2017 – C8-0190/2017 – 2017/2061(BUD))**

(2018/C 334/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 41,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 1 grudnia 2016 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽³⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 2/2017 przyjęty przez Komisję dnia 12 kwietnia 2017 r. (COM(2017)0188),
 - uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 2/2017 przyjęte przez Radę dnia 8 czerwca 2017 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu dnia 9 czerwca 2017 r. (09437/2017 – C8-0190/2017),
 - uwzględniając art. 88 i 91 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0229/2017),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 2/2017 ma na celu zapisanie w budżecie na rok 2017 nadwyżki z roku budżetowego 2016 w wysokości 6 405 mln EUR;
- B. mając na uwadze, że główne składniki tej nadwyżki to dodatni wynik po stronie dochodów wynoszący 1 688 mln EUR, niewykorzystane środki po stronie wydatków w wysokości 4 889 mln EUR oraz różnice kursowe w wysokości 173 mln EUR;
- C. mając na uwadze, że po stronie dochodów dwa główne składniki to odsetki z tytułu zaległych płatności i grzywny (3 052 mln EUR) oraz ujemny wynik po stronie zasobów własnych (1 511 mln EUR);

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 51 z 28.2.2017, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

D. mając na uwadze, że po stronie wydatków poziom niepełnego wykorzystania środków wynosi 4 825 mln EUR w 2016 r. i 28 mln EUR w odniesieniu do środków przeniesionych z 2015 r. w ramach sekcji III (Komisja) oraz 35 mln EUR w przypadku pozostałych instytucji;

1. odnotowuje przedstawiony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 2/2017 poświęconego wyłącznie rozdysponowaniu nadwyżki środków budżetowych z 2016 r. wynoszącej 6 405 mln EUR zgodnie z art. 18 rozporządzenia finansowego i stanowiskiem Rady w tej sprawie;

2. odnotowuje z dużym niepokojem wysoki poziom niepełnego wykorzystania środków wynoszący 4 889 mln EUR w 2016 r., pomimo faktu, że w budżecie korygującym nr 4/2016 został już zmniejszony poziom środków na płatności o kwotę 7 284,3 mln EUR; zwraca uwagę, że bardzo niski poziom wykorzystania środków na płatności w dziedzinie spójności (dział 1b) jest częściowo spowodowany niedokładnymi prognozami państw członkowskich i opóźnieniami w wyznaczaniu instytucji zarządzających i certyfikujących na szczeblu krajowym;

3. zwraca uwagę na negatywny wpływ deprecjacji funta szterlinga w stosunku do euro, co jest główną przyczyną spadku dochodów o 1 511 mln EUR w ramach zasobów własnych; zwraca uwagę, że spadek ten mógłby doprowadzić do poważnych problemów w zakresie finansowania budżetu Unii; zauważa, że ten spadek dochodów wynika z jednostronnej decyzji Zjednoczonego Królestwa dotyczącej wystąpienia z Unii, natomiast koszty wynikające z tej korekty ciążyą na Unii jako całości; podkreśla, że koszty te powinny zostać uwzględnione podczas negocjacji na temat uregulowania zobowiązań finansowych między Zjednoczonym Królestwem a Unią;

4. zauważa w szczególności stosunkowo wysoki poziom grzywien w 2016 r., które łącznie wyniosły 4 159 mln EUR, z czego kwota 2 861 mln EUR została wliczona jako nadwyżka z 2016 r.;

5. podkreśla, że zamiast dostosowywać składkę opartą na DNB należy umożliwić budżetowi Unii ponowne wykorzystanie wszelkiej nadwyżki wynikającej z niepełnego wykorzystania środków lub z grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa za naruszenie unijnego prawa konkurencji, aby zaspokoić potrzeby finansowe Unii;

6. zauważa, że przyjęcie projektu budżetu korygującego nr 2/2017 obniży udział składek z DNB państw członkowskich w budżecie Unii w 2017 r. o 6 405 mln EUR; ponownie wzywa państwa członkowskie, aby wykorzystały okazję stwarzaną przez takie powracające środki i dopełniły zobowiązań odnoszących się do kryzysu uchodźczego oraz wniosły unijny wkład na rzecz funduszy powierniczych Unii oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju⁽¹⁾;

7. wzywa instytucje Unii do szybkiego rozpatrzenia oczekiwanych i nowych projektów budżetu korygującego w odniesieniu do Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w ramach postępowania pojednawczego w sprawie budżetu na 2017 r.;

8. w kontekście tego projektu budżetu korygującego wyraża ubolewanie, że Rada przez kilka miesięcy blokowała przyjęcie śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych; z ulgą przyjmuje, że rząd brytyjski dotrzymał słowa i po wyborach parlamentarnych w Zjednoczonym Królestwie szybko odstąpił od blokady przeglądu wieloletnich ram finansowych;; wyraża nadzieję, że powracające do państw członkowskich zasoby finansowe ułatwią zbliżające się negocjacje na temat uregulowania zobowiązań finansowych między Zjednoczonym Królestwem a Unią;

9. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 2/2017;

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 2/2017 został ostatecznie przyjęty, i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również innym instytucjom i właściwym organom oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju oraz w sprawie ustanowienia gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR (COM(2016)0586).

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0291

Brak sprzeciwu wobec aktu delegowanego: procedura europejskiego nakazu zapłaty

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 19 czerwca 2017 r. zastępującego załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (C(2017)03984 – 2017/2747(DEA))

(2018/C 334/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2017)03984),
 - uwzględniając pismo z dnia 19 czerwca 2017 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji z dnia 22 czerwca 2017 r.,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽¹⁾ zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2421 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, a w szczególności jego artykułami 30 i 31 ust. 5,
 - uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Prawnej,
 - uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając brak sprzeciwów zgłoszonych w terminie określonym w art. 105 ust. 6 Regulaminu, który upłynął w dniu 4 lipca 2017 r.,
- A. mając na uwadze, że w załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 określono formularze, które mają być wykorzystywane w celu ułatwienia stosowania tego rozporządzenia;
- B. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2421, które wejdzie w życie w dniu 14 lipca 2017 r.; mając na uwadze, że zmiany wprowadzone do postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty powinny zostać uwzględnione w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006;
- C. mając na uwadze, że konieczne jest zastąpienie załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 oraz że nowy załącznik I powinien wejść w życie w tym samym czasie co rozporządzenie (UE) 2015/2421;
- D. mając na uwadze, że zmiany do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 zaczną obowiązywać w dniu 14 lipca 2017 r., zatem rozporządzenie delegowane powinno wejść w życie w dniu 14 lipca 2017 r.;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 1.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0292

Brak sprzeciwu wobec aktu delegowanego: Europejska procedura drobnych roszczeń

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 19 czerwca 2017 r. zastępującego załącznik I, II, III i IV do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (C(2017)03982 – 2017/2748(DEA))

(2018/C 334/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2017)03982),
- uwzględniając pismo Komisji z dnia 19 czerwca 2017 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 22 czerwca 2017 r. skierowane do przewodniczącej Konferencji Przewodniczących Komisji,
- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń ⁽¹⁾ zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2421 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, w szczególności jego artykuły 26 i 27 ust. 5,
- uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej dotyczące decyzji,
- uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
- uwzględniając brak sprzeciwów zgłoszonych w terminie określonym w art. 105 ust. 6 Regulaminu, który upłynął w dniu 4 lipca 2017 r.,
- A. mając na uwadze, że w załącznikach do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 określono formularze, które mają być wykorzystywane w celu ułatwienia stosowania tego rozporządzenia;
- B. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 861/2007 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2421, które wejdzie w życie w dniu 14 lipca 2017 r.; mając na uwadze, że zmiany wprowadzone do europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń powinny zostać uwzględnione w wyżej wymienionych formularzach zawartych w załącznikach;
- C. mając na uwadze, że konieczne jest zastąpienie załączników I–IV do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 oraz że nowe załączniki I–IV powinny wejść w życie w tym samym czasie co rozporządzenie (UE) 2015/2421;
- D. mając na uwadze, że zmiany do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 zaczną obowiązywać w dniu 14 lipca 2017 r., zatem rozporządzenie delegowane powinno wejść w życie w dniu 14 lipca 2017 r.;
- 1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
- 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 1.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0294

Porozumienie przyjęte w Kigali dotyczące poprawek do Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia przyjętego w Kigali dotyczącego poprawek do Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (07725/2017 – C8-0157/2017 – 2017/0016(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 334/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07725/2017),
 - uwzględniając poprawki do protokołu montrealskiego przyjęte na 28. posiedzeniu stron protokołu montrealskiego, które odbyło się w Kigali (Rwanda) w październiku 2016 r.,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 192 ust. 1 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0157/2017),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0237/2017),
1. wyraża zgodę na zawarcie poprawki;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0295

Konwencja w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, której celem jest przeciwdziałanie zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie przyjęcia w imieniu Unii Europejskiej zmiany Protokołu z 1999 r. do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości w zakresie przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej z 1979 r. (07524/2017 – C8-0143/2017 – 2013/0448(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 334/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (07524/2017),
 - uwzględniając Zmianę tekstu protokołu i załączników II–IX do protokołu z 1999 r. w sprawie przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej oraz dodanie nowych załączników X i XI (07524/2017),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 192 ust. 1 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0143/2017),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0241/2017),
1. wyraża zgodę na przyjęcie zmiany protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0296

Zawarcie Umowy o dialogu politycznym i współpracy UE-Kuba (zgoda) ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (12502/2016 – C8-0517/2016 – 2016/0298(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 334/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12502/2016),
 - uwzględniając projekt Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony (12504/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 i 209 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0517/2016),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 5 lipca 2017 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji Rady,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 i 4 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie przedstawione przez Komisję Rozwoju i Komisję Handlu Międzynarodowego (A8-0232/2017),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Kuby.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P8_TA(2017)0297.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0298

Protokół ustaleń między Europejską Agencją ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości a Eurojustem *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Eurojust protokołu ustaleń między Europejską Agencją ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości a Eurojustem (07536/2017 – C8-0136/2017 – 2017/0804(CNS))

(Konsultacja)

(2018/C 334/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (07536/2017),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0136/2017),
 - uwzględniając decyzję Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiającą Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 2,
 - uwzględniając art. 78c Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0215/2017),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 1.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0299

Zwalczanie nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (06182/1/2017 – C8-0150/2017 – 2012/0193(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 334/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (06182/1/2017 – C8-0150/2017),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0363),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 67a Regulaminu,
 - uwzględniając wyniki wspólnych posiedzeń Komisji Kontroli Budżetowej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Kontroli Budżetowej oraz Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0230/2017),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 16.4.2014, P7_TA(2014)0427.

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0300

Unijne ramy prawne dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji (COM(2013)0884 – C8-0033/2014 – 2013/0432(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0884),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 33 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0033/2014),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 33 oraz 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Litwy i parlament Szwecji, w których stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 września 2016 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 59 i 39 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0239/2016),
1. przyjmuje jako swoje stanowisko w pierwszym czytaniu tekst przyjęty w dniu 25 października 2016 r.⁽²⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0432

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 lipca 2017 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33 i 114, [Popr. 1]

⁽¹⁾ Dz.U. C 487 z 28.12.2016, s. 57.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0400.

Środa, 5 lipca 2017 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przepisy w dziedzinie unii celnej są zharmonizowane przepisami prawa unijnego. Egzekwowanie przepisów w dziedzinie unii celnej wchodzi jednak w zakres prawa krajowego państw członkowskich.

(1a) **Niniejsza dyrektywa powinna być zgodna z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽³⁾ (zwanym dalej „kodeksem”). [Popr. 2]**

(2) ~~Dlatego też naruszenia~~ **Naruszenia** przepisów prawa celnego i związane z tym sankcje podlegają 28 różnym zbiorom przepisów ~~prawnych~~. Wskutek tego naruszenie unijnych przepisów prawa celnego nie jest traktowane w taki sam sposób w całej Unii, a sankcje, jakie mogą zostać nałożone w każdym przypadku, różnią się pod względem charakteru i surowości w zależności od państwa członkowskiego, które je nakłada, **co może prowadzić do uszczuplenia dochodów państw członkowskich oraz do zakłóceń w handlu**. [Popr. 3]

(3) Rozbieżności między systemami prawnymi państw członkowskich ~~mają wpływ~~ nie tylko **mają negatywny wpływ** na optymalne zarządzanie unią celną **i przejrzystość niezbędną do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, jeśli chodzi o sposoby postępowania poszczególnych organów celnych w przypadku naruszeń**, ale także uniemożliwiają ~~stworzenie przedsiębiorcom~~ **osiągnięcie** równych warunków działania w unii celnej **dla przedsiębiorców, już podlegających w Unii różnym zbiorom przepisów**, ponieważ ~~mają wpływ~~ **wpływa to** na ich dostęp do uproszczeń celnych i ułatwień. [Popr. 4]

(4) Kodeks został opracowany z myślą o międzynarodowym środowisku elektronicznym, w którym organy celne przekazują sobie informacje w czasie rzeczywistym i w którym decyzja podjęta przez jedno państwo członkowskie jest stosowana we wszystkich pozostałych państwach członkowskich. Te ramy prawne wymagają zatem zharmonizowanego egzekwowania przepisów. Kodeks zawiera również przepis, który zobowiązuje państwa członkowskie do określenia skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji.

(5) Ramy prawne dotyczące egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego przewidziane w niniejszej dyrektywie są spójne z obowiązującym prawodawstwem w zakresie ochrony interesów finansowych Unii, a w szczególności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... ⁽⁴⁾. Naruszenia przepisów prawa celnego podlegające ramom prawnym ustanowionym niniejszą dyrektywą obejmują naruszenia przepisów prawa celnego, które mają wpływ na te interesy finansowe, a jednocześnie nie podlegają przepisom służącym za pośrednictwem prawa celnego, a także naruszenia przepisów prawa celnego, które nie mają żadnego wpływu na interesy finansowe Unii.

(6) ~~Należy~~ **W niniejszej dyrektywie należy** ustanowić wykaz czynów, które powinny być traktowane jako naruszenia unijnych przepisów prawa celnego i ~~które powinny~~ podlegać sankcjom. Te naruszenia przepisów prawa celnego powinny być w pełni oparte na obowiązkach wynikających z przepisów prawa celnego z bezpośrednim odniesieniem do kodeksu. Niniejsza dyrektywa ~~nie określa, czy~~ powinna **przewidywać, że** w odniesieniu do tych naruszeń przepisów prawa celnego państwa członkowskie mają stosować sankcje ~~na podstawie prawa administracyjnego czy karnego~~ **inne niż karne. Państwa członkowskie powinny także móc przewidzieć nakładanie sankcji karnych, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii, zamiast sankcji innych niż karne, jeżeli wymaga tego charakter i waga danych naruszeń, by sankcje były odstraszające, skuteczne i proporcjonalne**. [Popr. 5]

⁽¹⁾ Dz.U. C 487 z 28.12.2016, s. 57.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r.

⁽³⁾ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).**

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (Dz.U. ...).

Środa, 5 lipca 2017 r.

- (7) ~~Pierwsza kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka i w których nie musi występować element winy, przy uwzględnieniu obiektywnego charakteru obowiązków w danym przypadku oraz faktu, że osoby odpowiedzialne za ich dopełnienie nie mogą ignorować ich istnienia i wiążącego charakteru. [Popr. 6]~~
- (8) ~~Druga i trzecia kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego popełnione, odpowiednio, w wyniku niedbalstwa lub umyślnie, gdy ustalenie tego elementu subiektywnego jest konieczne do zaistnienia odpowiedzialności. [Popr. 7]~~
- (9) Podżeganie do czynu stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego popełnione umyślnie lub pomocnictwo w popełnieniu tego czynu oraz usiłowanie umyślnego popełnienia pewnych naruszeń przepisów prawa celnego należy traktować jako naruszenia przepisów prawa celnego.
- (10) W celu zagwarantowania pewności prawa należy określić, że wszelkie działania lub zaniechania wynikające z błędu organów celnych, **o którym mowa w kodeksie**, nie powinny być traktowane jako ~~naruszenia~~ **stanowiące naruszenie** przepisów prawa celnego. [Popr. 8]
- (11) Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość powstania odpowiedzialności zarówno osób prawnych, jak i fizycznych za takie samo naruszenie przepisów prawa celnego, gdy zostało ono popełnione na korzyść osoby prawnej.
- (12) W celu zbliżenia krajowych systemów sankcji państw członkowskich należy określić skale sankcji, które odzwierciedlałyby ~~różne kategorie~~ **wagę** naruszeń przepisów prawa celnego ~~oraz ich wagę~~. W celu zapewnienia skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego efektu nakładanych sankcji państwa członkowskie powinny także zapewnić uwzględnianie przez ich właściwe organy ~~pewnych~~ **określonych** okoliczności obciążających i łagodzących przy określaniu rodzaju i poziomu sankcji, które mają zostać zastosowane. [Popr. 9]
- (12a) **Wyłącznie w przypadkach, gdy poważne naruszenia wiążą się nie z faktem niezapłacenia cel, lecz z wartością danych towarów, np. w przypadku naruszeń dotyczących praw własności intelektualnej lub towarów niedozwolonych lub objętych ograniczeniami, organy celne powinny uzależniać nakładaną sankcję od wartości towarów.** [Popr. 10]
- (13) Termin przedawnienia dla postępowań dotyczących naruszenia przepisów prawa celnego należy ustalić na cztery lata od dnia jego popełnienia lub, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń, od dnia gdy działanie stanowiące to naruszenie prawa ustaje. Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość przerwania biegu okresu przedawnienia przez czynność związaną z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym **tego** naruszenia przepisów prawa celnego **lub przez czynność osoby odpowiedzialnej za naruszenie**. Państwa członkowskie ~~mogą określić przypadki~~ **powinny mieć możliwość określenia, w których jakich przypadkach** okres ten ulega zawieszeniu. Wszczęcie lub kontynuowanie tych postępowań powinno być wykluczone **jest zawieszany**. **Wszelkie postępowania powinny się przedawniać** po upływie ośmiu lat **niezależnie od przerw w okresie przedawnienia**, natomiast okres przedawnienia w odniesieniu do egzekwowania sankcji powinien wynosić trzy lata. [Popr. 11]
- (14) Zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego naruszenia przepisów prawa celnego powinno być przewidziane w przypadkach, gdy w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowanie karne przeciwko tej samej osobie. Kontynuowanie postępowania administracyjnego po zakończeniu postępowania karnego powinno być możliwe jedynie przy ścisłym przestrzeganiu zasady *ne bis in idem*, **co oznacza, że za to samo wykroczenie lub przestępstwo nie można karać dwukrotnie.** [Popr. 12]
- (15) Aby uniknąć sporów kompetencyjnych pozytywnych należy ustanowić zasady określania państwa członkowskiego właściwego do rozpatrzenia sprawy.
- (15a) **Ogólnym celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie skutecznego egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego. Ramy prawne przewidziane w niniejszej dyrektywie nie umożliwiają jednak zastosowania zintegrowanego podejścia do egzekwowania przepisów, w tym nadzorowania, kontroli i dochodzenia. Komisja powinna zatem przekazać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat tych aspektów, w tym na temat wdrożenia wspólnych ram zarządzania ryzykiem, aby ocenić, czy potrzebne są dalsze przepisy.** [Popr. 13]

Środa, 5 lipca 2017 r.

- (16) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać współpracę między państwami członkowskimi i Komisją w celu zapewnienia skutecznych działań przeciwko naruszeniom przepisów prawa celnego.
- (17) Aby ułatwić prowadzenie dochodzeń w sprawie naruszeń przepisów prawa celnego właściwe organy powinny mieć prawo do tymczasowego zajęcia wszelkich towarów, środków transportu oraz wszelkich innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszenia przepisów.
- (18) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (18a) ***Niniejsza dyrektywa ma na celu zacieśnienie współpracy celnej przez zbliżenie ustawodawstw krajowych dotyczących sankcji za naruszanie przepisów prawa celnego. Ze względu na znaczne różnice występujące obecnie między tradycjami prawnymi państw członkowskich nie jest możliwa pełna harmonizacja w tej dziedzinie. [Popr. 14]***
- (19) Ponieważ niniejsza dyrektywa ma służyć określeniu wykazu naruszeń przepisów prawa celnego wspólnego dla wszystkich państw członkowskich i zapewnić podstawę skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji, które mają być nakładane przez państwa członkowskie w całościwie zharmonizowanym obszarze unii celnej, cele te nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w oparciu o ich różne tradycje prawne, natomiast ze względu na skalę i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. ~~Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy prawne dotyczące~~ **Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i określenie ram prawnych dotyczących** naruszeń unijnych przepisów prawa celnego i przewiduje ~~sankcje~~ **ona nakładanie sankcji innych niż karne** za te naruszenia, **zbliżając przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich.** [Popr. 15]

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do naruszenia obowiązków określonych w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 (zwanym dalej „kodeksem”) oraz identycznych obowiązków określonych w innych częściach unijnych przepisów prawa celnego, określonych w art. 5 ust. 2 kodeksu.

2a. Niniejsza dyrektywa obejmuje obowiązki państw członkowskich wobec partnerów handlowych Unii Europejskiej, a także Światowej Organizacji Handlu (WTO) i Światowej Organizacji Celnej, z myślą o utworzeniu jednolitego i rzeczywistego rynku wewnętrznego przy równoczesnym ułatwieniu handlu i zapewnieniu pewności. [Popr. 16]

Artykuł 2

Naruszenia przepisów prawa celnego i sankcje **Zasady ogólne**

1. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszenia unijnych przepisów prawa celnego określone w art. 3 ~~do~~ **i 6, w ścisłej zgodności z zasadą ne bis in idem.**

Państwa członkowskie zapewniają uznawanie działań lub zaniechań wymienionych w art. 3 i 6 za stanowiące naruszenie przepisów prawa celnego, niezależnie od tego czy dopuszczono się ich w wyniku niedbalstwa, czy umyślnie.

Państwa członkowskie mogą, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii, przewidzieć nakładanie sankcji karnych zamiast sankcji innych niż sankcje karne, jeżeli wymaga tego charakter i waga danych naruszeń, by sankcje były odstraszające, skuteczne i proporcjonalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Środa, 5 lipca 2017 r.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) organy celne ustalają, czy naruszenie zostało popełnione w wyniku niedbalstwa, co oznacza, że osoba odpowiedzialna nie zachowała należytej staranności w zakresie kontroli swoich czynności lub zastosowała środki rażąco niewystarczające do uniknięcia okoliczności prowadzących do naruszenia, jeżeli ryzyko wystąpienia takiego naruszenia można było racjonalnie przewidzieć;
- b) organy celne ustalają, czy naruszenie zostało popełnione umyślnie, co oznacza, że osoba odpowiedzialna dopuściła się działania lub zaniechania, wiedząc, że to działanie lub zaniechanie stanowi naruszenie, lub umyślnie i świadomie dążąc do złamania przepisów prawa celnego;
- c) błędy lub pomyłki pisarskie nie stanowią naruszenia przepisów prawa celnego, chyba że wszystkie okoliczności jasno wskazują, że popełniono je umyślnie albo w wyniku niedbalstwa. [Popr. 17]

Artykuł 2a

Ułatwienia w handlu

W celu dopełnienia obowiązków Unii wynikających z umowy WTO o ułatwieniach w handlu państwa członkowskie działają wspólnie na rzecz stworzenia systemu współpracy obejmującego wszystkie państwa członkowskie. System ten służy koordynacji kluczowych wskaźników skuteczności sankcji celnych (analiza liczby odwołań, wskaźnik powtarzalności naruszeń itd.), rozpowszechnianiu najlepszych praktyk wśród organów celnych (skuteczność kontroli i sankcji, zmniejszenie kosztów administracyjnych itd.), przekazywaniu doświadczeń przedsiębiorców i tworzeniu powiązań między nimi, monitorowaniu sposobu działania służb celnych oraz prowadzeniu prac statystycznych dotyczących naruszeń popełnianych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich. W systemie współpracy wszystkie państwa członkowskie są niezwłocznie powiadamiane o dochodzeniach w sprawie naruszeń przepisów prawa celnego i udowodnionych naruszeniach, tak aby ułatwić wymianę handlową, zapobiegać wprowadzaniu na rynek wewnętrzny nielegalnych towarów i poprawić skuteczność kontroli. [Popr. 18]

Artykuł 3

Naruszenia przepisów prawa celnego, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego bez względu na fakt, czy wystąpił element winy:

- a) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) kodeksu;
- b) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie autentyczności, prawidłowości i ważności załączonego dokumentu zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) kodeksu;
- c) niezłożenie przez osobę przywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 127 kodeksu, zgłoszenia przybycia statku morskigo lub statku powietrznego zgodnie z art. 133 kodeksu, deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 145 kodeksu, zgłoszenia celnego zgodnie z art. 158 kodeksu, powiadomienia o działalności w wolnym obszarze celnym zgodnie z art. 244 ust. 2 kodeksu, deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zgodnie z art. 263 kodeksu, zgłoszenia do powrotnego wywozu zgodnie z art. 270 kodeksu, wywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 271 kodeksu lub powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 274 kodeksu;
- d) niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku przechowywania dokumentów i informacji związanych z zakończeniem formalności celnych na dowolnym nośniku przez okres wymagany przepisami prawa celnego zgodnie z art. 51 kodeksu;
- e) podjęcie towarów wprowadzonych na obszar celny Unii z dozoru celnego bez zgody organów celnych, wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit pierwszy i drugi kodeksu;
- f) podjęcie towarów objętych dozorem celnym wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit czwarty, art. 158 ust. 3 i art. 242 kodeksu;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- g) niewykonanie przez osobę wprowadzającą towary na obszar celny Unii obowiązków dotyczących ich przewiezienia do właściwego miejsca zgodnie z art. 135 ust. 1 kodeksu lub ~~poinformowania~~ **niepoinformowanie bez zwłoki** organów celnych, gdy obowiązki te nie mogą zostać wykonane zgodnie z art. 137 ust. 1 i 2 kodeksu, **oraz niepoinformowanie o miejscu, w którym znajdują się towary;**
- h) niewprowadzenie przez osobę wprowadzającą towary do wolnego obszaru celnego, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim, tych towarów do wolnego obszaru celnego bezpośrednio bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii zgodnie z art. 135 ust. 2 kodeksu;
- i) nieprzedstawienie dokumentów organom celnym przez zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania lub zgłoszenie do procedury celnej, gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 163 ust. 2 kodeksu;
- j) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie przez przedsiębiorcę **w odpowiednim terminie, zgodnie z art. 149 kodeksu, przez odpowiedzialnego za te towary w odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania, lub przez odpowiedzialną za te towary osobę, która je przechowuje, jeżeli są one przechowywane w innych miejscach wyznaczonych lub dopuszczonych przez organy celne;**
- k) nieposiadanie i niepozostawienie do dyspozycji organów celnych dokumentów załączanych do zgłoszenia, wymaganych do zastosowania danej procedury zgodnie z art. 163 ust. 1 i art. 167 ust. 1. akapit drugi kodeksu, przez zgłaszającego towary do procedury celnej w chwili składania zgłoszenia celnego lub zgłoszenia uzupełniającego;
- l) niezłożenie przez zgłaszającego towary do procedury celnej, w przypadku zgłoszenia uproszczonego na mocy art. 166 kodeksu lub wpisu do rejestru zgłaszającego na mocy art. 182 kodeksu, zgłoszenia uzupełniającego we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgodnie z art. 167 ust. 1 kodeksu;
- m) usunięcie lub zniszczenie środków identyfikacyjnych umieszczonych przez organy celne na towarach, opakowaniach lub środkach transportu bez wcześniejszego upoważnienia przez organy celne zgodnie z art. 192 ust. 2 kodeksu;
- n) niezamknięcie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania czynnego procedury celnej w określonym terminie zgodnie z art. 257 kodeksu;
- o) niewywiezienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania biernego towarów wadliwych w terminie zgodnie z art. 262 kodeksu;
- p) prowadzenie prac budowlanych w wolnym obszarze celnym bez **uprzedniej** zgody organów celnych zgodnie z art. 244 ust. 1 kodeksu;
- q) nieuiszczenie należności celnych przywozowych lub wywozowych przez osobę zobowiązaną do zapłaty w określonym terminie zgodnie z art. 108 kodeksu.
- qa) **niedostarczenie przez przedsiębiorcę, w odpowiedzi na żądanie organów celnych, wymaganych dokumentów i informacji w odpowiedniej formie i w rozsądnym terminie oraz nieudzielenie wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia formalności celnych lub kontroli zgodnie z art. 15 ust. 1 kodeksu;**
- qb) **niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;**
- qc) **niepoinformowanie bez zwłoki organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji przez te organy, a wpływających na jej dalsze stosowanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;**

Środa, 5 lipca 2017 r.

- qd) nieprzedstawienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu unijnego towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie zgodnie z art. 233 ust. 1 lit. a) kodeksu;
- qe) rozładowanie lub przeładowanie towarów ze środka transportu, którym są przewożone, bez pozwolenia organów celnych lub w miejscach, które nie zostały wyznaczone lub dopuszczone przez te organy, zgodnie z art. 140 kodeksu;
- qf) składowanie towarów w magazynach czasowego składowania lub w składach celnych bez pozwolenia organów celnych zgodnie z art. 147 i 148 kodeksu;
- qg) niewykonanie przez posiadacza pozwolenia lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego zgodnie z art. 242 ust. 1 lit. a) i b) kodeksu;
- qh) przedstawienie organom celnym nieprawdziwych informacji lub fałszywych dokumentów wymaganych przez te organy zgodnie z art. 15 lub 163 kodeksu;
- qi) korzystanie przez przedsiębiorcę z niedokładnych lub niepełnych informacji lub nieautentycznych, niedokładnych lub nieważnych dokumentów w celu uzyskania od organów celnych:
 - (i) statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 38 kodeksu;
 - (ii) zgody na stosowanie zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 kodeksu;
 - (iii) zgody na stosowanie innych uproszczeń celnych zgodnie z art. 177, 179, 182 lub 185 kodeksu lub
 - (iv) pozwolenia na objęcie towarów procedurami specjalnymi zgodnie z art. 211 kodeksu;
- qj) wprowadzenie towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzenie towarów poza ten obszar bez przedstawienia ich organom celnym zgodnie z art. 139, 245 lub art. 267 ust. 2 kodeksu;
- qk) przetwarzanie towarów w składzie celnym bez zezwolenia organów celnych zgodnie z art. 241 kodeksu;
- ql) nabycie lub posiadanie towarów, których dotyczy jedno z naruszeń przepisów prawa celnego określonych w lit. qd) i qj) niniejszego artykułu. [Popr. 19]

Artykuł 4

Naruszenia przepisów prawa celnego popełnione w wyniku niedbalstwa

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich w wyniku niedbalstwa:

- a) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie przez przedsiębiorcę odpowiedzialnego za te towary w odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu;
- b) nieudzielenie organom celnym przez przedsiębiorcę wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia formalności celnych lub kontroli zgodnie z art. 15 ust. 1 kodeksu;
- c) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;
- d) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;
- e) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzanych na obszar celny Unii zgodnie z art. 139 kodeksu;

Środa, 5 lipca 2017 r.

- ~~f) nieprzedstawienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu unijnego towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie zgodnie z art. 233 ust. 1 lit. a) kodeksu;~~
- ~~g) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzonych do wolnego obszaru celnego zgodnie z art. 245 kodeksu;~~
- ~~h) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wyprowadzanych poza obszar celny Unii przy ich wyprowadzaniu zgodnie z art. 267 ust. 2 kodeksu;~~
- ~~i) rozładowanie lub przeładowanie towarów ze środka transportu, którym są przewożone, bez pozwolenia organów celnych lub w miejscach, które nie zostały wyznaczone lub uznane przez te organy, zgodnie z art. 140 kodeksu;~~
- ~~j) składowanie towarów w magazynach czasowego składowania lub w składach celnych bez pozwolenia organów celnych zgodnie z art. 147 i 148;~~
- ~~k) niewykonanie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego zgodnie z art. 242 ust. 1 lit. a) i b) kodeksu. [Popr. 20]~~

Artykuł 5

Naruszenia unijnych przepisów prawa celnego popełnione umyślnie

~~Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich umyślnie:~~

- ~~a) udzielenie lub przedstawienie organom celnym nieprawdziwych informacji lub fałszywych dokumentów wymaganych przez te organy zgodnie z art. 15 lub 163 kodeksu;~~
- ~~b) korzystanie przez przedsiębiorcę z fałszywych oświadczeń lub jakichkolwiek innych środków niezgodnych z prawem w celu uzyskania od organów celnych:
 - ~~(i) statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 38 kodeksu;~~
 - ~~(ii) zgody na stosowanie zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 kodeksu;~~
 - ~~(iii) zgody na stosowanie innych uproszczeń celnych zgodnie z art. 177, 179, 182 i 185 kodeksu;~~
 - ~~(iv) pozwolenia na objęcie towarów procedurami specjalnymi zgodnie z art. 211 kodeksu;~~~~
- ~~c) wprowadzenie towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzenie towarów poza ten obszar bez przedstawienia ich organom celnym zgodnie z art. 139, 245 lub 267 ust. 2 kodeksu;~~
- ~~d) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;~~
- ~~e) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;~~
- ~~f) przetwarzanie towarów w składzie celnym bez zezwolenia organów celnych zgodnie z art. 241 kodeksu;~~
- ~~g) nabycie lub posiadanie towarów, których dotyczy jedno z naruszeń przepisów prawa celnego określonych w art. 4 lit. f) i literze c) niniejszego artykułu. [Popr. 21]~~

Środa, 5 lipca 2017 r.

Artykuł 6

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby podżeganie lub pomocnictwo w odniesieniu do działań lub zaniechań, o których mowa w art. 5 **8b ust. 2**, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby usiłowanie działania lub zaniechania, o których mowa w art. 5 **3 lit. b qj))** lub **e qj)**, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego. **[Popr. 22]**

Artykuł 7

Błąd organów celnych

Działania lub zaniechania, o których mowa w art. 3 ~~4~~ i 6, nie stanowią naruszeń przepisów prawa celnego, jeżeli są one wynikiem błędu organów celnych **zgodnie z art. 119 kodeksu. Organy celne ponoszą odpowiedzialność za szkodę wynikającą z takich błędów.** **[Popr. 23]**

Artykuł 8

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie zapewniają pociągnięcie osób prawnych do odpowiedzialności za naruszenia przepisów prawa celnego, **o których mowa w art. 3 i 6** popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo wchodzącą w skład organu osoby prawnej i zajmującą w niej pozycję kierowniczą, w oparciu o:
 - a) upoważnienie do reprezentowania osoby prawnej;
 - b) upoważnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej;
 - c) upoważnienie do sprawowania kontroli w ramach tej osoby prawnej. **[Popr. 24]**
2. Państwa członkowskie zapewniają także pociągnięcie do odpowiedzialności osób prawnych, w przypadkach gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej naruszenia przepisów prawa celnego przez osobę działającą pod zwierzchnictwem osoby, o której mowa w ust. 1.
3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy ust. 1 i 2 pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności osób fizycznych, które popełniły naruszenie przepisów prawa celnego.

3a. Do celów niniejszej dyrektywy „osoba prawna” oznacza każdy podmiot posiadający osobowość prawną na mocy prawa właściwego, z wyjątkiem państw i organów publicznych wykonujących władzę publiczną oraz publicznych organizacji międzynarodowych. **[Popr. 26]**

Artykuł 8a

Czynniki, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy naruszenie jest mniejszej wagi

1. **Decydując, czy dane naruszenie, o którym mowa w art. 3, jest mniejszej wagi, państwa członkowskie zapewniają, że od początku procesu stwierdzenia, czy popełniono naruszenie przepisów prawa celnego, ich właściwe organy uwzględniają wszelkie stosowne okoliczności, które mają zastosowanie, w tym następujące elementy:**
 - a) **naruszenie popełniono w wyniku niedbalstwa;**
 - b) **dane towary nie są objęte zakazami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie i art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu;**
 - c) **naruszenie ma niewielki lub zerowy wpływ na wysokość należnych cel;**
 - d) **w czasie postępowania osoba odpowiedzialna za naruszenie rzeczywiście współpracuje z właściwym organem;**
 - e) **osoba odpowiedzialna za naruszenie dobrowolnie ujawnia naruszenie, jeżeli naruszenie to nie jest jeszcze przedmiotem czynności dochodzeniowej, o której wiadomo osobie odpowiedzialnej za naruszenie;**

Środa, 5 lipca 2017 r.

- f) osoba odpowiedzialna za naruszenie może wykazać, że podejmuje znaczne wysiłki, aby dostosować się do unijnych przepisów prawa celnego, przez potwierdzenie wysokiego poziomu kontroli jej czynności, np. z wykorzystaniem systemu zapewniania zgodności;
- g) osoba odpowiedzialna za naruszenie to małe lub średnie przedsiębiorstwo bez wcześniejszego doświadczenia w sprawach celnych.
2. Właściwe organy uznają dane naruszenie za mające mniejszą wagę tylko wtedy, gdy w odniesieniu do naruszenia nie występują okoliczności obciążające, o których mowa w art. 8b. [Popr. 27]

Artykuł 8b

Czynniki, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy naruszenie jest poważne

1. Decydując, czy dane naruszenie, o którym mowa w art. 3 lub 6, jest poważne, państwa członkowskie zapewniają, że od początku procesu stwierdzenia, czy popełniono naruszenie przepisów prawa celnego, ich właściwe organy uwzględniają wszystkie następujące okoliczności, które mają zastosowanie:
- a) naruszenie zostało popełnione umyślnie;
- b) naruszenie utrzymywało się przez długi okres, co wskazuje na jego zamierzone kontynuowanie;
- c) wystąpiło podobne lub powiązane naruszenie ciągle lub powtarzające się, tzn. popełnione więcej niż jeden raz;
- d) naruszenie ma znaczny wpływ na wysokość niezapłaconych należności celnych przywozowych lub wywozowych;
- e) dane towary są objęte zakazami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie i art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu;
- f) osoba odpowiedzialna za naruszenie odmawia współpracy lub pełnej współpracy z właściwym organem;
- g) osoba odpowiedzialna za naruszenie już wcześniej popełniała naruszenia.
2. Naruszenia, o których mowa w art. 3 lit. f), g), p), qi) i qj), stanowią poważne naruszenia ze względu na sam ich charakter. [Popr. 28]

Artykuł 9

Sankcje ~~inne niż karne~~ za **mniejszej wagi** naruszenia przepisów prawa celnego, ~~o których mowa w art. 3~~

1. ~~Oprócz odzyskania niezapłaconych należności celnych państwa~~ członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających sankcji ~~innych niż karne~~ za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i które zgodnie z art. 8a uznano za **naruszenia mniejszej wagi**, przy następujących ograniczeniach:
- a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego ~~dotyczy określonych towarów~~ **ma związek z niezapłaconymi cłami**, kara pieniężna wynosi ~~od 1 % do 5 % wartości tych towarów~~ **70 % kwoty niezapłaconych cel**;
- b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego ~~nie dotyczy określonych towarów~~ **ma związku z niezapłaconymi cłami**, kara pieniężna wynosi ~~od 150 EUR do 7 500 EUR~~.
2. Decydując o wysokości nakładanych sankcji przy uwzględnieniu ograniczeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają uwzględnienie wszystkich stosownych okoliczności wymienionych w art. 8a. [Popr. 29]

Środa, 5 lipca 2017 r.

Artykuł 10

~~Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4~~

~~Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4, przy następujących ograniczeniach:~~

- ~~a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 15 % wartości tych towarów;~~
- ~~b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 22 500 EUR.~~
~~[Popr. 30]~~

Artykuł 11

~~Sankcje **inne niż karne** za **poważne** naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art 5 i 6~~

1. Oprócz odzyskania niezapłaconych należności celnych państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających sankcji **innych niż karne** za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6 **i które zgodnie z art. 8b uznano za poważne**, przy następujących ograniczeniach:

- a) ~~gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów~~ **ma związek z niezapłaconymi cłami**, kara pieniężna wynosi ~~do 30 % wartości tych towarów~~ **od 70 % do 140 % kwoty niezapłaconych cel;**
- aa) **gdy naruszenie przepisów prawa celnego ma związek nie z niezapłaconymi cłami, lecz z wartością towarów**, kara pieniężna wynosi **od 15 % do 30 % wartości towarów;**
- b) ~~gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych~~ **ma związku ani z niezapłaconymi cłami, ani z wartością** towarów, kara pieniężna wynosi do ~~od 7 500~~ **45 000 EUR.**

2. Decydując o wysokości nakładanych sankcji przy uwzględnieniu ograniczeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają uwzględnienie wszystkich stosownych okoliczności wymienionych w art. 8a i art. 8b ust. 1.
[Popr. 31]

Artykuł 11a

Pozostałe sankcje inne niż karne za poważne naruszenia

1. Oprócz sankcji wymienionych w art. 11 i przy zachowaniu zgodności z kodeksem państwa członkowskie mogą nałożyć następujące sankcje niepieniężne w przypadku popełnienia poważnego naruszenia:

- a) **stała lub tymczasowa konfiskata towarów;**
- b) **zawieszenie wydanego pozwolenia.**

2. Zgodnie z kodeksem państwa członkowskie przewidują, że decyzje o przyznaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy są odwoływane w razie popełnienia poważnych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego.
[Popr. 32]

Artykuł 11b

Przegląd

1. Od dnia ... [pięć lat od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja wraz z właściwymi organami państw członkowskich dokonuje przeglądu wysokości kar pieniężnych mających zastosowanie zgodnie z art. 9 i 11. Celem procedury przeglądu jest zapewnienie większej zbieżności wysokości kar pieniężnych nakładanych w unii celnej, aby zharmonizować jej funkcjonowanie.

Środa, 5 lipca 2017 r.

2. Komisja publikuje co roku szczegółowe informacje o sankcjach nałożonych przez państwa członkowskie za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6.

3. Państwa członkowskie zapewniają przestrzeganie przepisów prawa celnego w rozumieniu art. 5 pkt 2 kodeksu oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 ⁽¹⁾. [Popr. 33]

Artykuł 11c

Ugoda

Państwa członkowskie ustanawiają procedurę ugody umożliwiającą właściwym organom zawarcie porozumienia z osobą odpowiedzialną za naruszenie w celu zamknięcia sprawy o naruszenie przepisów prawa celnego, jako alternatywę dla wszczęcia lub prowadzenia postępowania sądowego, w zamian za co dana osoba akceptuje niezwłocznie wykonalną sankcję.

Jeżeli jednak wszczęto już postępowanie sądowe, właściwe organy mogą zawrzeć ugodę tylko za zgodą organu sądowego.

Komisja dostarcza wytycznych dotyczących procedur ugody, by zapewnić danie osobie odpowiedzialnej za naruszenie możliwości zawarcia ugody zgodnie z zasadą równego traktowania i przy zachowaniu przejrzystości, a także publikowanie wyników procedury w odniesieniu do wszystkich zawartych ugód. [Popr. 34]

Artykuł 12

~~Skuteczne stosowanie sankcji i wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji~~

~~Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, określając rodzaj i poziom sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, uwzględniły wszelkie istotne okoliczności, w tym odpowiednio:~~

- ~~a) wagę i czas trwania naruszenia prawa;~~
- ~~b) fakt, czy osoba odpowiedzialna za naruszenie jest upoważnionym przedsiębiorcą;~~
- ~~c) kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, których zapłaty uniknięto;~~
- ~~d) fakt, czy dane towary podlegają zakazom lub ograniczeniom, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie kodeksu oraz w art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu, lub stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego;~~
- ~~e) poziom współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie prawa z właściwym organem;~~
- ~~f) wcześniejsze naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie prawa. [Popr. 35]~~

Artykuł 12a

Zgodność

Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie zainteresowanym stronom wytycznych i publikacji dotyczących sposobu zapewnienia i utrzymania zgodności z unijnymi przepisami prawa celnego w łatwo dostępnej, zrozumiałej i aktualnej formie. [Popr. 36]

Artykuł 13

Przedawnienie

1. Państwa członkowskie zapewniają czteroletni termin przedawnienia w przypadku **wszczęcia** postępowań dotyczących któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 ~~do i 6~~, **przy czym termin rozpoczyna bieg oraz dopilnowują, aby bieg terminu rozpoczynał się** w dniu popełnienia naruszenia przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, w dniu, w którym zaprzestano działania lub zaniechania stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

Środa, 5 lipca 2017 r.

3. Państwa członkowskie zapewniają przerwanie biegu ~~terminu~~ **okresu** przedawnienia przez czynność właściwego organu, o którym ~~której~~ dana osoba jest informowana, w związku ~~związaną~~ z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym tego ~~samego~~ naruszenia przepisów prawa celnego. ~~Termin, lub przez czynność osoby odpowiedzialnej za naruszenie. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu podjęcia jest kontynuowany od dnia zakończenia~~ czynności przerywającej przedawnienie.

4. ~~Państwa członkowskie zapewniają wykluczenie możliwości wszczęcia lub kontynuowania jakiegokolwiek postępowania dotyczącego któregośkolwiek z~~ **Bez uszczerbku dla art. 14 ust. 2 państwa członkowskie zapewniają przedawnienie możliwości wszczęcia lub kontynuowania wszelkich postępowań dotyczących** naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 ~~do~~ **lub 6, niezależnie od przerwania okresu przedawnienia, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu,** po upływie ośmiu lat od dnia, o którym mowa w ust. 1 lub 2 ~~niniejszego artykułu~~.

5. Państwa członkowskie zapewniają trzyletni termin przedawnienia przy egzekwowaniu decyzji o nałożeniu sankcji. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja ta staje się ostateczna.

6. Państwa członkowskie określają przypadki, w których terminy przedawnienia określone w ust. 1, 4 i 5 zostają zawieszone. [Popr. 37]

Artykuł 14

Zawieszenie postępowania

1. Państwa członkowskie zapewniają zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6, w przypadku gdy przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowania karne.

2. Państwa członkowskie zapewniają zaprzestanie zawieszonego postępowania administracyjnego dotyczącego któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6, w przypadku gdy postępowanie karne, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zostało ostatecznie zakończone. W innych przypadkach zawieszone postępowanie administracyjne dotyczące któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6, może zostać wznowione.

Artykuł 15

Właściwość

1. Państwa członkowskie zapewniają swoją właściwość w sprawach naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6, zgodnie z dowolnym z następujących kryteriów:

- a) naruszenie przepisów prawa celnego zostało popełnione w całości lub w części na terytorium tego państwa członkowskiego;
- b) osoba popełniająca naruszenie przepisów prawa celnego jest obywatelem tego państwa członkowskiego;
- c) towary, których dotyczy naruszenie przepisów prawa celnego, znajdują się na terytorium tego państwa członkowskiego.

2. W przypadku gdy więcej niż jedno państwo członkowskie uznaje się za właściwe w sprawie tego samego naruszenia przepisów prawa celnego, państwa członkowskie zapewniają właściwość tego państwa członkowskiego, w którym przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami prowadzi się postępowanie karne. Jeżeli nie jest możliwe określenie właściwości na mocy ust. 1, państwa członkowskie zapewniają właściwość tego państwa członkowskiego, którego właściwe organy jako pierwsze wszczęły postępowanie dotyczące naruszenia przepisów prawa celnego przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami.

Artykuł 16

Współpraca między państwami członkowskimi

Państwa członkowskie współpracują ze sobą i wymieniają się informacjami niezbędnymi w postępowaniach dotyczących działań lub zaniechań stanowiących naruszenie przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 ~~do~~ **i 6**, w szczególności w przypadkach gdy więcej niż jedno państwo członkowskie wszczęło postępowanie przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami. **Współpraca między państwami członkowskimi ma na celu zwiększenie skuteczności kontroli celnych dotyczących towarów oraz zharmonizowanie procedur na obszarze Unii.** [Popr. 38]

Środa, 5 lipca 2017 r.

Komisja nadzoruje współpracę państw członkowskich w celu opracowania kluczowych wskaźników skuteczności kontroli i sankcji celnych, rozpowszechniania najlepszych praktyk i koordynacji szkoleń funkcjonariuszy organów celnych. [Popr. 39]

Artykuł 17

Zajęcie

Państwa członkowskie zapewniają możliwość tymczasowego zajęcia przez właściwe organy wszelkich towarów, środków transportu ~~oraz wszelkich~~ **lub** innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 ~~do~~ i 6. **Jeżeli po nałożeniu sankcji państwo członkowskie stosuje stałą konfiskatę takich towarów, może podjąć decyzję o ich zniszczeniu, ponownym użyciu lub recyklingu, stosownie do sytuacji.** [Popr. 40]

Artykuł 18

Sprawozdanie Komisji i przegląd

Do dnia [1 maja 2019 r.] Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, w którym ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat pozostałych elementów egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego, np. nadzoru, kontroli i dochodzenia, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym dotyczącym uzupełnienia niniejszej dyrektywy. [Popr. 41]

Artykuł 18a

Sprawozdawczość państw członkowskich

Aby umożliwić Komisji ocenę stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące naruszeń oraz wskazujące, jakie sankcje nałożono w wyniku tych naruszeń. Informacje te przekazuje się corocznie, począwszy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Komisja może wykorzystać te dane w przeglądzie niniejszej dyrektywy w celu lepszego zbliżenia krajowych systemów sankcji. [Popr. 42]

Artykuł 19

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 maja 2017 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Środa, 5 lipca 2017 r.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 21

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

Środa, 5 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0302

Budżet na 2018 r. – Mandat do rozmów trójstronnych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie mandatu do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2018 (2017/2043(BUD))**

(2018/C 334/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2018, przyjęty przez Komisję dnia 30 maja 2017 r. (COM(2017)0400),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2018: sekcja III – Komisja ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 21 lutego 2017 r. w sprawie wytycznych budżetowych na rok 2018 (06522/2017),
- uwzględniając art. 86a Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A8-0249/2017),

Projekt budżetu na 2018 r.: osiąganie celów w zakresie wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i bezpieczeństwa

1. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 15 marca 2017 r. Parlament potwierdził, iż zrównoważony wzrost gospodarczy, godne, wysokiej jakości i stabilne miejsca pracy, spójność społeczno-gospodarcza, bezpieczeństwo, migracja i zmiana klimatu są podstawowymi kwestiami i głównymi priorytetami budżetu UE na 2018 r.;
2. uważa, że zasadniczo wniosek Komisji jest dobrym punktem wyjścia tegorocznych negocjacji, biorąc pod uwagę, że budżet UE na 2018 r. musi umożliwiać UE dalsze generowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, a jednocześnie zapewniać bezpieczeństwo obywateli i stawiać czoła wyzwaniom migracyjnym; ubolewa nad tym, że wniosek Komisji nie odzwierciedla w pełni wezwania Parlamentu do przeciwdziałania zmianie klimatu;
3. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o ujęciu w projekcie budżetu wyników śródkresowej rewizji wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2014–2020, nawet przed jej formalnym przyjęciem przez Radę, i wysłaniu w ten sposób ważnego sygnału potwierdzającego znaczenie rewizji WRF oraz potrzebę zwiększenia elastyczności budżetu UE, która mogłaby umożliwić Unii skuteczne reagowanie na nowe sytuacje nadzwyczajne i finansowanie priorytetów politycznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0085.

Środa, 5 lipca 2017 r.

4. powtarza swoje zdecydowane przekonanie, że dla osiągnięcia zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzenia stabilnych i wysokiej jakości miejsc pracy w UE kluczowe znaczenie ma pobudzanie inwestycji w badania, innowacje, infrastrukturę, kształcenie i MŚP; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie proponowane wzmocnienie programu „Horyzont 2020”, instrumentu „Łącząc Europę” i Erasmus+, gdyż programy te zapewnią bezpośredni wkład w osiągnięcie tych celów; uważa jednak, że potrzebne będą dalsze wzmocnienia, zwłaszcza zważywszy na cięcia dokonane w finansowaniu tych strategii politycznych na korzyść finansowania EFIS;

5. przypomina o kluczowej roli MŚP w tworzeniu miejsc pracy i ograniczaniu luki inwestycyjnej oraz podkreśla, że ich odpowiednie finansowanie musi pozostać jednym z głównych priorytetów budżetu UE; w związku z tym ubolewa, że proponowany przydział środków dla COSME jest niższy o 2,9 % w porównaniu z budżetem na 2017 r., oraz wyraża zamiar dalszego wzmocnienia tego programu w budżecie na 2018 r.; wskazuje na potrzebę dalszego wspierania MŚP i apeluje o pełną realizację zobowiązań finansowych dotyczących tego programu w pozostałych latach obecnych WRF; z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Komisję próbę usprawnienia finansowania MŚP w ramach programu „Horyzont 2020”;

6. pochwała rolę Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) w zmniejszaniu luki inwestycyjnej w całej UE oraz między terytoriami UE, a także we wspieraniu wdrażania inwestycji strategicznych zapewniających wysoką wartość dodaną gospodarce, środowisku i społeczeństwu; w związku z tym popiera przedłużenie okresu jego obowiązywania do 2020 r.; podkreśla szybkie wykorzystywanie funduszy w segmencie MŚP EFIS i z zadowoleniem przyjmuje zamierzone zwiększenie skali tego segmentu; ubolewa jednak nad brakiem całościowego podejścia do finansowania MŚP, które to podejście umożliwiłoby uzyskanie jasnego obrazu wszystkich dostępnych funduszy; podkreśla swoje stanowisko w trwających negocjacjach ustawodawczych, zgodnie z którym nie należy wprowadzać żadnych dalszych cięć w istniejących programach UE w celu sfinansowania tego przedłużenia; uważa, że EFIS, którego fundusz gwarancyjny jest w większości finansowany z budżetu UE, nie powinien wspierać podmiotów mających siedzibę lub zarejestrowanych w jurysdykcjach, które wyszczególniono w ramach odnośnej polityki UE w dziedzinie jurysdykcji niechętnych współpracy, ani podmiotów, które nie zachowują rzeczywistej zgodności z unijnymi lub międzynarodowymi normami podatkowymi dotyczącymi przejrzystości i wymiany informacji;

7. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy UE w obszarze badań oraz rozwoju i nabywania technologii w dziedzinie obrony, które to inicjatywy przyczynią się do osiągnięcia korzyści skali w sektorze i do większej koordynacji między państwami członkowskimi, a także – jeśli zostaną właściwie opracowane – doprowadzą do bardziej racjonalnych wydatków na obronność i umożliwią ograniczenie wydatków na szczeblu krajowym; podkreśla również potrzebę poprawy konkurencyjności i innowacyjności europejskiego przemysłu obronnego; przypomina swoje wcześniejsze stanowisko, zgodnie z którym nowe inicjatywy w tym obszarze powinny być finansowane z dodatkowych środków i nie powinny przynosić szkody istniejącym programom, w tym instrumentowi „Łącząc Europę”;

8. zauważa, że Komisja nie zastosowała się do wniosku Parlamentu o przedstawienie oceny i odpowiednich wniosków w sprawie „Europejskiej karty Interrail na 18. urodziny”; uważa, że takie wnioski mają potencjał podnoszenia poziomu świadomości społecznej i tożsamości Europejczyków; podkreśla jednak, że wszelkie nowe projekty muszą być finansowane z nowych zasobów finansowych i nie powinny wpływać na istniejące programy, a także powinny w jak największym stopniu sprzyjać integracji społecznej; ponownie wzywa Komisję do przedłożenia odpowiednich wniosków w tym względzie;

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż projekt budżetu na 2018 r. obejmuje dodatkowy przydział środków dla Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w odpowiedzi na wcześniejsze wezwania ze strony Parlamentu do kontynuacji tego programu; odnotowuje jednocześnie wniosek dotyczący projektu budżetu korygującego 3/2017, który przewiduje przeznaczenie 500 mln EUR na zobowiązania w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, zgodnie z uzgodnieniami Parlamentu i Rady w ramach postępowania pojednawczego dotyczącego budżetu na rok 2017 r.; wyraża przekonanie, że zaproponowane kwoty są wyraźnie niewystarczające, by zrealizować cele Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, oraz uważa, że aby skutecznie zwalczać bezrobocie młodzieży, inicjatywa ta musi nadal zapewniać wkład w osiąganie priorytetowego celu Unii, jakim jest zapewnianie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; nalega na potrzebę zapewnienia skutecznej reakcji na bezrobocie młodzieży w całej Unii i podkreśla, że Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych może zostać udoskonalona i stać się wydajniejsza, zwłaszcza jeśli dopilnuje się, by wносиła rzeczywistą europejską wartość dodaną do polityki na rzecz zatrudnienia młodzieży w państwach członkowskich i by nie zastępowała finansowania dotychczasowych polityk krajowych;

10. przypomina, że polityka spójności ma kluczowe znaczenie dla rozwoju i wzrostu gospodarczego UE; podkreśla, że oczekuje się, iż w 2018 r. programy polityki spójności nabiorą tempa i osiągną pełny rozruch; podkreśla zobowiązanie Parlamentu do zapewniania odpowiednich środków na te programy, które stanowią jedną z głównych strategii politycznych UE; jest jednak zaniepokojony niemożliwością do zaakceptowania opóźnieniami we wdrażaniu programów operacyjnych na

Środa, 5 lipca 2017 r.

szczeblu krajowym; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia zakończenia procesu wyznaczania instytucji zarządzających, audytowych i certyfikujących oraz przyspieszenia wdrażania; przyznaje, że ze względu na długie negocjacje dotyczące podstaw prawnych instytucji UE, które w nich uczestniczyły, są częściowo odpowiedzialne za niski wskaźnik wykonania; zauważa, że niektóre państwa członkowskie uważają, iż fundusze spójności mogą być narzędziem służącym zagwarantowaniu solidarności w strategiach politycznych Unii;

11. jest szczególnie zaniepokojony ewentualnym odtworzeniem zaległości w płatnościach rachunków na koniec bieżącego okresu WRF i przypomina o niespotykanej dotąd kwocie zaległości w wysokości 24,7 mld EUR, odnotowanej na koniec 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przy okazji śródkresowej rewizji WRF Komisja po raz pierwszy przedstawiła prognozy płatności aż do roku 2020, jednak podkreśla, że prognozy te należy co roku odpowiednio uaktualniać, aby umożliwić władzy budżetowej terminowe przyjmowanie niezbędnych środków; ostrzega przed szkodliwymi skutkami, jakie miałby nowy kryzys płatności, zwłaszcza dla beneficjentów środków z budżetu UE; jest przekonany, że wiarygodność UE jest także powiązana z jej zdolnością do zapewnienia odpowiedniego poziomu środków na płatności w budżecie UE, które umożliwią jej wywiązanie się z zobowiązań; podkreśla, że opóźnienia w płatnościach mają negatywny wpływ na sektor prywatny, a w szczególności na MSP z UE, które zawarły umowy z organami publicznymi;

12. podkreśla, jak ważne jest wywiązanie się przez UE z zobowiązania do osiągnięcia celów wyznaczonych na konferencji COP21, zwłaszcza w świetle niedawnej decyzji administracji USA o odstąpieniu od porozumienia; podkreśla w związku z tym, że – jeśli nie zostaną podjęte większe wysiłki – istnieje poważne ryzyko nieosiągnięcia celu dotyczącego przeznaczenia co najmniej 20 % wydatków UE w WRF na lata 2014–2020 na działania związane z klimatem; odnotowuje z zaniepokojeniem skromny wzrost o 0,1 % środków przeznaczanych na różnorodność biologiczną; podkreśla znaczenie uwzględniania ochrony różnorodności biologicznej we wszystkich elementach budżetu UE i powtarza swój poprzedni apel o wypracowanie metodologii monitorowania uwzględniającej wszystkie wydatki dotyczące różnorodności biologicznej i ich efektywność; podkreśla również, że projekty finansowane przez UE powinny mieć na celu niewywieranie negatywnego wpływu na łagodzenie zmiany klimatu i na przechodzenie na niskoemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym;

13. podkreśla, że bezprecedensowe uruchomienie specjalnych instrumentów pokazało, że budżet UE nie był początkowo dostosowany do uwzględnienia kwestii takich jak obecny kryzys migracyjny i uchodźczy; jest zdania, że przejście na podejście pokryzysowe jest przedwczesne; sprzeciwia się w związku z tym proponowanemu zmniejszeniu środków w dziale 3 w porównaniu z budżetem na 2017 r., które to zmniejszenie nie jest zgodne z zobowiązaniem UE do rozwiązania w skuteczny sposób problemu kryzysu migracyjnego i uchodźczego; podkreśla jednak, że po reakcji na pilną, bezprecedensową sytuację należy przyjąć bardziej systematyczne i proaktywne podejście wspierane przez skuteczne wykorzystywanie budżetu UE; przypomina, że bezpieczeństwo i ochrona obywateli jest jednym z priorytetów UE;

14. potwierdza, że zajęcie się podstawowymi przyczynami kryzysu migracyjnego i uchodźczego stanowi długoterminowe i trwałe rozwiązanie, wraz z ustabilizowaniem sąsiedztwa UE, oraz że inwestycje w krajach pochodzenia migrantów i uchodźców są kluczowe dla osiągnięcia tego celu; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście Plan inwestycji zewnętrznych i osiągnięcie porozumienia między instytucjami w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Równowagi Rozwoju (EFZR), a także apeluje o szybkie wdrożenie tego funduszu; w związku z tym ze zdziwieniem zauważa, że obniżono środki w dziale 4, czego nie można w pełni uzasadnić w związku z wcześniejszym zwiększeniem budżetów czy niskim wskaźnikiem wykonania; potwierdza, że zajęcie się podstawowymi przyczynami migracji obejmuje między innymi podjęcie takich kwestii jak ubóstwo, bezrobocie, możliwości edukacyjne i gospodarcze, jak również niestabilność, konflikt i zmiana klimatu;

15. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie budżetu zaproponowane dla wschodniego komponentu Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa w odpowiedzi na wcześniejsze wezwania Parlamentu; jest przekonany, że wsparcie ze strony UE, zwłaszcza dla krajów, które podpisały układy o stowarzyszeniu, jest bardzo istotne dla dalszej integracji gospodarczej i konwergencji z UE oraz dla wspierania demokracji, praworządności i praw człowieka w naszym wschodnim sąsiedztwie; podkreśla, że takiego wsparcia należy udzielać, pod warunkiem że zainteresowane państwa spełniają kryteria kwalifikowalności, w szczególności jeśli chodzi o praworządność, zwalczanie korupcji i umacnianie instytucji demokratycznych;

16. podkreśla znaczenie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE), który został ustanowiony w celu reagowania na poważne klęski żywiołowe i wyrażania solidarności europejskiej z regionami dotkniętymi klęskami w Europie, oraz odnotowuje proponowane zwiększenie środków na zobowiązania i na płatności dla FSUE; wzywa Komisję do przeprowadzenia niezwłocznie oceny, czy konieczne będzie dalsze zwiększenie środków, a to z uwagi na trzęsienia ziemi we Włoszech i pożary w Hiszpanii i Portugalii, w wyniku których zginęli ludzie i które miały dramatyczny i znaczący wpływ na ludzkie życie w regionach znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji; wzywa do dostosowania zasad mobilizowania tego funduszu, aby umożliwić bardziej elastyczną i szybszą mobilizację oraz uwzględnienie szerszego zakresu klęsk o poważnych skutkach, a także skrócenie czasu między wystąpieniem klęski a dostępnością funduszy;

Środa, 5 lipca 2017 r.

17. zauważa, że w projekcie budżetu na 2018 r. przewidziano bardzo ograniczone marginesy lub nie przewidziano żadnych marginesów dla pułapów określonych w WRF w działach 1, 3 i 4; uważa, że jest to konsekwencja istotnych nowych inicjatyw podejmowanych od 2014 r. (EFIS, wnioski dotyczące migracji oraz ostatnio badania nad obronnością i Europejski Korpus Solidarności), które zostały niejako wciśnięte w pułapy WRF uzgodnione w 2013 r.; przypomina, że WRF, w szczególności po zakończeniu ich śródkresowej rewizji, przewidują zasady elastyczności, które, chociaż są ograniczone, powinny być wykorzystywane w pełnym zakresie w celu utrzymania ambitnego poziomu udanych programów oraz pokonania nowych i nieprzewidzianych wyzwań; wyraża wolę dalszego uruchamiania takich zasad elastyczności w ramach procesu zmian; ponownie apeluje o wprowadzenie nowych rzeczywistych środków własnych w budżecie UE;

18. w związku z tym zwraca uwagę na liczne odniesienia w projekcie budżetu do konieczności opracowania listu w sprawie poprawek, który może częściowo uprzedzić stanowisko Parlamentu w procedurze budżetowej; ubolewa, że zamiast ujęcia ich już w projekcie budżetu, Komisja ogłosiła, że ewentualne nowe inicjatywy w obszarze bezpieczeństwa i migracji oraz możliwe rozszerzenie zakresu Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji mogą zostać zaproponowane w ramach przyszłego listu w sprawie poprawek; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółów owych przyszłych wniosków w sposób terminowy, tak aby władza budżetowa mogła je odpowiednio przeanalizować; podkreśla, że potencjalne nowe inicjatywy nie powinny ignorować, a tym bardziej zastępować wniosków i poprawek przedstawionych przez Parlament w kontekście obecnej procedury budżetowej;

19. ponownie podkreśla swoje poparcie dla wdrożenia strategii Komisji „budżet zorientowany na rezultaty” i wzywa do ciągłego podnoszenia jakości i doskonalenia prezentacji danych dotyczących wyników, aby udostępniać dokładne, jasne i zrozumiałe informacje na temat skuteczności programów UE;

Poddział 1a – Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia

20. zauważa, że w porównaniu z 2017 r. wniosek Komisji dotyczący 2018 r. przewiduje wzrost w środkach na zobowiązania w poddziale 1a o + 2,5 %, czyli do 21 841,3 mln EUR; z zadowoleniem przyjmuje, że na program „Horyzont 2020”, instrument „Łącząc Europę” i program „Erasmus+” przypada istotna część tego wzrostu, jako że przeznaczone na nie środki na zobowiązania zwiększyły się odpowiednio o 7,3 %, 8,7 % i 9,5 %, jednak zauważa, że nadal środki te są nieco niższe niż przewidziano w ich programach finansowych; podkreśla w szczególności bardzo niskie wskaźniki powodzenia wniosków w ramach programu „Horyzont 2020”;

21. wyraża jednak zdziwienie, że środki na zobowiązania i płatności w ramach COSME obniżono odpowiednio o 2,9 % i 31,3 %, choć wsparcie dla MŚP określa się jako jeden z głównych priorytetów UE;

22. w odniesieniu do przedłużenia okresu obowiązywania EFIS ponownie podkreśla, że Parlament sprzeciwia się wszelkim dalszym cięciom środków przeznaczonych na instrument „Łącząc Europę” oraz jest zdania, że dodatkowy przydział w wysokości 1,1 mld EUR na rzecz gwarancji UE powinien pochodzić jedynie z nieprzydzielonych marginesów (w wysokości 650 mld EUR) i oczekiwanych dodatkowych przychodów netto (w wysokości 450 mld EUR); przypomina, że pula środków finansowych na instrument „Łącząc Europę” (element ICT) obejmuje także nową inicjatywę Wifi4EU; przypomina, że w przypadku środków na instrument „Łącząc Europę” systematycznie występuje nadmiar wniosków ze względu na niewystarczające środki, w szczególności w odniesieniu do komponentu infrastruktury;

23. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący ustanowienia Europejskiego Korpusu Solidarności; zauważa jednak z niepokojem, że pomimo ostrzeżeń ze strony Parlamentu wniosek ustawodawczy przyjęty w dniu 30 maja 2017 r. przewiduje, iż trzy czwarte budżetu Europejskiego Korpusu Solidarności będzie finansowane ze środków przeniesionych z istniejących programów, a przede wszystkim z programu Erasmus+ (197,7 mln EUR); wyraża zaniepokojenie zagrożeniem, jakie ta sytuacja stwarza dla wspomnianych programów UE i wyraża zamiar dalszego wzmocnienia programu Erasmus+ w budżecie na 2018 r.; ponownie podkreśla, że wszelkie nowe zobowiązania polityczne należy finansować przy pomocy nowych środków, a nie w drodze przesunięć kosztem istniejących programów;

24. z zadowoleniem przyjmuje proponowane zintensyfikowanie działań przygotowawczych w obszarze badań nad obronnością oraz przedstawienie przez Komisję wniosku ustawodawczego dotyczącego programu rozwoju przemysłu obronnego;

Środa, 5 lipca 2017 r.

Poddział 1b — Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

25. zauważa, że łączne środki na zobowiązania w poddziale 1b wynoszą 55 407,9 mln EUR, co stanowi wzrost o 2,4 % w porównaniu z budżetem na 2017 r. – w przypadku uwzględnienia projektu budżetu korygującego nr 3;

26. zauważa, że zaproponowana kwota środków na płatności, wynosząca 46 763,5 mln EUR, jest o 25,7 % wyższa niż w 2017 r., co w głównej mierze wynika ze spadku w 2017 r., spowodowanego opóźnieniami w skutecznym wdrażaniu nowych programów operacyjnych; przypomina, że niedokładne prognozy państw członkowskich doprowadziły do słabego wykorzystania środków na płatności w ramach poddziału 1b w 2016 r., przy czym wysokość niewykorzystanych środków sięgnęła kwoty ponad 11 mld EUR, oraz zauważa, że poziomy proponowane na 2018 r. już obniżono o 1,6 mld EUR w porównaniu z wcześniejszymi prognozami;

27. podkreśla potrzebę osiągnięcia pełnego tempa wdrażania programów na lata 2014–2020 oraz wyraża zdecydowane przekonanie, że w przyszłości należy unikać wszelkiego nietypowego kumulowania się niezapłaconych rachunków; wzywa w tym kontekście Komisję i państwa członkowskie do rozwiązania w trybie pilnym wszelkich istniejących problemów wynikających z opóźnień w wyznaczaniu krajowych instytucji zarządzających i certyfikujących, a także z innych utrudnień w składaniu wniosków o płatność; wyraża szczerą nadzieję, że zarówno organy krajowe, jak i Komisja udoskonaliły swoje dane szacunkowe na temat zapotrzebowania na płatności w budżecie na 2018 r. oraz że proponowany poziom środków na płatności zostanie w pełni wykorzystany; uznaje, że przeciągające się negocjacje między instytucjami UE w sprawie podstawy prawnej stanowią jedną z kilku przyczyn tak niskiego obecnie wskaźnika wykonania;

28. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie dalszego finansowania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz odnotowuje proponowane uruchomienie 233,3 mln EUR z łącznego marginesu na zobowiązania; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zastosowanie się do wskazówek zawartych w ostatnim sprawozdaniu Europejskiego Trybunału Obrachunkowego; przypomina, że wszelkim wzrostom środków przydzielonych na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych powinny odpowiadać stosowne kwoty z Europejskiego Funduszu Społecznego; wyraża zamiar przeanalizowania wszelkich możliwości dalszego wzmocnienia tego programu w budżecie na 2018 r.;

29. podkreśla znaczenie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym dla walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz zwraca się o przeznaczenie w budżecie na 2018 r. odpowiednich środków umożliwiających zaspokojenie potrzeb grup docelowych i realizację celów tego funduszu;

Dział 2 — Trwały wzrost gospodarczy: zasoby naturalne

30. odnotowuje proponowaną kwotę 59 553,5 mln EUR na zobowiązania (+ 1,7 % w porównaniu z 2017 r.) oraz 56 359,8 mln EUR na płatności (+ 2,6 %) dla działu 2, z marginesem wynoszącym 713,5 mln EUR w ramach pułapu dla zobowiązań; zauważa, że zwiększone środki na finansowanie potrzeb Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) na 2018 r. (+ 2,1 %) wynikają w dużej mierze ze znacznie niższej kwoty dostępnych dochodów przeznaczonych na określony cel, oczekiwanej w 2018 r.;

31. zauważa, że Komisja pozostawiła margines w wysokości 713,5 mln EUR w ramach pułapów działu 2; zwraca uwagę, że większa zmienność rynków rolnych, tak jak w przypadku kryzysu w sektorze mleczarskim w przeszłości, może oznaczać konieczność skorzystania z tego marginesu; wzywa Komisję do zadbania o to, aby margines pozostawiony w ramach pułapów był wystarczający do stawienia czoła wszelkim ewentualnym kryzysom;

32. podkreśla przedłużenie okresu obowiązywania nadzwyczajnych środków wspierania rynku dla określonych owoców, w przypadku których sytuacja na rynku nadal jest trudna; ubolewa jednak, że Komisja nie proponuje obecnie środków wsparcia w sektorach produkcji zwierzęcej, a w szczególności w sektorze mleczarskim, powiązanych z rosyjskim zakazem wwozu towarów z UE, i oczekuje w związku z tym zmiany kursu w tym obszarze; oczekuje zatem, że jeśli margines w ramach działu 2 zostanie wykorzystany, jego część zostanie przydzielona rolnikom zajmującym się produkcją mleka w krajach najbardziej dotkniętych rosyjskim embargiem; oczekuje na list Komisji w sprawie poprawek, spodziewany w październiku 2017 r., który powinien opierać się na zaktualizowanych informacjach na temat finansowania EFRG w celu zweryfikowania rzeczywistych potrzeb w sektorze rolnym, z właściwym uwzględnieniem wpływu rosyjskiego embarga i innych zmienności rynku;

33. z zadowoleniem przyjmuje podniesienie środków na zobowiązania dla Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR) (+ 2,4 %) i na rzecz programu LIFE+ (+ 5,9 %) zgodnie z programowaniem finansowym, jednak ubolewa, że znacznie ograniczone środki na płatności wydają się świadczyć o nadal powolnym starcie tych dwóch programów w okresie 2014–2020;

Środa, 5 lipca 2017 r.

Dział 3 — Bezpieczeństwo i obywatelstwo

34. odnotowuje zaproponowane środki na zobowiązania w wysokości 3 473,1 mln EUR w ramach działu 3; podkreśla potrzebę znalezienia wspólnych, wszechstronnych i trwałych rozwiązań dla kryzysu migracyjnego i uchodźczego oraz wynikających z nich wyzwań;

35. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący przeznaczenia dodatkowych 800 mln EUR na kwestie bezpieczeństwa, zwłaszcza w kontekście serii ataków terrorystycznych w UE;

36. jest zdania, że znaczenie i pilność tych kwestii nie odpowiadają poważnej obniżce środków na zobowiązania (-18,9%) i na płatności (-21,7%), zaproponowanej w ramach działu 3 w porównaniu z budżetem na 2017 r., w szczególności w odniesieniu do Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz programu wsparcia sprawiedliwości; apeluje o zapewnienie tym funduszom odpowiednich środków budżetowych; uważa, że cięcia te nie są uzasadnione opóźnieniami we wdrażaniu uzgodnionych środków ani w przyjmowaniu nowych wniosków ustawodawczych; wzywa zatem Komisję do zapewnienia odpowiednich zasobów budżetowych oraz szybkiego zaspokajania wszelkich dodatkowych potrzeb;

37. ubolewa nad faktem, że do tej pory nie ma skutecznego systemu redystrybucji i że spowodowało to nierówne obciążenia dla niektórych państw członkowskich, w szczególności Włoch i Grecji; przypomina, że w 2016 r. przybyło do Europy 361 678 uchodźców i migrantów, z czego 181 405 przybyło do Włoch, a 173 447 do Grecji, oraz że Włochy przyjęły już 85% uchodźców i migrantów, którzy dotychczas dotarli do UE w 2017 r.; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Włochy otrzymały do tej pory jedynie 147,6 mln EUR z Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, co stanowi jedynie 3% całkowitych wydatków tego kraju na zarządzanie kryzysem migracyjnym;

38. uważa ponadto, że współpraca między państwami członkowskimi w kwestiach związanych z bezpieczeństwem mogłaby zostać wzmocniona dzięki zwiększeniu wsparcia z budżetu UE; zadaje pytanie, w jaki sposób można osiągnąć ten cel, jeśli odpowiednie linie budżetowe Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego są w istotny sposób ograniczane w porównaniu z budżetem na 2017 r.; podkreśla potrzebę zagwarantowania niezbędnego finansowania na wdrożenie nowych systemów informacji i zarządzania granicami, takich jak europejski system informacji o podróżach oraz zezwoleń na podróż oraz system wjazdu/wyjazdu;

39. uważa, że rok 2018 będzie miał decydujące znaczenie w ustanowieniu europejskiego programu w zakresie migracji, którego kilka kluczowych komponentów jest właśnie opracowywanych; podkreśla potrzebę przeprowadzenia dokładnej oceny skutków budżetowych szeregu przedłożonych wniosków ustawodawczych, takich jak reforma dublińskiego wspólnego systemu azylowego, nowy system wjazdu/wyjazdu i europejski system informacji o podróżach oraz zezwoleń na podróż, w tym możliwości ich późnego przyjęcia; podkreśla znaczenie adekwatnego finansowania odpowiadającego ambicjom UE w tym względzie oraz mającego na celu pilne ustanowienie skutecznej europejskiej polityki azylowej i migracyjnej przy pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego oraz w oparciu o zasadę solidarności między państwami członkowskimi;

40. wskazuje, że wniosek Komisji trzeci rok z rzędu nie pozostawia żadnego marginesu w ramach pułapu działu 3, co świadczy o zdezaktualizowanej wielkości najmniejszego działu WRF, o czym Parlament wspominał w ramach procesu śródkresowej rewizji; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wniosek Komisji w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności w wysokości 817 mln EUR z przeznaczeniem na środki na zobowiązania, co jest możliwe jedynie dzięki większej elastyczności uzyskanej w zmienionym rozporządzeniu w sprawie WRF; zwraca uwagę, że poziom wydatków jest nadal niewystarczający oraz ubolewa, iż Komisja odroczyła wszelkie dalsze wnioski dotyczące przyszłego listu w sprawie poprawek;

41. przypomina o nieprzerwanie silnym poparciu Parlamentu dla programów w obszarze kultury i mediów; z zadowoleniem przyjmuje proponowane zwiększenie kwoty dla programu „Kreatywna Europa” w porównaniu z budżetem na 2017 r., w tym dla Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego w ramach działań multimedialnych; domaga się ponadto wystarczających środków finansowych na rzecz programu „Europa dla obywateli”; apeluje do Komisji o dokonanie przeglądu inicjatyw w ramach linii budżetowej przeznaczonej na działania multimedialne, aby zagwarantować skuteczne wspieranie przez budżet wysokiej jakości niezależnych informacji na temat spraw europejskich; potwierdza swoje poparcie dla zrównoważonego wieloletniego porozumienia w sprawie finansowania sieci Euranet+; z zadowoleniem przyjmuje również zwiększenie – w stosunku do budżetu na 2017 r. – środków na zobowiązania na rzecz programu dotyczącego

Środa, 5 lipca 2017 r.

żywności i paszy oraz programu na rzecz konsumentów; podkreśla na koniec znaczenie silnego programu dotyczącego zdrowia i odpowiedniego budżetu, aby umożliwić europejską współpracę w dziedzinie zdrowia z uwzględnieniem nowych innowacji w opiece zdrowotnej, nierówności w kwestiach zdrowotnych, obciążeń spowodowanych chorobami przewlekłymi, oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, transgranicznej opieki zdrowotnej i dostępu do opieki;

Dział 4 – Globalny wymiar Europy

42. ubolewa nad ogólnym zmniejszeniem środków finansowych w ramach działu 4 wynoszących 9,6 mld EUR (- 5,6 % w porównaniu z budżetem na 2017 r.) przeznaczonych na środki na zobowiązania; zauważa, że obniżki dotyczące głównych instrumentów działu 4 są w dużej mierze powiązane z wcześniejszym wzmocnieniem, zatwierdzonym w budżecie na 2017 r., Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji oraz nowych ram partnerstwa w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji;

43. wyraża przekonanie, że poziom cięć w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju oraz Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ENI), w szczególności względem komponentu południowego tego instrumentu, nie jest uzasadniony, biorąc pod uwagę długoterminowe potrzeby w odniesieniu do działań UE w obszarze migracji wykraczające poza umowy migracyjne w ramach partnerstwa oraz zobowiązania Unii dotyczące międzynarodowego rozwoju; w tym kontekście wzywa do zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na wsparcie procesu pokojowego oraz pomoc finansową dla Palestyny i UNRWA; przypomina o znaczeniu zapewnienia wystarczających funduszy na południowe sąsiedztwo, ponieważ stabilizacja na Bliskim Wschodzie jest kluczowym elementem zajęcia się podstawowymi przyczynami migracji;

44. niemniej jednak z zadowoleniem przyjmuje zaproponowane zwiększenie kwoty dla wschodniego komponentu ENI, co przyczyni się do wsparcia reform demokratycznych i integracji gospodarczej z UE, w szczególności w krajach, które podpisały układy o stowarzyszeniu z Unią;

45. odnotowuje zwiększone wsparcie dla reform politycznych w Turcji (IPA II), zwłaszcza w kontekście regresu tego kraju w zakresie praworządności, wolności słowa i praw podstawowych; wzywa Komisję do wstrzymania funduszy przedakcesyjnych w przypadku zawieszenia negocjacji w sprawie akcesji, oraz – jeżeli spełni się ten scenariusz – do wykorzystania tych środków finansowych na wspieranie tureckiego społeczeństwa obywatelskiego oraz do inwestowania większych środków w bezpośrednie programy wymiany, takie jak Erasmus+, dla studentów, pracowników naukowych i dziennikarzy; oczekuje wystarczającego finansowania dla państw beneficjentów IPA w krajach Bałkanów Zachodnich, które pilnie potrzebują wsparcia finansowego i reform;

46. uważa, biorąc pod uwagę znaczenie kształcenia wyższego dla ogólnych reform w krajach partnerskich, że mobilność studentów i współpraca akademicka między UE a krajami sąsiadującymi powinny otrzymywać ciągłe wsparcie; w związku z tym ubolewa nad ograniczeniem środków na pomoc techniczną i finansową w ramach trzech instrumentów zewnętrznych (IPA, ENI i Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju) mającą na celu promowanie międzynarodowego wymiaru kształcenia wyższego dla wdrażania programu Erasmus+;

47. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący pozostawienia marginesu 232 mln EUR poniżej pułapów; wyraża przekonanie, że wyzwania stojące przed działaniami zewnętrznymi UE będą wymagać stabilnego finansowania wykraczającego poza obecną wielkość działu 4; przypomina, że w budżecie na 2017 r. zastosowano margines na nieprzewidziane wydatki umożliwiające finansowanie przekraczające pułap; utrzymuje, że nowe inicjatywy powinny być finansowane za pomocą nowych środków oraz że należy w pełni wykorzystać wszystkie opcje elastyczności do poziomu uzgodnionego w ramach rewizji WRF;

48. wzywa Komisję, która kilkakrotnie nawiązywała do możliwości przedłużenia okresu obowiązywania Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji, do jak najszybszego przedstawienia faktycznego wniosku w sprawie jego przedłużenia, jeśli ma taki zamiar; przypomina o zobowiązaniu się Parlamentu, Rady i Komisji do zapewnienia, by ustanowienie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji i funduszy powierniczych było przejrzyste i jasne oraz zgodne z zasadą jednolitości budżetu Unii pod względem prerogatyw władzy budżetowej z uwzględnieniem kontroli parlamentarnej; ponownie wzywa państwa członkowskie do terminowego dopełnienia ich zobowiązań odnoszących się do finansowania Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji i funduszy powierniczych;

49. wyraża pełne poparcie dla zobowiązań wyrażonych przez UE na brukselskiej konferencji w sprawie Syrii, potwierdzających wcześniejsze zobowiązania podjęte w Londynie; zgadza się na wzmocnienie ENI i pomocy humanitarnej kwotą 120 mln EUR dla każdego z tych obszarów w celu wywiązania się z tego zobowiązania;

Środa, 5 lipca 2017 r.

Dział 5 – Administracja

50. odnotowuje, że wydatki w dziale 5 wzrosły o 3,1 % w porównaniu z budżetem na 2017 r., do kwoty 9 682,4 mln EUR (+ 287,9 mln EUR); odnotowuje, że ponad jedną trzecią tego nominalnego wzrostu wyjaśniają dodatkowe środki wymagane na emerytury (+ 108,5 mln EUR); zauważa, że dodatkowe środki wynikają przede wszystkim z rosnącej spodziewanej liczby emerytów (+ 4,2 %); zauważa także, że w nadchodzących latach oczekiwany jest dalszy wzrost liczby emerytów; zauważa rygorystyczne podejście do wydatków administracyjnych oraz nominalne zamrożenie wszystkich wydatków niezwiązanych z wynagrodzeniami;

51. odnotowuje, że skuteczny margines wynosi 93,6 mln EUR poniżej pułapu po potrąceniu 570 mln EUR na wykorzystanie marginesu na nieprzewidziane wydatki dla działu 3 uruchomionego w 2017 r.; podkreśla, że udział działu 5 w budżecie UE wzrósł nieznacznie do 6,0 % (w środkach na zobowiązania) ze względu na emerytury;

Projekty pilotażowe – działania przygotowawcze

52. podkreśla znaczenie projektów pilotażowych i działań przygotowawczych jako narzędzi formułowania priorytetów politycznych i wprowadzania nowych inicjatyw, które mogą przekształcić się w stałe działania i programy UE; zamierza opracować wyważony pakiet projektów pilotażowych i działań przygotowawczych; zauważa, że w obecnym wniosku marginesy w pewnych działach są dosyć ograniczone lub nawet nie istnieją oraz zamierza przeanalizować sposoby przeznaczania środków na możliwe projekty pilotażowe i działania przygotowawcze bez pomniejszania innych priorytetów politycznych; uważa, że przy wdrażaniu projektów pilotażowych i działań przygotowawczych Komisja powinna od początku informować krok po kroku posłów do Parlamentu Europejskiego, aby zapewnić pełne poszanowanie ducha ich wniosków;

Agencje

53. odnotowuje ogólne zwiększenie kwot w projekcie budżetu na 2018 r. dla agencji zdecentralizowanych o + 3,1 % (bez uwzględniania dochodów przeznaczonych na określony cel) oraz + 146 stanowisk, jednak podkreśla duże różnice między agencjami działającymi na pełnych obrotach (- 11,2 %) a agencjami na etapie dostosowywania do nowych zadań (+ 10,5 %); zakłada, że dane te prawidłowo odzwierciedlają fakt, iż od 2013 r. większość agencji dostosowała się do wymogu ograniczenia liczby pracowników o 5 %, a nawet go przekroczyła (niektóre mają spełnić ten wymóg w 2018 r.), podczas gdy wzrosty liczby pracowników w tym samym okresie były ograniczone do agencji zajmujących się migracją i bezpieczeństwem (+183 stanowiska), agencji nadzoru finansowego (+28 stanowisk) oraz niektórych agencji, którym powierzono nowe zadania (ERA, EASA, GSA) (+18 stanowisk); powtarza swoje wezwanie, wyrażone w sprawozdaniu z absolutorium⁽¹⁾ za 2015 r., do zagwarantowania zasobów, a w razie konieczności przekazania dodatkowych zasobów w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania agencji, w tym Stałego Sekretariatu Sieci Agencji UE (zwanego obecnie Wspólnym Biurem Wsparcia);

54. powtarza swoje przekonanie, że agencjom unijnym działającym w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych należy niezwłocznie zapewnić konieczne wydatki operacyjne i poziomy zatrudnienia, aby umożliwić im pomyślne wywiązywanie się z dodatkowych zadań i obowiązków powierzonych im w ostatnich latach; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie wzrost liczby pracowników zaproponowany w odniesieniu do Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) oraz Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), który postrzegany jest jako absolutnie minimalny poziom zapewniający tym agencjom skuteczne prowadzenie swoich działań; podkreśla, że proponowany budżet i poziom zatrudnienia w Europolu są niewystarczające do wypełniania przekazanych mu zadań, jako że Komisja i państwa członkowskie podjęły w poprzednich latach decyzję o wzmocnieniu współpracy państw członkowskich, w szczególności w dziedzinie zwalczania terroryzmu, zorganizowanej przestępczości, cyberprzestępczości, handlu ludźmi i ochrony dzieci pozbawionych opieki; podkreśla zidentyfikowane luki w istniejącej architekturze wymiany danych i wzywa Komisję do zapewnienia eu-LISA odpowiednich zasobów ludzkich i finansowych w celu wypełniania dodatkowych zadań i obowiązków przydzielonych ostatnio agencji w tym zakresie; podkreśla istotną rolę EASO we wspieraniu państw członkowskich w zakresie zarządzania wnioskami azylowymi, szczególnie w odniesieniu do zajmowania się zwiększoną liczbą osób ubiegających się o azyl; ubolewa nad zmniejszeniem finansowania operacyjnego (- 23,6 % w porównaniu z 2017 r.) i poziomem zatrudnienia (-4 %) ze szkodą dla Eurojustu zmagającego się obecnie ze wzrostem liczby prowadzonych spraw;

⁽¹⁾ Zob. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 kwietnia 2017 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu agencji Unii Europejskiej za rok budżetowy 2015: wyniki, zarządzanie finansami i kontrola (P8_TA(2017)0155).

Środa, 5 lipca 2017 r.

55. zauważa z zaniepokojeniem, że unijne agencje działające w obszarze zatrudnienia i szkolenia (Cedefop, ETF, EU-OSHA, Eurofound) oraz w obszarze działalności środowiskowej (ECDC, ECHA, EEA, EFSA, EMA) są traktowane jako cele szczególnych ograniczeń liczby pracowników (odpowiednio - 5 stanowisk i - 12 stanowisk); uważa, że jest to niezgodne z ogólnymi politykami Unii dotyczącymi tworzenia godnych, wysokiej jakości i stabilnych miejsc pracy oraz zwalczania zmiany klimatu; z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie liczby pracowników ACER i GSA, ale podkreśla, że nie jest ono wystarczające, aby agencje te mogły właściwie wykonywać swoje zadania;

56. zauważa, że rok 2018 jest trzecim terminem rejestracji REACH mającym zastosowanie do dużej liczby przedsiębiorstw w Europie i największej do tej pory liczby MŚP, i że będzie to miało znaczący wpływ na nakład pracy ECHA; apeluje w związku z tym do Komisji o odstąpienie od planowanej redukcji sześciu stanowisk pracowników zatrudnionych na czas określony w 2018 r. i odroczenie tej redukcji do 2019 r., aby ECHA mogła skutecznie wdrożyć cały swój program prac na 2018 r.; zauważa w tym kontekście, że ECHA wdrożyła już zmniejszenie liczby pracowników REACH o 10 % od 2012 r.;

o

o o

57. przypomina, że uwzględnianie aspektu płci jest prawnym obowiązkiem wynikającym bezpośrednio z traktatów; apeluje o egzekwowanie sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci oraz o wykorzystywanie wydatków budżetowych jako skutecznego narzędzia służącego do promowania równości kobiet i mężczyzn; zaleca opracowanie planu budżetowego w celu stosowania zasady uwzględniania aspektu płci w instytucjach UE, zgodnie z przyjętym projektem pilotażowym, a także ustanowienie w przyszłości specjalnej linii budżetowej, z której środki przeznaczone będą na zarządzanie koordynacją uwzględniania aspektu płci we wszystkich instytucjach;

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Środa, 5 lipca 2017 r.

ZAŁĄCZNIK

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE W SPRAWIE TERMINÓW MAJĄCYCH ZASTOSOWANIE W PROCEDURZE BUDŻETOWEJ I ZASAD FUNKCJONOWANIA KOMITETU POJEDNAWCZEGO W 2018 R.

A. Zgodnie z częścią A załącznika do Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgadniają następujące kluczowe terminy w związku z procedurą budżetową na 2018 r.:

1. posiedzenie trójstronne zostanie zwołane na dzień 13 lipca (rano) przed przyjęciem stanowiska Rady;
2. Komisja dołoży starań, aby preliminarz na rok 2018 został przedstawiony pod koniec maja;
3. Rada postara się przyjąć swoje stanowisko i przekazać je Parlamentowi Europejskiemu do końca 37. tygodnia (trzeci tydzień września), tak aby ułatwić terminowe porozumienie z Parlamentem Europejskim;
4. Komisja Budżetowa w Parlamencie Europejskim postara się przeprowadzić głosowanie nad poprawkami do stanowiska Rady nie później niż do końca 41. tygodnia (połowa października);
5. posiedzenie trójstronne zostanie zwołane na dzień 18 października (po południu), przed czytaniem w Parlamencie Europejskim;
6. Parlament Europejski przeprowadzi głosowanie w sprawie swojego czytania w 43. tygodniu (posiedzenie plenarne w dniach 23–26 października);
7. okres pojednawczy rozpocznie się w dniu 31 października. Zgodnie z postanowieniami art. 314 ust. 4 lit. c) TFUE okres pojednawczy wygaśnie w dniu 20 listopada 2017 r.;
8. posiedzenie komitetu pojednawczego, które odbędzie się w dniu 6 listopada (po południu), zorganizuje Parlament Europejski, natomiast gospodarzem posiedzenia w dniu 17 listopada będzie Rada, a dalsze posiedzenia mogą zostać zwołane stosownie do potrzeb; posiedzenia komitetu pojednawczego będą przygotowywane podczas posiedzeń trójstronnych. Rozmowy trójstronne odbędą się w dniu 9 listopada (rano). Dodatkowe rozmowy trójstronne mogą być zorganizowane w 21-dniowym okresie pojednawczym, w tym ewentualnie w dniu 13 lub 14 listopada (Strasburg).

B. Zasady funkcjonowania komitetu pojednawczego przedstawiono w części E załącznika do wspomnianego powyżej porozumienia międzyinstytucjonalnego.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0311

Europejski Fundusz na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) oraz ustanowienie gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR) oraz w sprawie ustanowienia gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR (COM(2016)0586 – C8-0377/2016 – 2016/0281(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0586),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 209 ust. 1 i art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0377/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 28 czerwca 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne obrady Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej na podstawie art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej, a także opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0170/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0281

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie ustanowienia Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju (EFZR), gwarancji EFZR i funduszu gwarancyjnego EFZR

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2017/1601.)

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0312

Dozwolone sposoby korzystania z określonych utworów i innych przedmiotów objętych ochroną z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących i osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących i osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem, oraz w sprawie zmiany dyrektywy 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (COM(2016)0596 – C8-0381/2016 – 2016/0278(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0596),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0381/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 stycznia 2017 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 19 maja 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Petycji (A8-0097/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0278

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących lub osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem oraz w sprawie zmiany dyrektywy 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2017/1564.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 125 z 21.4.2017, s. 27.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0313

Transgraniczna wymiana między Unią a państwami trzecimi kopii utworów w formacie umożliwiającym dostęp osobom niepełnosprawnym do określonych utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, z korzyścią dla osób niewidomych, słabowidzących lub z innymi niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transgranicznej wymiany między Unią a państwami trzecimi kopii utworów w formacie umożliwiającym dostęp osobom niepełnosprawnym do określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnym, z korzyścią dla osób niewidomych, słabowidzących lub z innymi niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem (COM(2016)0595 – C8-0380/2016 – 2016/0279(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 334/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0595),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0380/2016),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 5 lipca 2017 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wstępne porozumienie zatwierdzone przez komisję przedmiotowo właściwą na podstawie art. 69f ust. 4 Regulaminu oraz przekazane pismem z dnia 19 maja 2017 r. zobowiązanie przedstawiciela Rady do zatwierdzenia tego stanowiska, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 i 39 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Petycji (A8-0102/2017),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli zastąpi ona pierwotny wniosek, wprowadzi w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0279

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/... w sprawie transgranicznej wymiany między Unią a państwami trzecimi kopii w dostępnych formatach określonych utworów i innych przedmiotów chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi z korzyścią dla osób niewidomych, osób słabowidzących lub osób z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2017/1563.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0314

Mechanizmy rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania w UE *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie mechanizmów rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania w Unii Europejskiej (COM(2016)0686 – C8-0035/2017 – 2016/0338(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2018/C 334/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2016)0686),
 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0035/2017),
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez Riksdag, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2015 r. ⁽¹⁾ i z dnia 6 lipca 2016 r. ⁽²⁾ w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach,
 - uwzględniając art. 78c Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0225/2017),
1. zatwierdza po poprawkach wnioski Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zwraca się do Rady o uwzględnienie możliwości stopniowego uchylecia Konwencji z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych ⁽³⁾ po przyjęciu proponowanej dyrektywy i wzmocnienia w ten sposób skoordynowanego unijnego podejścia do rozstrzygania sporów za pomocą tej dyrektywy;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0408.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0310.

⁽³⁾ Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 10.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 1
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) Sytuacje, w których różne państwa członkowskie nakładają podatek od tego samego dochodu lub kapitału dwa razy, mogą powodować poważne przeszkody podatkowe dla przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną. Stanowią nadmierne obciążenie podatkowe dla przedsiębiorstw i są prawdopodobną przyczyną zakłóceń gospodarczych i obniżenia wydajności, a ponadto negatywnie wpływają na transgraniczne inwestycje i wzrost.

Poprawka

- (1) **Zgodnie z zasadą sprawiedliwego i skutecznego opodatkowania wszystkie przedsiębiorstwa muszą płacić podatki w odpowiedniej wysokości w miejscu, w którym osiągają zyski, należy jednak unikać podwójnego opodatkowania i podwójnego nieopodatkowania.** Sytuacje, w których różne państwa członkowskie nakładają podatek od tego samego dochodu lub kapitału dwa razy, mogą powodować poważne przeszkody podatkowe, **głównie dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną, i tym samym negatywnie wpływać na prawidłowość funkcjonowania rynku wewnętrznego.** Stanowią nadmierne obciążenie podatkowe, **powodują brak pewności prawa i generują zbędne koszty** dla przedsiębiorstw oraz są prawdopodobną przyczyną zakłóceń gospodarczych i obniżenia wydajności. Ponadto negatywnie wpływają na transgraniczne inwestycje i wzrost **gospodarczy**.

Poprawka 2
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1a) **W dniu 25 listopada 2015 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach, w której zakwestionował przydatność Konwencji z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych^(1a) („unijnej konwencji arbitrażowej”) oraz uznał, że należy zmienić ten instrument i uczynić go skuteczniejszym bądź też zastąpić unijnym mechanizmem rozwiązywania sporów wyposażonym w skuteczniejsze procedury wzajemnego porozumiewania. W dniu 6 lipca 2016 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach, w której podkreślił, że ustanowienie jasnych ram czasowych dla procedur rozstrzygania sporów ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia efektywności tych systemów.**

^(1a) Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 10.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1b) W dniu 16 grudnia 2015 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii, w której wezwał Komisję, aby zaproponowała przepisy mające służyć usprawnieniu mechanizmów rozstrzygania transgranicznych sporów podatkowych w Unii, koncentrując się nie tylko na sprawach dotyczących podwójnego opodatkowania, ale także na sprawach dotyczących podwójnego nieopodatkowania. Parlament apelował także o bardziej doprecyzowane przepisy, bardziej rygorystyczne harmonogramy i przejrzystość.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1c) Próby wyeliminowania podwójnego opodatkowania często prowadziły do powstawania sytuacji „podwójnego nieopodatkowania”, w której przedsiębiorstwa, wykorzystując praktykę erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, zapewniały sobie opodatkowanie zysków w tych państwach członkowskich, w których podatki od osób prawnych są na poziomie bliskim zeru. Ta utrzymująca się praktyka zakłóca konkurencję, szkodzi przedsiębiorstwom krajowym i osłabia system opodatkowania, odbijając się negatywnie na wzroście gospodarczym i zatrudnieniu.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (2) Z tego względu **konieczne jest**, by dostępne w Unii mechanizmy zapewniały rozstrzygnięcie sporów dotyczących podwójnego opodatkowania i skuteczne wyeliminowanie podwójnego opodatkowania.
- (2) Obecne procedury rozstrzygania sporów są zbyt długotrwałe, kosztowne i często nie kończą się osiągnięciem porozumienia, a niektóre sprawy w ogóle nie są rozpatrywane. Niektóre przedsiębiorstwa są obecnie skłonne raczej zaakceptować podwójne opodatkowanie niż tracić pieniądze i czas na uciążliwe procedury mające wyeliminować podwójne opodatkowanie. Z tego względu podstawowe znaczenie ma to, by dostępne w Unii mechanizmy zapewniały skuteczne, szybkie i możliwe do wyegzekwowania rozstrzygnięcie sporów dotyczących podwójnego opodatkowania oraz skuteczne i terminowe wyeliminowanie podwójnego opodatkowania, przy czym podatnikom należy regularnie i skutecznie przekazywać informacje na ten temat.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 6
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Obecnie istniejące mechanizmy przewidziane w dwustronnych konwencjach **podatkowych** nie zapewniają pełnego uwolnienia od podwójnego opodatkowania w odpowiednim czasie we wszystkich przypadkach. **Obowiązująca Konwencja w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych (90/436/EWG)** ⁽⁷⁾ („unijna konwencja arbitrażowa”) ma ograniczony zakres, albowiem ma zastosowanie tylko do sporów dotyczących cen transferowych oraz do przypisania zysków stałym zakładom. Monitorowanie przeprowadzane w ramach wdrożenia unijnej konwencji arbitrażowej ujawniło pewne istotne niedociągnięcia, w szczególności pod względem dostępu do procedury **oraz** czasu trwania **i** skutecznego zamknięcia procedury.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 10.

Poprawka

- (3) Obecnie istniejące mechanizmy przewidziane w dwustronnych konwencjach **dotyczących podwójnego opodatkowania** nie zapewniają pełnego uwolnienia od podwójnego opodatkowania w odpowiednim czasie we wszystkich przypadkach. **Mechanizmy przewidziane w tych konwencjach okazują się w wielu przypadkach długotrwałe, kosztowne, trudno dostępne i nie zawsze prowadzą do porozumienia.** Unijna konwencja arbitrażowa ma ograniczony zakres, albowiem ma zastosowanie tylko do sporów dotyczących cen transferowych oraz do przypisania zysków stałym zakładom. Monitorowanie przeprowadzane w ramach wdrożenia unijnej konwencji arbitrażowej ujawniło pewne istotne niedociągnięcia, w szczególności pod względem dostępu do procedury, **braku środków odwoławczych, czasu trwania oraz braku ostatecznego wiążącego** skutecznego zamknięcia procedury. **Te niedociągnięcia stanowią przeszkodę dla inwestycji i należy je wyeliminować.**

Poprawka 7
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (3a) **Aby ukształtować sprawiedliwe, jasne i stabilne otoczenie podatkowe oraz zmniejszyć liczbę sporów dotyczących opodatkowania na rynku wewnętrznym, niezbędny jest co najmniej pewien minimalny poziom konwergencji w opodatkowaniu osób prawnych. Wprowadzenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, proponowane przez Komisję ^(1a), stanowi najskuteczniejszy sposób eliminowania ryzyka podwójnego opodatkowania osób prawnych.**

Poprawka

^(1a) Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB) (COM(2016)0683).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) W celu stworzenia bardziej sprawiedliwego otoczenia podatkowego należy poszerzyć przepisy dotyczące przejrzystości oraz wzmocnić środki przeciwdziałające unikaniu opodatkowania. Jednocześnie w duchu sprawiedliwego systemu podatkowego konieczne jest też zapewnienie, aby na podatników nie nakładano dwa razy podatku od tego samego dochodu i aby mechanizmy rozstrzygania sporów były szeroko zakrojone, skuteczne i trwałe. Usprawnienie mechanizmów rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania **jest** też **niezbędne z uwagi** na ryzyko zwiększonej liczby sporów w sprawie podwójnego lub wielokrotnego opodatkowania dotyczących potencjalnie wysokich kwot, spowodowane bardziej regularnymi i skoncentrowanymi praktykami kontrolnymi stosowanymi przez administrację podatkowe.

Poprawka

- (4) W celu stworzenia bardziej sprawiedliwego otoczenia podatkowego **dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w Unii** należy poszerzyć przepisy dotyczące przejrzystości oraz wzmocnić **na szczeblach krajowym, unijnym i globalnym** środki przeciwdziałające unikaniu opodatkowania **i uchylaniu się od opodatkowania. Unikanie podwójnego nieopodatkowania musi pozostać unijnym priorytetem.** Jednocześnie w duchu sprawiedliwego systemu podatkowego konieczne jest też zapewnienie, aby na podatników nie nakładano dwa razy podatku od tego samego dochodu i aby mechanizmy rozstrzygania sporów były szeroko zakrojone, skuteczne i trwałe. Usprawnienie mechanizmów rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania **ma** też **zasadnicze znaczenie dla reagowania** na ryzyko zwiększonej liczby sporów w sprawie podwójnego lub wielokrotnego opodatkowania dotyczących potencjalnie wysokich kwot, spowodowane bardziej regularnymi i skoncentrowanymi praktykami kontrolnymi stosowanymi przez administrację podatkowe.

Poprawka 9
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Dlatego wprowadzenie skutecznych i wydajnych ram rozstrzygania sporów podatkowych, zapewniających pewność prawa i **środowisko przyjazne dla biznesu i** inwestycji ma zasadnicze znaczenie dla stworzenia sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w Unii. **Mechanizmy rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania powinny też stanowić zharmonizowane i przejrzyste ramy rozwiązywania problemów związanych z podwójnym opodatkowaniem, a więc dawać korzyści wszystkim podatnikom.**

Poprawka

- (5) Dlatego wprowadzenie skutecznych i wydajnych ram rozstrzygania sporów podatkowych, zapewniających pewność prawa i **wsparcie** inwestycji ma zasadnicze znaczenie dla stworzenia sprawiedliwego i skutecznego systemu opodatkowania przedsiębiorstw w Unii. **Państwa członkowskie powinny przyznać właściwym organom odpowiednie zasoby ludzkie, techniczne i finansowe na ten cel.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5a) *Unia może stać się wzorem i globalnym liderem w zakresie przejrzystości i koordynacji podatkowej. Mechanizmy rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania powinny zatem tworzyć zharmonizowane i przejrzyste ramy rozwiązywania problemów związanych z podwójnym opodatkowaniem, a więc przynosić korzyści wszystkim podatnikom. O ile zainteresowany podatnik nie dowiedzie, że niektóre szczególnie chronione informacje handlowe, przemysłowe lub zawodowe zawarte w orzeczeniu nie powinny być publikowane, Komisja powinna publikować wszystkie ostateczne orzeczenia w całości i udostępniać je we wspólnym formacie danych, również na zarządzanej centralnie stronie internetowej. Publikacja ostatecznych orzeczeń leży w interesie publicznym, gdyż poprawia zrozumienie tego, w jaki sposób należy interpretować i stosować przepisy. Niniejsza dyrektywa uwolni cały swój potencjał jedynie wtedy, gdy podobne przepisy zostaną wprowadzone w państwach trzecich. W związku z tym Komisja powinna popierać ustanowienie wiążących mechanizmów rozwiązywania sporów również na szczeblu międzynarodowym.*

Poprawka 11
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 5 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (5b) *Skuteczne i efektywne ramy powinny dawać państwom członkowskim możliwość proponowania alternatywnych mechanizmów rozstrzygania sporów, które lepiej uwzględniają specyfikę małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz mogą skutkować niższymi kosztami, mniejszym poziomem biurokracji, większą efektywnością oraz szybszym wyeliminowaniem podwójnego opodatkowania.*

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 12

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) Do wyeliminowania podwójnego opodatkowania należy doprowadzić za pomocą procedury, która **przewiduje jako pierwszy krok** zgłoszenie sprawy do organów podatkowych zainteresowanych państw członkowskich w celu rozstrzygnięcia sporu w drodze procedury wzajemnego porozumiewania. Jeżeli takie porozumienie nie zostanie osiągnięte w określonym czasie, sprawa powinna zostać skierowana do komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów, w skład których wchodzi przedstawiciele zainteresowanych organów podatkowych oraz niezależne osoby o ugruntowanej pozycji. Organy podatkowe powinny wydać ostateczne wiążące orzeczenie na podstawie opinii komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów.

Poprawka

- (6) Do wyeliminowania podwójnego opodatkowania należy doprowadzić za pomocą procedury, która **będzie prosta do zastosowania. Pierwszym krokiem będzie** zgłoszenie sprawy do organów podatkowych zainteresowanych państw członkowskich w celu rozstrzygnięcia sporu w drodze procedury wzajemnego porozumiewania. Jeżeli takie porozumienie nie zostanie osiągnięte w określonym czasie, sprawa powinna zostać skierowana do komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów, w skład których wchodzi przedstawiciele zainteresowanych organów podatkowych oraz niezależne osoby o ugruntowanej pozycji **figuruje na publicznie dostępnej liście niezależnych osób o ugruntowanej pozycji**. Organy podatkowe powinny wydać ostateczne wiążące orzeczenie na podstawie opinii komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (7a) Przewidziana w niniejszej dyrektywie procedura rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania obejmuje obok innych opcji rozstrzygnięcie sporów dostępne dla podatnika. Powyższe obejmuje procedury wzajemnego porozumiewania na mocy dwustronnych umów dotyczących podwójnego opodatkowania lub unijnej konwencji arbitrażowej. Procedura rozstrzygania sporów ustanowiona w niniejszej dyrektywie powinna mieć pierwszeństwo przed innymi dostępnymi opcjami, gdyż przewiduje skoordynowane ogólnounijne podejście do rozstrzygania sporów obejmujące jasne i możliwe do wyegzekwowania przepisy, obowiązek wyeliminowania podwójnego opodatkowania oraz określone ramy czasowe.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 7 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7b) *Nie jest obecnie jasne, jak przepisy niniejszej dyrektywy są powiązane z obowiązującymi przepisami w zakresie arbitrażu zawartymi w dwustronnych umowach podatkowych i obowiązującej unijnej konwencji arbitrażowej. Dlatego też Komisja powinna doprecyzować te wzajemne powiązania przepisów, tak aby podatnicy mogli, w stosownych przypadkach, wybrać procedurę najbardziej odpowiednią do danego celu.*

Poprawka 15**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 7 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7c) *W znacznej liczbie spraw dotyczących podwójnego opodatkowania biorą udział państwa trzecie. W związku z tym Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, aby stworzyć globalne ramy, najlepiej w kontekście OECD. Dopóki takie ramy OECD nie zostaną stworzone, celem Komisji powinna być obowiązkowa – a nie dobrowolna, jak dotychczas – i wiążąca procedura osiągania porozumienia we wszystkich potencjalnych sprawach dotyczących podwójnego opodatkowania w wymiarze transgranicznym.*

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 10 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (10a) *Zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien zostać jak najszybciej rozszerzony. Dyrektywa stanowi wyłącznie ramy rozstrzygania sporów dotyczących podwójnego opodatkowania zysków z działalności gospodarczej. Spory dotyczące podwójnego opodatkowania dochodu, np. emerytur i wynagrodzeń, nie zostały uwzględnione w zakresie jej stosowania, choć skutki dla osób fizycznych mogą być znaczne. Odmienne wykładnia umowy podatkowej przez państwa członkowskie może prowadzić do ekonomicznego podwójnego opodatkowania, na przykład w sytuacji, gdy jedno państwo członkowskie interpretuje dane źródło dochodu jako wynagrodzenie, podczas gdy inne państwo członkowskie interpretuje to samo źródło dochodu jako zysk. W związku z tym różnice interpretacyjne między państwami członkowskimi dotyczące opodatkowania dochodu powinny również zostać objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.*

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy po upływie pięciu lat, a państwa członkowskie powinny wspierać ten przegląd, dostarczając Komisji stosowne informacje,

Poprawka

- (11) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy po upływie pięciu lat, **w tym określić, czy dyrektywa powinna nadal być stosowana czy zmieniona.** Państwa członkowskie powinny wspierać ten przegląd, dostarczając Komisji stosowne informacje. **Na koniec przeglądu Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie obejmujące ocenę dotyczącą rozszerzenia zakresu niniejszej dyrektywy na wszystkie przypadki podwójnego opodatkowania i podwójnego nieopodatkowania w wymiarze transgranicznym i w stosownym przypadku dołączyć do niego wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany dyrektywy,**

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

Niniejsza dyrektywa nie wyklucza stosowania prawodawstwa krajowego lub postanowień porozumień międzynarodowych, jeżeli jest to konieczne dla zapobiegnięcia uchylaniu się od opodatkowania, oszustwom lub nadużyciom podatkowym.

Poprawka

Niniejsza dyrektywa nie wyklucza stosowania prawodawstwa krajowego lub postanowień porozumień międzynarodowych, jeżeli jest to konieczne dla zapobiegnięcia uchylaniu się od opodatkowania **i unikaniu go**, oszustwom lub nadużyciom podatkowym.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Podatnik podlegający podwójnemu opodatkowaniu jest uprawniony do złożenia skargi, w której zwraca się o rozwiązanie problemu podwójnego opodatkowania, do każdego z właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich w terminie trzech lat od daty otrzymania pierwszego powiadomienia o działaniu skutkującym podwójnym opodatkowaniem, bez względu na to, czy korzysta ze środków odwoławczych dostępnych na mocy prawa krajowego któregoś z zainteresowanych państw członkowskich. **W skardze skierowanej do każdego z właściwych organów podatnik** wymienia pozostałe państwa członkowskie, których dotyczy sprawa.

Poprawka

1. Podatnik podlegający podwójnemu opodatkowaniu jest uprawniony do złożenia skargi, w której zwraca się o rozwiązanie problemu podwójnego opodatkowania, do każdego z właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich w terminie trzech lat od daty otrzymania pierwszego powiadomienia o działaniu skutkującym podwójnym opodatkowaniem, bez względu na to, czy korzysta ze środków odwoławczych dostępnych na mocy prawa krajowego któregoś z zainteresowanych państw członkowskich. **Podatnik kieruje skargę równocześnie do obu** właściwych organów **zainteresowanych państw członkowskich i** wymienia **w niej** pozostałe państwa członkowskie, których dotyczy sprawa. **Komisja prowadzi we wszystkich językach urzędowych Unii centralny punkt kontaktowy, który jest łatwo dostępny dla ogółu ludności i zawiera aktualne dane kontaktowe każdego właściwego organu oraz pełny przegląd obowiązującego prawodawstwa Unii i konwencji podatkowych.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. **Właściwe organy potwierdzają** odbiór skargi **w terminie jednego miesiąca od dnia jej otrzymania. Informują również** właściwe organy pozostałych zainteresowanych państw członkowskich **o otrzymaniu** skargi.

Poprawka

2. **Każdy właściwy organ potwierdza na piśmie** odbiór skargi **oraz powiadamia** właściwe organy pozostałych zainteresowanych państw członkowskich **w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania** skargi.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 3 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer identyfikacji podatkowej i inne informacje niezbędne do ustalenia tożsamości podatnika lub podatników, którzy złożyli skargę do właściwych organów, oraz wszelkich innych podatników, których sprawa bezpośrednio dotyczy;

Poprawka

a) imię i nazwisko lub nazwę, adres, numer identyfikacji podatkowej i inne informacje niezbędne do ustalenia tożsamości podatnika lub podatników, którzy złożyli skargę do właściwych organów, oraz wszelkich innych podatników, których sprawa bezpośrednio dotyczy, **zgodnie z najlepszą wiedzą osoby składającej skargę;**

Poprawka 22

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 3 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

d) **mające zastosowanie przepisy krajowe i konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania;**

Poprawka

~~skreślona~~

Poprawka 23

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 3 – litera e – podpunkt iii

Tekst proponowany przez Komisję

(iii) zobowiązanie podatnika do odpowiadania możliwie jak najszybciej i najpełniej na wszelkie odpowiednie wnioski ze strony właściwych organów oraz do dostarczenia wszelkiej dokumentacji na wniosek właściwych organów;

Poprawka

(iii) zobowiązanie podatnika do odpowiadania możliwie jak najszybciej i najpełniej na wszelkie odpowiednie wnioski ze strony właściwych organów oraz do dostarczenia wszelkiej dokumentacji na wniosek właściwych organów, **z należytym uwzględnieniem przez właściwe organy wszelkich ograniczeń dostępu do żądanych dokumentów i opóźnień wynikłych z niezależnych przyczyn;**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 3 – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

f) wszelkie konkretne dodatkowe informacje, o które wystąpiły właściwe organy.

Poprawka

f) wszelkie konkretne dodatkowe informacje, o które wystąpiły właściwe organy, **istotne dla sporu dotyczącego opodatkowania.**

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich podejmują decyzję w sprawie przyjęcia i dopuszczalności skargi podatnika w terminie **sześciu** miesięcy od daty otrzymania tej skargi. **Właściwe organy** informują o tej decyzji **podatników i właściwe organy pozostałych państw członkowskich.**

Poprawka

5. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich podejmują decyzję w sprawie przyjęcia i dopuszczalności skargi podatnika w terminie **trzech** miesięcy od daty otrzymania tej skargi **oraz** informują **na piśmie podatnika oraz właściwy organ drugiego państwa członkowskiego** o tej decyzji **w terminie dwóch tygodni.**

Poprawka 26

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 1 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zdecydują o przyjęciu skargi zgodnie z art. 3 ust. 5, wówczas starają się one wyeliminować podwójne opodatkowanie w drodze procedury wzajemnego porozumiewania w terminie **dwóch lat**, począwszy od daty ostatniego powiadomienia dotyczącego decyzji jednego z państw członkowskich o przyjęciu skargi.

Poprawka

Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zdecydują o przyjęciu skargi zgodnie z art. 3 ust. 5, wówczas starają się one wyeliminować podwójne opodatkowanie w drodze procedury wzajemnego porozumiewania w terminie **jednego roku**, począwszy od daty ostatniego powiadomienia dotyczącego decyzji jednego z państw członkowskich o przyjęciu skargi.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Okres **dwóch lat**, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać przedłużony o maksymalnie **sześć miesięcy** na wniosek właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że wnioskujący właściwy organ przedstawi uzasadnienie na piśmie. Przedłużenie to wymaga zgody podatków i **pozostałe właściwe organy**.

Poprawka

Okres **jednego roku**, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać przedłużony o maksymalnie **trzy miesiące** na wniosek właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego, pod warunkiem że wnioskujący właściwy organ przedstawi uzasadnienie na piśmie. Przedłużenie to wymaga zgody podatków i **pozostałych właściwych organów**.

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Jeżeli właściwe organy państw członkowskich osiągnęły porozumienie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie przewidzianym w ust. 1, każdy właściwy organ państw członkowskich, których dotyczy sprawa, przekazuje to porozumienie podatnikowi w formie decyzji, która jest wiążąca dla tego organu i egzekwowalna przez podatnika, pod warunkiem że podatnik zrzeka się prawa do jakiegokolwiek krajowego środka odwoławczego. Orzeczenie to jest wykonywane niezależnie od wszelkich limitów czasowych przewidzianych w prawie krajowym zainteresowanych państw członkowskich.

Poprawka

3. Jeżeli właściwe organy państw członkowskich osiągnęły porozumienie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie przewidzianym w ust. 1, każdy właściwy organ państw członkowskich, których dotyczy sprawa, **w terminie pięciu dni** przekazuje to porozumienie podatnikowi w formie decyzji, która jest wiążąca dla tego organu i egzekwowalna przez podatnika, pod warunkiem że podatnik zrzeka się prawa do jakiegokolwiek krajowego środka odwoławczego. Orzeczenie to jest **niezwłocznie** wykonywane niezależnie od wszelkich limitów czasowych przewidzianych w prawie krajowym zainteresowanych państw członkowskich.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich nie osiągnęły porozumienia w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie przewidzianym w ust. 1, każdy właściwy organ państw członkowskich, których dotyczy sprawa, informuje o tym podatnika, wskazując przyczyny niepowodzenia w osiągnięciu porozumienia.

Poprawka

4. Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich nie osiągnęły porozumienia w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie przewidzianym w ust. 1, każdy właściwy organ państw członkowskich, których dotyczy sprawa, informuje o tym podatnika **w terminie dwóch tygodni**, wskazując przyczyny niepowodzenia w osiągnięciu porozumienia **oraz informując podatnika o przysługujących mu możliwościach odwołania z podaniem stosownych danych kontaktowych organów odwoławczych**.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 30

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o odrzuceniu skargi, jeżeli jest ona niedopuszczalna lub nie występuje podwójne opodatkowanie, lub nie został dotrzymany okres trzech lat określony w art. 3 ust. 1.

Poprawka

1. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o odrzuceniu skargi, jeżeli jest ona niedopuszczalna lub nie występuje podwójne opodatkowanie, lub nie został dotrzymany okres trzech lat określony w art. 3 ust. 1. **Właściwe organy informują podatnika o powodach odrzucenia skargi.**

Poprawka 31

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich nie podjęły decyzji w sprawie skargi w terminie **sześciu** miesięcy od otrzymania tej skargi od podatnika, wówczas skargę tę uznaje się za odrzuconą.

Poprawka

2. Jeżeli właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich nie podjęły decyzji w sprawie skargi w terminie **trzech** miesięcy od otrzymania tej skargi od podatnika, wówczas skargę tę uznaje się za odrzuconą, **a podatnika informuje się o tym w terminie jednego miesiąca od upływu tego trzymiesięcznego terminu.**

Poprawka 32

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W **przypadku** odrzucenia skargi podatnik ma prawo odwołania się od decyzji właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich zgodnie z przepisami krajowymi.

Poprawka

3. W **razie** odrzucenia skargi podatnik ma prawo odwołania się od decyzji właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich zgodnie z przepisami krajowymi. **Podatnik ma prawo do złożenia odwołania w dowolnym z dwóch właściwych organów. Właściwy organ, w którym złożono odwołanie, informuje drugi właściwy organ o złożonym odwołaniu i oba właściwe organy koordynują swoje działania podczas rozpatrywania tego odwołania. W przypadku MŚP, jeżeli odwołanie zostanie uwzględnione, obciążenia finansowe ponosi właściwy organ, który początkowo odrzucił skargę.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 33**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit 1***Tekst proponowany przez Komisję*

Komisja doradcza podejmuje decyzję w sprawie dopuszczalności i przyjęcia skargi w terminie **sześciu** miesięcy od daty powiadomienia o ostatniej decyzji odrzucającej skargę na mocy art. 5 ust. 1 przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich. Jeżeli w terminie **sześciu** miesięcy nie zgłoszono żadnej decyzji, skargę uznaje się za odrzuconą.

Poprawka

Komisja doradcza podejmuje decyzję w sprawie dopuszczalności i przyjęcia skargi w terminie **trzech** miesięcy od daty powiadomienia o ostatniej decyzji odrzucającej skargę na mocy art. 5 ust. 1 przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich. Jeżeli w terminie **trzech** miesięcy nie zgłoszono żadnej decyzji, skargę uznaje się za odrzuconą.

Poprawka 34**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit 2***Tekst proponowany przez Komisję*

Jeżeli komisja doradcza potwierdzi istnienie podwójnego opodatkowania i dopuszczalność skargi, wówczas na wniosek jednego z właściwych organów wszczyna się procedurę wzajemnego porozumiewania przewidzianą w art. 4. Ten właściwy organ powiadamia komisję doradczą, pozostałe zainteresowane właściwe organy oraz podatnika o tym wniosku. Okres **dwóch lat**, przewidziany w art. 4 ust. 1, liczy się od daty decyzji podjętej przez komisję doradczą w sprawie przyjęcia i dopuszczalności skargi.

Poprawka

Jeżeli komisja doradcza potwierdzi istnienie podwójnego opodatkowania i dopuszczalność skargi, wówczas na wniosek jednego z właściwych organów wszczyna się procedurę wzajemnego porozumiewania przewidzianą w art. 4. Ten właściwy organ powiadamia komisję doradczą, pozostałe zainteresowane właściwe organy oraz podatnika o tym wniosku. Okres **jednego roku**, przewidziany w art. 4 ust. 1, liczy się od daty decyzji podjętej przez komisję doradczą w sprawie przyjęcia i dopuszczalności skargi.

Poprawka 35**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 6 – ustęp 3 – akapit 1***Tekst proponowany przez Komisję*

Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich **powołują komisję doradczą, jeżeli** nie udało **im** się osiągnąć porozumienia w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w drodze procedury wzajemnego porozumiewania w terminie przewidzianym w art. 4 ust. 1.

Poprawka

Jeżeli właściwym organom zainteresowanych państw członkowskich nie udało się osiągnąć porozumienia w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w drodze procedury wzajemnego porozumiewania w terminie przewidzianym w art. 4 ust. 1, **komisja doradcza, na mocy art. 13 ust. 1, wydaje opinię w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 36

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 4 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja doradcza jest powoływana nie później niż po upływie **pięćdziesięciu dni kalendarzowych** od końca okresu **sześciu** miesięcy przewidzianego w art. 3 ust. 5, jeżeli jest ona powoływana zgodnie z ust. 1.

Poprawka

Komisja doradcza jest powoływana nie później niż po upływie **jednego miesiąca** od końca okresu **trzech** miesięcy przewidzianego w art. 3 ust. 5, jeżeli jest ona powoływana zgodnie z ust. 1.

Poprawka 37

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 4 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Komisja doradcza jest powoływana nie później niż po upływie **pięćdziesięciu dni kalendarzowych** od końca okresu przewidzianego w art. 4 ust. 1, jeżeli jest ona powoływana zgodnie z ust. 2.

Poprawka

Komisja doradcza jest powoływana nie później niż po upływie **jednego miesiąca** od końca okresu przewidzianego w art. 4 ust. 1, jeżeli jest ona powoływana zgodnie z ust. 2.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego nie mianował co najmniej jednej niezależnej osoby o ugruntowanej pozycji i jej zastępcy, wówczas podatnik może zwrócić się do właściwego sądu w tym państwie członkowskim o mianowanie niezależnej osoby i zastępcy z listy, o której mowa w art. 8 ust. 4.

Poprawka

Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego nie mianował co najmniej jednej niezależnej osoby o ugruntowanej pozycji i jej zastępcy, wówczas podatnik może zwrócić się do właściwego sądu w tym państwie członkowskim o mianowanie **w terminie trzech miesięcy** niezależnej osoby i zastępcy z listy, o której mowa w art. 8 ust. 4.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 39**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – ustęp 1 – akapit 3***Tekst proponowany przez Komisję*

Jeżeli właściwe organy żadnego zainteresowanego państwa członkowskiego nie mianowały niezależnej osoby i zastępcy, wówczas podatnik może zwrócić się do właściwych sądów każdego z tych państw członkowskich o mianowanie dwóch niezależnych osób o ugruntowanej pozycji zgodnie z akapitem drugim i trzecim. Mianowane w ten sposób niezależne osoby o ugruntowanej pozycji wyznaczają przewodniczącego przez losowanie nazwisk z listy niezależnych osób, które kwalifikują się do bycia przewodniczącym zgodnie z art. 8 ust. 4.

Poprawka

Jeżeli właściwe organy żadnego zainteresowanego państwa członkowskiego nie mianowały niezależnej osoby i zastępcy, wówczas podatnik może zwrócić się do właściwych sądów każdego z tych państw członkowskich o mianowanie dwóch niezależnych osób o ugruntowanej pozycji zgodnie z **art. 8 ust. 4 akapity drugi i trzeci. Komisja w centralnym punkcie informacyjnym na swojej stronie internetowej w wyraźny sposób i we wszystkich językach urzędowych Unii udostępnia szczegółowe informacje dotyczące właściwych sądów w każdym państwie członkowskim.** Mianowane w ten sposób niezależne osoby o ugruntowanej pozycji wyznaczają przewodniczącego przez losowanie nazwisk z listy niezależnych osób, które kwalifikują się do bycia przewodniczącym zgodnie z art. 8 ust. 4.

Poprawka 40**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – ustęp 2***Tekst proponowany przez Komisję*

2. Zadanie mianowania niezależnych osób i ich zastępców zgodnie z ust. 1 jest przekazywane do właściwego sądu państwa członkowskiego dopiero po zakończeniu okresu **pięćdziesięciu dni**, o którym mowa w art. 6 ust. 4, i w terminie dwóch tygodni od końca tego okresu.

Poprawka

2. Zadanie mianowania niezależnych osób i ich zastępców zgodnie z ust. 1 jest przekazywane do właściwego sądu państwa członkowskiego dopiero po zakończeniu okresu **jednego miesiąca**, o którym mowa w art. 6 ust. 4, i w terminie dwóch tygodni od końca tego okresu.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 7 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Właściwy sąd przyjmuje decyzję zgodnie z ust. 1 i powiadamia o niej wnioskodawcę. Procedury mające zastosowanie, gdy właściwy sąd mianuje niezależne osoby, gdyż nie zrobiły tego państwa członkowskie, są takie same jak procedury mające zastosowanie na mocy przepisów krajowych w sprawach arbitrażu cywilnego i handlowego, w których sąd mianuje arbitrów w przypadku braku porozumienia stron w tej kwestii. Właściwy sąd informuje również właściwe organy, które pierwotnie nie wywiązały się z zadania ustanowienia komisji doradczej. Dane państwo członkowskie ma prawo odwołania się od decyzji sądu, pod warunkiem że zezwala na to prawo krajowe. W przypadku odrzucenia skargi wnioskodawca ma prawo odwołania się od decyzji sądu zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi.

Poprawka

3. Właściwy sąd przyjmuje decyzję zgodnie z ust. 1 i powiadamia o niej wnioskodawcę **w terminie jednego miesiąca**. Procedury mające zastosowanie, gdy właściwy sąd mianuje niezależne osoby, gdyż nie zrobiły tego państwa członkowskie, są takie same jak procedury mające zastosowanie na mocy przepisów krajowych w sprawach arbitrażu cywilnego i handlowego, w których sąd mianuje arbitrów w przypadku braku porozumienia stron w tej kwestii. Właściwy sąd informuje również właściwe organy, które pierwotnie nie wywiązały się z zadania ustanowienia komisji doradczej. Dane państwo członkowskie ma prawo odwołania się od decyzji sądu, pod warunkiem że zezwala na to prawo krajowe. W przypadku odrzucenia skargi wnioskodawca ma prawo odwołania się od decyzji sądu zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 1 – akapit 1 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

c) jedna lub dwie niezależne osoby o ugruntowanej pozycji, mianowane przez każdy właściwy organ z listy osób, o której mowa w ust. 4.

Poprawka

c) jedna lub dwie niezależne osoby o ugruntowanej pozycji, mianowane przez każdy właściwy organ z listy osób, o której mowa w ust. 4, **z wykluczeniem osób zaproponowanych przez ich własne państwo członkowskie.**

Poprawka 43

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 1 – akapit 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wyznaczeniu stałych przedstawicieli, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b).

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 44

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 3 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) osoba posiada lub posiadała duży udział kapitałowy w jednym lub w każdym z podatników bądź jest lub była pracownikiem lub doradcą jednego lub każdego z podatników;

Poprawka

- b) osoba **lub osoba będąca członkiem jej rodziny** posiada lub posiadała duży udział kapitałowy w jednym lub w każdym z podatników bądź jest lub była pracownikiem lub doradcą jednego lub każdego z podatników;

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 4 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Niezależne osoby o ugruntowanej pozycji muszą być obywatelami państwa członkowskiego i rezydentami w Unii. Muszą być kompetentne i **niezależne**.

Poprawka

Niezależne osoby o ugruntowanej pozycji muszą być obywatelami państwa członkowskiego i rezydentami w Unii, **najlepiej urzędnikami lub pracownikami służby cywilnej pracującymi w dziedzinie prawa podatkowego lub członkami sądu administracyjnego**. Muszą być kompetentne, **niezależne, bezstronne i postępować zgodnie z wysoką etyką zawodową**.

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 4 – akapit 3

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji imiona i nazwiska nominowanych niezależnych osób o ugruntowanej pozycji. W zgłoszeniu tym państwa członkowskie **mogą wskazać**, które z pięciu nominowanych osób mogą być mianowane na przewodniczącego. Dostarczają też Komisji kompletne i aktualne informacje na temat doświadczenia zawodowego, wykształcenia, kompetencji, wiedzy fachowej oraz konfliktu interesów nominowanych osób. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących listy niezależnych osób.

Poprawka

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji imiona i nazwiska nominowanych niezależnych osób o ugruntowanej pozycji. W zgłoszeniu tym państwa członkowskie **wskazują**, które z pięciu nominowanych osób mogą być mianowane na przewodniczącego. Dostarczają też Komisji kompletne i aktualne informacje na temat doświadczenia zawodowego, wykształcenia, kompetencji, wiedzy fachowej oraz konfliktu interesów nominowanych osób. **W razie zmian w życiorysie niezależnych osób dokonuje się aktualizacji tych informacji**. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących listy niezależnych osób.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 47

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 4 – akapit 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja sprawdza informacje, o których mowa w akapicie trzecim, dotyczące niezależnych osób o ugruntowanej pozycji nominowanych przez państwa członkowskie. Kontrole takie przeprowadza się w ciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania informacji od państwa członkowskiego. Jeżeli Komisja ma wątpliwości co do niezależności nominowanych osób, może zwrócić się do państwa członkowskiego o dostarczenie dodatkowych informacji, i jeśli nadal pozostają wątpliwości, może ona zwrócić się do państwa członkowskiego o usunięcie tej osoby z listy i wyznaczenie w jej miejsce kogoś innego.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 4 – akapit 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Listę niezależnych osób o ugruntowanej pozycji udostępnia się publicznie.

Poprawka 49

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Właściwe organy państw członkowskich, których dotyczy sprawa, mogą uzgodnić powołanie komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów zamiast komisji doradczej, aby wydała ona opinię w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania zgodnie z art. 13.

1. Właściwe organy państw członkowskich, których dotyczy sprawa, mogą uzgodnić powołanie komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów zamiast komisji doradczej, aby wydała ona opinię w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania zgodnie z art. 13. **Korzystanie z usług komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów pozostaje jednak działaniem w możliwie największym stopniu wyjątkowym.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów może się różnić składem i formą od komisji doradczej i w celu rozstrzygnięcia sporu może stosować postępowanie pojednawcze, mediację, wiedzę fachową, orzekanie bądź wszelkie inne procesy lub techniki rozstrzygania sporów.

Poprawka

2. Komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów może się różnić składem i formą od komisji doradczej i w celu rozstrzygnięcia sporu może stosować postępowanie pojednawcze, mediację, wiedzę fachową, orzekanie bądź wszelkie inne **skuteczne i uznane** procesy lub techniki rozstrzygania sporów.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Artykuły 11–15 mają zastosowanie do komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów z wyjątkiem przepisów dotyczących głosowania większością głosów, określonych w art. 13 ust. 3. Właściwe organy państw członkowskich, których dotyczy sprawa, mogą uzgodnić inne przepisy dotyczące większości w regulaminie funkcjonowania komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów.

Poprawka

4. Artykuły 11–15 mają zastosowanie do komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów z wyjątkiem przepisów dotyczących głosowania większością głosów, określonych w art. 13 ust. 3. Właściwe organy państw członkowskich, których dotyczy sprawa, mogą uzgodnić inne przepisy dotyczące większości w regulaminie funkcjonowania komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów, **pod warunkiem że zapewniono niezależność osób wyznaczonych do rozstrzygania sporów oraz niewystępowanie konfliktu interesów.**

Poprawka 52

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie zapewniają, aby w terminie **pięćdziesięciu dni kalendarzowych**, jak przewidziano w art. 6 ust. 4, każdy właściwy organ państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, przekazał podatnikom następujące informacje:

Poprawka

Państwa członkowskie zapewniają, aby w terminie **jednego miesiąca**, jak przewidziano w art. 6 ust. 4, każdy właściwy organ państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, przekazał podatnikom następujące informacje:

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 53

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1 – akapit 2

Tekst proponowany przez Komisję

Datę, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), wyznacza się nie później niż **6 miesięcy** po powołaniu komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów.

Poprawka

Datę, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), wyznacza się nie później niż **trzy miesiące** po powołaniu komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów.

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W przypadku gdy podatnicy nie zostali powiadomieni o regulaminie funkcjonowania lub otrzymali niepełne informacje na ten temat, państwa członkowskie zapewniają, aby niezależne osoby i przewodniczący uzupełnili regulamin funkcjonowania zgodnie z załącznikiem II i przekazali go podatnikom w terminie dwóch tygodni od daty wygaśnięcia okresu **pięćdziesięciu dni kalendarzowych** przewidzianego w art. 6 ust. 4. W przypadku gdy niezależne osoby i przewodniczący nie uzgodnili regulaminu funkcjonowania lub nie przekazali go podatnikom, podatnicy mogą się zwrócić do właściwego sądu w państwie ich rezydencji podatkowej lub prowadzenia przedsiębiorstwa w celu wyciągnięcia wszelkich skutków prawnych i wdrożenia regulaminu funkcjonowania.

Poprawka

3. W przypadku gdy podatnicy nie zostali powiadomieni o regulaminie funkcjonowania lub otrzymali niepełne informacje na ten temat, państwa członkowskie zapewniają, aby niezależne osoby i przewodniczący uzupełnili regulamin funkcjonowania zgodnie z załącznikiem II i przekazali go podatnikom w terminie dwóch tygodni od daty wygaśnięcia okresu **jednego miesiąca** przewidzianego w art. 6 ust. 4. W przypadku gdy niezależne osoby i przewodniczący nie uzgodnili regulaminu funkcjonowania lub nie przekazali go podatnikom, podatnicy mogą się zwrócić do właściwego sądu w państwie ich rezydencji podatkowej lub prowadzenia przedsiębiorstwa w celu wyciągnięcia wszelkich skutków prawnych i wdrożenia regulaminu funkcjonowania.

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

1. Do celów procedury, o której mowa w art. 6, zainteresowani podatnicy **mogą przekazać** komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów wszelkie informacje, dowody lub dokumenty, które mogą być istotne dla podjęcia decyzji. Podatnicy i właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich przekazują wszelkie informacje, dowody lub dokumenty na wniosek komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów. Właściwe organy państw członkowskich mogą jednak odmówić przekazania informacji komisji doradczej w następujących przypadkach:

Poprawka

1. Do celów procedury, o której mowa w art. 6, zainteresowani podatnicy **przekazują** komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów wszelkie informacje, dowody lub dokumenty, które mogą być istotne dla podjęcia decyzji. Podatnicy i właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich przekazują wszelkie informacje, dowody lub dokumenty na wniosek komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów. Właściwe organy państw członkowskich mogą jednak odmówić przekazania informacji komisji doradczej w następujących przypadkach:

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 56
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Nie później niż **sześć miesięcy** po powołaniu komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów przekazuje swoją opinię właściwym organom państw członkowskich, których dotyczy sprawa.

Poprawka

1. Nie później niż **trzy miesiące** po powołaniu komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów przekazuje swoją opinię właściwym organom państw członkowskich, których dotyczy sprawa.

Poprawka 57
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Przy sporządzaniu opinii komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów uwzględnia przepisy krajowe i konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, które mają zastosowanie. W przypadku braku konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania lub umowy w tej sprawie między państwami członkowskimi, których dotyczy sprawa, komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów przy sporządzaniu opinii może się odwołać do międzynarodowej praktyki w kwestiach podatkowych, takiej jak najnowsza modelowa konwencja OECD.

Poprawka

2. Przy sporządzaniu opinii komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów uwzględnia przepisy krajowe i konwencje w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, które mają zastosowanie. W przypadku braku konwencji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania lub umowy w tej sprawie między państwami członkowskimi, których dotyczy sprawa, komisja doradcza lub komisja ds. pozasądowego rozstrzygania sporów przy sporządzaniu opinii może się odwołać do międzynarodowej praktyki w kwestiach podatkowych, takiej jak najnowsza modelowa konwencja OECD **i najnowsza modelowa konwencja ONZ w sprawie unikania podwójnego opodatkowania.**

Poprawka 58
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 14 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. W terminie **sześciu** miesięcy od otrzymania opinii komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów właściwe organy osiągają porozumienie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania.

Poprawka

1. W terminie **trzech** miesięcy od otrzymania opinii komisji doradczej lub komisji ds. pozasądowego rozstrzygania sporów właściwe organy osiągają porozumienie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 59

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 14 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie właściwe organy przekazały podatnikom ostateczne orzeczenie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie trzydziestu dni kalendarzowych od jego przyjęcia. W przypadku **nieotrzymania** orzeczenia w terminie trzydziestu dni kalendarzowych podatek może odwołać się w państwie członkowskim jego rezydencji podatkowej lub prowadzenia przedsiębiorstwa zgodnie z przepisami krajowymi.

Poprawka

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie właściwe organy przekazały podatnikom ostateczne orzeczenie w sprawie wyeliminowania podwójnego opodatkowania w terminie trzydziestu dni kalendarzowych od jego przyjęcia. W przypadku **gdy podatek nie otrzyma tego** orzeczenia w terminie trzydziestu dni kalendarzowych, podatek **ten** może odwołać się w państwie członkowskim jego rezydencji podatkowej lub prowadzenia przedsiębiorstwa zgodnie z przepisami krajowymi.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 15 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Poddanie sporu procedurze wzajemnego porozumiewania lub procedurze rozstrzygania sporów **nie** uniemożliwia państwu członkowskim **wszczynania** lub **kontynuowania** postępowań sądowych lub postępowań dotyczących kar administracyjnych i sankcji karnych w związku z tą samą sprawą.

Poprawka

2. Poddanie sporu procedurze wzajemnego porozumiewania lub procedurze rozstrzygania sporów uniemożliwia państwu członkowskim **wszczynanie** lub **kontynuowanie** postępowań sądowych lub postępowań dotyczących kar administracyjnych i sankcji karnych w związku z tą samą sprawą.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 15 – ustęp 3 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) **sześć miesięcy**, o których mowa w art. 3 ust. 5;

Poprawka

a) **trzy miesiące**, o których mowa w art. 3 ust. 5;

Poprawka 62

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 15 – ustęp 3 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) **dwa lata**, o których mowa w art. 4 ust. 1.

Poprawka

b) **jeden rok**, o którym mowa w art. 4 ust. 1.

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 63

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 15 – ustęp 6

Tekst proponowany przez Komisję

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 **zainteresowane państwa członkowskie mogą odmówić dostępu do procedury rozstrzygania sporów w przypadkach** oszustw podatkowych, świadomego niewywiązywania się z zobowiązań i rażącego niedbalstwa.

Poprawka

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 6 **w przypadkach stwierdzenia prawomocnym orzeczeniem w postępowaniu karnym lub administracyjnym wystąpienia** oszustw podatkowych, świadomego niewywiązywania się z zobowiązań i rażącego niedbalstwa **zainteresowane państwa członkowskie mogą odmówić dostępu do procedury rozstrzygania sporów w tej samej sprawie.**

Poprawka 64

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Właściwe organy publikują ostateczne orzeczenie, o którym mowa w art. 14, **za zgodą wszystkich** podatników, których dotyczy sprawa.

Poprawka

2. Właściwe organy publikują ostateczne orzeczenie, o którym mowa w art. 14, **w całości. Niemniej w razie gdy którykolwiek z podatników twierdzi, że pewne konkretne punkty w orzeczeniu są szczególnie chronionymi informacjami handlowymi, przemysłowymi lub zawodowymi, właściwe organy biorą pod uwagę te argumenty i publikują możliwie najwięcej fragmentów orzeczenia, usuwając przy tym części o szczególnie chronionym charakterze. Właściwe organy starają się zapewnić maksymalną możliwą przejrzystość dzięki publikacji ostatecznego orzeczenia, chroniąc jednocześnie konstytucyjne prawa podatników, w szczególności jeśli chodzi o informacje, których publikacja stanowiłaby jasne i wyraźne ujawnienie konkurentom szczególnie chronionych informacji handlowych i przemysłowych.**

Poprawka 65

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 3 – akapit 1

Tekst proponowany przez Komisję

Jeżeli podatnik nie wyraża zgody na publikację ostatecznego orzeczenia w całości, wówczas właściwe organy publikują streszczenie ostatecznego orzeczenia zawierające: opis problemu i przedmiot sporu, datę, odnośne okresy rozliczeniowe, podstawę prawną, sektor gospodarki oraz krótki opis ostatecznego wyniku.

Poprawka

skreślony

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 67

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Komisja **określi** w drodze aktów wykonawczych standardowe formy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2 **i 3**. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

Poprawka

4. Komisja **określa** w drodze aktów wykonawczych standardowe formy przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

Poprawka 68

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Właściwe organy niezwłocznie przekazują Komisji informacje, które mają zostać opublikowane zgodnie z ust. 3.

Poprawka

5. Właściwe organy niezwłocznie przekazują Komisji informacje, które mają zostać opublikowane zgodnie z ust. 3. **Komisja udostępnia te informacje w powszechnie używanym formacie danych na centralnie administrowanej stronie internetowej.**

Poprawka 69

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 17 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Komisja udostępnia w internecie i aktualizuje listę niezależnych osób o ugruntowanej pozycji, o której mowa w art. 8 ust. 4, wskazując, które z tych osób mogą być mianowane na przewodniczącego. Lista ta zawiera **tylko** imiona i nazwiska tych osób.

Poprawka

1. Komisja udostępnia w **otwartym formacie danych w** internecie i aktualizuje listę niezależnych osób o ugruntowanej pozycji, o której mowa w art. 8 ust. 4, wskazując, które z tych osób mogą być mianowane na przewodniczącego. Lista ta zawiera imiona i nazwiska, **powiązania i życiorysy** tych osób **oraz informacje dotyczące ich kwalifikacji i doświadczenia praktycznego wraz z oświadczeniami na temat ewentualnych konfliktów interesów.**

Czwartek, 6 lipca 2017 r.

Poprawka 70
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 21 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 21a****Przegląd**

Do dnia ... [trzy lata po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja, w oparciu o konsultacje społeczne oraz w świetle dyskusji z właściwymi organami, przeprowadza przegląd stosowania i zakresu niniejszej dyrektywy. Komisja analizuje również, czy komisja doradcza o stałym charakterze (stała komisja doradcza) jeszcze bardziej zwiększyłaby skuteczność i efektywność procedury rozstrzygania sporów.

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, obejmujące, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany dyrektywy.

Poprawka 71
Wniosek dotyczący dyrektywy
Załącznik I – nagłówek 5 – akapit 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Gewerbesteuer**

Poprawka 72
Wniosek dotyczący dyrektywy
Załącznik I – nagłówek 12 – akapit 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Imposta regionale sulle attività produttive**

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL